

ДЖЕЙМС РОЛИНС СЕДМИЯТ МОР

Част 12 от „Сигма Форс“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2017

chitanka.info

БЕЛЕЖКИ

ИСТОРИЧЕСКИ БЕЛЕЖКИ

И рече Моисей на народа: помнете този ден, в който излязохте от Египет, от дома на робството, защото със силна ръка ви изведе Господ оттам...

— Изход 13:3

Малко библейски истории са толкова мъчителни и често разказвани (на хартия и на екран) като историята за Мойсей. Като се започне от съдбовното му спасение като бебе, когато кошницата, в която бил сложен, доплавала до дъщерята на фараона, до по-късната му конфронтация със сина на същия фараон, Мойсей се превърнал в легендарна фигура. За да освободи израилските племена от робство, той стоварил върху Египет десет бедствия и накрая разделил морето, водил народа си през пустинята четирийсет години и му дал Десетте заповеди като основа за една нова система от закони.

Но наистина ли се е случило всичко това? Повечето историци и дори много религиозни лидери смятат историята за Изхода за мит, за морален урок, а не за историческа реалност. В подкрепа на това становище скептични археолози сочат липсата на египетски извори, говорещи за поредица бедствия или масово напускане на роби, особено в хронологическата рамка, посочена в Библията.

Новите открития по поречието на Нил обаче дават основания да се смята, че отрицателите грешат. Възможно ли е наистина да има свидетелства в подкрепа на историята за Мойсей, за големия изход от Египет, за чудесата и проклятията? Възможно ли е десетте бедствия в Египет наистина да са се случили? Стресащите отговори, които ще намерите на тези страници, се основават на факти, солидни като името *Израил*, изваяно върху една стела на сина на Рамзес Велики.

И ако египетските бедствия са се случили наистина... могат ли да се случат отново, но в световен мащаб? Отговорът на този въпрос е плашещ — да.

НАУЧНИ БЕЛЕЖКИ

Климатът е онова, което очакваме, а времето — това, което получаваме.

приписвано на Марк Твен

Напоследък става горещо — и имам предвид не само повишаването на глобалните температури, но и спора за климатичните промени. През последните няколко години въпросът се разви от „Реални ли са климатичните промени?“ до „Какво ги причинява и може ли де са направи нещо?“ Дори много бивши скептици вече признават, че нещо се случва с планетата ни — ледниците се топят, ледниковата шапка на Гренландия чезне с главоломна скорост, температурата на океаните постоянно се повишава. Дори времето става все по-екстремно, от продължителни суши до опустошителни наводнения. Според данните от февруари 2016 г. Аляска преживя втората най-топла зима, откакто се водят наблюдения — температурите бяха с над 5,5 градуса по-високи от средните, а през май същата година сателитните измервания разкриха, че полярната шапка се е стопила до най-ниските нива, наблюдавани някога.

Но по-плашещият въпрос, който се разглежда в този роман, е „Накъде сме се запътили?“ Отговорът е изненадващ, малко обсъждан, но се основава на железни доказателства и наука — и най-шокиращото е, че това вече се е случвало. Така че независимо дали сме скептици, или вярващи, да бъдем предупредени предварително означава да сме подготвени. Време е да научим зашеметяващата истина за бъдещето на нашата планета.

И рече Господ на Моисея: кажи на (брата си) Аарона: вземи тоягата си (в ръка) и простри ръката си върху водите

на египтяни: върху реките им, върху потоците им, върху езерата им и върху всяко тяхно водовместилище, и ще се превърнат в кръв, и ще бъде кръв по цялата Египетска земя, и в дървени и каменни съдове.

Изход 7:19

*Картите са дело на Стив Прей. Всички права запазени.
Използвани с разрешението на Стив Прей.*

Пролетта на 1324 г. пр.н.е. Нубийска пустиня, южно от Египет

Първожрицата коленичи гола на пясъка и разбра, че времето е настъпило. Поличбите се натрупваха, ставаха все по-страшни, превръщаха се в реалност. На запад пясъчна буря се издигаше към слънцето и превръщаше синьото небе в пращен сумрак, раздиран от мълнии.

Врагът всеки момент щеше да ги връхлети.

В подготовката Сабах бе обръснала цялото си тяло, дори веждите над гримираните си очи. Беше се изкъпала във водите от двете страни, в двата притока, които течаха на север от вътрешността на пустинята и се сливаха на това свещено място, за да образуват могъщата река, която древните царе на *хека хасешет* наричаха *Нахал*. Тя си представи извиващия се като змия път на реката, докато тя течеше през Луксор, Тива и Мемфис към обширното синьо море, което се простираше отвъд плодородната делта.

Никога не беше виждала онези места, но бе чувала предания.

„За някогашния ни дом, място на зелени поля, палми и живот, определян от ритмичното прииждане на Нахал...“

Народът на Сабах беше избягал от онези места преди повече от столетие, за да се спаси от чумите, глада и смъртта, преследван от един отдавна мъртъв фараон. Повечето други племена в делтата бяха потърсили спасение в пустините на изток, бяха завладели тамошните земи и бяха създали свои царства, но нейните сънародници живеели в район на юг покрай реката, недалеч от селото Джеба, в нома^[1] *Веджес Хор* в Горен Египет, известен като Трона на Хор.

През онова време на мрак и смърт племето ѝ побягнало нагоре по течението в Нубийската пустиня, отвъд дългата ръка на Египет. Предците ѝ били учени и писари, жреци и жрици, пазители на огромно познание. Те се оттеглили в пустошта на Нубия, за да запазят това познание през бурните времена, последвали бедствията, когато Египет бил нападен и прегазен от чужденци от изток, свирепи хора с побързи колесници и по-здрави бронзови оръжия, които завладели

отслабените египетски градове, без да им се налага да хаят стрелите си.

Но онова мрачно време привършваше.

Египет отново се надигаше, беше прогонил нашествениците, издигаше паметници на многобройните си победи и се разширяваше във всички посоки.

— *Хемет неджер...* — прошепна зад нея нубийският ѝ помощник, млад мъж, казваше се Табор. Може би беше усетил тревогата ѝ или просто се опитваше да ѝ напомни ролята ѝ на *хемет неджер...* девицата Божия. — Трябва да тръгваме.

Тя разбра и се изправи.

Погледът на Табор бе прикован към бурята на запад, която очевидно бе причина за тревогите му, но Сабах забеляза на север пушек, бележещ унищожаването на градче при петия праг на Нахал, последното завоевание на египетските войски. Нямахше да мине много време преди армиите да стигнат дотук, до мястото на сливането.

Преди това да се случи, Сабах и останалите от ордена ѝ трябваше да скрият онова, което бяха пазили повече от век, чудото, нямащо равно на себе си — благословия от Бог, цял, скрит в сърцето на едно проклятие.

Докато следеше как египтяните пълзят и се разпростират нагоре по течението на реката, поглъщайки град след град, през последните хиляда дни те се занимаваха с приготовления, предимно актове на пречистване, целящи да подготвят нея и другите от ордена ѝ да се превърнат в безсмъртни носители на Божието благословение.

Сабах беше последната, на която ѝ бе позволена тази трансформация, след като вече беше наглеждала и насочвала много свои братя и сестри по пътя. Подобно на останалите, през последната година тя се бе отказала от просото и зърното и ядеше само ядки, дребни плодове, дървесна кора и чай от смола, докарана от чужди земи. През това време плътта ѝ изсъхна до кожа, гърдите и задникът ѝ измършавяха и провиснаха. Макар да караше едва третото си десетилетие, тя се нуждаеше от силния гръб и ръцете на Табор, за да се движи и дори да навлече отново лепената си роба.

Докато тръгваха, Сабах гледаше как пясъчната буря се носи неумолимо към тях, раздирана от светкавиците, родени в облаците прах. Долавяше енергията, която се носеше през пустинята.

Надушваше я във въздуха, усещаше как кара кожата ѝ да настръхва. С Божията воля същите тези пясъци щяха да скрият делото ѝ, да го погребат под наветите дюни.

Но първо трябваше да стигнат до хълмовете в далечината.

Съсредоточи се в поставянето на единия крак пред другия. Въпреки това се боеше, че е чакала твърде дълго при реката.

Когато двамата с Табор стигнаха дълбокия пролом между два хълма, бурята ги беше настигнала, виеше над главите им и жилеше голата кожа с изгарящи пясъчинки.

— По-бързо, господарке — прикани я Табор и я взе на ръце. Пръстите на краката ѝ едва докосваха пясъка, изписваха по него неразгадаеми умоляващи знаци.

„Не бива да се проваля...“

После минаха през тъмния вход и забързаха надолу по дългия стръмен проход към по-голямото чудо, изваяно от пясъчниците под земята. Факли осветяваха пътя им, навсякъде около тях трептяха сенки, светлината бавно разкриваше онова, което бе скрито, което бе създадено от майстори и учени, работещи заедно повече от седем десетилетия.

Табор ѝ помогна да мине през аркадата големи каменни зъби и през език, изваян до най-малката подробност. Отпред помещението се разделяше на два тунела — единият се гмуркаше през скалата към каменния стомах долу, а другият беше набразден и водеше към огромния гръден кош.

Двамата забързаха с всички сили по втория път.

Докато Табор ѝ помагаше да върви, Сабах си представи подземния комплекс под тези хълмове. Беше прокопан и изваян да имитира вътрешното устройство на лишена от черти лежаща фигура, чието тяло бе погребано тук. Макар че тази скулптура нямаше външна страна — защото светът беше нейната кожа, — всички вътрешни подробности от човешкото тяло бяха съвестно изваяни от пясъчника, от черния дроб и бъбреците до пикочния мехур и мозъка.

Под хълмовете орденът ѝ бе създал свой собствен каменен Бог, достатъчно голям да ги приюти в себе си, за да могат да използват тялото му като съд, който да запази онова, което трябваше да бъде пазено.

„Както трябва да направя и аз сега... да превърна собственото си тяло в храм на великата Божия благословия“.

Табор я поведе към мястото, където набразденият тунел се разделяше на два по-малки, както се разделяше трахеята в собствените ѝ гърди. Повед я наляво; наложи се да се наведат заради ниския заоблен таван на прохода. Но скоро щяха да стигнат целта си.

Светлините на факлите се засилиха, когато тунелът свърши в огромно помещение, поддържано от каменни ребра, които се извисяваха към могъщия гръбнак горе. В средата на залата имаше каменно сърце, четири пъти по-високо от нея, също изработено със съвършена симетрия, с огромни кръвоносни съдове, които се разклоняваха от него.

Сабах погледна неколцината други нубийски слуги, които бяха коленичили и я очакваха.

После погледна колонадата извити каменни ребра. Между тях се виждаше кирпич, с който бяха запечатани множество скрити ниши. Това бяха гробниците на нейните братя и сестри от ордена, които бяха поели преди нея към бъдещето. Представи си ги как седят отпуснати на столовете си, как телата им бавно приключват трансформацията, за да се превърнат в хранилища на благословията.

„Аз съм последната... избраната девица на Бог“.

Откъсна поглед от стените и се обърна към каменното сърце. В една от камерите имаше малка врата, място на огромна чест.

Освободи се от ръката на Табор и извървя сама последните стъпки. Отиде до входа, наведе се и влезе. Дланта ѝ докосна студения камък, докато се изправяше. Вътре я очакваше сребърен трон, студен също като камъка. От едната страна беше поставена купа, изваяна от лапис лазули. Беше пълна с вода, която стигаше почти до инкрустираното със сребро гърло. Сабах вдигна купата и я постави в мършавия си skut.

Табор се наведе към входа. Беше твърде развълнуван, за да говори, но на лицето му ясно се четеше мъка, надежда и страх. Същите емоции се надигнаха и в нейните гърди — наред с доста съмнение. Но въпреки това тя му кимна.

— Да приключваме.

Мъката спечели битката на лицето му, но той също кимна и се поклони.

Другите слуги пристъпиха и започнаха да зазиждат входа с кирпич. Обгърна я мрак, но на последната трептяща светлина на факлите отвън тя погледна към купата в скута си и видя тъмния блясък на течността. Беше тъмноредна. Сабах знаеше какво държи. Това бе вода от Нахал от времето, когато реката била прокълната и водите ѝ станали на кръв. Била събрана преди векове и запазена от ордена — заедно с благословията, съдържаща се в прокълнатото ѝ сърце.

Докато поставяха последната тухла, тя преглътна с мъка — гърлото ѝ изведнъж беше пресъхнало. Заслуша се как замазват с кал тухлите от другата страна. Чу характерното стържене на дърво, което трупаха под и около сърцето.

Затвори очи. Знаеше какво предстои.

Представи си как факлите запалват кладата.

Постепенно дойде потвърждението, когато камъкът под краката ѝ се затопли. Въздухът в сърцето, който вече беше задушен, бързо се нагорещи. Всяка влага изчезна през изваяните кръвоносни съдове. Само след мигове Сабах имаше чувството, че диша горещ пясък. Изпъшка, когато ходилата ѝ започнаха да горят. Дори сребърният трон се нагорещи като връх на дюна под лятно слънце.

Въпреки това запази мълчание. Онези отвън вече би трябвало да са излезли от този подземен свят, да са запечатали пътя след себе си. Щяха да напуснат тези земи под прикритието на бурята и да изчезнат завинаги — и да оставят пустинята да заличи всяка следа за това място.

Докато очакваше края, от очите ѝ потекоха сълзи, които засъхваха по бузите ѝ, преди да успеят да капнат. Напуканите ѝ устни изхлипаха от болка, от неумолимата сигурност на онова, което предстоеше.

После в мрака се появи меко сияние. Надигаше се от съда в скута ѝ, танцуваше в алената вода и проблясваше едва забележимо.

Сабах не знаеше дали не ѝ се привижда от болката, но намери утеха в сиянието. То ѝ даваше силата да завърши последното си дело. Тя вдигна купата към устните си и отпи дълго. Даряващата живот вода потече по пресъхналото ѝ гърло и напълни свилия се на топка стомах.

Когато свали празната купа, горещината в каменното сърце бе станала изпепеляваща. Въпреки това тя се усмихна през болката — знаеше какво държи в себе си.

„Аз съм твой съсъд, Господи... сега и завинаги“.

21:34

2 март 1895 г.

Ню Йорк

„Така вече бива...“

След като целта беше пред очите му, Самюъл Клемънс, познат с писателския си псевдоним Марк Твен, поведе неохотния си спътник през Грамърси Парк. Отпред газените фенери ги приканваха към другата страна на улицата и осветяваха колоните, портика и оградата от ковано желязо на „Плейърс“. Двамата мъже бяха членове на този клуб, достъпен единствено за подбрани личности.

Привлечен от обещанията за смях, алкохол и добра компания, Твен забърза напред с големи устремни крачки — оставяше след себе си облак тютюнев дим в свежия вечерен въздух.

— Какво ще кажеш, Никола? — обърна се той назад към другаря си. — Според джобния ми часовник и стомаха ми в „Плейърс“ трябва още да сервира вечеря. А и не бих се отказал от малко бренди към пурата си.

Двайсет години по-младият Никола Тесла беше облечен в сковаващ костюм, чиито лакти бяха толкова изтъркани, че лъщяха. Непрекъснато отмяташе назад тъмната си коса и се оглеждаше. Когато бе нервен като сега, сръбският му акцент ставаше силен и плътен като мустака му.

— Самюъл, приятелю, късно е и имам още работа в лабораторията. Благодарен съм за билетите за театъра, но трябва да си вървя.

— Глупости. От прекалено много работа се затъпява.

— В такъв случай трябва да си изключително умен... като се има предвид безкрайното ти свободно време.

Твен го изгледа и изсумтя престорено.

— Всъщност работя по нова книга.

— Нека позная — иронично се усмихна Никола. — Хък Фин и Том Сойер са се забъркали в нови бели.

— Де да бяха, копелетата! — изкиска се Твен, с което привлече погледа на един минавач. — Тогава щях да се разплатя с кредиторите

си.

Макар да си мълчеше, миналата година Твен беше обявил банкрут и бе прехвърлил всичките си авторски права на жена си Оливия. За да изплати дълговете си, през следващите дванайсет месеца му предстоеше да направи световно турне, на което да изнася лекции.

Въпреки това споменаването на пари вгорчи момента. Твен се наруга наум — знаеше, че Никола също има сериозни финансови трудности, макар че бе истински гений — енциклопедист, който бе колкото изобретател, толкова и електроинженер и физик. Твен беше прекарал много следобеди в лабораторията му на Южно Пето авеню и двамата бяха станали големи приятели.

— Добре де, но само за едно питие — отстъпи с въздишка Никола.

Тръгнаха през улицата към портика под съскащите газени лампи. Но преди да стигнат входа, от сенките излезе един мъж и препречи пътя им.

— Слава богу — каза мъжът, който ги бе изненадал от засада. — Портиерът каза, че може да минеш по някое време оттук.

Твен отначало се сепна, но после позна мъжа и изненадан и зарадван, го тупна по рамото.

— Радвам се да се видим, Стенли! Какво правиш тук? Мислех, че си още в Англия.

— Вчера се върнах.

— Чудесно! Тогава да отпразнуваме завръщането ти на наши брегове, като вдигнем чашка-две. Може и три.

Твен понечи да въведе другите двама вътре, но Стенли го спря.

— Доколкото чух, се познаваш с Томас Едисон.

— Ами... всъщност да — колебливо отвърна Твен. Много добре знаеше за сериозните търкания между Едисон и Никола Тесла, който му бе спътник тази вечер.

— Трябва спешно да обсъдя един въпрос с изобретателя и да му покажа нещо. По заръка на Короната.

— Сериозно? Това е безкрайно интригуващо.

— Може би аз ще мога да ви помогна — обади се Никола.

Докато двамата се запознаваха, Твен влезе в ролята на потенциален посредник в тази странна история.

— Никола, това е Хенри Мортън Стенли, скоро *сър* Стенли, ако слуховете са верни, прочут не само като пътешественик и изследовател, но и с откриването на Дейвид Ливингстън, друг пътешественик, изгубил се в най-тъмното сърце на Африка.

— А — рече Никола, — сега се сещам, особено за начина, по който сте го поздравили. „Доктор Ливингстън, предполагам?“

Стенли изстена.

— Никога не съм казвал точно тези думи.

Твен се усмихна и се обърна към другия си приятел.

— А това е Никола Тесла, гений също като Едисон, ако не и по-голям.

Очите на Стенли се разшириха.

— Ама разбира се! Трябваше да ви позная.

От думите му бледите бузи на Никола леко се изчервиха.

— Е — каза Твен, — на каква страшна мисия те е пратила Британската корона?

Стенли прокара влажна длан по оредяващата си сива коса.

— Както знаеш, Ливингстън се изгуби в Африка, докато търсеше истинските извори на Нил. Нещо, което и аз самият търсих навремето.

— Да, ти и много други британци. Май за вас това се равнява на търсенето на Светия Граал.

Стенли се намръщи, но не отрече думите му.

Твен подозираше, че това търсене на британците е свързано не толкова с географско любопитство, колкото с колониалните амбиции на страната в Африка, но като никога си задържа езика зад зъбите от опасение, че приятелят му може да млъкне преди загатката на вечерта да се е разкрила. Все пак не се сдържа и попита:

— И защо изворите на Нил са толкова важни за Британската корона?

Стенли извади нещо от джоба си. Беше стъкленица, пълна с тъмна течност.

— Това беше открито неотдавна в имението на Дейвид Ливингстън. Той спасил болния син на някакъв нубийски воин и в знак на благодарност бащата му подарил древен талисман — малък съд, запечатан с восък и покрит с йероглифи. Тази стъкленица съдържа проба от водата в талисмана, която според нубиеца била от Нил.

— И какво толкова? — Твен сви рамене.

Стенли вдигна стъкленицата към един от уличните фенери. Под трептящия пламък течността засия аленочервено.

— Според архива на Ливингстън водата била на хиляди години, взета от древния Нил, когато реката станала на кръв.

— Станала на кръв? — попита Никола. — Като в Стария завет?

Твен се усмихна — подозираше, че Стенли го поднася. Пътешественикът бе запознат с презрението му към религията. Неведнъж бяха водили разгорещени спорове по въпроса.

— Да не би да твърдиш, че водата е от библейския мор на Мойсей, първия от десетте, сполетели египтяните?

Лицето на Стенли не трепна.

— Знам как звучи.

— Не може да...

— Двайсет и двама души от Кралското дружество са мъртви. Загинаха, когато нубийският талисман беше отворен и съдържанието му бе анализирано в лаборатория.

Последва втрещена тишина.

— Как са загинали? — попита най-сетне Никола. — Отрова ли е това?

Стенли беше преbledнял. Той бе човек, който се бе изправял срещу какви ли не ужасни зверове, съсипващи трески и диви канибали, без да му мигне окото. А сега изглеждаше ужасен.

— Не.

— А какво? — попита Твен.

— Проклятие — абсолютно сериозно отвърна Стенли. — Мор от далечното минало. — Пръстите му се свиха около стъкленицата. — Защото тази течност наистина е остатък от Божия гняв върху египтяните. Но това е само началото, ако не спрем онова, което предстои.

— Какво може да се направи? — попита Твен. Стенли се обърна към Никола.

— Трябва да дойдете в Англия.

— Защо? — попита Твен.

— За да спрете следващия мор.

---

[1] В Древен Египет — област, провинция — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ

МУМИФИЦИРАНЕ

1.

Наши дни 28 май, 11:32

Кайро, Египет

От нервното поведение на съдебния лекар Дерек Ранкин разбра, че нещо не е наред.

— Покажете ни тялото.

Д-р Бадави леко се поклони и посочи към асансьора на моргата.

— Насам, моля.

Докато съдебният лекар ги водеше, Дерек погледна към двамата си спътници. Не беше сигурен как ще се справят с последните стъпки от това мрачно пътуване. По-възрастната от жените, Сафия ал-Мааз, беше една глава по-висока от по-младата Джейн Маккейб. Тримата бяха пристигнали сутринта с частен самолет от Лондон и бяха кацнали на летището в Кайро, преди да бъдат откарани в градската морга — серия безлични сини сгради на един хвърлей от Нил.

Докато вървяха, Сафия прегръщаше като майка пазителка по-младата жена, която бе едва на двацет и една.

Дерек срещна погледа ѝ и я попита без думи: „Джейн ще се справи ли?“

Сафия пое дълбоко дъх и кимна. Тя беше негов шеф, старши куратор в Британския музей. Дерек бе постъпил в музея преди четири години като помощник-уредник. Специалността му беше биоархеология с фокус върху изследването на здравето на хората от миналото. Като изучаваше зъбните, костните и тъканните останки, той се опитваше да изгради една по-пълна картина на физическото състояние на древните хора, като понякога можеше дори да определи причината за смъртта на някои индивиди. Докато работеше в Лондонския университетски колеж, бе изследвал различни епидемии, сред които Черната смърт в Европа и Големия глад в Ирландия.

Сегашният му проект с Британския музей включваше анализиране на мумии, открити в един район около Шестия праг на Нил в Судан, където се строеше нов язовир. Онази суха зона рядко се изучаваше, но покрай новия строеж Суданското дружество за

археологически проучвания бе потърсило помощта на Британския музей за спасяване на археологическите съкровища на района, преди да бъдат изгубени. Само през последните няколко месеца проектът бе успял да запази значителен обем скално изобразително изкуство, като наред с останалото бяха изкопали и преместили 390 блока на малка нубийска пирамида.

Именно този проект ги бе довел тук — проект, смятан от мнозина за прокълнат, тъй като ръководителят му бе изчезнал преди две години заедно с цял изследователски екип. След няколко месеца издирвания загубата им бе приписана на някакво дълно престъпление, вероятно поради бъркотията след Арабската пролет и последвалата политическа нестабилност. Макар че половината членове на изследователския екип бяха суданци, не беше разумно чужденци да навлизат в такива отдалечени райони, където бандитите и бунтовниците имаха превес. Дори се предполагаше, че са станали жертва на терористичен акт, но никоя организация не бе поела отговорността, нито пък имаше искания за откуп.

Целият музей беше потресен от загубата. Водачът на екипа, професор Харолд Маккейб, който не беше особено обичан заради трудния си характер, беше уважаван учен в областта си. Всъщност именно участието на професор Маккейб в проекта бе убедило Дерек да се включи в спасителната операция. Маккейб беше негов учител и ментор през началните му години в Лондонския университетски колеж и дори му беше помогнал за получаването на докторантската стипендия.

Така че смъртта му беше тежък удар за Дерек — но не толкова тежък, колкото за най-младия член на днешната група.

Той се загледа в Джейн Маккейб, докато тя влизаше в асансьора. Младата жена стоеше със скръстени ръце и отнесен поглед. Тя беше дъщеря на Харолд. Дерек забеляза малките капчици пот, избили по челото и над горната ѝ устна. Денят беше убийствено горещ и климатиците в моргата не бяха в състояние да се справят с жегата. Но Дерек подозираше, че изпотяването не е свързано толкова с температурата, колкото с трепетното безпокойство от онова, срещу което Джейн трябваше да се изправи.

Сафия докосна лакътя ѝ, преди вратата на асансьора да се затвори.

— Джейн, можеш да изчакаш тук. Познавам достатъчно добре баща ти, за да се справя с разпознаването.

Дерек кимна в знак на съгласие и протегна ръка, за да спре плъзгащата се врата.

Очите на Джейн се фокусираха и погледът ѝ стана твърд.

— Аз трябва да го направя — каза тя. — Две години чаках отговори за баща ми и за брат ми и няма да...

Гласът ѝ трепна, което сякаш само я раздразни. По-големият ѝ брат Рори беше тръгнал с баща ѝ на експедицията и бе изчезнал заедно с всички други, оставяйки Джейн сама на този свят. Майка ѝ беше починала преди шест години след продължителна битка с рак на яйчниците.

Джейн се пресегна и избута ръката на Дерек, за да може вратата да се затвори.

Сафия въздъхна, явно примирена с решението на младата жена.

Дерек не беше очаквал друга реакция от Джейн. Тя приличаше твърде много на баща си — упорита, своенравна и блестяща. Дерек я познаваше, откакто познаваше баща ѝ. В началото тя бе на шестнайсет и вече учеше по ускорена програма в същия университет. На деветнайсет бе станала доктор по антропология и в момента караше постдокторска програма, твърдо решена да продължи по стъпките на баща си.

За съжаление това в крайна сметка я бе довело тук.

Докато асансьорът се спускаше, Дерек се загледа в двете жени. Макар да имаха споделена страст към антиките, едва ли можеха да са по-различни една от друга. Близкоизточният произход на Сафия си личеше по светлокафявата ѝ кожа и дългата черна коса, небрежно скрита под шал за коса. Беше облечена скромно с тъмни панталони и светлосиня блуза с дълги ръкави. Дори маниерите ѝ бяха меки, макар че с лекота можеше да поеме командването. В изумрудените ѝ очи имаше нещо, което при нужда можеше да накара всеки мъж да замръзне на място.

Джейн пък много приличаше на баща си, който беше шотландец. Косата ѝ бе огненочервена, подстригана по момчешки. За съжаление характерът ѝ бе също толкова пламенен. Дерек бе чувал истории как кастрила колегите си, а понякога и преподавателите, ако не са съгласни с нея. Определено се беше метнала на баща си, но в едно отношение

двамата много се различаваха. Кожата на Харолд беше потъмняла, задебеляла и набръчкана от десетилетията под пустинното слънце, докато тази на Джейн бе бледа и гладка от годините в университетските библиотеки. Единственият ѝ недостатък бяха бледите лунички по носа и бузите, които ѝ придаваха момичешки вид, който мнозина бъркаха с наивност.

Дерек не правеше тази грешка.

Асансьорът се разтресе и спря. Вратата се отвори и в кабината нахлу остра миризма на белина, примесена с лъх на разлагане. Д-р Бадави ги поведе по коридор с варосани бетонни стени и покрит с вехт линолеум под. Вървеше бързо — очевидно искаше да се отърве от този въпрос колкото се може по-бързо, но явно нещо го държеше на нокти.

Бадави стигна края на коридора и отметна завесата от дебел найлон, която отделяше малко помещение. Дерек и двете жени го последваха. В средата на помещението имаше метална маса. На нея лежеше тяло, покрито с бял чаршаф.

Въпреки че бе настояла да дойде, Джейн се поколеба на прага. Сафия остана до нея, а Дерек последва съдебния лекар до масата. Зад себе си чу как Джейн промърмори, че е добре.

Бадави хвърли поглед към жените и нервно прошепна на Дерек:

— Може би е по-добре вие да погледнете пръв. Не мисля, че е подходящо за жени.

Джейн го чу и отвърна на зле прикритото женомразство:

— Не. — И тръгна напред със Сафия. — Трябва да знам дали това е баща ми.

Дерек прочете в изражението ѝ нещо повече. Тя искаше отговори, някакъв начин да обясни годините на несигурност и напразни надежди. Но най-вече искаше да освободи призрака на баща си.

— Да свършваме с това — подкани ги Сафия.

Бадави кимна, пристъпи до масата, отметна горната половина на чаршафа и разкри голия труп.

Дерек ахна и отстъпи крачка назад. Първата му реакция бе отрицание. Това не можеше да е Харолд Маккейб.

Трупът на масата приличаше на нещо, извадено от пясъците стотици години след заравянето му. Кожата се беше опънала по остриите контури на лицевите кости и ребрата. И не само това — беше с

цвета на кестен и блестяща, сякаш лакирана. Но след като първоначалният шок отмина, Дерек забеляза посивяващата рижа коса по скалпа, бузите и брадичката и разбра, че преценката му е погрешна.

Джейн също го разбра.

— Татко...

Дерек погледна назад. Лицето на Джейн беше разкривено от отчаяние и мъка. Тя се извърна и зарови лице в гърдите на Сафия.

Изражението на Сафия не се различаваше много от това на момичето. Тя бе познавала Харолд много по-отдавна от Дерек. Но в същото време на челото ѝ имаше озадачена бръчка.

Дерек се досещаше за причината за смайването и я посочи на глас на съдебния лекар.

— Мислех си, че професор Маккейб е бил жив, когато е бил открит преди десет дни.

Бадави кимна.

— Семейство номади го открило да се препъва през пустинята на километър от Руфаа. — Съдебният лекар хвърли съчувствен поглед към Джейн. — Откарали го с каруца до селото, но той починал преди помощта да стигне до него.

— Сроковете не се връзват — каза Сафия. — Тялото изглежда много по-старо.

Дерек напълно споделяше мнението ѝ — неговата инстинктивна реакция бе същата. Въпреки това той пак насочи вниманието си към масата, озадачен от друга загадка.

— Казвате, че останките на професор Маккейб са пристигнали преди два дни с камион и че никой не е балсамирал тялото, а само са го увили в найлон. Камионът хладилен ли е бил?

— Не. Но тялото бе поставено в хладилник веднага щом пристигна в моргата.

Дерек погледна към Сафия.

— Минали са десет дни и тялото е било държано на високи температури. И въпреки това почти не виждам признаци на разложение. Няма подуване, нито напукване на кожата. Изглежда почти напълно запазен.

Единственото поражение бе Y-образният разрез от аутопсията. На път от Лондон Дерек беше прочел доклада на съдебния лекар. Нямаше потвърдена причина за смърт, но най-вероятно ученият беше

умрял от жегата и обезводняване. Въпреки това диагнозата не разказваше истинската история на професор Маккейб.

„Къде е бил през цялото това време?“

Сафия се питаше същото.

— Успяхте ли да получите повече информация от номадите? Професор Маккейб обяснил ли е къде е бил преди да го намерят в пустинята? Някакви вести за сина му или за другите?

Бадави заби поглед в обувките си.

— Нищо смислено. Бил много слаб, бълнувал, а хората, които го намерили, говорили само диалект на судански арабски.

— Баща ми владееше отлично много варианти на арабския — настоятелно каза Джейн.

— Така е — каза Сафия. — Ако е бил в състояние да каже нещо, преди да умре...

Бадави въздъхна.

— Не го написах в доклада, но един от номадите казал, че професор Маккейб твърдял, че бил погълнат от великан.

— Погълнат от великан ли? — Сафия се намръщи неразбиращо.

Бадави сви рамене.

— Както казах, бил е силно обезводнен и вероятно е бълнувал.

— И нищо друго? — попита Сафия.

— Само една дума, която повтарял непрекъснато, докато го карали към селото.

— Каква?

Бадави погледна към младата жена до Сафия.

— Джейн.

Дъщерята на Харолд се вцепени. Изглеждаше наранена и отчаяна едновременно.

Дерек огледа внимателно тялото. Ощипа кожата, за да провери еластичността ѝ. Изглеждаше странно дебела, почти твърда. Дерек повдигна кокалестата ръка и провери ноктите, които бяха особено жълтеникави. Обърна се към Бадави.

— В доклада казвате, че сте открили в стомаха малки камъчета, всички с еднакви размери и форма.

— Да. Горедолу колкото яйце на пъдпъдък.

— Както и парчета от нещо, което ви е заприличало на дървесна кора.

— Точно така. Подозирам, че е бил принуден да яде каквото му попадне в пустинята, за да притъпи пристъпите на глад.

— А може и причината да е друга.

— Каква? — попита Сафия, която бе прегърнала Джейн.

Дерек се дръпна от масата.

— Ще трябва още изследвания, за да потвърдя подозренията си. Биопсия на кожата, задължителен токсикологичен анализ на съдържанието на стомаха. — Прехвърли през ума си всичко, което трябваше да се направи. — Но най-вече искам скенер на мозъка.

— Какво си мислиш? — притисна го Сафия.

— Ако се съди по състоянието на тялото, по това колко старо изглежда и колко добре е запазено, професор Маккейб е бил мумифициран.

Бадави трепна. Изглеждаше едновременно оскърбен и възмутен.

— Мога да ви уверя, че никой не се е гаврил с тялото след смъртта. Никой не би посмял.

— Разбирате ме погрешно, доктор Бадави. Не мисля, че е бил мумифициран *след* смъртта си. — Дерек погледна Сафия. — А *преди* това.

16:32

Четири часа по-късно Дерек се беше навел пред батарея компютърни екрани. Прозорците над главата му гледаха към стаята на скенера с дългата му маса и гигантската бяла магнитна тръба.

Поради бюрократични спънки не бяха в състояние да транспортират останките на професор Маккейб в Англия преди утрешния ден и затова Дерек се опитваше да събере колкото се може повече сведения от тялото, преди разложението да напредне. Вече беше взел проби от кожата и космите и бе заръчал на съдебния лекар да опакова необичайното стомашно съдържание — странните камъни колкото яйца на пъдпъдък и парчетата, приличащи на несмляна кора. Освен това Бадави беше уредил да използват ЯМР скенера на съседната болница.

Дерек се загледа в резултатите от второто сканиране. На екрана се виждаше надлъжен разрез на главата на професор Маккейб. Извивката на черепа, носът и очните гнезда ясно се очертаваха от

силните магнитни полета и радиовълни на устройството. Но вътре в черепа мозъкът си оставаше безформена сива маса — не онова, което би очаквал при нормални обстоятелства.

— Тези резултати изглеждат по-неясни от първото минаване през скенера — каза стоящата до него Сафия.

Дерек кимна. Първият скенер беше показал поне донякъде повърхността на мозъка — гънките на кората с нейните бразди и хребети. Въпреки това, недоволен от липсата на подробности, Дерек бе помолил за второ сканиране преди да върнат тялото в моргата. Но вторите резултати се оказаха още по-неясни.

Дерек се изправи.

— Не знам дали е проблем с калибрирането на машината, или разложението вече е деградирало мозъка на професор Маккейб.

— Какво ще кажеш за още един опит?

Дерек поклати глава, загледан в празния скенер. Тялото на професора вече беше върнато в моргата.

— Оттук нататък най-добрата ни надежда е да запазим каквото можем, преди разлагането да напредне. Помолих съдебния лекар да вземе проба от цереброспиналната течност и да извади мозъка, за да бъде запазен във формалин за по-пълно проучване в Лондон.

Сафия повдигна разтревожено вежди.

— Джейн знае ли това?

— Поисках разрешението ѝ преди да си отиде в хотела.

След като бе идентифицирала останките на баща си и бе попълнила съответните формуляри, Джейн бе станала още по-изпита и бледа. Въпреки това Дерек ѝ каза какво иска да се направи, преди да върнат тялото в Англия за погребението. Тя се съгласи, защото искаше отговори също като него, ако не и повече. Нямаше обаче желание да е свидетел на всичко това. Очевидно дори нейната стоическа решимост си имаше граници.

Сафия въздъхна.

— В такъв случай май това е всичко, което можем да направим засега.

Дерек разкърши схванатите си рамене и кимна.

— Ще се върна в моргата, за да се уверя, че всичко е наред. Може би ще прескочиш през стаята на Джейн да видиш...

Прекъсна го телефонен звън. Единственият техник в стаята вдигна, каза няколко думи и се обърна към Дерек.

— Съдебният лекар е. Искате да говорите с вас.

Дерек се намръщи и взе слушалката.

— Доктор Ранкин.

— Елате веднага — задъхано каза Бадави. В гласа му се долавяше паника. — Трябва да го видите с очите си.

Дерек се опита да зададе въпроси, но Бадави отказа да се впуска в подробности и само повтаряше, че трябва спешно да отиде в моргата. Накрая Дерек затвори и обясни положението на Сафия.

— Идвам с теб — каза тя.

Излязоха от болницата и тръгнаха към моргата, която се намираше на две преки. Слънцето сияеше ослепително, а жегата бе почти непоносима. Всяко вдишване сякаш заплашваше да изгори белите дробове на Дерек.

Сафия обаче като че ли изобщо не обръщаше внимание на убийствената горещина, а крачеше с лекота до него.

— Дерек, ти каза, че според теб с Харолд е направено нещо, което може да обясни странното състояние на тялото му. Какво имаше предвид с това, че е бил мумифициран преди да умре?

На Дерек му се искаше да може да избегне този разговор и се наруга наум, че се е изпуснал. Думите му само бяха засилили безпокойството на Джейн. Не бе трябвало да повдига въпроса, докато не намери доказателства.

Усети, че лицето му се сгорещява още повече, но не от жегата.

— Това е само предположение, при това доста несигурно. Беше неблагоприятно да изказвам подозрението си така прибързано.

— И все пак ми кажи какво имаш предвид.

Той въздъхна.

— Нарича се саmomумифициране. Когато някой нарочно подготвя тялото си така, че да запази плътта след смъртта си. Тази практика се среща най-често сред монасите от Далечния изток, по-точно в Китай и Япония. Но ритуалът е бил наблюдаван и в някои култове в Индия и сред аскетични секти в Близкия изток.

— Но защо му е на човек да се подлага на подобно нещо? Прилича ми на самоубийство.

— Напротив. За повечето вярващи това е духовен акт, път към безсмъртието. Запазените останки на хора, подложени се на подобна процедура, са обект на почит в сектите им. Вярва се, че мумифицираните тела са чудодейни съдове, способни да даряват почитащите ги с особени сили.

Сафия изсумтя пренебрежително. Дерек сви рамене.

— Не става дума само за култове в далечни страни. Дори католиците вярват, че нетленността на тялото е едно от доказателствата за святост.

Сафия го погледна.

— Ако всичко това е истина, как може някой да мумифицира себе си?

— В различните култури е различно, но има някои общи елементи. Първо, процесът е дълъг и продължава години. Започва с промяна на диетата, избягване на всякакви зърнени храни и преминаване на особен режим, при който се приемат ядки, борови иглички, дребни плодове и дървесна кора, богата на смола. Практикуващите това изкуство в древна Япония, известни като *шокушинбуцу*, или буди в плът и кръв, наричат диетата си *мокужикьо*, или „дървоядство“.

— Значи твърдението на съдебния лекар, че е открил кора в стомаха на Харолд, те е накарало да си помислиш това?

— Това и фактът, че в корема му са били намерени и камъчетата. Рентгеновите снимки на мумии на *шокушинбуцу* също разкриват малки речни камъчета в коремите им.

— Но как всичко това може да запази тялото след смъртта?

— Смята се, че някои билки, отрови и смоли, приемани редовно и проникващи в тъканите, спират размножаването на бактериите и на практика действат като естествена балсамираща течност.

Сафия изглеждаше отвратена от тази идея.

— Обикновено последната стъпка в този процес е да се затвориш в гробница с малък отвор за въздух — продължи Дерек. — В Япония монасите припвявали и биели камбани, докато не умирали. Тогава онези отвън запечатвали гробницата, изчаквали три години и я отваряли, за да видят дали монахът е постигнал успех.

— Да проверят дали тялото не се е разложило ли?

Дерек кимна.

— Ако не се е разложило, го опушвали с тамян, за да гарантират допълнително запазването му.

— И мислиш, че Харолд е направил същото със себе си?

— Или че е бил принуден от похитителите си да се подложи на този процес. Така или иначе, ритуалът не е бил завършен. Предполагам, че при Харолд приготовленията са започнали само преди два или три месеца.

— Ако си прав, доказването на това може да ни даде някаква идея кой е отвлякъл изследователския екип.

— И може да ни даде надежда, че има останали живи. Може да ги държат в плен и да са ги подложили на същия бавен процес. Включително и Рори, брата на Джейн. Ако успеем да ги намерим достатъчно бързо, могат да бъдат подложени на лечение и да се възстановят.

Сафия стисна устни.

— Мислиш ли, че ще можеш да идентифицираш кората и от какво дърво е? Това може да ни помогне да определим мястото, на което държат останалите.

— Изобщо не ми хрумна. Но да, възможно е.

Стигнаха моргата и изкачиха стъпалата до главния вход. Вътре въздухът му се стори със стотина градуса по-хладен. Дребна жена със зелени дрехи забърза към тях. Кимна на Дерек, после на Сафия.

— Доктор Бадави каза да ви заведе веднага при него.

Преди жената да успее да се обърне, Дерек забеляза страха в очите ѝ. Може би се боеше от шефа си, но май беше нещо друго. Дерек забърза след нея, като се чудеше какво е станало.

Жената ги поведе надолу по едно стълбище към друга част на моргата до наблюдателна стая с пейки, която приличаше на лаборатория по патология. Зад прозореца в средата на помещението имаше метална маса с халогенна лампа над нея. Моргата и съседната болница работеха с медицинската школа на университета в Кайро. Очевидно това бе учебен кабинет, в който студентите можеха да наблюдават аутопсии.

Но в момента единствената публика бяха Дерек, Сафия и придружителката им.

Около масата в лабораторията се беше събрала малка група в операционни екипи и скрити зад хартиени маски лица. Бадави им

кимна, вдигна ръка и приближи към устните си безжичен микрофон. Думите му достигнаха до тях по малката тонколони над стъклото за наблюдение.

— Не зная какво означава това, но преди да продължа с изваждането на мозъка, исках да видите какво открихме. Освен това си позволих да заснемем всичко.

— Какво сте открили? — попита Дерек, като почти викаше, за да го чуят. Придружителката посочи интеркома до прозореца. Той отиде там и повтори въпроса.

Бадави даде знак на екипа си да се дръпне от масата.

Голото тяло на шейсетгодишния археолог лежеше под рязката светлина на лампата; само малко парче плат прикриваше слабините му. Втора влажна хирургична кърпа покриваше темето. Масата се намираше под такъв ъгъл, че главата беше обърната към прозореца.

— Вече взехме проби от цереброспиналната течност, както поискахте — обясни Бадави. — И тъкмо бяхме започнали с отварянето на черепа, за да извадим мозъка.

Съдебният лекар махна кърпата, за да покаже, че екипът вече е свалил скалпа и е разрязал черепа. Бадави вдигна срязаната част, която бе внимателно върната на мястото ѝ след първото отваряне.

Дерек погледна крадешком към Сафия, за да провери как понася гледката. Тя стоеше малко сковано с ръце на кръста, но иначе не трепна.

Бадави остави срязаната част от черепа и се дръпна настрана. Разкритите сиво-розови полукулба на мозъка блестяха под лампите, обвити в менингеална тъкан.

Дерек не можеше да повярва, че там, пред очите на всички, е изложен източникът на гения на учителя му. Спомни си за дългите разговори с приятеля си, продължавали до малките часове и покриващи всичко, от най-новите научни статии до споровете кои отбори имат най-добрите шансове за спечелването на световната купа. Професорът се смееше гръмогласно като мечок и имаше същия темперамент. В същото време можеше да е един от най-милите хора, а обичта към жена му и двете му деца беше безкрайна и непоколебима.

„А сега всичко това си отиде...“

Гласът на Бадави от говорителя го върна в настоящето. Дерек пропусна първите няколко думи.

— ... видите това. По една чиста случайност забелязахме този феномен.

„Какъв феномен?“

Бадави даде знак на един от екипа си. Човекът изгаси операционната лампа, после и останалото осветление. На Дерек му се наложи да примигне няколко пъти, за да поварва на очите си.

Сафия ахна — тя също го виждаше.

Мозъкът и менингеалната тъкан на ментора му сияеха меко — бледорозова светлина, подобно на първа зора.

— Преди беше по-ярка — обясни Бадави. — Ефектът вече намалява.

— Какво го причинява? — попита Сафия, повтаряйки въпроса, който отекваше в главата на Дерек.

Дерек се мъчеше да разбере. Спомни си разговора със Сафия, как една от целите на самомумифицирането е да се създаде нетленен съсъд, безсмъртно вместилище, способно да запази чудото.

„Това ли виждам сега?“

Сафия се обърна към него.

— Край с тестовите. Тялото трябва да се прибере. Искam всичко да е готово за незабавното му връщане в Лондон.

При резкия ѝ тон Дерек примигна.

— Но ние няма да можем да превозим останките на професор Маккейб преди утре.

— Ще задействам някои връзки — уверено рече тя.

— Но все пак онова, което става тук, надхвърля всичко, което съм виждал — предупреди Дерек. — Ще ми трябва повече помощ.

Тя се обърна към вратата.

— Познавам един човек.

— Кой?

— Стар приятел, който ми дължи услуга.

2.

30 май, 11:45

Вашингтон, окръг Колумбия

Пейнтър Кроу седеше зад бюрото си и се взираше в мираж от миналото.

Образът на Сафия ал-Мааз изпълваше монитора. За последен път я беше видял преди десет години, в изгаряните от слънцето пясъци на Руб ал-Хали, огромното Празно каре на Арабия. Стари чувства се съживиха в него, особено когато му се усмихна. Очите ѝ искряха весело — тя очевидно също се радваше да го види.

Бяха се запознали, когато Пейнтър още беше оперативен агент на „Сигма“, по времето, когато новосъздадената агенция все още се ръководеше от бившия му ментор Шон Макнайт. Секретната група, действаща под егидата на АИОП, Агенцията за изследователски проекти към Министерството на отбраната, се състоеше от бивши войници от специалните части, преминали допълнително обучение в различни научни дисциплини, за да действат като агенти на АИОП.

Сега, десет години по-късно, Пейнтър беше директор на „Сигма“ — но това не беше единствената промяна.

Сафия вдигна ръка и отметна кичур черна коса.

— Това е ново — каза тя и остави пръстите ѝ да се задържат до ухото ѝ.

Той докосна същото място, което бе станало снежнобяло след един травматичен случай преди време. Кичурът беше в рязък контраст с черната му коса — като бяло перо, затъкнато зад ухото му. Ако не друго, наблягаше на индианския му произход.

Той повдигна вежда.

— Предполагам, че към него вървят и малко бръчки.

Преди да успее да свали ръката си, тя забеляза друга промяна.

— Пръстен ли виждам?

Пейнтър се ухили и завъртя златната халка на пръста си.

— Какво да кажа... Една жена най-сетне се съгласи да се омъжи за мен.

— Късметлийка.

— Не, аз съм късметлията. — Той свали ръка и насочи разговора към нея. — Е, как е Омаха?

Тя въздъхна и завъртя раздражено очи при споменаването на съпруга ѝ д-р Омаха Джонсън, американски археолог, който по някакъв начин беше спечелил обичта на тази блестяща жена.

— Замина с брат си Дани на разкопки в Индия. Няма го вече цял месец. Опитвам се да се свържа с него, но пак се е набутал на място, където комуникациите са в най-добрия случай проблематични.

— И затова се обаждаш на мен — каза той, като се престори на леко обиден. — Винаги съм бил вторият ти избор.

— Не и в този случай. — Тя стана по-сериозна и някаква тревога засенчи чертите ѝ. След като приключиха с любезностите, Сафия продължи с причината за спешното обаждане. — Имам нужда от помощта ти.

— Разбира се. — Пейнтър се поизправи в стола си. — Какво е станало?

Тя сведе поглед, вероятно се чудеше откъде да започне.

— Не знам дали си в течение, но Британският музей е зает с един спасителен проект в Северен Судан.

Пейнтър потърка брадичка. „Това ми звучи познато, но защо?“ И тогава се сети.

— Преди време не беше ли станало нещо там?

Тя кимна.

— Една от първите ни изследователски групи изчезна в пустинята.

Сега Пейнтър си спомни, че беше получил доклад по въпроса.

— Ако не се лъжа, заключението беше, че екипът се е натъкнал на бунтовници в района и е станал тяхна жертва.

Сафия се намръщи.

— Така поне си мислехме. Преди десет дни водачът на групата, професор Харолд Маккейб, се появил най-неочаквано от пустинята. Умрял преди да стигне до болница. Минала почти седмица преди да го идентифицират по пръстовите отпечатыци. Преди два дни се върнах от Египет. Той беше много близък приятел и исках да съпроводя тялото му до Лондон.

— Моите съболезнования.

Тя отново сведе поглед.

— Освен това отидох с надеждата, че ще науча нещо за съдбата на останалите, включително и на сина на Харолд, който участваше в експедицията.

— И научи ли?

— Не — въздъхна тя. — Вместо това се натъкнах на още загадки. Тялото на Харолд беше в необяснимо състояние. Един музеен експерт, който дойде с мен, смята, че Харолд е бил подложен на някакъв вид саmomумифициране, целящо запазването на плътта след смъртта.

Пейнтър се намръщи от тази противна идея. Хиляди въпроси се заблъскаха в главата му, но той остави Сафия да продължи.

— Взехме проби от тъкани и направихме някои изследвания, за да потвърдим какво се е случило. Надяваме се, че ако успеем да идентифицираме някои от растенията и билките, използвани в процеса, ще успеем да определим откъде е дошъл Харолд и къде е бил през цялото това време.

„Умно“ — помисли си Пейнтър.

— Но една подробност събуди тревоги. Става въпрос за странно изменение в мозъка и централната нервна система на Харолд.

— В какъв смисъл странно?

— Трябва да го видиш с очите си. — Тя чукна няколко клавиша. — Пращам ти видеозапис, направен преди около четирийсет и осем часа от служител в моргата в Кайро.

Пейнтър отвори файла веднага щом го получи. Видя суматоха около метална маса за аутопсии. Нямаше звук, но ако се съдеше по нямата картина, нещо беше развълнувало групата. Някакъв мъж, вероятно съдебният лекар, замахна на всички да се дръпнат и даде знак на оператора да приближи. Картината се разтресе, след което се спря върху тялото на масата. Черепът беше отворен и се виждаше мозъкът. Стаята внезапно потъна в мрак и причината за вълнението веднага стана ясна.

Пейнтър присви очи към видеото.

— Правилно ли виждам? Сякаш вътрешността на черепа му свети.

— Точно така — потвърди тя. — Аз лично видях ефекта, макар че беше отслабнал, когато пристигнах в лабораторията.

Видеозаписът свърши и Пейнтър отново насочи вниманието си към Сафия.

— Знаеш ли какво е причинило този ефект?

— Още не. Тъканите и течностите в момента се изследват. Но смятаме, че става въпрос за някакъв биологичен или химически агент, нещо, на което Харолд е бил изложен случайно или нарочно. Каквото и да е, откриването на източника е от критична важност.

— Защо?

— Поради две причини. Първо, тази сутрин се обадох на доктор Бадави да го пришпоря за едни доклади, които още не е пратил до лабораториите ни. Оказа се, че той и целият му екип са се разболели. Висока температура, повръщане, мускулни спазми.

Пейнтър си припомни сроковете, описани от Сафия.

— И са *толкова* болни само четирийсет и осем часа по-късно.

— Първият симптом — силна треска — се появил осем часа след отварянето на черепа на Харолд. Сега близките на засегнатите показват същите първоначални симптоми. Вече е наложена карантина, но за момента не знаем колко хора са се заразили.

Пейнтър беше ходил в Кайро. Знаеше колко трудно би било да се отцепи този претъпкан хаотичен град, особено ако хората са изпаднали в паника. Обхвана го и по-непосредствена тревога.

— Сафия, а ти как се чувстваш?

— Добре съм. По време на аутопсията бях извън моргата. Но когато видях странното състояние на тялото на Харолд, наредих останките му и всички проби от тъканите му да бъдат запечатани.

— А след като тялото е стигнало в Лондон?

Тя се намръщи.

— Взехме предпазни мерки, но се боя, че имаше някои пропуски, преди да осъзнаем мащабите на опасността. От митницата на „Хийтроу“ казаха, че печатът на сандъка е бил повреден. Станало е или в Кайро, или по пътя.

Стомахът на Пейнтър се сви от безпокойство. „Хийтроу“ и летището на Кайро бяха големи международни възли. Ако на някое от тези места се появеше зараза, можеше да се стигне до пандемия.

Ако се съдеше по страха в очите на Сафия, тя си даваше сметка за този риск.

— Двама служители, които приеха тялото на Харолд в лабораториите ни, вече показват ранните симптоми. Поставени са под карантина заедно с всички, с които са били в контакт. Освен това здравните служби тук и в Кайро разпитват носачите на багаж и персонала от летището за признаци за разболяване. Все още очаквам вести, но като се има предвид бюрокрацията, може и да съм последната, която ще чуе нещо.

— Ще видя какво мога да направя оттук и ще ти се обадя.

Пейнтър вече беше започнал да съставя списък наум. Неотдавна беше чел доклад за оценка на риска от МТИ за ролята на летищата в разпространяването на заразни болести. В същия доклад опасността се подчертаваше с напомнянето как пандемията H1N1 беше успяла да убие 300 000 души през 2009 г.

Тя се намръщи.

— Аз... трябваше да съм по-старателна.

Пейнтър прочете вината в очите ѝ и се опита да я успокои.

— Направила си всичко възможно предвид обстоятелствата. Ако не се беше сетила да изолираш всичко толкова бързо, са щели да се заразят много повече хора.

Тя поклати глава, сякаш се опитваше да отхвърли подкрепата му.

— Действах просто по усет, по инстинкт... но когато видях какво става, внезапно започнах да подозирам *защо* Харолд може да е бил подложен на тази процедура на мумифициране.

— Защо? — Пейнтър от опит знаеше, че е по-добре да се доверява на подозренията на Сафия. Интуитивните ѝ заключения се бяха оказали необичайно точни.

— Мисля, че е искал да защити онова, което е било в главата му. Смятам, че е прибегнал до процеса на мумифициране, за да превърне тялото си в нещо като хранилище за този неизвестен агент, да запази плътта си, особено след смъртта, така че то да изиграе ролята на нетленен контейнер за онова, което е скрито в него.

„Контейнер, който е бил отворен по невнимание“.

Пейнтър внезапно се сети нещо, което Сафия бе казала по-рано.

— Спомена, че причините ти за тревога са две. Каква е другата?

Тя впери поглед в него от екрана.

— Мисля, че това се е случвало и преди.

17:02

Лондон, Англия

Сафия изчака Пейнтър да осъзнае казаното и продължи:

— След като научих за появата на Харолд, събрах всичките му записи и студии, съхранявани в музея, дори някои от ръкописните му дневници. Надявах се, че в тях ще намеря някаква следа, нещо, което сме изпуснали, което да обясни изчезването му и внезапното му завръщане.

— И научи ли нещо?

— Може би... нещо, което ми се стори важно едва по-късно.

— Какво е то?

— Първо трябва да разбереш, че Харолд беше наистина голям човек както в музея, така и в академичния свят като цяло. Като археолог той обичаше да оспорва приетите догми, особено в египтологията. Мразеха го и му се възхищаваха поравно заради странните му предположения и за това колко яростно защитава позициите си. Винаги беше готов да изслуша противника, но можеше да направи някой колега на пух и прах, ако смяташе, че мисли прекалено ограничено.

На устните ѝ заигра усмивка, когато си спомни някои от онези разгорещени дебати. Малцина бяха като Харолд — може би с изключение на сина му Рори, който почти по нищо не отстъпваше на баща си. Въпреки това двамата често влизаха в сблъсъци и спореха до късно през нощта по някой исторически или научен въпрос. Дори разгорещен от дебата, Харолд не можеше да скрие гордостта си от сина си. Тя буквално сияеше в очите му.

Усмивката ѝ помръкна, когато мъката я заля отново.

„Да изгубя и двамата...“

Потисна мъката си и я смени с желязна решимост. Ако имаше някакъв шанс Рори да е още жив, беше длъжна пред Харолд да го намери. Дължеше го и на Джейн, която през последните две години упорито отказваше да приеме, че баща ѝ и брат ѝ са мъртви. Сафия подозираше, че онова, което кара Джейн да работи така усърдно и неуморно, е желанието ѝ да се подготви за търсенето им, да научи истината.

Пейнтър върна Сафия към темата.

— Какво общо има ексцентричността на професор Маккейб с всичко това?

— В египтологията има един проблем, към който Харолд проявяваше специален интерес. Именно по него той влизаше в сблъсъци с много колеги. Става въпрос за библейския Изход.

— Изход ли? Историята за Мойсей и бягството на евреите от Египет ли имаш предвид?

Тя кимна.

— Повечето археолози смятат тази история по-скоро за мит и алегория, отколкото за историческо събитие.

— Но не и професор Маккейб, така ли?

— Да. Той вярваше, че историята разказва за истинско събитие, може би преувеличено и митологизирано през хилядолетията, но въпреки това реално. — Сафия беше натрупала на бюрото си много от дневниците на Харолд, пълни с неговите предположения, теории и доводи, някои от които бяха доста загадъчни. — Смятам, че една от причините да оглави експедицията в Судан е била желанието му да намери доказателство за теориите си.

— Защо да търси там?

— Говорим за Харолд. Повечето библейски археолози търсят доказателства, като преравят земите *източно* от Египет и особено Синайския полуостров, докато Харолд вярваше, че може да ги открие на юг. Смяташе, че е възможно някоя по-малка група еврейски роби да са избягали в тази посока, покрай Нил.

— Какво конкретно е търсил?

— Някакви следи от мор, особено в мумиите, открити в тази отдалечена част на Нил. Точно затова Харолд привлече доктор Дерек Ранкин, биоархеолог, който изучава заболяванията в древността.

Пейнтър се облегна в стола си.

— И две години по-късно професор Маккейб се появява от пустинята, заразен от някаква болест, като в същото време е станал жертва на шантав ритуал на самомумифициране. Как тълкуваш това?

— Не знам.

— Но ти спомена, че заболяването в Кайро се е случвало *преди*, някога в миналото. Болестите в Древен Египет ли имаше предвид?

— Не. — Тя взе един от дневниците на Харолд и отвори на страница, която си беше отбелязала. — Преди да потегли на експедицията, Харолд е търсил сведения от района, които биха могли да загатват за наличието на болест или зараза. Открил нещо в архивите на нашия музей от времето на прочутите пътешественици Стенли и Ливингстън. Двамата търсели независимо един от друг изворите на Нил и навлезли дълбоко в Судан и отвъд него.

— Доколкото си спомням уроците по история, Ливингстън изчезнал в джунглата и го сметнали за мъртъв.

— Докато шест години по-късно Стенли не го открил болен и окаян в едно малко африканско село на брега на езеро Танганика.

— Но какво общо има това с експедицията на професор Маккейб?

— Харолд буквално се вманиачил по тези двамата. Не толкова заради прочутата им среща в Африка, колкото заради онова, което станало с тях по-късно.

— Защо? Какво са направили?

— Ливингстън останал в Африка до смъртта си през 1873 г. Харолд бил особено заинтересуван от факта, че местните мумифицирали тялото на пътешественика, преди да го предадат на британските власти.

— Мумифицирали го?

Сафия кимна. Съпадението беше наистина странно.

— Сега тялото му е погребано в Уестминстърското абатство.

— А какво станало със Стенли?

— Върнал се в Англия, оженил се за жена от Уелс и влязъл в Парламента. Харолд проявявал интерес най-вече към тази част от живота му.

— Защо?

— Не бива да забравяш, че славата на Стенли е останала завинаги свързана с тази на Ливингстън. Поради това често се съветвали с него относно завещаното от Ливингстън. След смъртта му в Африка повечето артефакти, които събрал по време на пътешествията си, се озовали в Британския музей. Имало обаче някои предмети от лична значимост, които останали в имението на Ливингстън. Те станали собственост на музея едва след разтурването

на имението в края на деветнайсети век. И сведенията за *един* от тези артефакти привлекли вниманието на Харолд.

— Какво представлява той?

— Талисман, даден на пътешественика от местен жител като дар за това, че спасил детето му. Предметът бил покрит с египетски йероглифи и според разказа на местния в него имало вода от Нил, взета по времето, когато реката станала на кръв.

— Станала на кръв? — скептично повтори Пейнтър. — Да не би да говориш за времето на Мойсей?

Сафия разбираше съмненията му. Самата тя бе реагирала по подобен начин.

— Възможно е да е измислица. Ливингстън е бил известен християнски мисионер и проповядвал в Африка винаги, когато имал възможност. Така че е възможно местният да е скалпил библейската връзка на талисмана, за да поласкае християнския си приятел. Но така или иначе, поради автентичността на йероглифите Харолд бил убеден, че предметът наистина е свързан с Египет.

— Но какво от всичко това ти се струва важно на *теб*? Каква е връзката на онзи талисман със случващото се сега?

— Като се изключи една рисунка, открита в личните документи на Ливингстън, има само едно споменаване на талисмана. Или поне Харолд е успял да открие само него. Става въпрос за някакво проклятие, свързано с него.

— Проклятие?

— След придобиването артефактът бил отворен и проучен в музея. Няколко дни по-късно всички участници в проекта се разболели и умрели от... — тя зачете от записките на Харолд за трагичния инцидент: — „много силна треска, съпроводена от жестоки пристъпи“.

Свали дневника и видя разбирането на лицето на Пейнтър.

— Прилича на симптомите, наблюдавани у пациентите в Кайро — каза той. — И какво е станало тогава?

— Известно е само това. Харолд се опитал да научи повече. И макар че починалите били двацет и двама, не успял да открие никакви други сведения.

— Подозрително е, дори за деветнайсети век. Сякаш някой се е опитал да потули всички сведения за трагедията.

— Харолд си помислил същото. Но очевидно е научил, че са се консултирали със Стенли по въпроса. Бил извикан в Кралското дружество и разпитан.

— Защо?

— Изглежда, че двамата с Ливингстън са продължили да поддържат връзка до смъртта на Ливингстън в Африка.

Пейнтър се намръщи.

— Където Ливингстън бил мумифициран.

Тя повдигна вежда.

— Освен ако последователността на събитията около смъртта му е погрешна.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами ако Ливингстън се е подложил на процеса на мумифициране *преди* смъртта си, подобно на Харолд? — Тя сви рамене. — Сведенията показват само, че тялото на Ливингстън пристигнало в Англия мумифицирано. По онова време всеки би приел, че е бил мумифициран след смъртта му.

— Интригуваща мисъл. Но ако си права, накъде ни води това?

— Надявам се, че към мястото, където е изчезнала експедицията на Харолд. Възможно е той да е открил в музея или на терен нещо, което го е отвело до източника на болестта. Нямам представа какво е станало след това, но може би откриването на източника ще ни отведе до останалите.

— Да не говорим, че ако положението със заразата се влоши, откриването на източника може да се окаже жизненоважно. — Пейнтър я погледна сериозно. — С какво мога да ти помогна?

— Бих приела всякаква помощ. — Тя го погледна настойчиво и се опита да изрази с думи интуитивния си страх. — Наречи го предчувствие, но мисля, че виждаме само върха на проклетия айсберг.

— Може и да си права.

— Освен това се боя, че времето ни изтича. Минали са почти две седмици, откакто Харолд се е появил от пустинята.

Пейнтър кимна.

— Което означава, че следата му изстива с всеки ден.

— Натоварих Джейн, дъщерята на Харолд, да претърси личните книжа на баща си за други следи. Междувременно медици от

Министерството на здравеопазването се опитват да изолират причинителя на болестта.

Пейнтър кимна.

— Мога да пратя екип, който да ти помага в Лондон. Освен това ще ни трябват хора на терен в Судан, които да се опитат да разберат откъде е дошъл Харолд.

Сафия видя как колелата в главата му вече се въртят. Преди да успеят да обсъдят по-подробно плановете, вратата на кабинета ѝ се отвори.

„Мислех, че съм заключила...”

Завъртя стола си към вратата — и се отпусна, когато видя, че е една младша кураторка, постдокторантката Карол Венцел.

— Какво...?

Някакъв непознат изблъска младата жена и влезе в кабинета. Вдигна пистолет и го насочи към Сафия.

Тя вдигна ръка, но беше твърде късно.

Дулото проблесна два пъти. Болката опари гърдите ѝ. Сафия изпъшка и завъртя стола към компютъра, от който я гледаше паникьосаното лице на Пейнтър. Протегна ръка към него, сякаш можеше да ѝ помогне по някакъв начин.

Зад нея се чу силен гръм. Куршумът одраска ухото ѝ и пръсна екрана под дланта ѝ. Картината моментално угасна — а миг по-късно и целият свят.

3.

30 май, 18:24

Ашуел, Хартфордшър, Англия

Джейн Маккейб се бореше с призраците на тавана. Чувстваше се като натрапничка в собствения си дом. Накъдето и да се обърнеше в тясното, покрито с паяжини помещение, виждаше по нещо, което ѝ напомняше за хората, които вече ги нямаше. Старият прояден от дървояди гардероб в ъгъла още пазеше дрехи на майка ѝ. В друг ъгъл бе сложена стара спортна екипировка на брат ѝ Рори — прашна бухалка за крикет, омекнала футболна топка, дори разръфана фланелка за ръгби от училище.

Един призрак обаче се извисяваше над всички други — сянка, от която никой от тях не можеше да избяга приживе, а сега и след смъртта му. Баща ѝ доминираше на това място. На тавана бяха струпани купища стари кашони с папки, някои още от студентските му години, купчини книги и полеви дневници.

По молба на д-р Ал-Мааз Джейн вече беше преровила не толкова мръсните кашони, онези от последните две или три години преди баща ѝ да изчезне в пустинята. Беше ги свалила на Дерек Ранкин, който беше в кухнята и преглеждаше съдържанието им в търсене на някаква следа за участието на баща ѝ и брат ѝ.

Задачата изглеждаше безнадеждна, но бе по-добре, отколкото да седи сама и да се опитва да приеме безвъзвратността на смъртта на баща си и загадките около състоянието на тялото му.

„По-добре да не спирам“.

Разкърши схванатите си рамене и погледна през малкия тавански прозорец към Ашуел. Селцето представляваше идилична смес от средновековни постройки и къщи със сламени покриви и измазани с хоросан дървени стени. От високата си позиция можеше да види правоъгълната камбанария на енорийската църква, построена през четиринайсети век. Оттам долитаха звуците на църковна музика. Ежегодният Музикален фестивал на Ашуел течеше вече десети ден и

трябваше да приключи довечера, когато в „Сейнт Мери“ щеше да се проведе пищно тържество, наречено Хорова вечерня.

Загледа се в старата камбанария, която се издигаше на назъбени секции и завършваше с оловна стрела, насочена към небето. Спомни си как баща ѝ я беше завел в църквата, когато беше деветгодишна, и ѝ показва средновековните графити по стените. Надписи на латински и староанглийски описваха нещастията по времето на Черната чума, поразила селото в началото на 14 век. Като дете тя беше снела отпечатъци с въглен на някои от надписите. Докато го правеше, беше изпитала странно родство с отдавна мъртвите им създатели. В много отношения онези моменти вероятно бяха засели семената, които я бяха вдъхновили да тръгне по стъпките на баща си и да започне да се занимава с археология.

Извърна се от прозореца и от празничната музика и погледна тавана, пълен със сенките на баща ѝ. Спомни си един надпис от църквата, който бе копирала от една колона. Той нямаше нищо общо с Черната чума, но ѝ се струваше особено подходящ за момента.

— *Superbia precipitit fallum* — изрецитира тя, представяйки си латинския надпис.

Гордостта предхожда падението.

Макар да обичаше баща си, Джейн не бе сляпа за недостатъците му. Той беше инат, твърдоглав в становищата си и определено не беше подминат от греха на гордостта. Джейн знаеше, че тъкмо арогантността бе отвела баща ѝ в пустинята наред с търсенето му на знания. Нестандартната му позиция относно истината за библейския Изход го беше оставила открит за присмеха и укорите на колегите му. И макар той да показваше самоувереност пред света, тя знаеше, че насмешките им го глождат. Той бе твърдо решен да докаже, че теорията му е вярна — колкото заради историята, толкова и заради собствената си гордост.

„И виж къде те отведе тя — и Рори също“.

Стисна юмруци, когато гневът за момент надделя над мъката. Но под всичко това имаше нещо по-дълбоко, което не ѝ бе давало покой през последните две години. Вина. Тъкмо вината бе една от причините Джейн рядко да се връща в семейната къща, да я оставя пустееща и с покрити с чаршафи мебели. Макар че пътят от Ашуел до Лондон бе по-малко от час с влака, тя бе наела студио в центъра на града. Казваше

си, че го прави, защото апартаментът ѝ е близо до университета, но знаеше, че причината не е в това. Беше твърде болезнено да се връща тук. Идваше в Ашуел само ако е много наложително, както беше сега заради молбата на доктор Ал-Мааз.

— Май попаднах на нещо! — разнесе се вик от кухнята.

Доволна, че може да се махне от призраците, Джейн мина през сенките до светеция правоъгълен отвор, който водеше надолу. Слезе по стълбата в коридора на втория етаж и забърза покрай затворената спалня към стълбището.

Докато минаваше през дневната към малката кухня, видя, че Дерек е дръпнал всички завеси. Слънчевата светлина я накара да присвие очи след дългия престой на тавана. Спря, за да премигне. Ярката светлина ѝ се струваше твърде жизнерадостна за обстоятелствата.

Дерек седеше на масата в кухнята, заобиколен от кашони от тавана. До себе си беше натрупал купчини книги и дневници наред с хвърчащи листа. Беше свалил якето си и бе запретнал ръкави.

Дерек беше шест години по-голям от нея. Баща ѝ го беше взел под крилото си, бе станал негов ментор през годините в университета и в крайна сметка успя да го прилъже да го последва в пустините. Подобно на много други, Дерек не бе успял да се отскубне от силното привличане на баща ѝ. Накрая започна да прекарва дълги дни в семейния кабинет, като често преспиваше на канапето.

По онова време Джейн нямаше нищо против присъствието му, особено след като майка ѝ се разболя. Дерек винаги беше приятен събеседник, който можеше да я изслуша, когато нямаше никой друг. За съжаление Рори не споделяше чувствата ѝ. Брат ѝ винаги настръхваше при вида на младото протеже — очевидно виждаше в Дерек съперник за вниманието на баща им и най-вече за похвалите му.

Сега Дерек се беше навел над някакъв архив в кожена подвързия. Ако се съдеше по напуканата кожа, томът изглеждаше много по-стар от всичко, писано от баща ѝ. Когато приближи, Джейн забеляза, че по брадичката и бузите на Дерек е избила едnodневна четина. И двамата не бяха успели да се наспят нормално след завръщането си от Египет.

— Какво намери? — попита тя.

Той се обърна, ухили се, при което загорялото му от слънцето лице грейна, и вдигна големия том.

— Мисля, че татко ти е отмъкнал това от библиотеката в Глазгоу.

— Глазгоу ли? — Джейн се намръщи, когато си спомни, че баща ѝ бе пътувал на няколко пъти до Шотландия, преди да насочи вниманието си към Судан.

— Ела да видиш — подкани я той.

Тя надникна над рамото му, докато той отваряше книгата на отбелязана с листче страница. Докато се навеждаше, долови аромата на одеколона му, или може би на шампоан. Така или иначе, ароматът прогони миризмата на плесен от тавана.

— Според сигнатурата — каза Дерек — книгата е от архива на Ливингстън в университета на Глазгоу, където се пазят повечето документи на пътешественика. Този том съдържа копия на кореспонденцията му, като се започне от първите му проучвания на река Замбези в Южна Африка до по-късните му години, докато е търсил изворите на Нил. Разделът, отбелязан от баща ти, включва писма на Ливингстън до Хенри Мортън Стенли, прочут с това, че го намерил в най-тъмните недра на Африка.

Обзета от любопитство, Джейн седна до Дерек.

— Какво пише в писмата? Защо баща ми се е интересувал толкова от тях?

Дерек сви рамене.

— Повечето изглеждат съвсем обикновени, просто споделяния на стари приятели, но на отбелязаните страници има рисунки и анатомически скици на Ливингстън. Баща ти специално е отбелязал тази страница. Привлякла е вниманието му заради таксономията на ей тази малка гадинка. Виж.

Джейн опря рамо в рамото на Дерек, за да разгледа скиците — изобразяваха някакъв бръмбар.

Уловените от Ливингстън детайли бяха наистина впечатляващи. Скицата показваше насекомото с разперени и прибрани криле. Джейн прочете на глас научното название и сбърчи нос.

— *Ateuchus sacer*. Не разбирам. Защо е толкова важен този бръмбар?

— Защото името му е дадено не от друг, а от самия Чарлз Дарвин. — Дерек повдигна вежда и я погледна.

— Освен това го е нарекъл „свещения бръмбар на египтяните“.

Джейн се досети.

— Това е скарабей.

— Днес е класифициран като *Scarabaeus sacer* — каза Дерек.

Джейн започна да се досеща каква е причината за интереса на баща ѝ. Древните египтяни почитали малкия бръмбар, защото правел топчета от тор. Те вярвали, че насекомото повтаря действията на бог Хепри, сутрешната версия на Ра, чиято задача била всеки ден да търкаля слънцето по небето. Изображенията на скарабей се срещаха навсякъде в египетското изкуство и писменост.

Тя се наведе над старата книга.

— Ако баща ми е проучвал историята зад талисмана, подарен на Ливингстън, изглежда логично да се е интересувал от всичко свързано с Египет в неговите бележки и дневници. — Джейн се облегна в стола. — Но защо му е било да краде книгата от Глазгоу? Не е в негов стил да посяга на такива неща.

— Не знам. Има и други отбелязани страници. Изглежда, се е интересувал особено от писмата със скиците. — Дерек затвори книгата и придърпа един полеви дневник. — Странното е, че през месеците преди да замине за Судан той очевидно е бил вманиачен по талисмана. Но въпреки това не ми спомена нищичко за него. Просто ме натовари да търся признаци за някаква обща болест в мумиите, открити при спасителните разкопки в Судан.

— И ти намери ли?

— Не. — Дерек въздъхна. — Имам чувството, че не оправдах доверието му.

Джейн докосна лакътя му.

— Вината не е твоя. Татко винаги искаше... не, *нуждаеше* се от някакво доказателство, което да потвърди теорията му за Изход. Не би позволил на нищо да се изпречи на пътя му.

Дерек бе все така умърлушен, докато отваряше дневника.

— Баща ти си е водил подробни бележки за талисмана. След многото необясними смъртни случаи артефактът бил унищожен — бил изгорен. Баща ти обаче открил негова рисунка и копие на йероглифите по дъното му. Записал е всичко в дневника си.

Дерек й показва страницата. В горната част на страницата баща й бе залепил малко фотокопие на оригиналната рисунка.

— Прилича ми на *арибалос*, съд за масло — отбеляза Джейн. — С две глави. Едната ми прилича на лъвска, а другата на египтянка. Странно.

— Според описанието артефактът бил изработен от египетски фаянс с тюркоазен емайл.

— Хм... има логика. Особено ако съдът е бил предназначен за съхраняване на течност. — Египетският фаянс представляваше ранна керамика, изработвана от стрит кварц, слюда и глина. След изпичането изделието беше по-близко до стъкло, отколкото до същинска керамика. — Колко голям е бил?

— Според описанието височината му била около петнайсет сантиметра и можел да побира около половин литър течност. За да достигнат до съдържанието, музейните работници трябвало да отчупят каменната запушалка на съда, която била залепена с много твърда смола.

— Която го е затваряла херметически.

Дерек кимна.

— И виж по-надолу. Баща ти е копирали йероглифите върху дъното на артефакта.

Джейн разпозна фигурите, без да ѝ се налага да прави справка, и прочете надписа на глас.

— *Итеру.*

— „Река“ на египетски.

— Кое то е било и името на Нил. — Джейн разтърка челото си. — Предполагам, че това подкрепя историята, разказана от местния, който подарил талисмана на Ливингстън.

— Че водата е от Нил.

— Когато станала на кръв — допълни Джейн. — Първото от десетте бедствия на Мойсей, стоварили се върху Египет.

— Като стана въпрос за това. — Дерек обърна на следващата страница, където баща ѝ беше записал десетте бедствия.

- 1) *Вода на кръв*
- 2) *Дъжд от жаби*
- 3) *Въшки**
- 4) *Мухи*
- 5) *Мор по добитъка*
- 6) *Цирей*
- 7) *Град и огън от небето*
- 8) *Нашествие на скакалци*
- 9) *Три дни мрак*
- 10) *Смърт на първородните*

[1]

Бедствията бяха записани в хронологичен ред, но поради някаква причина баща ѝ бе оградил седмото в списъка: „Град и огън от небето“.

Дерек забеляза намръщаното ѝ лице.

— Как тълкуваш това?

— Нямам представа.

Телефонът иззвъня и ги стресна.

Джейн стана раздразнено. Предполагаше, че доктор Ал-Мааз пак ще ги натиска за отговори, но засега те се бяха натъкнали само на още загадки. Отиде до стария телефон на кухненския плот и вдигна слушалката.

Преди да успее да каже „ало“, от другата страна прозвуча тревожен глас.

— Джейн Маккейб?

— Да? Кой се обажда?

— Казвам се Пейнтър Кроу. Мъжът говореше забързано, с определено американски акцент. — Приятел съм на Сафия ал-Мааз. Някой я атакува в музея преди малко повече от час.

— Какво? Как? — Джейн се мъчеше да осъзнае чутото.

— Умряха хора. Ако е свързано с баща ви, убийците може да се насочат и към вас. Трябва да отидете на безопасно място.

— Ами...?

— Тръгвайте по-бързо. Намерете полицейски участък.

— В селото няма полиция.

Най-близките участъци бяха в съседните Лечуърт и Ройстън — а Джейн нямаше кола. С Дерек бяха дошли с влака.

— Тогава идете на някакво публично място — каза мъжът. — Така, че около вас да има хора, за да е по-трудно да ви нападнат. Пратил съм помощ, която пътува към вас.

— Какво става? — обади се Дерек от масата.

Джейн го погледна с широко отворени очи, мислеше трескаво.

— Аз... зад ъгъла има една кръчма. „Бушел енд Страйк“.

Погледна си часовника. Минаваше седем, така че заведението би трябвало да е пълно.

— Идете там! — подкани я настоятелно мъжът. — Веднага!

Връзката прекъсна.

Джейн си пое дълбоко дъх, мъчеше се да потисне надигащата се паника.

„Ако е прав за баща ми...“

Посочи масата и каза:

— Дерек, вземи дневника на баща ми, архива от Глазгоу и всичко, което смяташ за важно.

— Какво става?

Джейн се завтече да му помогне да прибере материалите в чантата му.

— Здравата сме загазили.

19:17

Дерек се мъчеше да разбере какво става. Всичко това изглеждаше невъзможно.

Джейн спря на верандата и погледът ѝ се плъзна през обраслата предна градина и тясната уличка зад ниската тухлена ограда. Слънцето още не беше залязло, но се бе спуснало ниско над хоризонта и улицата тънеше в сянка.

— Какво става? — отново попита той. — Кой е по петите ти?

Джейн не забеляза никаква видима заплаха, така че отиде до малката желязна порта, отвори я и излезе на Гардинърс Лейн.

— Не знам. Може би никой. Може би онези, които са атакували доктор Ал-Мааз и останалите в музея.

Дерек нагласи ремъка на чантата на рамото си, докато излизаше след нея на улицата. Тревогата за приятелите и колегите в музея засилваше решимостта му да пази Джейн.

— Можеш ли да се довериш на онзи, който ти се обади?

Джейн го погледна, явно обмисляше думите му.

— Ами... мисля, че да. Посъветва ме да идем някъде, където ще сме заобиколени от хора. Не ми прилича на капан.

„Определено“.

— Ако не друго, не бих отказала една бира. Може би две. За успокояване на нервите.

Усмихна му се и той ѝ отвърна със същото.

— Тъй като е с медицински цели — каза Дерек, — първите питиета са от мен. Все пак съм доктор.

Тя го изглежда косо.

— По археология.

— По биоархеология — напомни ѝ той. — Почти равностойно на лекар.

Тя завъртя очи и махна напред.

— Тогава пиши рецептата, докторе.

След кратък преход стигнаха алеята, която водеше към задната веранда на местния пъб. „Бушел енд Страйк“ се намираше на Мил Стрийт, срещу църквата „Сейнт Мери“ и парка около нея. Камбанарията се издигаше в небето зад кръчмата, оловният ѝ връх сияеше, осветен от последните лъчи на слънцето.

На задната веранда вече беше паднал здрач. На повечето маси се виждаха силуети на клиенти. През отворената врата долитаха гласовете на другите вътре.

Познатият ритъм, подчертан от изблици смях, смекчи страха на Дерек от някаква безлика заплаха. Беше прекарал много нощи в „Бушел енд Страйк“ с бащата на Джейн — понякога затваряха заведението, преди да си тръгнат със залитане към къщата.

Идването тук бе като завръщане у дома.

Някаква жена пееше, гласът ѝ отекваше от църковния двор от другата страна на улицата и му напомни, че е последната вечер от музикалния фестивал на селото.

Нищо чудно, че кръчмата бе толкова пълна.

„Но предвид обстоятелствата това може да е добре дошло“.

Привлечени от жизнерадостната обстановка, Дерек и Джейн забързаха по алеята към портата в дъсчената ограда. Стигнаха вратата, без да ги атакуват неизвестни нападатели, и след малко седяха на бара с две пинти „Гинес“. Някои постоянни клиенти почнаха да изказват съболезнованията си на Джейн. Историята за необяснимата повторна поява и смърт на баща ѝ бе стигнала до всички големи вестници и определено бе сред основните теми в местните клюки.

Джейн отпи от бирата си. Раменете ѝ бяха отпуснати — очевидно се чувстваше неудобно от вниманието, от постоянното напомняне за загубата ѝ. За да не бъде неучтива, си лепна фалшива усмивка и кимаше като дървена кукла, докато поредният познат разказваше някоя случка с баща ѝ. Накрая Дерек се премести, за да я закрие от останалите и да ѝ даде възможност да се уедини.

Освен това наблюдаваше входа на заведението. Преценяваше внимателно всеки влязъл — заради фестивала непознатите бяха доста. Въпреки това след четирийсет и пет минути започна да подозира, че обадилият се по телефона явно е сгрешил или е бил прекалено предпазлив. Като че ли не ги дебнеха никакви заплахи и врагове.

И в този момент някакъв мъж с трескав поглед нахълта в кръчмата и изрева:

— Пожар!

Миг по-късно клиентите на задната веранда се изсипаха вътре, повтаряйки същото. Цялата кръчма изскочи на Мил Стрийт, Джейн и Дерек също. В настаналата блъсканица двамата се разделиха, повлечени от развълнуваните хора.

— Джейн! — извика той.

Вече се беше стъмнило и температурата бе паднала осезаемо. Дерек се огледа. Една пряка по-нататък танцуваха пламъци, осветяващи гъсти кълба черен пушек.

„Не може да бъде...“

Зърна Джейн на няколко метра от себе си. Стоеше с гръб към него. Той разблъска тълпата, отиде при нея и я прегърна. Лицето ѝ бе плашещо безизразно. Джейн също беше познала най-вероятния източник на огъня.

— Това е нашата къща — промълви тя.

Дерек я прегърна по-силно.

— Подпалили са я.

Дерек се огледа. Всички му се струваха подозрителни. Танцуващите високи пламъци хвърляха адска светлина върху улицата и множеството. Отекнаха сирени на пожарни, които само подсилиха чувството на ужас и тревога.

— Трябва да се махаме — каза той на Джейн и я задърпа.

Щом някой беше подпалил къщата, явно намерението му бе да унищожи работата на баща ѝ. Изведнъж чантата на рамото му стана двойно по-тежка. Съдържанието ѝ вече беше още по-важно, но си оставаше последната му грижа. Ако врагът искаше да заличи всички връзки с живота и работата на професор Маккейб, със сигурност в списъка му имаше още една последна мишена.

Дъщеря му.

Дерек завъртя Джейн с гръб към пламъците.

— Трябва да...

Някой го сграбчи за раменете и го изблъска настрани. Изненадан, Дерек залитна и се препъна. Над Джейн се извиси едра фигура. Мъжът изглеждаше като излязъл от кошмар — целият мускули и с брутално лице.

Въпреки това Дерек не отстъпи. Хвърли се към нападателя, готов да защити Джейн — но се сблъска с юмрука му. Главата му отлетя назад, чу се хрущене на кост, съпроводено с изгаряща болка, в очите му блеснаха искри и го заслепиха.

Той рухна на улицата.

Гледаше като през мъгла как помъкват Джейн нанякъде.

„Не...“

---

[1] Мушици според синодалното издание на Библията — Б.пр. ↑

4.

30 май, 15:54

Вашингтон, окръг Колумбия

Катрин Брайънт никога не бе виждала шефа си толкова разтревожен. Кабинетът ѝ гледаше към комуникационния център в подземната централа на „Сигма“ и сега тя виждаше през прозореца как директор Кроу крачи напред-назад в съседното помещение. Наредените П-образно телекомуникационни станции и компютърни екрани светеха към него, сякаш се подиграваха на безсилието му.

— Изглежда готов да изкопае дупка до долното ниво — отбеляза съпругът на Кат. — Няма да е зле да сипеш малко валиум в следващото му кафе.

— Знам, че се шегуваш, Монк, но може и да се наложи.

Кат потърка малкия белег на брадичката си. Беше нервен тик, израз на собственото ѝ желание да прави нещо повече от това да пренасочва обаждания от различни глобални разузнавателни агенции. Но като пръв помощник на директора тя си знаеше мястото. Беше привлечена в „Сигма“ от военноморското разузнаване и малко хора на света можеха да съперничат на уменията ѝ.

— Някакви вести от Кайро? — попита Монк.

— Само лоши.

Тя погледна съпруга си. Монк Кокалис беше с няколко сантиметра по-нисък от нея, но имаше телосложението на същински булдог. За да подсили образа, бръснеше главата си и така и не си беше направил труда да коригира носа си след едно старо счупване. Преди три часа, когато бе почнало всичко това, Монк беше във фитнеса на централата и още беше по кецове, долнище на анцуг и камуфлажна тениска с емблемата на Зелените барети — кръстосани стрели и меч — на гърдите. По външния му вид малко хора биха се усъмнили, че е служил години наред в специалните части, но мнозина подценяваха блестящия ум, скрит зад външността на професионален боксьор.

В „Сигма“ ценяха експертизата на Монк в областта на медицината и биотехнологията — както и в АИОП. Но за тях Монк бе

по-скоро местно морско свинче. Беше загубил ръката си при една мисия и бе сменил серия протези, като с подобряването на технологиите всяка следваща бе по-добра от предишната. Сегашната му ръка беше свързана с неврален имплант, който му позволяваше да контролира пръстите си още по-фино.

Монк се заигра с връзката на китката — още се мъчеше да свикне с новата придобивка.

— Какво имаш предвид под „лоши“?

— В момента в Кайро цари пълен хаос.

— Ами карантината?

Кат изсумтя.

— Още преди заразата медицинската инфраструктура в Кайро беше меко казано скапана. Горедолу същото се отнася за спешната помощ. Ако положението се влоши, ще е все едно да се опитваш да спреш пожар в саваната с воден пистолет.

— А случаите в Англия?

— Засега...

На екрана ѝ се появи междуведомствен брифинг с червен банер от Центъра за контрол и превенция на заболяванията. Тя го прегледа бързо и Монк забеляза как се напруга.

— Още лоши новини ли?

— Не точно. Няколко служители на летищата в Кайро и Лондон са съобщили, че имат висока температура. — Тя го погледна. — Включително една стюардеса от „Бритиш Еървейс“.

— Май котката се опитва да раздере чувала.

— Докладът е предварителен. Още е твърде рано да се каже дали става дума за същата болест, поразила екипа на моргата в Египет, но не можем да стоим със скръстени ръце. Ще трябва да координирам и мобилизирам множество здравни агенции, наши и чужди.

Тя поклати глава. Когато се стигаше до организиране на подобни начинания, международните спънки и бюрокрацията забатачваха всичко. Усети се, че отново търка белега на брадичката си, и свали непослушната ръка върху клавиатурата на компютъра.

От другата страна на прозореца Пейнтър крачеше все така нервно. Кат знаеше, че той иска да е в Лондон вместо в „Сигма“. Централата им беше построена в лабиринт от стари бомбоубежища от времето на Втората световна война под Смитсъновия замък. Мястото

осигуряваше на „Сигма“ лесен достъп до коридорите на властта и до най-добрите научни институции и лаборатории в страната, но явно в момента това нямаше значение за Пейнтър. Той искаше да е горе, на терен, и да води преследването на онези, които бяха атакували Британския музей.

От едно старо досие на мисия Кат знаеше за историята на директора със Сафия ал-Мааз. Тази жена беше важна за него. Сякаш доловил мислите ѝ, Пейнтър отиде при един от компютрите и пусна отново записа на конференцията си разговор с д-р Ал-Мааз.

Кат беше гледала видеото четири пъти. На него Сафия беше нападнала от маскиран мъж, нахлул в кабинета ѝ. Беше я прострелял с нещо, което бе идентифицирано като упойващ пистолет „Палмър Кап-Чър“. Две стрелички се бяха забили в гърдите ѝ. След това нападателят бе стрелял в екрана с обикновен пистолет — същото оръжие, с което бе убил двама музейни работници, включително младата жена, която се появяваше за момент на записа.

Когато помощта пристигнала, Сафия вече я нямало.

Пейнтър беше спрял видеото на последния кадър, на който жената бе вдигнала ръка към екрана.

— Ако я искаха мъртва, щяха да я убият — промърмори Монк.
— Очевидно им трябва за нещо.

— А след това? — попита Кат.

Монк се намръщи.

— Да се надяваме, че ще стигнем до нея по-рано.

Кат погледна часовника на монитора.

— Грей не трябваше ли вече да е там? Самолетът за Лондон излита след трийсет и пет минути.

Монк сви рамене.

— Той е в болницата с баща си и брат си. Каза, че ще се срещнем на летището.

— Как е баща му?

— Не е добре. — Монк прокара изкуствената си ръка по бръснатата си глава. — Но истинският проблем е брат му.

16:14

„Ако не е едно, ще е друго...“

Командир Грейсън Пиърс седеше до леглото на баща си. Току-що се бяха върнали от серия изследвания в болницата „Холи Крос“ и го настаняваха в специализиран център за по-нататъшни грижи. Дори пътуването с линейката беше изтощило стареца.

Докато гледаше как сестрата завива баща му, Грей се помъчи да види коравия тексаски петролен предприемач, който бе командвал грубо семейството им. Баща му беше суров, яростно независим човек, дори след инцидента, който бе откъснал крака му при коляното. През по-голямата част от живота си Грей и баща му сблъскваха глави — и двамата бяха прекалено горди, твърде големи инати, за да се огънат. Враждата в крайна сметка бе принудила Грей да напусне дома си и да постъпи първо в армията, после при рейнджърите, а накрая в „Сигма“.

Седнал сега тук, той се взираше в картата от бръчки по лицето на стареца, в жълтеникавата кожа и хлътналите очи. Баща му пое дълбоко дъх, докато сестрата нагласяваше възглавницата му. Обикновено подобно поемане на дъх биваше последвано от порой ругатни заради суетенето около него: Джаксън Пиърс не беше човек, който търпи да го глежат. Но вместо това гърдите на баща му се отпуснаха с въздишка — беше твърде изтощен, за да протестира.

Грей заговори вместо него и махна на сестрата да се дръпне.

— Достатъчно — каза той. — Баща ми не обича да се суетят около него.

Младата жена отстъпи назад и се обърна към Грей.

— Трябва да му сложа системата.

— Бихте ли ни оставили за една-две минути? — Той си погледна часовника. „И без това ми остават само толкова“.

Желанието да действа го притискаше. Трябваше вече да е на летището. Погледна към вратата.

„Къде е Кени?“

Брат му вероятно се беше отклонил някъде по пътя си за болницата. Сигурно искаше да изстиска докрай последните си мигове свобода. Грей заминаваше и Кени трябваше да поеме „задължението за татко“, както го наричаха — отговорност, която ставаше все по-тежка с времето.

Обзет от нетърпение, Грей огледа новата стая. Макар да бе единична, определението спартанска би било твърде щедро за нея.

Имаше вграден гардероб, параван и малка нощна масичка на колела. Това щеше да е домът на баща му през следващите шест седмици.

След като миналия месец се беше подхлъзнал и паднал, баща му бе получил дълбока рана в отрязания си крак. След посещение на спешното и лека операция всичко изглеждаше добре, но появилата се слаба температура упорито не отминаваше. Диагнозата беше вторична костна инфекция и леко отравяне на кръвта — сравнително често срещано усложнение при възрастни пациенти. След още една операция и престой в болница баща му бе пратен тук, където трябваше да бъде подложен на шестседмичен курс интравенозна терапия с антибиотици.

„И може би така е най-добре — виновно си помисли Грей. — Поне тук ще има денонощни грижи, докато ме няма“.

Дори в най-добрата си светлина Кени не беше особено добър болногледач.

Откъм леглото се чу пъшкане.

— Готов съм да си вървя.

Грей се обърна към баща си.

— Трябва да останеш тук, татко. Нарезждане на доктора.

Напоследък баща му имаше съвсем смътна представа за настоящето. Онова, което бе започнало като пристъпи на забравяне — губене на ключове, повтаряне на един и същи въпрос, объркване на посоки — накрая доведе до диагноза алцхаймер — още един удар по човек, отчаяно опитващ се да запази своята независимост. Миналата година Грей бе рискувал с експериментално лечение — лекарство, което бе откраднал от една лаборатория и което изглеждаше обещаващо за лечение на дегенеративни невропатии — и като по чудо то подейства. Серия скенери бяха показали, че в мозъка няма нови амилоидни отлагания и клинично влошаването на състоянието на баща му като че ли бе спряло.

За съжаление терапията не можеше да поправи нанесените вече поражения, което се оказа нож с две остриета. Баща му остана донякъде с ума си, но никога нямаше да се превърне в мъжа, който беше преди болестта да го съсипе. Оставаше в капан някъде по средата, изгубен в мъгла, която никога не се разпръскваше.

— Искам да дойде майка ти — обади се отново баща му, този път с по-заповеднически тон.

Грей пое дълбоко дъх. Майка му от доста време не бе между живите. Грей бе обяснявал това на баща си неведнъж и той очевидно го беше приел донякъде и често изразяваше мъката си или разказваше някоя смешна случка с нея. Грей милееше за тези моменти. Но когато бе изтощен или под напрежение като сега, баща му губеше представа за времето.

Грей посегна към рамото на баща си, без да е сигурен дали да му позволи тази заблуда, или да му обясни за пореден път суровата истина. Погледна в сините като лед очи на баща си, същите като неговите. Дълбоко в тях видя ясен ум.

— Татко...?

— Готов съм да си вървя, синко — повтори баща му. — Аз... Толкова много ми липсва Хариет. Искам да я видя отново.

Грей замръзна, изгубил дар слово. Баща му винаги беснееше срещу света, срещу всичко, което възприемаше като обида, дори срещу твърдоглавия си син. Грей не можеше да съчетае това пълно примирение с коравия мъж, който го беше отгледал.

Преди да успее да отговори, Кени нахълта в стаята като вихрушка. Роднинската прилика не можеше да се сбърка. Двамата братя бяха еднакви на ръст, с тъмни гъсти коси и румени уелски лица. Но докато Грей поддържаше добра форма, Кени си беше отгледал бирено шкембе покрай работата си в една софтуерна компания и прекалено честите нощни партита.

Кени вдигна една найлонова торбичка от супермаркет.

— Взех малко списания за татко. „Спортс Илюстрейтид“. „Голф Дайджест“. А също и нещо за хапване. Чипс и сладкиши.

Придърпа един стол до леглото и се трышна на него, сякаш току-що беше пробягал маратон. Силна миризма на уиски лъхна Грей. Очевидно по-малкият му брат не беше купил само дреболии от магазина. Кени посочи вратата.

— Грей, можеш да тръгваш. Аз поемам. Ще се погрижа за татко. — В гласа му се появи обвинителна нотка. — Някой трябва да го прави, нали така?

Грей стисна зъби. Кени знаеше, че той работи за правителството, но нямаше достъп до секретна информация, за да е наясно за „Сигма“ и колко важна е работата на Грей. Всъщност Кени по принцип не проявяваше особено любопитство към по-големия си брат.

Докато Грей ставаше, баща му го изгледа строго и леко поклати глава. Посланието бе ясно. Баща му не искаше Грей да споменава какво е казал преди малко. Очевидно трогателното признание бе предназначено само за неговите уши.

„Е... какво значи още една тайна?“

Грей отиде до леглото и прегърна за последно стареца си. Беше неловко заради леко повдигнатото положение на леглото, а и защото публичната демонстрация на привързаност бе рядкост помежду им.

Въпреки това баща му го потупа по гърба.

— Дай им да разберат.

— Винаги. — От един инцидент в миналото баща му знаеше каква е истинската работа на Грей. — Ще се видим, когато се върна.

Грей се изправи и се обърна. Вътрешно усети рязката промяна, докато се подготвяше за предстоящата мисия. Годиците в редиците на рейнджърите го бяха научили да превключва за секунди на пълни обороти, независимо дали скачаше от леглото при тревога за артилерийски обстрел, или се мятеше зад първото прикритие, за да се спаси от куршумите на снайперист.

Като войник: дойде ли време да действаш, действаш.

Сега беше един от тези моменти.

Тръгна към вратата, но баща му го спря. Гласът му бе изненадващо силен, сякаш мъжът от миналото се бе върнал.

— Обещай ми.

Грей се обърна и сбърчи чело.

— Какво да ти обещаая?

Баща му примигна и погледът му трепна. Беше се надигнал на лакът, но дори това малко усилие го бе изтощило. Отпусна се на леглото и на лицето му отново се изписа познатото объркване.

— Татко? — обади се Грей.

Баща му немощно му махна да върви.

Кени подсили жеста с намръщена физиономия.

— Господи, ако ще тръгваш, *тръгвай*. Остави татко да си почине. Стига си проточвал нещата.

Грей сви юмрук и затърси какво да удари. Накрая се обърна и излезе. Пое няколко пъти дълбоко дъх и тръгна към мотоциклета си, „Ямаха V-Макс“. Яхна го, стегна каската и запали. Двигателят изръмжа гърлено.

Грей даде газ и двигателят изрева, сякаш изразяваше собствените му чувства. Вибрациите отекнаха в костите му. Той превключи на скорост и потегли. Зави рязко на изхода от паркинга, наведе се ниско над кормилото и полетя напред.

Думите на баща му обаче продължаваха да го гонят.

Обещай ми.

Не знаеше какво означава това. Вината го загриза — защото заминаваше и защото дълбоко в себе си се радваше, че се маха. След толкова месеци грижи около колебливото здраве на баща му, след толкова дълга борба с безплътни демони, Грей се нуждаеше от нещо, с което да се сражава истински — нещо, което да може да сграбчи с ръце.

Съсредоточи се върху това и се обади в централата на „Сигма“.

— Карам към летището — каза на Кат. — Пристигам след петнайсет минути.

— Монк ще те чака — отвърна гласът ѝ в каската му. — Пригответил ти е пълен доклад за мисията.

Грей вече беше научил основните моменти от директора. Пейнтър имаше личен залог в този случай и бе поискал Грей да поеме нещата в Лондон.

— Какво е положението там? — попита той.

— Музеят е отцепен. За съжаление охранителните камери в крилото на служителите не са уловили нападателите. В момента полицията обикаля района за очевидци.

— А другата потенциална мишена?

— Джейн Маккейб ли? Още няма вести.

Грей даде газ — с всеки час положението ставаше все по-страшно. За съжаление щяха да кацнат едва призори в Нортхолт, база на Кралските ВВС в едно западно предградие на Лондон.

Заради забавянето Пейнтър Кроу вече беше задействал двама агенти на „Сигма“, които бяха по-близо. Единият участваше в конференция в Лайпциг, Германия, а другият се намираше в Маракеш и разследваше черния пазар на откраднати антики от Близкия изток.

Двамата бяха странна двойка, но нуждата често създава необичайни комбинации.

Отпред се появи отбивката за частното летище. Грей даде още газ и полетя към входа, като си представяше двамата агенти на терена.

Бог да е на помощ на всеки, който им се изпречеше на пътя.
„Разбира се, стига първо да не се избият помежду си“.

5.

30 май, 21:22

Ашуел, Хартфордшър, Англия

„Не може да е толкова тъп...“

Сейчан сграбчи китката на Джо Ковалски и заби пръст в нервния възел в основата на палеца му. Грамадният мъж изквича, но най-сетне пусна ръката на Джейн Маккейб.

Младата жена залитна крачка назад. Сейчан ѝ прегради пътя, преди да се е втурнала да бяга, и вдигна ръце.

— Госпожице Маккейб, извинете. Не искахме да ви плашим.

Джейн зяпна двамата си нападатели. Тълпата се мотаеше около тях, сякаш не бе забелязала краткия им сблъсък. Но пък вниманието на повечето хора беше приковано към пламъците, танцуващи на фона на тъмното небе.

— Пейнтър Кроу ни изпрати — обясни Сейчан, докато сирените виеха в притъмнялото село. — Трябва да ви заведем на безопасно място.

Джейн разтърка насинената си ръка. Ако се съдеше по изписания на лицето ѝ ужас, уверенията на Сейчан не бяха действали. Погледът ѝ се насочи към Ковалски. Мъжът приличаше на пристрастен към стероиди център-нападател. Дори спускащият се до коленете черен шлифер не успяваше да скрие мускулестата му фигура, извисяваща се на близо метър и деветдесет. На всичкото отгоре лицето му представляваше брутална карта от белези, рунтави вежди и дебели устни, всичко това събрано около смачкан нос и поддържано от брадичка, която сякаш беше издялана с тесла.

Ковалски я погледна засрамено.

— Извинявайте. — И махна с ръчището си. — Видях ви да стоите на улицата. Стори ми се, че някакъв тип се опитва да ви нападне.

Джейн погледна през рамо.

— Дерек...

Сякаш призована, от тълпата се отдели дългуреста фигура. Две струйки кръв се стичаха от счупения нос. Очите вече започваха да се подуват. Дерек се хвърли към Джейн, явно готов да я защити.

Сейчан го остави да застане до младата жена. Позна го от снимката, включена в инструктажа за мисията — идентификация, която Ковалски очевидно не беше направил, преди да се хвърли с рогата напред в кашата.

Дерек изглежда кръвнишки Ковалски, после се обърна към Джейн.
— Добре ли си?

Тя кимна.

Сейчан пристъпи напред.

— Стана недоразумение.

Едва сега археологът я забеляза и леко се сепна. Сейчан беше свикнала с подобна реакция. Знаеше, че източните ѝ черти — дългата черна коса, бадемовият цвят на кожата, високите скули и изумрудените очи — са поразителни, достатъчно екзотични, за да съблазняват мишените в миналото, когато работеше като наемна убийца за Гилдията — терористична организация, унищожена от „Сигма“. Беше стройна и мускулеа, облечена скромно с черни джинси, кожени ботуши и широко дочено яке върху тъмночервена блуза.

Погледът на Дерек се премести от нея върху Ковалски и обратно.
— Кои сте вие?

— Изпратил ги е човекът, който се обади по телефона — каза Джейн.

— Макар да изглежда различно, дойдохме да помогнем — увери ги Сейчан.

И като доказателство подаде на Джейн снимка, пратена ѝ от Пейнтър Кроу. Младата жена я взе и я обърна към светлината на уличната лампа. Дерек погледна над рамото ѝ. Снимката показваше Кроу със Сафия ал-Мааз. Двамата бяха по-млади, усмихваха се към обектива, а зад тях се стелеше оманската пустиня с голямо езеро, блестящо на лунната светлина.

— Това е шефът ни — обясни Сейчан. — Помогнал е на доктор Ал-Мааз преди години.

Дерек я погледна.

— Виждал съм снимка на този тип в кабинета на Сафия. Веднъж ми разказа как са се запознали... макар да подозирам, че доста е

редактирала случката.

Подозрението в очите му постепенно угасна.

— Можем ли да им се доверим? — попита го Джейн.

Дерек погледна към пламъците и пушека и каза:

— Май нямаме особен избор. — Докосна предпазливо носа си и изгледа намръщено Ковалски. — Но само за сведение, следващия път едно здрасти ще е достатъчно.

Джейн скръсти ръце на гърдите си и на лицето ѝ се изписа гняв. Явно не беше толкова склонна да прости и забрави.

— Няма да...

Сейчан се хвърли напред и я блъсна настрани. Изстрелът изтрещя силно, заглушавайки какофонията на сирените. Винаги нащрек — инстинкт за оцеляване, роден от дивите години по улиците на Банкок и Пном Пен, — тя бе видяла как смътна фигура вдига ръка към групата им. Беше реагирала инстинктивно на заплашителния жест още преди оръжието да проблесне.

Джейн залитна, но Сейчан я подхвана през кръста и викна:

— Наведи се! — И докато се обръщаше, извади „Зиг Зауер“ от кобура под мишницата си.

Насочи го към стрелеца, но тълпата бе реагирала на стрелбата и хората се щураха объркано, което бе позволило на убиеца да се смеси с тях.

Ковалски беше съборил Дерек на земята и го закриваше с туловището си. Той също беше извадил оръжие изпод шлифера си. Приличаше на рязана пушка, но всъщност беше „Пиезер“ — ново оръжие, разработено от Научноразвойния отдел на Вътрешна сигурност. Вместо стандартните боеприпаси 12-и калибър оръжието използваше куршуми, пълни с пиезокристали, които бяха заредени от вградена батерия. При стрелба куршумът се пръскаше и разпръскваше кристалите, заредени с волтовия еквивалент на тазер. Несмъртоносното оръжие имаше обхват петдесет метра, идеално за ситуации, изискващи контрол над тълпата.

Но в рядка проява на сдържаност Ковалски не дръпна спусъка.

„Не ни трябва още паника на улицата. Поне засега“.

Сейчан подкара Джейн по-надалече от последната позиция на стрелеца, като подбра и Ковалски и Дерек. Беше нащрек за други стрелци в тълпата. За съжаление, бягството им ги отвеждаше далеч от

колата. Преди минути Сейчан и Ковалски бяха стигнали селската къща точно когато пламъците изригнаха към небето и бяха принудени да си пробият път през вървящите срещу тях зяпачи, за да стигнат до „Бушел енд Страйк“.

— Къде отиваме? — попита Дерек.

— На някое сигурно място. — Сейчан се огледа. — Тук сме прекалено открити.

Джейн посочи каменната ограда на стара каменна църква и хората в бяло пред отворените врати.

— Днес е Хоровата вечерня.

Сейчан се намръщи неразбиращо.

— Има предвид, че там е пълно с хора — обясни Дерек.

„Става“.

Сейчан ги поведе натам, като скри оръжието под якето си.

— Има ли заден изход? — попита с надеждата, че ще успеят да се измъкнат от преследвачите.

— Можем да излезем от северната страна — каза Джейн. — Изходът води към гробището зад църквата.

— Гробище нощем — измърмори Ковалски. — Е, поне на кучите синове ще им е по-лесно да ни закопаят.

Без да му обръща внимание, Сейчан забърза през портата и през църковния двор и попита Джейн:

— Какво има зад гробището?

— Предимно паркове около изворите на река Кам. — Джейн махна напред. — А след бластистия район, на половин километър по-нататък, е Стейшън Роуд. Там можем да спрем кола. За няколко минути ще стигнем до гарата.

Сейчан кимна.

„Плана си го бива“.

Дерек си погледна часовника.

— Следващият влак до Кингс Крос заминава след по-малко от час.

„Още по-добре“.

Сейчан ускори темпото.

— Да го хванем тогава.

Пред тях облечените в роби хористи бърбореха шумно и развълнувано. Бяха окъпани от светлината, лееща се от отворените

врати на църквата. Отвътре се чуваха ясните тонове на орган — музикантите се подготвяха, макар сигурно да се питаха дали събитието ще се състои. Несъмнено на хора щеше да му е трудно да се съревновава с виещите сирени на пожарните.

Влязоха в църквата. Като пристъпваше предпазливо, тя огледа вътрешното разположение. Отляво бе засводеният вход към камбанарията. Отдясно нефът продължаваше към широк олтар, над който висеше прикованият на кръста Христос, осветен от свещи.

В отсрещната стена на църквата имаше същите средновековни врати, отворени към нощта.

„Това трябва да е северният изход“.

Джейн потвърди мислите ѝ, като посочи напред.

— Натам.

Сейчан тръгна, но някаква суматоха я накара да се обърне. Тълпата отвън завика гневно, но миг по-късно бе заглушена от гърленото ръмжене на двигател. Хората се метнаха настрани от вратата. Към тях с рев се понесе мотоциклет, яхнат от двама души с каски. Мъжът отзад държеше пистолет.

Сейчан се обърна и посочи входа към спиралното стълбище на камбанарията.

— Ковалски, качвайте се горе.

Той кимна и тръгна, но все пак погледна назад и попита:

— Какво ще...?

Тя му обърна гръб и се метна към най-близката пейка. Претърколи се, клекна и насочи пистолета към вратата.

Мотоциклетът влетя в църквата и ревът на двигателя отекна в нефа като дяволски хор, следван от изгорели газове и стържене на предавки. Водачът рязко наби спирачки и гумите изпушиха по каменния под.

Мъжът зад него посочи към входа на камбанарията.

„Видели са Ковалски“.

Стрелецът скочи от мотора, за да се втурне натам, и Сейчан се прицели в основата на каската му и стреля. Резкият гръм на оръжието заглуши ръмженето на мотоциклета. Гърбът на стрелеца се изви на дъга, от гърлото му бликна кръв. Той рухна на земята и каската му отскочи от каменните плочи.

Преди Сейчан да успее да се прицели във водача, той се обърна, измъкна автомат от кобура при коляното си и изстреля напосоки откос към нея. Сейчан едва успя да се скрие. Куршумите се забиха в пейката и от нея се разхвърчаха трески. Водачът скочи от мотора и го използва като щит, за да отстъпи към входа на камбанарията.

Сейчан стреля под пейката, като се целеше в краката му, но той стигна целта си. Сейчан изруга под нос, но оцени по достойнство уменията му.

„Справя се добре в напечена ситуация... прекалено добре, за да е аматьор“.

Опасявайки се от най-лошото, тя изскочи от прикритието си, като държеше пистолета насочен към входа. Забърза напред, нащрек и за най-малкото движение в сенките. Преди да стигне до арката, се надигна друг хор.

Виеща какофония от двигатели, която се засилваше.

Сейчан се обърна. Тъмни фигури тичаха през църковния двор към нея.

Погледна към камбанарията. Представи си как убиецът се катери нагоре, твърдо решен да продължи преследването и да изпълни задачата си. В момента нищо не можеше да направи с него. Трябваше да задържи позицията си тук, ако искаше да имат поне някаква надежда за измъкване.

„Ковалски, само не прави глупости“.

21:44

Докато бързаше нагоре по спиралната стълба на камбанарията, Джейн докосваше с ръка стените. Усещаше под пръстите си средновековните надписи, издълбани в мекия варовик. Това бе напомняне за държеливите хора, живели някога тук — селяни, устояли на чуми, войни и глад.

„И аз трябва да устоя“.

Пръстите ѝ се плъзнаха по поредния надпис и тя се сети за баща си и за посещенията им тук, когато беше малка. Нямаше да позволи нападателите да го изтрият от този свят нито с пожар, нито с убийство. Щеше да се бори до последния си дъх.

Не само заради баща си, но и заради Рори.

„Ако има и най-малък шанс още да е жив, няма да спра, докато не го намеря“.

Ускори крачка.

Дерек се катереше пред нея, а грамадният американец — Ковалски — я следваше.

— Къде свършват тия проклети стълби? — попита едрият мъж.

— Горе — отвърна Джейн. — При камбаните.

Тя погледна нагоре. Звънът на камбаните беше константа в живота на селото, отекваща на всеки петнайсет минути от повече от век, макар че напоследък поради оплакванията от шума звънът им бе приглушен през нощта. Джейн намираше това за особено тъжно — сякаш се опитваха да запушат устата на историята.

Внезапно отдолу се разнесе нов, много по-модерен шум. До тях достигна ревът на много двигатели. Сякаш демони ги гонеха по стълбите. Американецът наклони глава настрани и се поколеба. По лицето му ясно си личеше, че е загрижен за партньорката си.

— Какво ще правим? — попита Дерек.

Ковалски изръмжа и махна с оръжието си.

— Продължавайте нагоре. До върха. Би трябвало да е безопасно, докато...

На фона на рева на двигателите проехтя изстрел.

Ковалски трепна и се присви. Куршумът беше рикоширал от каменната стена до главата му, посипвайки го с искри и остри късчета.

— Бягайте! — изрева той и се втурна нагоре.

Джейн побягна с Дерек.

Силен гърмеж я накара да подскочи. Ковалски бе стрелял слепешком назад. Сачмите — или онова, с което бе заредено късото оръжие — се пръснаха и рикошираха от стените в каскада ярки сини искри.

От шока тя се спъна по стъпалата. Дерек я хвана за ръка.

— Държа те, Джейн.

— Какво беше...?

— Не знам. Не ми пука. Не спирай.

Задърпа я нагоре. Ако се съдеше по тревожната му физиономия, в момента го беше грижа само за едно. Беше изписано на лицето му. Той не се страхуваше за собствения си живот — а само за нейния.

Тя не искаше да го разочарова, затова затича по-бързо.

Долу отекващият рев на двигателите рязко спря. Възцарилата се тишина беше изнервяща.

Джейн погледна надолу. Какво ли ставаше?

Внезапната тишина добра новина ли беше, или лоша?

21:50

Сейчан се наведе над дръжките на откраднатия мотоциклет и полетя през тъмната поляна. Беше изгасила фара също като онези, които я преследваха.

Преди секунди, когато групата вражески мотори летеше към църквата, тя бе грабнала каската на убития стрелец и си я беше сложила, за да скрие лицето си. После бе скочила на зарязания мотор. Двигателят беше горещ и тя даде газ и полетя към северния изход. Щом стигна отворените врати, рязко наби спирачки и се плъзна в сенките отвъд прага. Обърна се точно когато първите три мотора влетяха в църквата.

Наполовина скрита в мрака, Сейчан замахна и завика с нарочно удебелен глас. Надяваше се, че каската заглушава достатъчно гласа ѝ и че противниците знаят английски. Поне убитият в църквата беше бял.

— Насам! — извика тя. — Тръгнаха натам!

После полетя в нощта, увеличайки преследвачите след себе си.

Докато пресичаше тъмния двор зад църквата, погледна в огледалото, за да се увери, че я следват. Въздъхна с облекчение.

Три мотора с изгасени фарове летяха през тревата.

Зад тях, над църквата, небето бе осветено от червеникаво сияние. Засега пожарът бе отвлякъл вниманието на всички от суматохата и стрелбата в църквата.

„Толкова по-добре...“

Не искаше да ѝ се пречат цивилни. Съсредоточи се върху непосредствената задача и подкара по ниския тревист склон. От върха му поляната се спускаше към дървета, които се издигаха в черна редица на двеста метра от нея. За съжаление теренът пред мотора беше осеян с изправени плочи и малки гробници.

Това беше гробището, за което бе казала Джейн.

Без да намалява, тя се насочи към него. Щеше да ѝ е трудно да кара в тъмното, но нямаше друг избор. Докато се носеше напред,

правеше всичко възможно да избягва препятствията, но надгробните камъни и гробниците ставаха все по-чести. Въпреки това тя продължи, като дори даде още газ.

Рискува да погледне на няколко пъти в огледалото. Останалите все още смятаха, че преследват целта си, и се спускаха по склона зад нея. Сейчан ги изчака да навлязат в гробището, рязко наби спирачки, завъртя кормилото и обърна мотора назад към врага.

Палецът ѝ натисна копчето на фара. Ярък лъч внезапно прониза нощта. Сейчан превключи на дълги. Следващите я мотористи, заслепени и хванати неподготвени, не можеха да избегнат мраморните препятствия.

Първият мотор се блъсна челно в една гробница и катапултира водача в стената. Тялото му се свлече на земята с врат, извит под неестествен ъгъл.

Вторият закачи един надгробен камък, изгуби управление и моторът падна настрани и се плъзна по тревата. Сейчан проследи пътя му с пистолета и стреля, когато замаяният моторист спря. Плексигласът на каската му се пръсна и тялото се отпусна безжизнено на земята.

Третият се оказа по-ловък. Успя да се измъкне от ослепителния лъч и продължи, като правеше слалом между надгробните камъни.

Сейчан стреля по него, но постоянното лъкатушене не ѝ позволи да улучи. Мотористът се отдалечи. Сейчан изруга, обърна мотора си и го подгони. Боеше се, че противникът ще обърне, след като избегне лъча на фара ѝ. Трябваше да се възползва, докато имаше възможност.

Мотористът излезе от гробището преди нея. На терена пред него нямаше препятствия и той събра достатъчно увереност да се обърне назад. Това бе единственото предупреждение за Сейчан. Мотористът вдигна пистолет и стреля по нея, като изпразни целия пълнител.

Сейчан се наведе ниско зад предпазното стъкло. Куршумите се забиваха в земята от двете ѝ страни; един рикошира от предния калник. Тя започна да превключва скорости и да лъкатуши, за да е потрудна мишена, но един куршум улучи фара ѝ. Пътят пред нея отново потъна в мрак и за момент тя не беше в състояние да вижда нищо.

Изруга и намали — но не достатъчно бързо.

Пред нея избухна свръхнова. Светът изчезна, изтрит от ярката светлина. Сейчан много добре знаеше какво е станало. Противникът

използваше собствения ѝ номер — беше обърнал мотора си и бе насочил дългите светлини към нея.

Страхувайки се, че той ще използва момента да презареди, Сейчан даде газ към източника на светлина и стреля. Улучи целта и мракът отново я погълна; за съжаление моторът на противника беше без водача си, подпрян на едно дърво само на метри от нея.

Сблъсъкът бе неизбежен и Сейчан остави мотора да падне и да се плъзне с колелата напред. Метна се настрани в последния момент, докато моторите се удряха един в друг. Без да се бави нито за миг, използва инерцията от претъркулването си да скочи на крака и да се хвърли в прикритието на гората.

Опря гръб в ствола на един ясен с ниско надвиснали клони. Гонитбата беше свършила в горичката, която бе забелязала от хълма над гробището.

Но къде беше противникът?

Напрегна слух за издайнически звуци — шумолене на листа, пукане на съчки. Някъде навътре в гората ромонеше и бълбукаше вода. Спомни си, че Джейн беше споменала, че паркът се намирал около извори, подхранващи река Кам.

От същата посока се чу по-силен плясък, после още един.

Противникът явно се опитваше да избяга.

Сейчан тръгна към звука. Не можеше да позволи на оцелелия да се обади за подкрепления или да се върне и да устрои засада. Въпреки това напредваше предпазливо — подозираше, че шумът може да е примамка, целяща да я хване в капан. Движеше се напълно безшумно, като дишаше равномерно през носа и внимаваше на всяка стъпка.

Когато очите ѝ привикнаха към по-дълбоките сенки под клоните, забеляза чакълена пътека, която явно водеше към изворите. Тръгна успоредно на нея. Отпред нещо меко заискри между дърветата. След още няколко метра пред нея се появи широк водоем, чиято черна повърхност отразяваше звездите и луната. Езерото беше колкото половин футболно игрище. Покрай залесения му бряг се виждаха няколко пейки.

Движение от отсрещната страна привлече вниманието ѝ.

Някаква тъмна фигура тичаше по водата, без да вдигне дори малка вълничка.

„Как...?“

Сейчан се вгледа по-внимателно и видя редица плоски камъни, почти на нивото на водата, които пресичаха езерцето. Необичайната пътека позволяваше на посетителите да прекосят до отсрещната страна.

Недалеч във водата се носеше каска. Противникът ѝ явно я беше захвърлил, вероятно защото бе ограничавала полезрението му.

Сейчан вдигна пистолета, но фигурата вече бе стигнала отсрещната страна. Преди да изчезне в гората, противникът се обърна. Лунното отражение в езерцето освети лицето му.

Сейчан замръзна от изненада.

Беше млада жена с коса до раменете, която бе бяла като сняг. Дори от това разстояние Сейчан забеляза татуировки, покриващи половината ѝ лице. После фигурата се обърна и изчезна в сенките.

Сейчан прецени доколко е рисковано да мине по камъните и да продължи преследването. Щеше да е прекалено открита в езерцето, лесна мишена за стрелец в гората. Помисли дали да заобиколи, но знаеше, че докато стигне отсрещната страна, жената отдавна ще е избягала.

Въпреки това се поколеба.

И тогава се чу друг звук.

От камбанарията зад нея се разнесе камбанен звън. Звучеше без никаква мелодия, просто шум и тревога.

Впери поглед натам. Досещаше се за източника на какофонията.

„Ковалски...“

22:04

— По-живо! — подкани ги едрият американец.

Клекна на стълбите и стреля със странната си пушка, запращайки надолу искрящи кристали.

Докато презареждаше, хвърли мрачен поглед на Дерек и вдигна два пръста.

Оставаха му два патрона.

Дерек — знаеше, че не могат да устоят още много — се напъна и забута бронзовата камбана по пода. Безпокойството стискаше гърлото му и му пречеше да диша — или може би заради това, че буташе камбана, тежаща над двеста килограма.

Бяха на върха на камбанарията, под шестте камбани, най-старата от които беше от седемнайсети век. Бяха с различни размери и висяха на въжета, които минаваха през дупки в дъсчения под.

Докато Ковалски разменяше изстрели със скрития долу противник, Дерек и Джейн бяха изпълнили инструкциите му да свалят една от камбаните.

Обяснението му бе кратко.

„Имам план“.

Дерек грабна подвижна стълба, а Джейн намери кутия с инструменти в единия ъгъл. Макар потта да пареше очите му, а кръвта да капеше от счупения му нос, Дерек освободи една от по-малките камбани от дървената рамка. Тя падна тежко на пода и изкълънтя силно.

Сега двамата с Джейн се мъчеха да я избутат до американеца.

Нов изстрел проехтя откъм стълбището. Ковалски отвърна на огъня с дъжд от кристали.

„Остана само един патрон“.

Ковалски се обърна и изтича при тях. Тримата заедно избутаха камбаната до прага и към първото стъпало.

Планът вече бе очевиден.

— Време е да се махаме — измърмори Ковалски.

Тримата като един бутнаха камбаната надолу. Тя се затъркаля и заподскача по стъпалата, като се удряше в стените, къntenето ѝ беше почти оглушително.

Ковалски посочи след нея.

— Давайте!

И се втурна пръв, следван от Джейн. Дерек спря, колкото да грабне кожената си чанта, след което се хвърли след тях. Разбираше защо е толкова наложително да бързат. Камбаната можеше и да накара преследвача им да избяга от кулата, но сто на сто щеше да ги дебне долу.

Ковалски очевидно имаше други планове.

Спускаха се надолу, следвайки къntenето. На един завой Дерек зърна камбаната и някаква тъмна сянка, която бягаше пред нея. Ковалски изстреля последния си патрон. Искрящите кристали профучаха покрай камбаната и рикошираха от заоблената стена. Някои обаче улучиха противника в гърба и той извика рязко от болка.

Още един завой разкри стрелеца, който беше зашеметен и залиташе. Успя да вдигне лице нагоре — точно навреме, за да види как двеста килограма кован бронз отскачат от каменната стена и го смазват на стъпалата.

Без изобщо да забавя скорост, камбаната продължи да се търкаля надолу.

— Не гледай — предупреди Дерек и прегърна Джейн през раменете. Поведе я покрай размазаното тяло, като заобиколиха петно кръв.

Ковалски взе автомата на противника и махна с него напред.

— Не спирайте!

Дерек видя тревогата на лицето му. Безпокоеше се какво може да ги чака долу.

Продължиха да следват камбаната. Долу тя се изтърколи от кулата в нефа на църквата, заби се в пейките, разби първата редица и най-сетне спря при следващата.

Тримата останаха скрити в кулата. Ковалски даде знак на Дерек и Джейн да стоят отзад и огледа църквата за евентуални заплахи. В другия край на нефа неколцина ужасени хористи се бяха сгушили зад органа.

Отвън виеха сирени, бял пушек влизаше в църквата от отворените врати от южната страна. Дерек се обърна натам. Пожарът явно се разпространяваше. В село от къщи със сламени покриви и дървена конструкция понесените от вятъра искри заплашваха всичко.

Пронизително изсвирване ги накара да се обърнат в другата посока. От сенките при северния вход се появи фигура.

Беше партньорката на Ковалски.

— Ако сте приключили с врявата — извика тя, — да си разкарваме задниците от това проклето място.

— Най-умното нещо, което чувам тази вечер — каза Джейн.

6.

31 май, 07:22

Мил Хил, Англия

„Някой определено разчиства“.

Зад полицейския кордон Грей гледаше намръщено горящите останки на медицинската лаборатория. Институтът „Франсис Крик“, част от Британския национален институт за медицински изследвания, се намираше в Мил Хил в покрайнините на Лондон. В центъра на обширния комплекс се издигаше тухлена сграда с четири големи крила. Пушекът излизаше от издънените прозорци на северозападното крило, където няколко пожарни обливаха с водни струи димящата постройка.

Пейнтър вече беше предупредил Грей и Монк за атаката — още когато кацнаха в британската въздушна база. Нареди им да тръгнат направо за Мил Хил и да се срещнат с човек, който според директора щеше да им осигури полезна информация.

Чакаха вече над половин час, което само изостри чувството за безсилие и раздразнението на Грей. Той искаше да действа, да преследва замесените не само в тази атака, но и в нападението в Ашуел. Пейнтър му беше съобщил за опита за отвличане на Джейн Маккейб. Сейчан и Ковалски бяха успели да стигнат първи до дъщерята на професора и някакъв неин колега. Групата им в момента се беше свряла в невзрачен хотел в центъра на Лондон. Грей изгаряше от нетърпение да се присъедини към тях.

Монк свали изкуствената си ръка от слушалката в ухото си.

— Какви са последните новини от централата? — попита Грей.

— Лоши. Кат потвърждава онова, от което се страхуват всички.

— Монк кимна към димящите руини. — Тялото, пробите... всичко е унищожено.

Грей поклати глава. Тялото на професор Маккейб беше поставено под карантина в една от биологичните лаборатории на института. Учените бяха натоварени със задачата да изолират и идентифицират заразата в мумифицираните останки.

Монк се намръщи.

— Но защо им е било да горят тялото? Вече има заразени с болестта, която разнася.

„И според Кат много от тях вече са мъртви“.

Грей присви очи към виещия се в сутрешното небе пушек.

— Не мисля, че подпалвачите са се тревожили за патогена. Обзалагам се, че реалното им намерение е било да горят мостове.

— Какво означава това?

— Освен слагане на ръка върху болестта, планът е бил да анализират стомашното съдържание на тялото — като странната дървесна кора — и да използват сведенията, за да определят къде са го държали през цялото това време... и може би къде се намират останалите от експедицията.

„Включително и синът на професора“.

Монк въздъхна.

— Значи пак сме в изходна позиция.

— И не само тук. Още не сме открили кой е отвлякъл Сафия ал-Мааз.

Според първоначалните сведения нападателите в Британския музей не бяха оставили никакви следи. Телата на нападателите в Ашуел също бяха претърсени от местните власти. Не бяха открити никакви документи. Вече бяха пуснати в обръщение отпечатъците от пръсти и снимките им и в момента издирваха нападателя, който бе успял да се измъкне.

Грей обаче не хранеше особени надежди. Онзи, който се намираше зад всичко това, разполагаше с големи ресурси и значителна информация за целите си. Ударите бяха извършени с хирургична точност и целяха да заличат всякакви следи от загадките около професор Маккейб.

„Но защо? И защо им е било да отвличат доктор Ал-Мааз? Само за да я разпитат ли? Да открият какво знае за всичко това?“

Усещаше, че пропуска нещо важно. Въртеше се в периферията на съзнанието му, мъчеше се да излезе на фокус. Една от причините да го привлекат в „Сигма“ бе способността му да свързва парчета от пъзел, да открива закономерности там, където никой друг не можеше. Но дори неговите умения си имаха граници.

Като сега.

Той поклати глава. Трябваша му още парчета, преди да има надежда да реши конкретния пъзел.

Потенциалният източник на тези парчета пресече улицата пред института. Кат им беше пратила снимки на жената — д-р Илеара Кано. Като разузнавателен експерт на „Сигма“ Кат бе създавала мрежа от контакти по целия свят. Грей се беше опитал да разбере откъде Кат познава англичанката, но тя бе отвърнала тайнствено: „Ще оставя на нея да обясни“.

Д-р Кано бе на около трийсет и пет, горе-долу на възрастта на Грей. Носеше джинси и разкопчано до средата бяло яке, разкриващо огърлица от корали. Тъмната ѝ коса беше подстригана късо, а чертите ѝ бяха фини, почти изваяни. Според биографията ѝ емигрирала от Нигерия с родителите си, когато била на дванайсет, и по-късно защитила докторат по епидемиология — дисциплина, която изучаваше модела на разпространение на болестите. В момента работеше за британската Идентификационна и съвещателна служба.

Макар да нямаше съмнение, че не е мигнала цяла нощ, жената не показваше признаци на умора. Тъмните ѝ очи блестяха ярко, макар че клепачите ѝ бяха леко отпуснати, докато оглеждаше двамата американци.

— Вие трябва да сте командир Пиърс — каза тя с подчертано английски акцент, след което се обърна и се усмихна на Монк. — И прочутият доктор Кокалис. Кат ми е разказвала много за вас.

— Така ли? — Монк протегна ръка. — Май ще трябва да обясня значението на думата „поверителност“ на жена си, когато се прибера.

Усмивката ѝ стана по-широка и тя поклати глава.

— Не се безпокойте. Разказва ми само хубави неща. — Сви рамене. — Е, предимно.

— Това „предимно“ малко ме безпокои.

Грей насочи разговора по същество.

— Кат каза, че сте наясно с всичко това.

Илеара въздъхна и хвърли тревожен поглед към унищожената лаборатория.

— Наясно е твърде силна дума. Имам някои отговори, но за съжаление повечето от тях само повдигат още въпроси.

— На този етап приемам всякакви отговори.

Монк изсумтя в знак на съгласие.

Илеара им даде знак да я последват.

— Колата ми е на паркинга зад ъгъла.

Грей тръгна с широки крачки до нея.

— Къде отиваме?

— Кат не ви ли каза? — Тя го погледна намръщено. — Трябва спешно да говоря с Джейн Маккейб.

— Защо?

— Кат ми каза, че госпожица Маккейб е успяла да спаси някои от книжата на баща си и по-точно страници, които дават основание да се смята, че тази болест не се появява за първи път на британска почва.

Грей беше запознат със заразата в Британския музей преди повече от век и макар да изгаряше от нетърпение да се присъедини към другите, годините теренна работа го бяха научили на предпазливост. Кат се доверяваше на тази жена, но тя бе непозната за Грей. Така че когато стигнаха до колата, той поиска разяснения. Постави ръка на вратата, за да попречи на Илеара да я отвори.

— Защо историята на болестта е толкова важна?

Илеара го изгледа раздразнено, сякаш би трябвало вече да знае отговора.

— Нямам представа дали сте чули. Аз самата научих едва преди час. В Кайро и съседните египетски градове са регистрирани десетки нови случаи. Мъчим се да избегнем подобно нещо в Лондон, но е възможно да сме закъснели. А сега чуваме за нови случаи с хора, пътували през „Хийтроу“ или летището на Кайро. И при тях се наблюдава същата висока температура и смущаващи халюцинации.

— Халюцинации ли? — попита Монк.

Илеара кимна.

— Нов клиничен симптом, наблюдаван при пациенти, близки до смъртта. Смятаме, че се дължи на напреднал менингит.

Монк, който имаше сериозни медицински познания, очевидно бе заинтригуван от новината и настоя за подробности.

Грей обаче прекъсна тази линия на разговор.

— Всичко това е добре да се знае, но ще попитам пак — как старата епидемия от деветнайсети век е важна за настоящите събития?

Илеара започна да изброява на пръсти:

— Вече имаме случаи в Берлин, в Дубай, в Краков. Дори три случая в Ню Йорк и един във Вашингтон.

Грей погледна разтревожено Монк.

— Но засега положението си остава най-лошо в Кайро. Там започва да се разпространява паника, която още повече затруднява усилията за овладяване на ситуацията. — Илеара избута ръката на Грей от вратата на автомобила и се обърна към него. — Защо се интересувам от предишната епидемия ли? Защото колегите ми от деветнайсети век са успели по някакъв начин да спрат разпространението на болестта. Ако в книгата на професор Маккейб има някакви сведения как са постигнали това, ще трябва да ги открием веднага, преди да е станало по-лошо.

— Права е — каза Монк.

Грей обаче продължи да упорства.

— Но защо? — попита той. — Защо точно вие се занимавате с това?

Раменете на Илеара леко се отпуснаха, но тя махна към стълба пушек в небето.

— Защото онези в Съвета за медицински изследвания, които ръководят анализа на патогена, са си заврели главите в задниците. Уповават се изцяло на модерната наука, на електронната микроскопия, на ДНК анализи, на разчитането на геноми. Не вярват в работата на учени отпреди век, което е малоумно.

Монк кимна.

— И аз съм срещал мнозина от този тип. И не става въпрос само за учени. Старата поговорка, че който не се учи от историята, е обречен да я повтори, често попада в глухи уши.

— Именно. Това е една от причините да постъпя в Идентификационна и съвещателна служба — обясни Илеара.

— С какво се занимава тя? — попита Грей.

— Това е група, свързана с Британския природонаучен музей. Задачата ни е да изучаваме необяснени феномени и по-точно научни загадки, които противоречат на конвенционалната наука. Преравяме музейни архиви и папки, като в същото време използваме модерни методологии, за да разглеждаме загадъчни случаи.

Монк повдигна вежда.

— Нека позная. При вас работят хора на име Мълдър и Скъли.

Илеара се усмихна и отвори вратата на колата.

— Повярвайте ми. Истината е някъде там. Стига да не ви е страх да я потърсите.

Грей завъртя очи, докато тя се настаняваше зад волана.

Монк се ухили.

— Нищо чудно, че Кат я харесва.

Грей го погледна.

— Защо?

— Защото е смахната като нас.

08:39

Дерек разтърка очи с едната си ръка, докато скриваше прозявката си с другата. На кухненската маса пред него бяха пръснати всички книги, дневници и книжа, които бе успял да напъха в кожената си чанта преди да избяга от къщата на Маккейб с Джейн.

„Тук трябва да има нещо важно“.

Тази мантра го държеше буден цялата нощ — не че беше в състояние да заспи. След снощното бягство от Ашуел беше пристигнал в Лондон превъзбуден, нервите му бяха опънати от адреналина. Разбира се, грубо наместеният и залепен с лепенка нос още туптеше и го болеше въпреки болкоуспокояващите, които беше изгълтал.

Погледна настрани. По някакво чудо Джейн беше успяла да заспи на канапето. Сейчан дремеше в близкото кресло, отпуснала брадичка на гърдите си, с пистолет в скута. Дерек подозираше, че ще скочи на крака при най-малкия признак за опасност. Последният член на групата, гигантът Ковалски, в момента бе на пост при прозореца. След като пристигнаха с влака в полунощ, бяха взели хотелската стая под фалшиви имена, но въпреки това нямаха намерение да рискуват.

Дерек се върна към проучването си. Подвързаната в кожа кореспонденция на Ливингстън лежеше отворена пред него. Дерек се взираше в поредната страница, отбелязана от професор Маккейб. Писмото беше адресирано до Стенли и представляваше многословно описание на флората и фауната в блатата около езерото Бангвеулу, където Ливингстън продължавал своето търсене на изворите на Нил. Страницата съдържаше още една от рисунките на Ливингстън, този път на гъсеница и пеперуда.

Макар че не беше ентомолог, Дерек разпозна името на насекомото — *Danaus chrysippus*. Това бе разпространен вариант на африканската пеперуда монарх, срещана в басейна на Нил. Като археолог Дерек познаваше този доста едър вид, защото това бе една от първите пеперуди, пресъздадени в древното изкуство. Нейно изображение било открито във фреска от Луксор отпреди 3500 години.

Дерек отново разтърка уморените си очи.

„Какво означава това?“

Прелисти отново книгата, неспособен да разбере какво в тези стари писма е събудило интереса на професор Маккейб. Върна се на първото изображение, което беше показал на Джейн — рисунката на бръмбара, на египетския скарабей.

Опита се да се съсредоточи, но от умора виждаше всичко размазано.

Въздъхна, готов да се предаде.

„Само гоня вятъра...“

И тогава го видя. Изтощението му разкри онова, което убягваше на съсредоточеното му внимание. Шокиран, Дерек избута стола си назад и той изстърга по пода.

Внезапният шум събуди Джейн на канапето. Тя вдигна глава.

— Какво има?

Дерек не беше готов да й каже.

„Не и преди да се уверя“.

Грабна айпада си, снима страницата и използва безжичния интернет на хотела, за да потърси в Гугъл.

„Дано да съм прав“.

Джейн явно заподозря, че е попаднал на нещо.

— Дерек, какво правиш?

— Мисля... — Той я погледна. — Мисля, че знам къде е отишъл баща ти.

Зад него се разнесе груб глас.

— Имаме си компания — каза Ковалски и се извърна от прозореца. — Време е да тръгваме.

08:51

С разтуптяно сърце Сейчан незабавно скочи на крака. Наруга се, че се е отпуснала толкова. Прехвърли бързо наум възможните начини да ги проследят, но нищо не се връзваше. Представи си убийцата от снощи, бледото ѝ лице на лунната светлина, отразена от езерцето в Ашуел. Не биваше да подценява точно този противник.

Ковалски се намръщи на пистолета в ръката ѝ.

— По-спокойно. Грей и Монк са. — Той погледна отново през прозореца. — Водят някого. Жена.

Сейчан се зачуди дали да не го застреля, задето я е паникьосал ненужно. Пое дълбоко дъх, за да се успокои. Забеляза уплашените лица на другите двама и прибра пистолета в кобура.

— Всичко е наред — успокои ги тя. — Това са колегите, за които споменах, че ще дойдат.

Дерек облиза устни и кимна. Джейн беше станала и почти се беше скрила зад него.

Сейчан махна към масата.

— Събирайте всичко. Ковалски е прав. Трябва да сме готови за тръгване.

Дерек остана на мястото си.

— Но аз мисля...

— Ще мислиш в движение — сръза го тя. — Колкото по-дълго оставаме на едно място, толкова по-вероятно е да ни открият.

Краткосрочният план беше да скрият Дерек и Джейн в тайна квартира край брега — място, уредено от директор Кроу. Всичко вървеше по график, което само караше сърцето на Сейчан да бие още по-бясно. В съзнанието ѝ отново се появи татуираното лице на убийцата. Радваше се, че Грей е пристигнал. Искаше да говори с него, да ѝ помогне да погледне нещата от друга гледна точка.

„Не може да бъде...“

Тревогата не я напускаше, откакто бе стояла замръзнала на брега на тъмното езерце. Сцената се бе разигравала безброй пъти в главата ѝ. В онзи момент инстинктът ѝ бе да продължи гонитбата, но тя знаеше, че ще бъде твърде открита в езерото и ще се изложи на ненужен риск. Въпреки това го беше обмисляла — докато не зазвъня църковната камбана и не я призова да се върне към изпълнението на дълга си, напомни ѝ, че вече не е убийца за потайната Гилдия. Сега имаше други отговорности, други животи, които да защитава. Но дълбоко в себе си бе изпитала желанието да продължи лова въпреки опасностите за собствения ѝ живот.

Загледа се в Дерек и Джейн и почти надуши страха им, докато забързано събираха научните материали от масата. За миг изпита презрение. Беше инстинктивно, като иглата на грамофон, дълбаеща все по-дълбоко в стара плоча. Реакцията ѝ само я ядоса още повече — на себе си, на тях.

Тя се извърна.

„Какво правя тук?“

На вратата се почука. Ковалски вече беше отишъл до нея в очакване на пристигащите. Отвори и новодошлите влязоха в стаята.

Сейчан веднага привлече вниманието на Грей, който влезе пръв. Той ѝ се усмихна, с което успокои бурята в нея, но само малко. Щом влезе, Грей бързо огледа стаята, без да пропуска нищо. Следваха го Монк и висока чернокожа жена. Двамата разговаряха оживено, приближили глави.

Сейчан даде знак на Грей да се дръпнат настрани. Имаше нужда да сподели какво е видяла, особено преди да продължат към тайната квартира.

Гласът на Монк я прекъсна. Беше шокиран, погледът му не се откъсваше от непознатата.

— И мислите, че това е убило професор Маккейб?

— Или това, или процесът, довел до мумифицирането му — отвърна жената. — Нямахме време да завършим анализа преди тялото му да бъде изгорено.

Джейн се отдели от Дерек и отиде при тях. Лицето ѝ бе пребледняло.

— За какво става дума?

Монк най-сетне осъзна, че има публика, и запелтечи, очевидно смутен, че е говорил така грубо за смъртта на бащата на младата жена.

— Аз... съжалявам, госпожице Маккейб.

Грей се намеси и обясни:

— Някой е подпалил карантинната лаборатория, в която държаха тялото на баща ви.

Джейн отстъпи назад, но Дерек я прегърна през раменете и я задържа.

— Но защо? — попита тя.

— Вероятно поради същата причина, поради която подпалиха къщата — отвърна той. — Някой се опитва да заличи всички следи.

Грей кимна и опита да продължи с обясненията, но Джейн го прекъсна и се обърна към Монк и непознатата.

— Освен това казахте нещо за онова, което е убило баща ми.

Монк погледна високата жена и посочи Джейн.

— Тя има правото да знае.

— В такъв случай е по-добре да ѝ покажа. — Жената свали куриерска чанта от рамото си и отиде при масата. Извади лаптоп и го отвори. — Но имайте предвид, че резултатите все още са предварителни.

Докато всички се струпваха около масата, Сейчан дръпна Грей настрана.

— Трябва да ти кажа нещо за снощи. Нещо, което не казах на директор Кроу.

Грей сбърчи загрижено вежди.

— Какво има?

Беше ѝ трудно да го погледне в очите — не само се страхуваше какво може да си помисли за нея заради спестената информация, но и се тревожеше, че може да види желанието, горящо дълбоко в сърцето ѝ. Представи си жената, която с дръзко нехайство беше избягала през езерото и бе спряла само за момент, колкото да погледне назад, сякаш я

предизвикваше да я последва. В онзи кратък миг на лицето ѝ нямаше никакъв страх, нито дори гняв. Вместо това на него се четеше свобода и необузdana страст, която зовеше Сейчан и събуждаше онова, което тя така се бореше да потисне.

Много добре си спомняше какво е да бъде като онази жена, да оцелява на ръба, отвъд доброто и лошото, да живее единствено за себе си.

— Какво има? — повтори Грей и нежно докосна бузата ѝ.

Сейчан се извърна. Бяха разделени от повече от месец и ѝ липсваше допирът му, миризмата, дъхът му във врата ѝ. Знаеше, че той я обича, и любовта му беше опорната точка, за която се бе закрепила през последните няколко бурни години. Въпреки това беше ли честно спрямо него? В опит да отговори на този въпрос тя бе приела онази мисия в Маракеш нарочно, за да си осигури малко пространство.

А вместо това бе открила нещо друго, когато пред нея се появи парче от миналото.

— Жената, която избяга снощи — каза тя. — Онази с татуировките.

— Какво?

— Познах я. — Сейчан каза на Грей неоспоримата истина. — Или по-скоро знам за нея. По репутацията ѝ.

— Какво искаш да кажеш?

Този път Сейчан не се извърна.

— Тя е убийца на Гилдията.

7.

31 май, 09:14

Лондон, Англия

„Невъзможно...“

Грей се мъчеше да се справи с шока от откровението на Сейчан, готов да отхвърли думите ѝ, но виждаше непоколебимата увереност в зелените ѝ очи.

— Но в това няма никаква логика — каза той. — Ние унищожихме Гилдията.

Сейчан се обърна към прозореца. Гласът ѝ стана горчив.

— Аз все още съм тук. Бях част от онази групировка.

Грей посегна към рамото ѝ.

— Това е минало.

— Понякога не можеш да избягаш от миналото. — Тя се обърна и се остави да я прегърне. Тялото ѝ трепереше. — Може да сме отрязали главата на змията, но каква гаранция има, че не ѝ е пораснала нова.

— Действахме радикално.

— Тогава на нейно място може да се е появило нещо *ново* и да е запълнило вакуума на властта. — Тя го погледна. Изражението ѝ бе предпазливо, сякаш криеше нещо от него. — Така или иначе, Гилдията със сигурност е разполагала и с други като мен, които са били третирани жестоко и обучени да работят за тях и които вероятно след това са изчезнали в сенките.

— Където биха могли да си намерят нови господари — съгласи се Грей.

— Както стана с мен. — Тя се откъсна от него.

— Сейчан...

— Влезеш ли в сенките, няма излизане. Не и пълно. — Тя го изгледа. — Много добре знаеш, че все още фигурирам в много списъци на терористи. Дори Мосад не са отменили заповедта да ме убият на място.

— Но „Сигма“ ще те защити. Знаеш го.

Тя изсумтя.

— Докато съм полезна.

— Това не е вярно.

Тя не сваляше поглед от него.

— Наистина ли го вярваш?

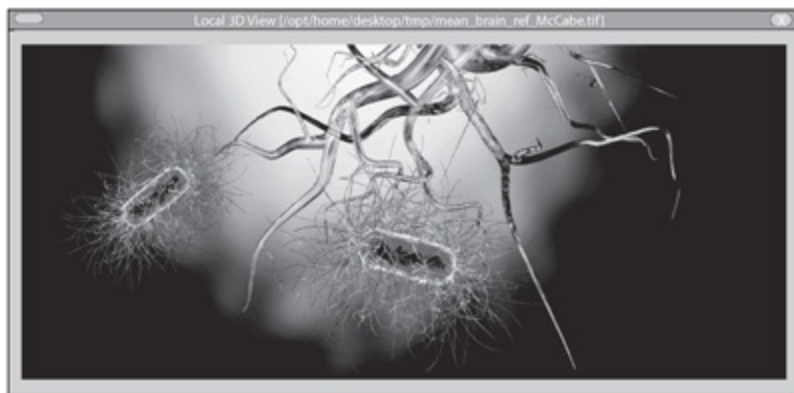
Грей обмисли въпроса ѝ. Знаеше, че вътрешният кръг на „Сигма“, който включваше директора, никога няма да я предаде, но не можеше да отрече, че миналото ѝ бе запазено в тайна за всички останали, включително за онези от АИОП, на чието подчинение бе „Сигма“. Какво ли можеше да се случи, ако я измъкнат от сенките на светло?

Преди да успее да отговори, д-р Кано се изправи от лаптопа си и заяви:

— Ето с това се борим. И затова е толкова важно да го спрем.

Грей докосна лакътя на Сейчан: обещавахе ѝ без думи, че ще продължат разговора. Макар и още смутена, тя махна към масата и двамата отидоха при другите.

— Какво гледаме? — попита Дерек и се опря на облегалката на стола, за да разгледа по-добре отворения на екрана прозорец.

— Това е триизмерно обемно изображение от електронна микроскопия на неврон — обясни Илеара. — Флуоресцентните корени са краищата на клетка от мозъка на професор Маккейб. Съседните пръчици, покрити с нещо като косъмчета, са неизвестен патоген, открит във всички поразени нервни тъкани на покойния.

— Значи заразата не е вирусна — изненадано рече Монк. — А бактериална.

Илеара поклати глава.

— Боя се, че грешите и по двете точки.

Монк се намръщи.

— Как е възможно?

— Този едноклетъчен организъм не е бактерия. Няма клетъчно ядро и други органели. Освен това биохимията му е много различна от тази на обикновените бактерии, дори от тази на повечето форми на живот.

— Какво е това тогава? — попита Джейн, на която малко ѝ беше призляло от дискусията върху участието на баща ѝ.

— Некласифициран представител на империята Архея.

— Аха... — Монк кимна. Ако се съдеше по обърканите погледи на останалите, само той беше разбрал.

Илеара обясни:

— Животът има три основни разклонения или *империи*. Бактерии, които всички познаваме. Еукариоти, които обхващат почти всичко останало. Водорасли, гъби, растения, дори нас. Но едва през 1977 година е била идентифицирана отделна империя Архея, чиито организми имат абсолютно различно еволюционно развитие от първобитната супа, дала началото на всичко живо. Те са едни от най-древните и най-странните форми на живот.

— В какъв смисъл? — попита Грей.

— Възпроизвеждат се безполово, чрез делене, но са много ефективни във включването на други форми на живот в своята биохимия и генетичен строеж, в това число и на вируси. Някои еволюционни биолози смятат, че са се развили успоредно с вирусите и че тази взаимна зависимост е отпреди два милиарда години. Екземплярът на екрана всъщност е пълен с вирусни частици, повечето от които предстои да идентифицираме.

Грей си представи косматата клетка пълна с вируси.

„Пред какво сме изправени, по дяволите?“

— Този странен генетичен строеж позволява на микроорганизмите архея да оцеляват в най-екстремни среди — продължи Илеара. — В кипящите води на гейзерите. Или в замръзналата тундра. Освен това процъфтяват в силно киселинни и алкални среди.

Грей усети, че жената бие нанякъде, и посочи екрана.

— А как стоят нещата с този вид?

Тя сложи ръце на кръста си и изгледа намръщено екрана, сякаш се беше изправила срещу труден противник.

— За да бъдат толкова добри оцеляващи, архея използват различни енергийни източници. Захари, амоняк, метални йони, дори водороден сулфид. Някои могат да използват въглерод, други разчитат на слънчевата енергия.

— Като растенията ли? — попита Дерек. — Чрез фотосинтеза?

— Не. Използват различни химични пътища, които са уникални за тях. Но както казах, те са изобретателни. Особено тази проклета гадинка.

— Как оцелява тя? — попита Грей.

Погледът ѝ обходи групата.

— Някой да е чувал за *геобактер* или *шеванела*?

Монк се размърда и очите му се разшириха.

— Да не би да имате предвид...?

— Да.

Ковалски, който беше останал на пост до прозореца, се намеси.

— Изплюйте камъчето най-сетне де.

Грей оцени по достойнство думите му и погледна Монк в очакване на отговор. Той се подчини.

— Бактериите, които споменава тя, се хранят с електричество.

Илеара кимна.

— И не само тези две. Има още *десет* вида бактерии, всичките уникални, открити на различни места по земното кълбо. И вероятно има безброй други, които си остават неизвестни. Но това е първият представител на архея, който прави същото.

Сейчан се намръщи.

— Искате да кажете, че тези твари *ядат* електричество?

— Не е много по-различно от онова, които правят собствените ни клетки — обясни Монк. — Общо взето, ние вземаме електрони от захарните молекули и ги съхраняваме като аденозинтрифосфат, който хранва жизнените ни функции. В случая с електрическите бактерии, те просто премахват посредника и събират електрони директно от околната среда.

— Но от какво точно? — попита Дерек.

Илеара сви рамене.

— От повърхността на минерали, от електрохимичните процеси на морското дъно. Учените откриват нови видове, като просто пхат електроди в тинята и гледат какво ще дойде да се нахрани.

Грей се загледа в екрана на лаптопа.

— И този екземпляр прави същото, така ли?

— Признавам, че не знам как точно събира електричество — каза Илеара. — Но ако знаехме откъде е дошъл, може би щях да мога да отговоря.

Грей забеляза, че Джейн и Дерек се споглеждат.

„Какво означава това?“

— Знам обаче — продължи Илеара, привличайки вниманието му отново към себе си, — че този микроб не се е озовал случайно в мозъка на професор Маккейб. Смятам, че след като зарази индивид и попадне в кръвоносната му система, микроорганизмът се настанява в онази част от анатомията ни, която пращи от енергия.

Грей я разбра — представи си как невроните изстрелват искри енергия помежду си.

— Тези подобни на косъмчета израстъци се закрепват за нервните клетки и играят ролята на енергийни вампири — продължи Илеара. — На свой ред тялото реагира, както би реагирало на всеки натрапник, което води до възпаление.

— И до менингит — каза Монк. — Както и до халюцинациите, за които споменахте.

Илеара кимна мрачно.

— Да, но вместо *бактериален* менингит, който сам по себе си е труден за лекуване, ние си имаме работа с *археален*. Това е заболяване, каквото не сме виждали досега. И може би дори не е най-лошото.

— Какво искате да кажете? — попита Грей.

— Щом намери подходящо място, този микроб се размножава много бързо. Затова смятаме, че клиничните симптоми се развиват с такава скорост. Но при всяко делене клетките изхвърлят частиците от вирусите, които съдържат в себе си, които са най-различни видове. Засега почти нямаме представа до какво може да доведе това.

— Значи, за да можем да се надяваме да намерим лекарство, трябва да се сражаваме на много фронтове — каза Монк. — Трябва да намерим не само антибиотик, който да убие косматата гадина, но и арсенал от антивирусни лекарства.

— Именно. До този момент още не сме преценили смъртността, нито разбираме как се предава болестта, макар да сме сигурни, че може да се разпространява директно по въздушен път. Моделите показват също, че вероятно ще бъдат поразени и други видове, не само хора.

— Има логика — съгласи се Монк. — Всичко с електрическа нервна система може да е изложено на риск. Кучета, котки, мишки. По дяволите, може би дори насекомите. Ще стане лошо, при това бързо.

— Но колко лошо? — попита Грей.

Илеара се опита да отговори.

— Центърът за контрол и превенция на заболяванията е разработил индекс на сериозността на пандемииите, чрез който се класифицира рискът от различни патогени. Категориите варират от първа до пета.

Също като при ураганите.

— Точно така. И в този случай преценката е, че сме изправени пред буря от пета категория. — Тя се обърна и погледът ѝ се спря върху Джейн. — Затова е жизненоважно да открием какво може да е научил баща ви от избухването на заболяването в миналото, когато в Британския музей са отворили онзи артефакт на доктор Ливингстън.

Джейн погледна Дерек, сякаш го подканваше да отговори. Грей също го притисна.

— Знаете ли нещо?

— Не за потенциално лекарство — колебливо рече той. — Но мисля, че знам къде може да се е озовал професор Маккейб след изчезването си.

Грей не успя да скрие изумлението си.

— Какво? Как?

Дерек погледна пръснатите на масата документи и каза:

— Ще ви покажа.

09:55

„Дано да съм прав... заради Джейн“.

Докато вземаше книгата, която професор Маккейб беше откраднал от библиотеката в Глазгоу, Дерек видя надеждата в очите ѝ. Знаеше, че мисли за брат си Рори и за възможността той още да е жив.

Дерек нямаше представа дали теориите, които бе обсъдил с нея преди малко, са верни, или само ще им донесат разочарование. Въпреки това знаеше, че не бива повече да мълчи, особено ако онова, което им бе разкрила д-р Кано за патогена, е истина.

Сложи книгата на масата и постави длан върху нея.

— Трябва да разберете, че професор Маккейб бе твърдо решен да намери каквото и да било доказателство, което да потвърди теорията му за библейския Изход. Най-вероятно така се е натъкнал на описанието на Ливингстън на артефакта, подарен му от местен жител.

Дерек отвори дневника на Маккейб на страницата със скицата на съда за масла с главата на лъв от едната страна и на жена от другата. Показа им написаното с йероглифи египетско име на Нил.

Илеара се наведе над страницата.

— Значи това е артефактът, съдържащ онова, което е предизвикало смъртта на хората в музея?

— Да — отвърна Дерек. — Или поне така се твърди. Да не забравяме, че в същата история се казва, че съдът съдържал вода от Нил, взета от времето, когато реката станала на кръв.

— Но независимо дали е истина, или не — добави Джейн, — подобна история би заинтригувала баща ми.

— Достатъчно, за да го отведе до кореспонденцията между Ливингстън и спасителя му Хенри Мортън Стенли. — Дерек отвори сборника. — Професор Маккейб, изглежда, е проявил особен интерес към някои от писмата и по-конкретно към онези, в които Ливингстън е приложил рисунки на живи организми. — Отвори на страницата със скарабея. — Отначало си помислих, че професорът си е отбелязал това писмо, защото то е поредната връзка с Египет. Но после забелязах в рисунката нещо странно, така че й направих снимка, която да мога да манипулирам. — Извади айпада си и отвори снимката на старата скица. — Тъкмо бях започнал да работя по нея, когато пристигнахте.

Останалите се събраха зад него, докато той завъртя с електронната писалка изображението така, че бръмбарът да гледа настрани, с разперени криле.

— И какво е особеното? — попита Монк и се почеса по носа.

— Жилките по крилете ми се сториха погрешни, не че съм експерт по морфологията на насекомите. Но вижте какво се получава, когато направя това.

Дерек използва програмата за обработка на изображения, за да изтрие по-голямата част от крилете, докато не останаха само странните жилки.

Грей се изправи.

— Господи...

Дерек погледна американеца, изненадан, че вече се е досетил какво се опитва да им покаже.

Джейн го подкани с известна гордост в гласа, която запали пожар в него.

— Продължавай — рече тя. — Покажи им останалото. Дерек изтри тялото на скарабея, после премести двете части на жилките, докато не се съединиха.

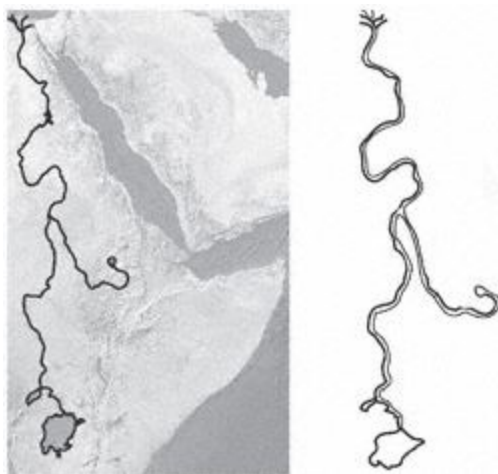

— Прилича ми на река — отбеляза Илеара, присвила очи към екрана.

— Не коя да е река — отвърна Дерек. — Обърнете внимание на онова, което прилича на делта в горната част, и на двете езера, едното малко, другото голямо в края на двата притока.

— Това е карта на Нил — каза Грей и изгледа Дерек с известно възхищение.

За да потвърди думите му, Дерек зареди сателитна снимка на района и маркира коритото на реката. После разположи изображенията едно до друго.

— Както виждате, съвпадението е почти идеално. Въпреки това Грей повдигна основателно възражение.

— Но възможно ли е Ливингстън да създаде сам толкова точна карта на Нил по онова време?

Джейн отговори на въпроса му.

— Разбира се. Ливингстън вече е бил картографирали обширни райони на Африка, включително и по-голямата част от течението на Замбези. Имал дори златен медал от Кралското географско дружество за работата си.

— Значи наистина е възможно — каза Дерек. — Всъщност голяма част от течението на Нил е била картографирана преди смъртта му.

— Но защо му е било да го крие? — попита Монк. — Защо да рисува реката върху криле на буболечка?

— Подобни измами са правени в миналото от британски шпиони от същото време — отвърна Илеара. — Вземете например Робърт Бейдън-Пауъл. Той бил офицер от военното разузнаване, който се представял за ентомолог и използвал скици на буболечки, листа и други природни елементи, в които криел подробности за военни инсталации и армейски части. Правел го под носа на врага.

Грей се намръщи.

— Това име защо ми звучи познато?

Илеара се усмихна.

— Може би защото същият човек по-късно основал скаутското движение.

— Дотук с подготовката — изсумтя Монк и посочи айпада. — И все пак това не обяснява защо Ливингстън е скрил карта на Нил в крилото на бръмбар.

Дерек въздъхна.

— Мисля, че се е опитвал тайно да сподели нещо много важно с приятеля си Стенли, да му покаже къде може да бъде намерен.

— Как? — попита Сейчан.

Дерек върна първото изображение на скарабея.

— Вижте как Ливингстън е разделил течението на реката на две половини, като тялото на бръмбара е между тях. Самият бръмбар явно е бил от голямо значение за Стенли.

— Защото е египетски скарабей — каза Грей.

— Точно така. И двамата са проявявали интерес към Древен Египет. Мисля, че Ливингстън е използвал тялото на скарабея като голям хикс, бележеш мястото по течението на Нил, където можело да се открие нещо важно, нещо свързано с древните египтяни.

— Ако баща ми е стигнал до същото заключение, той би се изкусил да поведе експедиция до такова място — рече Джейн.

Дерек сложи X върху скицата на мястото, където Ливингстън бе разделил реката. Знакът се намираше недалеч от мястото, на което Нил се разделяше на двата си основни притока — Сини Нил и Бели Нил.

Дерек посочи хикса.

— Не е далеч от мястото, където строят новия язовир в Судан. Лесно може да се разбере защо професор Маккейб е използвал инженерното проучване като прикритие за претърсване на района.

— И ако се съди по състоянието на тялото му, очевидно е намерил нещо — рече Грей.

— Или нещо е намерило него — добави партньорът му Монк.

Илеара се приближи и погледна дневника на професора със скицата на двуглавия арибалос.

— Така или иначе, върнал се е носител на същата зараза, която се е намирала в артефакта на Ливингстън. — Обърна се към другите. — Не знаем дали има останали живи други членове на експедицията, но ако тези следи могат да ни отведат до източника на болестта, това може да хвърли светлина върху естеството й... и може би да ни позволи да намерим лекарство.

— В такъв случай отиваме да търсим — твърдо реши Грей.

Всички замърмориха утвърдително — с изключение на един.

— Всичко това е много хубаво — каза Сейчан, — но остава още една загадка, която чака решението си.

Изражението на Грей стана сериозно, когато назова загадката.

— Какво е станало със Сафия ал-Мааз ли?

Дерек изпита вина, че покрай цялото вълнение беше забравил за отвличането на приятелката си.

Джейн скръсти загрижено ръце.

— Какво можем да направим?

— Засега нищо — призна Грей. — Разследването в музея не е открило нови следи. Докато това не се промени, правим онова, което можем.

Дерек се загледа към прозореца. Изпитваше опасения да зареже Сафия по такъв начин, но Грей беше прав. Примирен с това решение, той направи единственото, което можеше, и се помоли мислено.

„Моля те, бъди добре“.

8.

31 май, 10:04

Арктически архипелаг

Сафия опря длан на прозореца и усети хапещия студ през тройното стъкло. Макар да нямаше решетки, помещението, в което се намираше, несъмнено бе затворническа килия. През прозореца се виждаше замръзнала пустош, продължаваща до хоризонта. Небето бе покрито с ниски облаци. По-наблизо се виждаше издълбан от ледници черен гранит, покрит на петна с бял сняг, а в далечината в морето се спускаха отвесни скали, сковани от лед.

„Къде съм?“

Въпросът я измъчваше, откакто се бе събудила на борда на хеликоптера. Беше завързана за носилка и имаше само смътен спомен от събитията, отделни картини, когато дойде в съзнание. Някой я беше атакувал в кабинета ѝ в музея, беше я упоил и отвялякъл. Докато беше била в безсъзнание, я бяха преоблекли в сив комбинезон. Сафия обгърна тялото си с ръце. Чувстваше се омърсена. Обърна се и огледа бетонната стая, която едва побираше легло, тоалетна и умивалник.

За щастие похитителите ѝ бяха оставили часовника, подарък от съпруга ѝ за третата годишнина от сватбата им. Осъзна, че го е стиснала, сякаш се държи отчаяно за част от себе си. Благодарение на него знаеше, че от отвлечането ѝ са минали двайсет и четири часа.

През последните четири часа постепенно идваше на себе си, макар че главата продължаваше да я боли и имаше чувството, че устата ѝ е пълна с памук. На тавана имаше камера и похитителите ѝ със сигурност знаеха, че вече не е упоена. Но въпреки това никой не дойде; никой дори не беше говорил с нея.

„Какво искат от мен?“

Вратата на килията беше стоманена, с малък отвор в долната част, през който вероятно щяха да ѝ пъхат поднос с храна — макар че подобно нещо не се беше случвало досега. Имаше също и малка шпионка, в момента затворена.

Сафия отново насочи вниманието си към покрития със скреж прозорец. Гледката ѝ предлагаше единствената следа къде може да се намира. Загледа се в замръзналата тундра, в покритото с ледове море.

„Някъде в Арктика“ — предположи тя.

Нямаше представа за часовата зона, но през последните четири часа бе следила пътя на слънцето. То почти не беше помръднало над хоризонта, сякаш стоеше там през целия ден, което може би и беше така. Ако бе права, значи се намиреше някъде отвъд Северния Полярен кръг, където денонощието продължаваше една година.

Опря юмрук в гърлото си и се загледа в другата характерна особеност на ландшафта. Приличаше на стоманена гора с площ стотици хектари наред тундрата. Всяко дърво представляваше десететажна антена с Х-образни рамки вместо клони. По гранита се виеха кабели, свързващи антените в огромна мрежа.

Сафия присви очи към комплекса. Явно беше някакъв масив от антени.

„Но с какво предназначение?“

В центъра на комплекса в скалата беше изкопан голям изкуствен кратер с диаметър около четиристотин метра. Изкопът изглеждаше по-стар от антените, видът му беше овехтял, като на изоставена открита мина.

Сафия знаеше, че арктическият район е важен източник на петрол, редки природни изкопаеми и скъпоценни метали. Покрай по-топлите зими и топенето на вечната замръзналост големи части от Арктика ставаха по-достъпни и минното дело в района се разрастваше. Арктика беше обхваната от истинска златна треска, водеща до обтягане на международните отношения.

Но въпреки че тук се бяха добивали полезни изкопаеми, Сафия знаеше, че мястото е много по-различно.

„Но какво? И защо са ме докарали тук?“

Чу тихо бръмчене зад себе си и се обърна.

Камерата на тавана завъртя обектива си към нея.

Сафия я изгледа войнствено, като се мъчеше да овладее страха си.

„Май скоро ще науча отговорите“.

10:22

— Трудно ще я накараме да сътрудничи — реши Саймън Хартнъл.

Стоеше с ръце зад гърба, пръстите му докосваха маншетите на костюма му „Армани“ и гладеха фината тъкан. Правеше го несъзнателно всеки път, когато беше изправен пред предизвикателство и мислеше. Беше ръководил много заседания на борда в същата поза. Но сега гледаше картината на монитора на стената, изписаната на лицето на пленницата решимост, и преценяваше противника си.

— Може да използваме същите поощрителни мерки като при професор Маккейб — обади се зад него глас със силен руски акцент.

Саймън се обърна към началника на охраната на базата. Антон Михайлов беше строен, с мускулесто телосложение, подчертано от тесни черни панталони и черна куртка. Светлорусата му коса бе късо подстригана и намазана с гел, като се разделяше на рязко V между веждите. След прекараните месеци в Арктика кожата му бе бледа, почти прозрачна — не че дни под екваториалното слънце биха променили особено нещо. Също като по-голямата си сестра Валя Антон беше албинос. Въпреки това и двамата не отговаряха на стереотипната представа, че всички албиноси имат червени очи — техните бяха чисто сини.

Единственият недостатък на чертите на Антон беше черната татуировка върху лявата страна на лицето му. Представляваше половин слънце, чиито извити лъчи продължаваха по бузата и нагоре над окото му. Сестра му Валя носеше другата половина на дясната си буза.

Саймън се беше опитал да открие значението на двата символа, но така и не получи задоволителен отговор от тях, а само неясни споменавания за бившата им работа. Саймън беше привлякъл двамата наемници след като бяха осиротели — не по тяхна вина — след разбиването на организацията на предишния им работодател.

Двамата се бяха показали като безмилостни, коварни и най-важното, верни. Саймън не очакваше друго, след като им плащаше толкова. Но пък, от друга страна, тези разходи бяха пренебрежими, като се имаше предвид, че собственото му състояние варираше между четири и пет милиарда долара, в зависимост от стойността на акциите на „Клиф Енерджи“. Беше основал компанията след раздялата с

„Уортън“, за да се отдаде на истинската си страст — и сега крайната цел беше на една ръка разстояние.

„Толкова съм близо...“

Следващия месец навършваше петдесет и беше твърдо решен да превърне рождения си ден в историческо събитие, дори това да означаваше да разтърси света до основи. Възнамеряваше да опровергае отрицателите, които пренебрегваха амбициите му и ги наричаха суетни прищевки на ексцентричен милиардер.

Тази мисъл отново подпали познатия гняв.

Същите онези идиоти се бяха подигравали на Ричард Брансън заради заниманията му с частни космически полети и гледаха с презрение на руския милиардер Юрий Милнер, който търсеше отговора на фундаменталния въпрос сами ли сме във вселената.

В миналото подобни личности с поглед в бъдещето бяха променили курса на човешката история. В началото на двайсети век, когато американското правителство било с вързани ръце и не можело да отговори на засилващите се глобални заплахи, богатите предприемачи, великите барони на индустрията като Хауард Хюз, Хенри Форд и Джон Рокфелер бяха изтръгнали контрола от ръцете на самодоволните политици и се бяха изправили открито срещу предизвикателствата, полагайки основите на технологичната епоха.

И ето че колелото беше направило пълен кръг и правителствата отново бяха затъпели. Политиците бяха затънали в блатото на борбите си, неспособни да отговорят на хилядите нови опасности. Беше крайно време на преден план да излязат нови мислители с поглед в бъдещето, които да въведат нови технологии.

Норвежците бяха измислили име на тези проекти — stormannsgalskap, или „лудостта на великите“. Макар че терминът би трябвало да е презрителен, Саймън го приемаше като почетна значка. Историята беше показала, че stormannsgalskap често се оказват истинският двигател за промяна. А сега повече от всякога светът се нуждаеше от подобни пионерски иновации. Имаше нужда от велики хора, готови да се опълчат на правителствата и да направят необходимото, да вземат тежките и дръзки решения.

„И аз възнамерявам да съм един от тези хора“.

Оставаше обаче едно препятствие.

Саймън се загледа в монитора, в решителния блясък в очите на британката, и взе решение.

— Макар че сестра ти се провали със залавянето на Джейн Маккейб в Англия — каза той, — тя ни прати този дар. Не можем да го пропиляваме.

— Разбирам.

Саймън се обърна към Антон.

— А сега накарайте *нея* да разбере. Нека доктор Ал-Мааз разбере какъв е залогът — и каква цена ще плати, ако откаже.

10:38

Сафия чу стърженето на резето и се приготви за най-лошото. Но когато вратата се отвори, някой изблъска в помещението слаб млад мъж, който се препъна на прага. Беше облечен като нея в безличен сив комбинезон.

Шокът от разпознаването я накара да пристъпи напред.

— Рори?

Беше синът на Харолд Маккейб. Беше по-блед от последния път, когато го бе виждала, скулите му бяха по-изпъкнали, очите хлътнаха. Кестенявата му коса, обикновено поддържана добре, беше рошава и се спускаше до яката му на къдрици, които го караха да изглежда като момче.

Освен това Сафия видя страха в зелените му очи.

— Доктор Ал-Мааз, толкова съжалявам. — Той погледна мъжа, който го бе бутнал в килията й.

Непознатият остана на прага, препречвайки пътя за бягство. Ръката му беше положена върху пистолета в кобура на кръста му, но стоманеният му поглед бе по-плашещ от оръжието. Тъмната татуировка върху лицето му само засили страха й.

Този човек беше убиец.

Въпреки това Сафия го игнорира, пристъпи към Рори и го хвана за рамото.

— Добре ли си? Какво става?

Той трепереше под ръката й.

— Не знам откъде да започна. Имам да ви кажа толкова много неща...

— Това може да почака — излая мъжът на прага, пристъпи вътре и махна с ръка. — Излизайте. И двамата. Веднага.

Рори моментално се подчини и наведе глава като бито куче. Сафия побърза да го последва. Татуираният тръгна след тях, без нито за миг да сваля ръка от дръжката на пистолета си. Сафия бе забелязала руския му акцент и си представи замръзналата пустош отвън.

„Това означава ли, че сме някъде в Русия? Може би в някой лагер в Сибир?“

Продължи да върви до Рори, мъчейки се да намери отговор на въпроса.

— Знаеш ли къде сме?

— В Канада — изненада я той. — В Арктическия архипелаг. На остров Елсмиър.

Сафия се намръщи.

„Защо Канада?“

— Аз съм виновен, че се озовахте тук — каза Рори. — Вината е изцяло моя.

— Какво искаш да кажеш?

Рори погледна през рамо и заговори още по-тихо.

— Държаха ме тук насила, за да принудят баща ми да им сътрудничи. Ако не им помогнеш в Судан...

Рори вдигна лявата си ръка. Кутрето му го нямаше.

„Мили Боже...“

— Баща ми нямаше избор — горчиво каза той. — Нито пък аз. Трябваше да сътруднича на проекта тук, иначе щяха да направят същото с татко. Заплашваха дори Джейн.

— Всичко е наред — рече тя, мъчейки се да успокои чувството му за вина.

— После баща ми избяга. — Рори разтърка челото си с длан. — Не знам защо пое този риск след толкова време.

Сафия се бе питала същото и стигна само до едно възможно заключение.

— Може да е открил нещо и да не е искал похитителите ти да научават за него.

Рори я погледна измъчено.

— И те си помислиха същото. Или поне го сметнаха за възможно. След като научиха за смъртта му, започнаха да ме притискат

здравата. Трябваше им някой, който да замести баща ми. Накараха ме да им кажа имена, да изброя хората с достатъчно знание, за да продължат работата му.

Сафия го разбра.

— И си посочил мен.

— Вие бяхте на първо място в списъка ми. Знаете повече от всеки друг за работата на баща ми. — Погледна я, сякаш търсеше прошка. — Единствено Джейн разбираше по-добре баща ми, но настоях, че тя е твърде неопитна. Аз... опитах се да я предпазя.

„Както би направил всеки добър брат“.

За съжаление с това беше изложил на прицел нея.

— След като ви отвлякоха — продължи той, — планът им беше да унищожат всякакви минали и настоящи следи от онова, върху което работеше баща ми, и да прехвърлят предмета на изследването му тук, за да го пазят на сигурно място.

— И въпросният предмет е дошъл от Судан ли? — Сафия си представи Харолд, появил се залитащ като пиян от пустинята. — Там ли са го държали?

— Така мисля. — Рори се опита да не се намръщи. — Заедно с друг изследователски екип.

— Върху какво са...

— Стига приказки — предупреди ги пазачът им с тон, който не търпеше възражения.

Междувременно бяха стигнали края на белия коридор без прозорци, който свършваше с двойна врата.

Татуираният отключи с електронна карта и даде знак на Рори да мине пръв. Сплашен от похитителя, Рори отвори вратата. Чу се тихо съскане от изравняване на налягането.

Рори влезе в малко преддверие с пейки и шкафчета. Зад стъклена стена имаше друго помещение с модерно лабораторно оборудване. В него се влизаше през серия въздушни шлюзове, в които имаше окачени жълти биозащитни костюми, подобни на изпуснати балони. Покрай стените на лабораторията беше подредена различна блестяща апаратура с хладилници и фризери. Повечето инструменти бяха напълно непознати на Сафия.

Въпреки това тя разбра защо са я довели тук.

В средата на лабораторията имаше висок шкаф със стъклена стена. В него имаше нещо като матов черен трон. Дизайнът му бе несъмнено египетски. На облегалката имаше две изваяни фигури — едната бе профил на лъв, а другата на жена, може би египетска царица.

Вниманието на Сафия обаче беше привлечено изцяло от фигурата на трона — изсъхнали останки на жена. Мумифицираното ѝ тяло сякаш бе заварено за стола; кожата по краищата изглеждаше овъглена. Въпреки това жената седеше там, отпуснала брадичка на хлътналите си гърди. Съсухрените ѝ черти изглеждаха странно спокойни.

— Коя е тя? — попита Сафия.

— Някой, от когото искаме отговори — отвърна горчиво Рори.

Сафия се намръщи.

— За какво става въпрос? Какво става тук?

Обяснението дойде от непознат, който се бе материализирал от нищото зад тях. Той пристъпи до татуирания мъж. Беше по-възрастен, с прошарена коса, с безупречен костюм. Изглеждаше смътно познат, но Сафия бе твърде потресена, за да свърже лицето му с конкретно име.

Мъжът вдигна ръка към запечатания шкаф.

— Нуждаем се от помощта ви за решаване на тази загадка, доктор Ал-Мааз.

— А ако откажа?

Той се усмихна, показвайки съвършени зъби.

— Обещавам, че *вие* няма да пострадате.

Погледът му се стрелна към Рори, който отстъпи крачка назад.

От тази заплаха гневът пламна в гърдите на Сафия, но тя запази самообладание.

— Тогава ми кажете какво правите тук.

— Нищо лошо. — Усмивката му стана по-широка. — Просто се опитваме да спасим света.

ВТОРА ЧАСТ

КОЛУМБОВОТО ЯЙЦЕ

9.

2 юни, 13:15

Кайро, Египет

— Имам добра и лоша новина — каза Монк.

Грей вдигна поглед от екипировката. Раници, оръжия и муниции бяха разположени на дълга маса под открития навес. Отвъд навеса на пистата ги очакваше американски военен транспортен самолет С-130.

Екипът трябваше да се качи на витловия самолет за двучасов полет от Кайро до Хартум. Столицата на Судан се намираше на хиляда и шестстотин километра на юг, сгъсена на мястото на сливането на Сини и Бели Нил, където двата притока се обединяваха, за да дадат начало на могъщата река.

От Хартум групата трябваше да претърси района за следи, които биха могли да ги отведат до мястото, където бяха държали Харолд Маккейб. Грей си представи как професорът излиза от пустинята — наполовина мумифициран, носител на зараза в трескавия си череп.

„Какво се е случило с него?“

За да отговорят на това, Джейн и Дерек се бяха сврели в един хотел до летището, където изучаваха полеви дневници и исторически препратки. Грей ги беше оставил да работят под охраната на Сейчан и Ковалски.

Заслони очи от яркото египетско слънце. Над пистата трептяха миражи — обедните температури прехвърляха трийсет и осем градуса. Монк се наведе, за да влезе под навеса, следван от д-р Илеара Кано.

— Е, с коя ще започнеш? — попита Грей. — Не съм сигурен коя искам да чуя първо.

Монк избърса потното си чело със също толкова потна длан и поклати уморено глава. Явно и той не беше сигурен откъде да започне.

Илеара въздъхна с облекчение, щом се озова на сянка.

— Нищо чудно, че родителите ми са емигрирали от Нигерия. Напомнете ми никога повече да не се оплаквам от дъждовете и мъглите на Лондон.

Двамата бяха прекарвали по-голямата част от нощта и сутринта във ВМИО-3, американския Военноморски медицински изследователски отряд в Кайро. Базата беше основана през 1942 г. за борба с епидемията тиф, избухнала през Втората световна война. Оттогава отрядът се бе разраснал в една от най-големите американски биомедицински изследователски лаборатории извън Щатите, чиято цел бе да изучава новопоявяващи се болести и да се бори с тях.

Така ВМИО-3 се бе превърнал в център за наблюдение и изучаване на тази нова пандемия в собствения му заден двор. Военните доктори и учени на отряда работеха с египетското Министерство на здравеопазването, Световната здравна организация и американските Центрове за контрол и превенция на заболяванията за координиране на опитите за спиране на разпространението и откриването на лекарство.

Монк и Илеара бяха участвали в научни брифинги и бяха разговаряли с изследователи, изучаващи новия патоген — странен организъм, който се хранеше с електричество. Ако се съдеше по подпухналите им зачервени очи, двамата май изобщо не бяха спали.

— Да започнем с добрата новина — реши Грей.

Лошите новини и без това бяха предостатъчно. И нещата можеха да станат по-зле, дори на личния фронт. Брат му му беше оставил гласова поща с молба да му се обади при първа възможност сутринта, което при шестте часа разлика между Вашингтон и Кайро означаваше след около час. Грей знаеше, че внезапното обаждане трябва да е свързано със състоянието на баща му, и безпокойството тежеше като камък на плещите му.

„Да поемаме катастрофите една по една...“

— Добрата новина е — започна Монк, — че някои пациенти показват признаци на възстановяване. Което означава, че болестта не е стопроцентово фатална.

— Но за момента не знаем *защо* някои се подобряват, а други си отиват — каза Илеара.

— Все пак новината е добра — призна Грей.

— Аз бих я нарекъл *донякъде* добра — каза Монк и с Илеара се спогледаха тревожно. — Макар че има оцелели, според сегашните преценки смъртността е между четирийсет и пет и петдесет процента. Късметлии сме, че не е по-висока, но е рядко инфекциозна болест да

убие всеки човек, който се зарази с нея. Дори вирусът Ебола не е стопроцентово фатален. При него смъртността е горе-долу като при този микроб, около петдесет процента.

Грей се намръщи.

— Но все още е рано за твърди заключения — каза Илеара. — Изминали са само пет дни от първия регистриран случай. И може никога да не научим със сигурност. Много неща още не са ясни.

— Добре, ако това е донякъде добрата новина, каква е лошата?

Монк се обърна към Илеара, която отговори:

— Определихме, че болестта може да се разпространява по въздуха. Едно вдишване на микроба и той се прикрепва към нервите в носа и продължава направо към мозъка, като причинява енцефалит. Но по-плашещото е, че са нужни само *два часа* от излагането на микроба до проникването му в мозъка, където лечението става проблематично.

Монк разтърка длани.

— И подобно на грипния вирус, гадинката се разпространява лесно. Затова очакваме, че тази пандемия скоро ще се превърне в истинска буря.

Грей не беше изненадан. Помнеше вчерашното пътуване от летището до хотела. Обикновено Кайро беше многолюден оживен град, но сега улиците почти пустееха. Малобройните пешеходци носеха маски или шалове, покриващи устата и носа. Всички бързаха с присвити рамене, като гледаха да се заобикалят по-отдалеч. Според новините хората вече се запасяваха със стоки от първа необходимост. Избухваха сбивания. Мнозина бяха убити — или от страх, или по време на грабежи по магазини и складове.

Изглежда, че *паниката* се оказваше също толкова смъртоносна и заразна като болестта.

Дори сега Грей чу гърмежи в далечината.

— Но всичко това поражда още една загадка — каза Илеара.

— И каква е тя?

— Странно е, че *първите* разболели се хора са били онези, които са присъствали на аутопсията на професор Маккейб.

Грей си спомни шокиращия запис от събитието.

— Но защо го смятате за изненадващо? Естествено, че екипът в моргата е бил пряко изложен на патогена при отварянето на черепа.

— Така е — съгласи се Илеара. — Всъщност подозирам, че електромагнитните стимулации от предишните скенери са усложнили положението, като са възбудили микробите в мозъка. Кое то вероятно е довело до светенето, заснето на видеото. Знаем, че тези хранещи се с електричество организми не само поглъщат електрони като храна, но и че при подходящи обстоятелства могат да изхвърлят излишъците. Затова може би е по-подходящо да ги наричаме *дишащи* електричество, а не *ядящи*.

— Тя е права — каза Монк. — Прочетох някои материали. В момента учените търсят практическо приложение на подобни микроби. Една лаборатория в Дания култивира такива бактерии и показва как могат да образуват вериги и да пренасят електрони на разстояние, подобно на живи жици.

Илеара кимна.

— И биологията на архея е невероятна. Те са истински факири на преобразяването. Някои могат да се сливат и да образуват свръхклетки. Други пък се свързват като влакна.

Грей си представи косматите клетки на екрана на лаптопа и как се свързват заедно, една след друга.

— Мисля — продължи Илеара, — че този микроб е в състояние да прави същото. Това може да обясни множеството сведения за ярки халюцинации. Може би тези живи влакна изграждат нови мозъчни връзки и стимулират директно халюцинациите. Може би дори нарочно.

— Какво искате да кажете? — попита Грей.

— Може би целта на халюцинациите е да внушат *страх*, който още повече активира мозъка на жертвата, създавайки по-богат енергиен източник, от който да се хранят микробите.

— Като да угояваш гъска за по-добър гъши дроб — добави Монк.

При тези думи на Грей му се догади.

— Все пак — призна Илеара, — всичко това са предварителни предположения.

— И може би засега нямат отношение към въпроса. — Грей върна разговора към основната тема. — Доктор Кано, така и не обяснихте *защо* е загадъчно, че екипът от моргата се е заразил пръв.

Илеара трепна.

— Извинете. Прав сте. Странно е, защото не би трябвало да са *първите*. Спомнете си номадите, открили професор Маккейб в пустинята. Те го карали в каруцата си часове наред, докато умрял. И въпреки това си остават напълно здрави. Изобщо не са се разболявали.

— В което няма логика — каза Монк. — Особено като се има предвид колко заразен се оказа патогенът.

— Възможно ли е да имат някакъв имунитет?

— Можем единствено да се надяваме — отвърна Илеара. — Семейството е поставено под карантина за изследване. Но засега лекарите нямат никакво обяснение.

Грей прочете нещо в очите ѝ и попита:

— Но вие имате идея.

Тя кимна.

Умът на Грей препусна.

„Каква може да е причината за...“

И тогава го осени.

Той изправи гръб.

— Мислите, че е свързано със странното състояние на тялото на професор Маккейб.

Ако се съдеше по смаяния поглед на Илеара, бе уцелил точно в десетката.

Монк се засмя.

— Всичко е наред, Илеара. След време ще свикнеш с проклетите интуитивни скокове на Грей. Вярно, отначало те вбесяват, но после се научаваш да ги приемаш. Но никога не играй покер с него. Повярвай ми. Няма начин да спечелиш.

Грей оценяваше подкрепата на партньора си, но остана съсредоточен. Единственият детайл от тази история, в който нямаше логика, бе мумифицираното състояние на тялото на професора. Хипотезата беше, че е бил измъчван от похитителите си и е бил принуден да се подложи на болезнения процес, като е избягал преди той да бъде завършен.

„Ами ако предполагаме в съвсем грешна посока?“

Грей погледна Илеара.

— Мислите, че може *сам* да се е подложил на мумифициране. Че го е направил нарочно самият той.

— Възможно е. Особено след като разговарях с дъщеря му през последните два дни. Макар че професор Маккейб със сигурност е бил упорит в теориите си, останах с впечатлението, че е бил мил човек. Затова се питам *защо* му е било да излиза от пустинята, носейки болест, която може да предизвика пандемия. Мисля, че по-скоро би се жертвал, отколкото да допусне подобно нещо.

— Освен ако не е смятал, че може да го направи безопасно.

Илеара кимна.

— Може би този процес на запазване е отровил тялото достатъчно, за да убие организма в периферните тъкани, ограничавайки го на единственото място, където би могъл да оцелее.

— В мозъка.

— Където е бил затворен като в бутилка.

Грей си представи тази заплаха, навита като змия в черепа на професора.

Илеара присви очи и погледна към нагорещената писта.

— Може би професорът е тръгнал през пустинята с надеждата, че ще доживее да разкаже историята си, да ни предупреди за някаква опасност, за нещо, което са планирали похитителите му.

Грей се замисли над думите ѝ и сърцето му се разтуптя по-силно. Знаеше, че в целия район гъмжи от терористи. Спомни си също разказа на Сейчан за убийцата, атакувала групата ѝ в църквата в Ашуел. Татуираната жена била свързана с Гилдията, която бе прословута с това, че бе изопачавала научни открития за постигане на целите си. Ако някой планираше акт на биотероризъм, този микроб щеше да е идеалното оръжие.

Помисли си как е бил нужен само *един* пациент — професор Маккейб, — за да се предизвика толкова много смърт и паника.

„Ами ако врагът пусне цяла заражена армия?“

Монк го върна в настоящето.

— Добре, Грей, казахме ти добрата и лошата новина. А сега готов ли си за наистина ужасяващата?

Грей се напрегна.

— И по-лошо ли има?

Монк погледна Илеара, после него.

— И още как. Говорим само за *първия* мор. А предстоят и още.

— Но това е нещо, което трябва да чуе и Джейн Маккейб — каза Илеара.

13:48

„Всичко става от лошо по-лошо...“

Джейн се беше сгушила в единия край на канапето и бе обгърнала коленете си с ръце. Гледаше новините по телевизията. Обядът ѝ чакаше забравен на масичката до нея. Тя обгърна с длани чашата кафе — нуждаеше се от топлината му срещу смразяващата сигурност на онова, което предстоеше.

През последния час превключваше между Би Би Си и местните канали. Владееше достатъчно добре египетски арабски, за да следи различните говорещи по програмите от Кайро. Имаше постоянни съобщения за растящ хаос, за беззакония по улиците. Но на Джейн не ѝ трябваша новините, за да го знае. Отвън непрекъснато виеха сирени. Поглед от прозореца на четиринайсетия етаж показваше болезнено синьо небе, опетнено от много стълбове черен пушек.

Градът се разпадаше по шевовете.

„И всичко това заради баща ми“.

Вината ѝ тежеше. Трябваше по някакъв начин да поправи това. Баща ѝ винаги бе търсил начин да остави своята следа в света, да създаде наследство, което да бъде продължено от децата му. Тъкмо това го караше да защитава така яростно тезата си, че описаните в Изход събития не са просто алегория. Искаше името му да стане известно по целия свят.

„Е, татко, постигна го, при това с гръм и трясък“.

Баща ѝ се споменаваше в много от новините, които често показваха усмихнатото му лице, почерняло и набръчкано от слънцето. Понякога пускаха откъси от стар видеозапис, направен по времето на изчезването на експедицията. Гледането на тези картини и слушането на гласа му бяха болезнени, но Джейн не можеше да откъсне очи от екрана. Една снимка показваше цялата изчезнала група, включително и Рори, който гледаше строго и решително.

Снимката ѝ напомни, че залогът е по-голям от наследството на баща ѝ.

За хиляден път се замоли брат ѝ да е жив.

Рязък смях привлече вниманието ѝ към прозореца. Ковалски стоеше до него и гледаше улицата долу. Държеше мобилен телефон до ухото си.

— Мария — каза той, — може да съм на същия континент, но нямам време да проверявам как е Баако. Сигурен съм, че е добре. Сигурно си е намерил куп нови приятели в джунглата.

Джейн се заслуша в разговора доволна, че може да се разсее. От разговорите през последните няколко дни беше опознала по-добре едрия тип. Той имаше приятелка, която се намираше в Германия и работеше със сестра си в някаква лаборатория. Ковалски им бил на гости, когато го извикали в Лондон.

Партньорката му Сейчан беше на стража отвън в коридора.

Някой се тръшна на канапето до нея. Тя се обърна и видя Дерек, който търкаше очи. Той качи краката си на масичката и Джейн видя дупка на левия му чорап. По някаква причина това ѝ се стори необичайно очарователно, свидетелство за разсеяността на Дерек към подробностите на ежедневието като купуване на нови чорапи.

Той видя, че зяпа крака му, размърда палец, за да скрие дупката, после ѝ се ухили.

— Както си спомняш, нямахме много време да си съберем багажа.

Тя се изсмя и се изненада на реакцията си. Усмивката на Дерек стана по-широка.

— Поне *нося* чорапи.

Тя сви още повече босите си крака и ги скри под себе си. Той поклати с укор глава.

— Направо безсрамно, госпожице Маккейб.

Рязък глас привлече вниманието и на двамата към телевизора. Облечен в роба мъж викаше на арабски и тикаше пръст към обектива. Беше някакъв местен имам, очевидно много разгорещен.

— Какво казва? — попита Ковалски.

Джейн преведе:

— Настоява хората да не слушат предупрежденията на здравното министерство да избягват обществени места. Иска всички да се съберат за молитви в градските джамии. Дори казва да доведат болните, за да се молят за тях, вместо да търсят медицинска помощ. Пълно безумие. Още хиляди ще се заразят.

Дерек свали крака от масичката и седна.

— Смята, че това е наказание от Бог. И че спасението е единствено в търсенето на прошка.

Джейн се заслуша по-внимателно.

— Сега пък твърди, че се е молил с един от болните и го чул как говори на неразбираеми езици и виждал как небето потъмнява от облаци скакалци, как хората умират до кървавочервени реки и как мълнии раздират небето.

Дерек поклати глава.

— Знаех си, че няма да мине много време преди някой да свърже тази епидемия с библейските морове.

Джейн чу да споменават името на баща ѝ.

— Тихо.

Докато слушаше, кръвта ѝ изстина.

Дерек я прегърна през раменете.

— Просто го изключи. Този тип е пълна откачалка.

— Какво каза? — отново попита Ковалски.

Дерек взе дистанционното и изключи звука.

Джейн се сгуши сред възглавниците на канапето.

— Каза, че баща ми бил съсъдът на Божия гняв. Излязъл в пустинята да търси доказателство за Изход и се върнал със същите бедствия от онова време, за да накаже този свят за безчестието му.

Дерек се обърна към нея.

— Джейн, онзи бръцолевещ идиот е паникьор, проклет опортюнист. Набляга на тази тема само заради добре известните позиции на баща ти. Знаеш, че теориите му се споменаха в новините, когато експедицията му изчезна. Тогава същите религиозни малоумници твърдяха, че са изчезнали, защото Харолд се осмелил да търси истината за Изход чрез наука вместо с вяра. Сега се обръщат на сто и осемдесет градуса, защото им е изгодно.

Вратата рязко се отвори и всички подскочиха.

Сейчан влезе с ръка на слушалката в ухото си.

— Грей идва.

Ковалски се намръщи.

— Тръгваме ли вече?

— Още не. Монк и доктор Кано са с него. Първо искат да проверят нещо.

Дерек се изправи.

— Какво?

Погледът на Сейчан се спря върху Джейн.

— Нещо за нови чуми.

Погледът на Джейн се отмести към беззвучния телевизионен екран. Имамът вече беше скочил на крака и крещеше на журналиста, целият почервенял. Отстрани се беше появила снимка на баща ѝ. Искаше ѝ се да повярва на пренебрежителните думи на Дерек за имама, но тревогата не ѝ позволяваше.

Тя се взираше в беснеещата фигура на екрана.

„Ами ако е прав?“

10.

2 юни, 14:07

Кайро, Египет

Грей усети напрежението веднага щом влезе в хотелската стая. Джейн Маккейб стоеше, обгърнала тялото си с ръце. Дерек се въртеше загрижено около нея. Ковалски и Сейчан си шепнеха нещо и гледаха телевизора, който беше с изключен звук.

Когато Монк и Илеара влязоха в стаята след него, Джейн отпусна ръце и направи крачка напред.

— За каква нова чума става въпрос?

Грей се обърна към двамата си спътници и каза:

— Първо ги запознайте и ми кажете, когато приключите.

После отиде в съседната спалня — трябваше му момент насаме. Погледна си телефона и извади сателитния телефон. Във Вашингтон беше малко след осем сутринта. Трябваше да отговори на обаждането на брат си.

Притвори вратата и набра мобилния номер на брат си. Той иззвъня няколко пъти, преди да му отговори сънен глас:

— Ало?... Кой се обажда?

— Кени, Грей съм.

— О, здрасти. — Брат му се изкашля, за да прочисти гърлото си.
— Колко е часът?

Грей усети познатото раздразнение.

— Няма значение. Искаше да ти се обадя. Какво има? Татко добре ли е?

— Да... не. По дяволите, не знам.

Пръстите на Грей се свиха около телефона.

— Кени, какво става?

— Вчера бях при него. Татко е в изолационното. За да влезеш при него, трябва да носиш ръкавици, маска и специално облекло. Голяма досада!

Грей завъртя очи. „Вече орева всичко!“

— Пипнал е някаква нова инфекция. Резистентен стаф или нещо такова.

Загриженият Грей седна на леглото.

— Стаф? МРС ли имаш предвид?

— Ъ?

— Метицелин-резистентен стафилокок.

— Да, точно това. Докторите се страхуват, че може да се влоши. Сложили са го на куп нови антибиотици. Иначе казано, татко може да остане в болницата още по-дълго.

„Страхотно... направо страхотно“.

— Той държи ли се?

— Ту е на себе си, ту в безсъзнание. Нещо свързано с кръвното. Освен това следят да не получи рани от залежаване.

Грей се помъчи да потисне вината, че не е там. Представи си немощната фигура на баща си в леглото, свързана с машини и системи. Можеше само да си представи безпокойството, което изпитваше старецът, изгубен в онази мъгла, неспособен да разбере какво се случва с него.

Последните думи на баща му продължаваха да го преследват.

Обещай ми.

Грей подозираше, че татко му не бе искал от него да обещае, че ще се върне да го види преди да си е отишъл. Вместо това другите думи на стареца не му даваха покой.

Готов съм да си вървя.

Това бе съпроводено с мълчалива молба в очите му. Молеше го за помощ, искаше Грей да вземе трудното решение, когато дойде времето.

„Но мога ли да го направя?“

— Това е всичко — каза Кени, на когото му бе писнало да говори по телефона. — Ако има някакви промени, ще ти се обадя.

— Благодаря... благодаря, че си до него, Кени.

Последва дълга пауза. Когато брат му най-сетне отговори, гласът му бе по-мек, без обичайната горчивина.

— Няма за какво. Ще удържа фронта, докато се върнеш.

Кени затвори и Грей свали телефона от ухото си. Остана да седи няколко секунди, заслушан в гласовете на хората в съседната стая. Въздъхна и се изправи. Обърна се и видя на вратата Сейчан.

— Всичко наред ли е? — попита тя.

Грей пхна телефона в джоба си.

— Не бих казал, но нищо не мога да направя по въпроса.

Поне засега.

Обещай ми.

Тя пристъпи към него, прегърна го през кръста и притисна буза в гърдите му в знак на съчувствие. Той я придърпа и я прегърна по-силно — знаеше, че и тя се бори със своите призраци от миналото. Въпреки това двамата се възползваха от краткото уединение, за да споделят момента един с друг.

Накрая от съседната стая се разнесе вик:

— Грей! — Беше Монк. — Не бива да пропускаш следващата част!

Сейчан се дръпна и очите ѝ блеснаха развеселено.

— Можем и просто да си тръгнем. Още сега. Докато оглеждах хотела, видях противопожарен изход.

Въпреки опита ѝ да разведри обстановката Грей прочете в очите ѝ нещо по-дълбоко, някаква сериозност под думите ѝ. Откри, че самият той обмисля същото. Какво ли щеше да е да загърби всичко и да е наистина свободен, да се спусне по стълбата и никога да не погледне назад?

Но преди да обмисли тази възможност още повече, Сейчан се откъсна от прегръдката. Обърна се бързо, сякаш се боеше, че той ще види дълбочината на собственото ѝ желание.

— Дългът зове — каза тя и тръгна към вратата.

Грей я последва, теглен от отговорностите си — както тук, така и у дома.

Обещай ми.

14:22

Дерек не се откъсваше от Джейн — усещаше как облакът на отчаянието се сгъстява около нея.

През последните няколко минути бяха слушали новините от Монк и Илеара за състоянието на разрастващата се пандемия, но в целия този сумрак имаше една светлинка, свързана с бащата на Джейн.

— Значи мислите, че е възможно да се е опитвал да ни предпази, като се е подложил на процеса на мумифициране? — попита Джейн с

надежда и облекчение.

— Да. — Илеара докосна рамото ѝ. — За съжаление не можем да го потвърдим без тялото му.

— И все пак това може да е една от причините за унищожаването на лабораторията в Лондон — каза Монк. — За да се потули този детайл.

Джейн преглътна.

— Но вие споменахте нещо за други бедствия на хоризонта.

— Да, това е другата новина. — Монк махна на Грей и Сейчан, които се появиха от съседната стая. — Идвате тъкмо навреме.

Грей се обърна към Илеара.

— Какво по-точно имате предвид?

Тя направи гримаса — очевидно се чудеше как да обясни.

— Запознати ли сте с термина *генен двигател*? — И след като видя неразбиращите им погледи, добави: — Ами Зика?

Грей се намръщи.

— Имате предвид вируса, който порази Южна Америка, а сега заплашва Щатите ли?

— Именно.

Дори Дерек знаеше за това заболяване. То причиняваше трагични увреждания в плода, водещи до микроцефалия на новородените. Помнеше, че е виждал снимки на горките деца.

— Някои страни, сред които и Съединените щати, обмислят да се борят с болестта, като използват технологията генен двигател и се прицелят в комарите, които пренасят вируса.

— Как? — попита Джейн. — Какво представлява тази технология?

— При нея учените добавят или променят гени по такъв начин, че промяната да стане наследствена в цялата популация. Предлага се във Флорида да се пуснат генетично променени *Aedes aegypti* — комарите, които пренасят Зика. Когато те се кръстосат с обикновените комари, следващото поколение женски са стерилни, а мъжките продължават да пренасят гена в следващите поколения. Според преценките *Aedes aegypti* може да изчезне във Флорида в рамките на година, като по този начин заличи и заплахата от Зика.

— Не разбирам — каза Дерек. — Да не би да предлагате тази технология като начин да се борим с новата пандемия?

— Не. — Илеара огледа всички поред. — Тъкмо обратното. Мисля, че може би сме изправени пред *естествена* версия на тази технология, но в случая *ние* сме онези, които трябва да изчезнем, а не комарите.

Извади лаптопа си и добави:

— Ще ви покажа. — Докато системата се зареждаше, продължи: — Вече ви казах, че микробите архея са еволюирали успоредно с вирусите и че този конкретен вид е пълен с различни вирусни частици, които се освобождават при заразяването на пациент.

— Мислете за него като за троянски кон — каза Монк. — Влезе ли в крепостта, пуска скритото в него да излезе.

— За щастие повечето вируси се оказаха безвредни с изключение на един, който е от семейството флавивируси, също като Зика. Доказано е, че е особено противна гадинка.

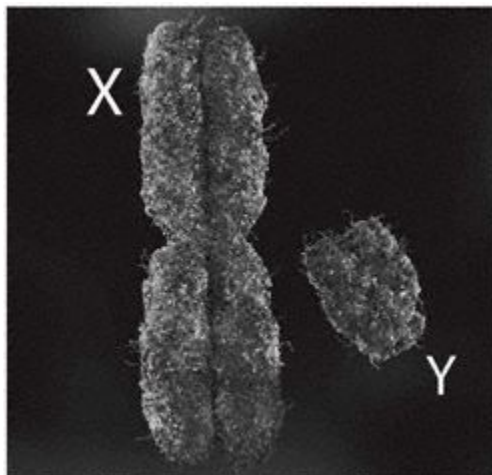
— Какво прави той? — попита Грей.

— Атакува клетки в процес на мейоза — обясни тя. — Тялото ни се лекува и расте предимно чрез митоза, при която клетката се разделя, за да създаде две идентични дъщерни клетки. Мейозата пък се случва в яйчниците и тестисите за образуване на гамети. Иначе казано, сперматозоиди и яйцеклетки, които носят само половината от генетичния код.

Дерек не хареса чутото.

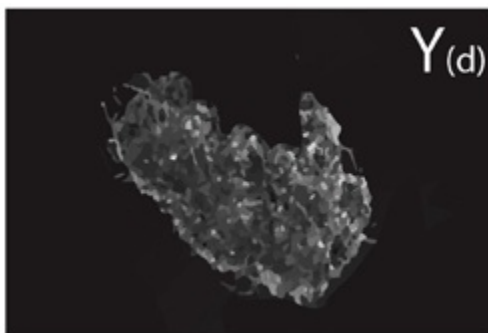
— И какви поражения нанася вирусът?

— Много специфични, насочени към една-единствена хромозома. — Илеара се дръпна от компютъра. — Хората, както и повечето бозайници, имат генни двойки, които определят пола ни. ХХ за жените и ХУ за мъжете. — Тя посочи лаптопа. — Това е обемно изображение на двата гена у здрав индивид. Както виждате, Х хромозомата е значително по-голяма и яка от миниатюрната У хромозома.

Почука с пръст по-малкото изображение на екрана.

— Въпросният вирус се цели единствено в Y хромозомата. Не знаем защо. Може би защото е по-слаба мишена. Може да е по чиста случайност. Така или иначе, на следващото изображение можете да видите какви са пораженията.

На екрана голяма част от хромозомата липсваше.

— Прилича на готварска ръкавица — отбеляза Ковалски.

— Да, би могло да се каже — отвърна Илеара.

Едрият мъж изсумтя, очевидно доволен от приноса си в дискусиата.

— Генетиците анализират увредената част — продължи Илеара.

— Те смятат, че мъжете, които оцелеят от болестта, ще имат сперматозоиди, които ще пренасят дефектната Y хромозома, която ще се предаде на децата им. Момичетата ще бъдат добре, тъй като ще носят нормалните XX хромозоми, но момчетата, ако не са мъртвородени, ще се раждат с увредената Y хромозома и най-вероятно ще умрат в рамките на месеци.

Дерек започна да разбира заплахата.

— Това означава, че дори да оцелеем при тази пандемия, пак може да сме обречени като вид заради вируса.

Джейн отстъпи крачка назад от бюрото. Лицето ѝ бе пребледняло.

— Какво има? — попита Дерек.

— Това е десетият мор — промълви тя.

Дерек се намръщи.

— Какво...?

Джейн отиде до затрупаната с книги маса, взе Библията на баща си и отвори на отбелязана страница. Прочете на глас откъса от Изход:

— „И ще умре всеки първороден син в Египетската земя от първородния син на фараона, който седи на престола си, до първородния син на робинята, която е на мелницата, и всичко първородно от добитъка“^[1].

Джейн свали книгата.

— „И всичко първородно от добитъка“ — повтори тя. — Доктор Кано, споменахте, че този микроб вероятно ще поразии не само хората, но и повечето *животни*.

— Точно така. Всичко, което има електрическа нервна система.

— Значи този вирус може да бъде научното обяснение за десетия мор — каза Джейн. — Онзи, който поразява хора и добитък. В Древен Египет са били нужни месеци, за да може промяната да бъде измита от речния басейн, а вторичното генетично увреждане е продължило още по-дълго. Лесно може да се види как смъртта на мъжките потомци на хората и животните се е превърнала в историята за бедствията, за последното проклятие.

Илеара кимна, сякаш беше очаквала Джейн да стигне до това заключение.

— И професор Маккейб е имал своя теория за останалите бедствия — добави Дерек, привличайки вниманието на останалите към себе си. — Много дълги нощи спорех с Харолд за истината зад десетте библейски бедствия. Той предложи теория за обясняването им, която не се различава много от това, за което говорим.

— Каква беше теорията му? — попита Грей.

Джейн изпревари Дерек с отговора:

— Смяташе, че всичко е започнало, когато някаква промяна в средата е направила водите на Нил червени. Определено има много сведения за водоеми, които спонтанно сменят цвета си поради цъфтеж на водорасли, бурно размножаване на бактерии, дори замърсяване с тежки метали.

Илеара беше съгласна с нея.

— И една от най-драматичните промени се случва сезонно точно тук, в Близкия изток. Езерото Урмия в Иран всяко лято става алено заради размножаването на Halobacteriaceae. — Тя се обърна към Грей и повдигна вежда, за да наблегне на думите си. — Кое по една случайност е микроб архея.

— Като патогена, с който си имаме работа. — Грей присви очи. — Значи в региона има прецеденти.

— И не само тук — посочи Илеара. — Има и друг микроб архея, който прави вашето Голямо солено езеро в Юта розово от време на време.

— Добре — съгласи се Грей, — но как това може да доведе до другите девет бедствия?

Отговори му Дерек.

— Ако Нил, който дава живот на района, стане отровен, следващите бедствия могат да се обяснят и без да прибегваме към Божията ръка.

Отиде при масата и отвори дневника на професора, където Харолд бе записал десетте бедствия. Прокара пръст по списъка, докато споделяше мислите на професора по темата.

- 1) Вода на кръв
- 2) Дъжд от жаби
- 3) Въшки*
- 4) Мухи
- 5) Мор по добитъка
- 6) Цирей
- 7) Град и огън от небето
- 8) Нашествие на скакалци
- 9) Три дни мрак
- 10) Смърт на първородните

[2]

— Следващите три бедствия — жабите, въшките и мухите — може да са били предизвикани след като водите станали червени. Жабите са избягали от отровните води на Нил и впоследствие са измрели. Внезапното им изчезване е довело до експлозивното увеличаване на броя на комарите и другите насекоми.

— И не забравяйте — каза Джейн, — че кръвосмучещите насекоми са основен разпространител на зарази, които биха предизвикали мор по добитъка. Освен това от ухапванията могат да се образуват циреи.

— Значи имаме бедствие пет и шест — каза Грей, докато надничаше към списъка над рамото на Дерек.

Дерек посочи другите три.

— Градушката, скакалците и мракът имат различно обяснение, което не е свързано с отравянето на Нил.

Грей го погледна.

— Каква е причината за тях?

— Вулкан на име Тера в Средиземно море. Изригнал преди около три хиляди и петстотин години с невиджана дотогава сила, като изхвърлил милиарди тонове пепел, покрила цял Египет. Археолозите са открили пемза — камъни, образувани от изстиваща лава — на много места сред египетски руини.

— А в Египет няма вулкани — напомни Джейн.

— Изригването би предизвикало много драматични ефекти, особено ако съвпадне с дъждовния сезон — продължи Дерек. — Метеоролозите са установили, че попадането на гореща пепел в буреносни облаци може да доведе до силни градушки и гръмотевици.

— И предполагам, че същите тези прашни облаци са затъмнили небето — рече Грей. — Ами нашествието на скакалци?

— Скакалците предпочитат влажна среда, в която да снасят яйцата си — обясни Джейн. — След стопяването на градушката и метеорологичните промени след изригването на Тера условията са били идеални за размножаването им.

— Което ни води до десетия мор — каза Дерек. — Харолд го обясняваше с факта, че първородните синове се почитали в семействата. Те получавали най-много храна. Така че ако скакалците са изяли повечето жито и останалото е плесенясало, тези синове ще се разболеят първи и ще умрат от гъбично отравяне.

Джейн се обърна към Илеара.

— Но дори баща ми не беше напълно убеден в това обяснение. Много други хора биха яли от същото заразено жито и биха умрели. И теорията не обяснява защо първородните от *добитъка* също са били поразени.

Дерек се загледа в екрана на лаптопа.

— Може би сега имаме по-добро обяснение, по-ясен начин да свържем първото бедствие с последното.

Сейчан се обади за първи път.

— Но защо номер седем е ограден? — И посочи списъка. Харолд беше отбелязал седмото бедствие, бурята от град и огън.

Дерек сви рамене и погледна Джейн, която само поклати глава и призна:

— Нямаме представа.

Грей повдигна друг въпрос.

— Ако сме прави, че микробът предизвиква повечето бедствия, включително и последното, как египтяните са успели да го спрат?

Джейн се помъчи да отговори.

— Светът тогава е бил различен. По-изолиран. Болестта може да е помела един регион и после да е затихнала.

Илеара се намръщи. Очевидно не беше задоволена от това обяснение.

— Освен ако няма друга причина. Нещо в пустинята, на което се е натъкнал баща ви.

Грей я погледна скептично.

— Наистина ли мислите, че древните биха могли да намерят лекарство за болест, която е предизвикателство за най-добрите медицински изследователи днес?

— Случвало се е и преди — сви рамене Илеара. — Вземете МРС например.

Грей замръзна и я изгледа остро.

— Какво за МРС?

— Когато свръхбацилът бил същински бич в болниците, един учен от университета в Нотингам пробвал рецепта за мехлем за очи, открита в един средновековен текст от девети век, озаглавен „Знахарска книга на Балд“. Най-общо се използва чесън, лук и праз, наред с вино и жлъчка от крава.

— Жлъчка от крава ли? — промърмори Ковалски. — Ако това е лекарство, предпочитам да боледувам.

Грей не му обърна внимание и махна на Илеара да продължи.

— И какво станало?

— Микробиолозите изпробвали сместа върху култури на МРС и открили, че тя е способна да убие до деветдесет процента от бактериите.

— Значи е подействало — каза Грей.

Илеара кимна.

— И кой може да каже, че египтяните не са се натъкнали на някакво подобно лекарство? Дори вероятността да е съвсем малка, трябва да я потърсим.

Грей си погледна часовника.

— В такъв случай по-добре да се размърдаме. Самолетът трябва да излети след петнайсет минути.

Всички се разбързаха да се приготвят.

Докато Дерек събираше нещата си, Монк дръпна партньора си настрани.

— Говорих с Пейнтър преди да се срещнем на летището. Той иска двамата с Илеара да останем в Кайро и да координираме нещата във ВМИО-3.

— Нека позная. Иска да си очите и ушите на „Сигма“ в епицентъра на чумата.

— Освен това се безпокои за политическото напрежение. Религиозни групи откачат. Някои твърдят, че настъпва апокалипсисът. Районът и без това е буре с барут и цялата тази пламенна риторика никак не помага.

— В такъв случай май ще е по-добре да си намериш каска и пожарникарски маркуч.

Монк го тупна по рамото.

— И все пак ще съм по-добре от теб.

— В какъв смисъл?

— Поне ще имам климатик.

Сейчан ги прекъсна.

— Монк, когато говори с Пейнтър, той спомена ли нещо за идентифицирането на убийцата, която ни атакува в църквата в Ашуел?

Дерек наостри уши. Той бе също обезпокоен от убиеца, който още се криеше някъде.

Монк поклати глава.

— Още работи по въпроса с Кат. Но повярвай, Пейнтър е мотивиран. Онази татуирана жена може да се окаже единствената следа към местоположението на Сафия ал-Мааз.

Сейчан се намръщи заплашително.

— Тогава по-добре да я намери преди мен.

---

[1] Изход 11:5. Тук и нататък цитатите са според синодалното издание на Библията, освен ако не е отбелязано друго. — Б.пр. ↑

[2] Мушици според синодалното издание на Библията — Б.пр. ↑

11.

2 юни, 15:22

Кайро, Египет

Валя Михайлова остави бинокъла на перваза на прозореца и продължи да гледа как С-130 „Херкулес“ завива в синьото небе и се насочва като някаква тежка птица на юг. По-рано бе следила с бинокъла целите си, докато бързаха по задната рампа на самолета. Трябваше да се увери, че Джейн Маккейб е останала с групата.

Доволна, Валя поднесе блутут микрофона към устните си и докладва на по-малкия си брат:

— Отлетяха за Хартум.

— В такъв случай всичко върви по план — прошепна гласът на Антон в ухото ѝ. — Най-добрият ни шанс да се доберем до дъщерята на професора, без да вдигнем тревога, ще бъде в пустинята. Имам екип, който ще те чака на мястото на срещата.

— Разбрано.

Тя прекъсна връзката.

През последните два дни Валя беше следила жертвата си. Малцина можеха да се сравняват с уменията ѝ на преследвач — талант, усъвършенстван през десетилетията тренировка в Гилдията. Гърбът ѝ беше нашарен от белези като доказателство — наказания, налагани ѝ всеки път, когато беше забелязвана от предишните ѝ господари. За да ги избегне, тя се беше научила да се превръща в истинския призрак, на който приличаше с бледата си кожа и лице.

Като съчетаваше това умение с ресурсите на новите работодатели, тя с лекота бе проследила целите си от гарата в Ашуел до хотела им в Кайро. На всяка крачка бе търсила начин да отдели младата жена от пазителите ѝ. Но по време на обучението си Валя се бе научила и на търпение. Бързането само ѝ спечелваше нови белези.

Сега обаче имаше по-добра причина за подобна предпазливост.

„Сестрата ми...“

Валя бе наблюдавала жената, която я бе сварила неподготвена в Ашуел и така ефективно се бе справила с хората ѝ. Беше я зърнала за

момент през езерцето зад Църквата, но едва след като започна да следи целите си разпозна наистина противничката си. Не толкова по чертите ѝ, колкото по държането и уменията ѝ. На три пъти беше на косъм жената да я забележи.

Никой не можеше да го направи — освен ако нямаха общо минало.

Истината бавно се оформяше със студена яснота в съзнанието ѝ.

Знаеше срещу кого е изправена — срещу тъмна сестра, сянка на самата нея.

Бе чувала истории за жена, която предала Гилдията — с евразийски произход, една от най-опитните убийци на организацията. Последниците от предателството ѝ бяха превърнали нея и брат ѝ в бездомници, почти съсипани, мъчещи се да се скрият от онези, които искаха да прочистят света от Гилдията.

„Но за щастие аз знам как да се крия“.

Валя и брат ѝ се бяха измъкнали от прочистването. Накрая си бяха намерили нов работодател, но вече никога нямаше да е същото. Онази предателка беше виновна за страданията ѝ, за загубата ѝ. Яростта се натрупваше в нея — наред с вълнението.

Валя копнееше за истинско предизвикателство.

И сега го беше намерила.

Отиде при масата, където лежаха голите ѝ ножове, наточени като бръсначи. Взе най-стария. Беше принадлежал на баба ѝ, която живеела в селце в Сибир, преди да бъде вербувана да се бие с германците през Втората световна война. Влязла в изцяло женско поделение — 588-и нощен бомбардировъчен полк. Летели на стари биплани „Поликаров По-2“ — на жаргон „Кукурузник“, които били твърде бавни за дневни атаки. Жените пилоти излитали след залез, планирали безшумно над зенитните бариери на нацистите и пускали бомбите си над неподозиращите вражески лагери. Убийствената им ефективност им спечелила прякора *Ночные ведьмы* — Нощните вещици.

Валя се усмихна. Знаеше защо баба ѝ беше толкова привързана към онзи полк. Завъртя стария нож в ръце и прокара пръст по черната дръжка. Баба ѝ я беше изваяла от жив сибирски смърч по време на пълнолуние. Това беше *атамè* — кама, използвана в магически церемонии. Баба ѝ била уважавана бабка, селска лечителка. Накрая

беше предала уменията и инструментите си на дъщеря си, майката на Валя и Антон.

Което се оказа злощастно.

Селските райони бяха прочути с изолираността и суеверията си. След няколко лоши сезона в онзи суров климат хората започваха да търсят върху кого да хвърлят вината. Вдовицата с двете странни бледи деца бързо се бе превърнала в тяхна мишена. Те бяха принудени да избягат от дома си и да се доберат до Москва. Останала без пукната пара, майка им стана проститутка. Слава богу, бе умряла година по-късно, убита от един клиент. Валя беше станала свидетелка на престъплението и в пристъп на ярост наръга мъжа с камата на баба си, превръщайки инструмента на лечение в инструмент на смъртта.

След това двамата с Антон, едва на единайсет и дванайсет, се оправяха сами по улиците, станаха истински диваци, докато Гилдията не ги откри и не превърна гнева им в умения.

Валя се загледа в огледалото над бюрото. Беше напудрила татуировката, за да скрие отличителния белег, но тъмното слънце продължаваше да личи. Тя и брат ѝ бяха обезобразили лицата си по този начин като обещание винаги да са на линия един за друг.

„Но нищо не е вечно“ — горчиво си помисли тя.

Антон беше намерил друга.

Валя откъсна поглед от отражението си, все така стиснала камата. Върхът на ножа обикновено се използваше за нанасяне на могъщи символи върху свещи и магически тотеми. Тя го използваше за по-тъмни цели, като бележеше челата на жертвите си със зло око, произхождащо точно от тези земи, стилизирана версия на Окоето на Хор.

Представи си жената, която беше унищожила Гилдията, която бе изхвърлила нея и брат ѝ на улицата, и заби върха на ножа в писалището. Бавно изряза ново обещание в дървото, твърдо решена да бележи предателката със същия знак.

След като приключи, се загледа в творението си. „За разлика от клетвата на брат ми към мен, аз ще спазя това обещание“.

12.

2 юни, 11:44

Вашингтон, окръг Колумбия

— Грей и компания кацнаха благополучно в Хартум — обяви Кат, докато влизаше в кабинета на директора. Забеляза пръснатите чашки от „Старбъкс“ по бюрото му.

„Прекалено много са само за сутринта“.

Пейнтър вдигна ръка — даваше ѝ знак да изчака. Седеше със запретнати ръкави, наведен над дебела папка, а трите екрана на стената зад него показваха различни картини. На единия течеше емисия на Би Би Си със заглушен звук, другият показваше карта в реално време с данни на Центъра за контрол и превенция на заболяванията. Третият монитор я озадачи. Приличаше на сигнал от уебкамера, показваща празен офис. Странната картина привлече вниманието ѝ. Имаше стол, избутан от бюро. Кат забеляза от едната страна библиотека, чиито книги имаха английски и арабски заглавия.

После се появи позната фигура и седна на стола. Дъхът ѝ секна от неочакваната изненада. Това беше съпругът ѝ.

Монк се наведе към уебкамерата и се ухили.

— Здравсти, скъпа, аз съм.

Кат заобиколи бюрото на Пейнтър и приближи екрана и микрофона.

— Къде си?

Той се огледа.

— Момчетата от ВМИО-3 бяха така добри да ни отстъпят офис. В мазето е, но не е далеч от медицинската библиотека на центъра, което е добре дошло.

Монк завъртя стола и подсвирна на някого. Кат се намръщи.

— Какво...?

На екрана се появи друго познато лице.

— Здравсти, Кат.

Беше д-р Илеара Кано, облечена в лабораторна престилка, закрила скромно косата си с шал. Носеше купчина дневници под

мишница.

Кат се ухили на приятелката си.

— Илеара, радвам се да те видя. Надявам се съпругът ми да не ти е причинил много неприятности.

— Ни най-малко. — После добави: — Е, може да спре да се тъпче с желирани бонбони. Покрай недостига тук са се превърнали в лукс.

Монк изобщо не се засрами.

— Какво да кажа, все пак още раста.

Кат изпита прилив на нежност към него.

— Наистина си пада много по сладкото.

— Та нали затова се ожених за теб, най-сладката жена на света.

„О, я стига...“

— Имаш разрешението ми да му фраснеш една — каза Кат.

— Може би по-късно — отвърна Илеара. — Особено ако заваря буркана празен, когато се върна от библиотеката.

Махна на Кат и излезе.

Кат искаше да каже толкова много неща на Монк, да сподели с него — за дъщерите им, за това колко ѝ липсва. Нямаше го само от няколко дни, но тя не можеше да опише какво огромно присъствие имаше той в живота ѝ, колко много се нуждаеше от него, та дори само да седи мълчаливо с нея вечер, след като сложат момичетата да си легнат.

— И ти ми липсваш — каза Монк и дяволитата му усмивка омекна.

Прииска ѝ се да го прегърне и тя неволно направи стъпка напред, но не беше сама.

Пейнтър бутна стола си назад, стана и се протегна с болезнена гримаса. Кат знаеше, че е прекарал цялата нощ в кабинета си. Жена му Лиза беше на гости на брат си в Калифорния и той твърдеше, че нямал причина да зарязва мястото си по време на тази криза.

Но Кат подозираше, че истинската причина няма нищо общо с пустата къща, а с нещо по-близко до сърцето му.

Сафия ал-Мааз все още си оставаше призрак и той нямаше да намери покой, докато не се увери, че тя е в безопасност.

Пейнтър застана до нея и се прозя в юмрука си.

— Монк ме запознаваше със събитията в Кайро. После трябваше да...

— ... да говоря с един човек за един кон — довърши Монк. — Дори в епицентъра на пандемия природата зове и човек трябва да ѝ отвърне.

— И се оказа точно навреме — рече Пейнтър. — Докато го нямаше, получих доклад от офиса на Интерпол в Москва. Не съм сигурен, че има връзка, но искам да го проучиш.

— Разбира се — каза Кат.

— Май вие двамата сте заети — рече Монк. — А аз имам медицински брифинг след десет минути с Дирекцията за научни изследвания. Ще се обадя, ако има някакви важни новини.

Намигна на Кат и се изключи, но не и преди да грабне шепа желирани бонбони.

Кат поклати глава, после се обърна към Пейнтър.

— Какви са новините от Москва?

Подозираше, че е нещо свързано с татуираната убийца на Сейчан, която можеше да е била свързана в миналото с Гилдията, но не искаше да възлага големи надежди. През последните четирийсет и осем часа беше попадала от една задънена улица на друга в опита си да я идентифицира. Сейчан познаваше жената единствено по репутацията ѝ. Подобно на Сейчан, убийцата била прочут ловец на Гилдията. Кат си спомни описанията на Сейчан на уменията ѝ.

„Надуши ли те, с теб е свършено“.

Сейчан беше предположила, че единствената причина групата да оцелее в Ашуел е, че убийцата е била сварена неподготвена за намесата на „Сигма“.

„Но тя няма да повтори тази грешка“ — беше заявила тя.

Пейнтър извади лист от папката, която четеше, и го плъзна към нея.

— Може и да си права за значението на този символ.

Кат разпозна изображението на листа. След атаката Сейчан беше пратила скица на татуировката на жената. Приличаше на половин слънце. Тъмният белег беше единствената конкретна следа за идентифицирането на бледата жена. Кат беше пуснала информацията в различни криминални и полицейски бази данни, но не бе попаднала на нищо.

След двайсет и четири часа, при липсата на нови следи, си бе поиграла със символа, питайки се дали може наистина да е половина от нещо цяло. Беше направила огледално копие, за да получи пълно слънце — точно то беше отпечатано на страницата.

Лъчите на слънцето бяха пречупени в краищата, оформяйки нещо като колело. На Кат не й отне много време да идентифицира символа. Това беше *коловрат*, езически слънчев символ от славянските страни. Навремето бил свързан с вещерството, а по-късно бил възприет от националистически партии, в това число и неонацистки.

Кат използва тази информация да стесни параметрите на търсенето и съсредоточи проучванията си върху славянските страни. Чрез връзките си с различни разузнавателни общности се бе свързала с офисите на Интерпол в тринайсетте държави и ги бе помолила да преровят местните полицейски досиета в по-малките градове, които може да не са стигнали до основната база данни на Интерпол в Лион. За пълнота бе пратила същото искане и до офиса в Москва, тъй като много славянски страни в миналото бяха част от бившия Съветски блок.

Това беше преди двайсет и четири часа.

— Попадение ли има? — попита Кат. — Да не би някой да е намерил досие на жена с половината символ на лицето си?

— Не — призна Пейнтър, убивайки надеждата й в зародиш.

— Тогава какво...?

— В Москва намерили само един запис за млад мъж, момче по-скоро — шестнайсетгодишен, с половината от този символ, татуиран на лицето. Бил задържан преди десет години за дребна кражба и хулиганство в малкото градче Дубровици, недалеч от Москва. Избягал, преди да го вкарат в затвора.

Кат въздъхна. Поредната задънена улица.

— Не е достатъчно, за да продължим. Очаквах да имаме няколко фалшиви попадения, особено като се има предвид, че коловратът става популярен сред неонацистките групировки. Достатъчно е да пуснете търсене в интернет и ще откриете стотици техни привърженици, предимно мъже, да носят същата татуировка.

— Но в случая става дума за някой с *половината* символ — посочи Пейнтър.

Кат трябваше да признае, че това е странно.

— Ами това? — Пейнтър отвори папката и извади копие на снимката на момчето. Долната част на страницата беше заета от редове на кирилица, вероятно изброяващи престъпленията му. Той потупа снимката с пръст. — Да ти изглежда познато?

Кат се загледа в младото гладко лице. Кожата беше видимо бледа, косата — снежнобяла. Хлапетото всъщност бе доста красиво, с тънки устни и остър нос. За съжаление биещата на очи татуировка на лявата му страна загрозяваше тези черти, превръщаше ги в животински.

Пейнтър сложи пръст върху една оградена в рамка дума на кирилица.

альбинос

— Тук се казва, че е албинос.

Очите на Кат се разшириха, когато си спомни описанието на Сейчан на призрачния външен вид на жената.

— Добре, може би си *струва* да продължим в тази посока. Как се казва?

— Антон Михайлов.

Кат протегна ръка за папката.

— Ще видя какво мога да намеря за него.

Докато вземаше материалите, разчете тревогата в очите на Пейнтър.

Нямаше нужда да я изказва на глас.

Времето на Сафия ал-Мааз изтичаше.

12:10

Остров Елсмиър

„Всичко е заради мен...”

Гризеше я вина и ѝ бе трудно да погледне Рори Маккейб. На една крачка от нея синът на Харолд бе съблечен по боксерки и сега се мъчеше да влезе в жълтия биозащитен костюм. Сафия се беше извърнала не заради полуголото му тяло, а от срам. Дясното око на Рори бе лилаво и подуто, почти затворено.

Вчера се беше опитала да протака. Въпреки наложения ѝ натоварен график се бе помъчила да започне пасивен протест — преструваше се на изтощена, тътреше се едва-едва, само се правеше, че чете старите бележки на професор Маккейб. Вместо това бе използвала времето да изучи средата, да измисли начин за бягство. Заключение, до което стигна, бе мрачно.

„Няма измъкване от това място“.

Базата на остров Елсмиър бе заобиколена от хиляди хектари открита тундра, завършваща на северозапад с море от разбит лед. Нощем, неспособна да спи, Сафия чуваше как назъбените ледени късове стенат и пукат, докато се трият един в друг в непрестанен хор. Вероятно замлъкваха единствено през зимната нощ, когато Северният Ледовит океан замръзваше изцяло и слънцето изчезваше за месеци.

Дори да опиташе да избяга през замръзналата пустош, имаше и други опасности. От прозореца си беше видяла сиво-бели туловища, движещи се бавно по черния гранит. Бели мечки обитаваха бреговете на острова и ловуваха тюлени и всичко, което ставаше за ядене. Тази сутрин, преди да я извикат да работи, беше забелязала неколцина работници при антените да проверяват кабели и да си водят някакви бележки. Всичките бяха с пушки на раменете.

Все още нямаше представа за предназначението на стоманената гора и на огромната изкопана яма в средата ѝ. От прозореца на библиотеката на станцията бе забелязала нещо да стърчи от средата на дупката. Можеше да зърне само върха, който представляваше голяма сребриста сфера с диаметър може би двайсетина метра.

Беше се опитала да разпита Рори за инсталацията, но той само бе снишил още повече глава и бе хвърлил поглед на бледия им пазач Антон. Очевидно тази информация не беше за нея. Въпреки това тя не се изненада от премълчаването на Рори. Вече беше установила, че работата на всеки тук е строго специализирана и изолирана от другите.

Всеки получаваше толкова информация, колкото беше необходимо. Шепата други техники, с които се бе разминавала по коридорите, си стояха на отделни групи, всички в униформите си в един и същи цвят, който вероятно съответстваше на задълженията им.

Сафия се загледа в сивия комбинезон на пейката пред нея. Беше същият като на Рори. Ако се съдеше по това как другите страняха от тях и отказваха дори да ги погледнат, можеше да се досети за значението на този цвят.

„Затворник“.

Или може би по-подходящо бе „изпълняващ принудителен труд“, с наблягане върху „принудителен“.

Рори трепна, докато си слагаше качулката и пластмасата закачи подутината на окото му. Снощи Антон го бе фраснал подло, хващайки го неподготвен, и Рори тупна по задник на земята, твърде зашеметен, за да може дори да изпъшка. Погледът на Антон нито за миг не се откъсна от нея. Думите му бяха резки, неестествено подсилени от акцента му.

„Утре работи по-добре“.

Очевидно работната етика на Сафия бе намерена за недостатъчна.

Тази сутрин беше направила всичко, което се искаше от нея и което включваше предимно четене на правилника за работа в биологична лаборатория. Трябваше да го научи наизуст и след това Антон я изпита. Този път руснакът кимна доволно.

Докато обличаше костюма, Сафия си преговори основните инструкции.

- *Всички работещи трябва да носят костюми с положително въздушно налягане.*

- *Биологичните проби трябва да бъдат двойно запечатани и да бъдат подлагани на дезинфекция.*

- *Всички работни повърхности трябва да бъдат почистени.*

- *Преди излизане костюмите трябва да минат през химически душ.*

Имаше десетки други подробности и процедури и Сафия знаеше, че наказанието за всяко тяхно нарушаване ще се стовари върху Рори.

Рори тръгна пред нея като някакъв астронавт, вързан с въже за космически кораб.

— Добре ли си? — попита я по радиото.

Тя кимна, може би малко прекалено енергично.

— Сигурна ли си?

— Да — успя да изграчи тя и после отговори отново, този път по-уверено. — Добре съм, Рори. Да приключваме с това.

Не искаше да изглежда, че се дърпа от отговорност. Антон стоеше в преддверието с ръце зад гърба. Имаше слушалка, за да следи разговорите им.

— Да вървим — подкани тя Рори.

Той тръгна пръв към следващите врати. Минаха през химическия душ, за да стигнат до самата лаборатория. Ако се съдеше по състоянието на работните станции покрай стените, тази сутрин тук бяха идвали и други. Явно им бе наредено да се махнат, така че Сафия и Рори да имат лична аудиенция с обекта.

Високият запечатан шкаф ги очакваше, както и съдържанието му.

Въпреки ужаса си Сафия откри, че е запленена от фигурата на мумифицираната жена, седнала върху почернелия сребърен трон. Безметежността на наведената ѝ глава ѝ помогна да се успокои. Тя се загледа във фигурата, забелязвайки по-фините детайли. Скалпът на жената беше гол и гладък, но Сафия подозираше, че не разложението е лишило тази египетска принцеса от черните ѝ коси.

Тя беше обръсната.

По тялото ѝ нямаше нито едно косъмче. Дори веждите ѝ ги нямаше.

Любопитството я накара да пристъпи по-близо.

— Това трябва да е ритуална смърт — прошепна на себе си, но радиото долови думите ѝ и ги предаде.

— Баща ми мислеше същото — каза Рори. — Смяташе, че е била затворена в гробницата си, докато е била жива. Нещо повече, около гробницата ѝ имаше тънък слой пепел, даващ основание да се предполага, че е била изпечена, след като са я затворили.

— Не мисля, че е била затворена. А че е влязла доброволно. Виж колко спокойно седи на трона. Не е окована или вързана. Болката трябва да е била нетърпима. — Сафия наклони глава в шлема и се загледа в овъглените ръбове, където кожата на жената допираше сребърния трон. — И въпреки това не е станала от горещия стол.

Тя посегна към резетата да отвори шкафа.

— Дай на мен — каза Рори.

Сафия кимна и отстъпи назад да му направи място; изпитваше леко нетърпение. Предишния ден трябваше да прегледа работата на професор Маккейб — или поне малкото, останало от нея. Макар да й спестиха конкретните подробности, тя беше научила, че Харолд се опитал да унищожи проучванията си, преди да избяга. Не се справил напълно. Части от работата му оцелели, отделни късчета от по-пълно изследване. Ролята на Сафия — с помощта на Рори — беше да сглоби отново всичко.

Но въпреки това беше очевидно, че пазят тайни от нея.

Тя все още нямаше представа *откъде* се е появила тази жена и *защо* е толкова важна.

Рори най-сетне освободи последното резе и отвори вратата.

Изгаряща от желание за отговори, Сафия пристъпи напред и се озова лице в лице с принцесата. Погледът ѝ се плъзна по фигурата, забелязвайки детайлите, които бе пропуснала от разстояние. Резбата върху облегалката на трона беше шедьовър на египетското изкуство, от пастта на лъва, замръзнала наред ръмжене, до срамежливата извивка на бузата на царицата от другата страна.

Погледът ѝ обаче се спря върху истинското чудо пред нея. Драматичната изработка бе избледняла от времето, но красотата ѝ нямаше как да не се забележи.

„Нищо чудно, че тялото ѝ е било обръснато“.

Върху кожата на жената бяха татуирани йероглифи. Продължаваха надолу по тялото ѝ, ред след ред, от темето до пръстите на голите ѝ крака.

„Боже мой...“

Толкова отчаяно искаше да прочете написаното, че дъхът ѝ секна. Сафия знаеше, че жената е умряла, за да запази тази история за вечни времена.

Тя се загледа отново в спокойната фигура и прошепна тихо:

— Разкажи ми всичко.

14:13

Вашингтон, окръг Колумбия

— Още едно попадение! — извика Джейсън от съседната стая.

Кат се обърна. Прозорецът на кабинета ѝ гледаше към комуникационния център на „Сигма“. Един-единствен монитор в полутъмната стая осветяваше лицето на главния ѝ анализатор Джейсън Картър. Също като нея, той идваше от флота, но беше с десет години по-млад. Кат го беше вербувала в „Сигма“, след като той бе хакнал сървърите на Министерството на отбраната само с едно блекбери и изкорубен айпад. Въпреки рошавата си коса и хлапашкия си вид Джейсън беше истински факир, особено когато ставаше дума за анализ.

Тя стана и отиде в съседната стая.

— Покажи.

През последните два часа бяха попаднали на три резултата за целта им — Антон Михайлов, — но и трите не ги отведоха до по-подробна информация.

Джейсън се беше навел над терминала и тракаше енергично на клавиатурата.

— Изглежда обещаващо.

— Аз ще реша това. — Думите ѝ прозвучаха по-остро, отколкото възнамеряваше, и тя сложи ръка на рамото му. — Извинявай.

— Няма проблем. — Той я погледна. — Разбирам какво ти е. Натъкнах се на директора в коридора. Беше... ами, напрегнат.

— Разтревожен е. Всички сме разтревожени.

Джейсън кимна.

— Може би това ще помогне.

Той зареди паспортна снимка на екрана и я постави до портрета, който бяха изработили за един *по-стар* Антон Михайлов. Той беше съставен, като прекараха младежката му снимка през софтуер за състаряване. След това Кат го бе прекарала през глобалната база данни за лицево разпознаване с надеждата да намери съответствие. За всеки случай бе пустила две версии — с татуировката и без нея. Не можеше да отпише възможността мъжът да е скрил или премахнал отличителния белег, за да се скрие по-добре.

И добре, че го беше направила, защото мъжът от паспортната снимка нямаше татуировка.

Въпреки това Кат сравни двете лица. Сходството изглеждаше голямо. Тя прочете името от паспорта.

— Антоний Василов.

Джейсън повдигна вежда.

— Антоний... Антон. Определено не може да е съвпадение. Затова пуснах търсене под новото име. И ето какво намерих. — Той зареди нова снимка.

Беше от служебна карта.

Кат се наведе и прочете името на компанията.

— „Клиф Енерджи“.

— Според досието му Антоний е шеф на охраната в изследователска станция „Аврора“ в Арктика.

„В Арктика...“

Кат започна да се чуди дали не греша. Може би приликата в чертите и имената беше случайна. „Клиф Енерджи“ беше мултинационален конгломерат със стотици патенти в областта на възобновяемите енергийни платформи. Имаше пръст къде ли не. Директорът ѝ — Саймън Хартнъл — беше вундеркинд, технологичен милиардер, който прекрояваше границите на слънчевата, вятърната и геотермалната енергия. Освен това, докато други подобни индустриални гиганти купуваха баскетболни отбори или живееха в разкош, Саймън Хартнъл бе филантроп и даряваше милиони на благотворителни организации, особено в Африка.

— Ако това наистина е Антон Михайлов, новата му самоличност трябва да е желязна, за да мине през проверката на корпорацията — каза Кат. — „Клиф Енерджи“ изпълнява множество държавни поръчки, работи и с АИОП. Може и да не е нашият човек.

Вместо отговор Джейсън затрака на клавиатурата и отвори нещо, което приличаше на медицинско досие.

— Как успя...? — Кат поклати глава. — Няма значение. Не искам да знам. Защо ми показваш това?

Той посочи един ред.

— Той приема редовно нитизинон.

— Който е за?

Джейсън зареди уебстраница от Националния институт по здравеопазване и зачете:

— Използва се за лечение на „окулокутанен албинизъм тип едно-Б — генетичен дефект при синтезирането на тирозин, аминокиселина, необходима за производството на пигмент за кожата и очите“. — Погледна я. — Иначе казано, Антоний Василиев е албинос.

Кат се поизправи.

— Трябва да е нашият човек — каза Джейсън. — Но това не е всичко.

— Още доказателства ли имаш?

— Нещо по-добро. — Джейсън отново затрака, после се облегна назад, протегна се и изпука с кокалчетата на пръстите си. — Има сестра.

На екрана се появи още една карта на служител на „Клиф Енерджи“. На снимката се виждаше строго изглеждаща жена със същото бледо лице и бяла коса. Отново не се виждаше никаква татуировка, но пък черното слънце би могло да бъде скрито под дебел слой пудра.

— Името ѝ е Велма Василиева — каза Джейсън, — но се съмнявам, че е по-истинско от това на брат ѝ.

По гърба на Кат полазиха тръпки, докато се взираше в лицето на жената.

— Прати снимката на телефона на Сейчан — нареди тя. — Виж дали ще я идентифицира положително. После предупреди паспортните служби в Европейския съюз и Северна Африка. Искam да знам дали Велма Василиева е посещавала наскоро Великобритания и ако да, къде може да е сега.

Джейсън кимна и се наведе над терминала.

Дори Сейчан да не можеше да потвърди, че става въпрос за същата жена, екипът на Грей трябваше да е нащрек.

Кат се обърна, готова да съобщи новината на Пейнтър, но преди това даде на Джейсън една последна заповед.

— Докато ме няма, събери всичко налично за арктическата станция, на която работи брат ѝ.

— Дадено.

Под въздействието на адреналина Кат излезе и закрачи енергично към кабинета на директора. Вратата му беше отворена, но тя го чу да говори, така че почука на рамката.

— Сър?

Пейнтър седеше на ръба на бюрото си, обърнат към един от мониторите на стената. Махна ѝ.

— Влизай, Кат.

Друг глас също я окуражи.

— Супер. Партито вече е пълно.

Кат влезе и отново видя физиономията на мъжа си. Явно срещата на Монк с Дирекцията за научни изследвания във ВМИО-3 беше приключила и той докладваше.

Монк ѝ се ухили, което до голяма степен укроти безпокойството ѝ.

— Здравсти, красавице.

— Здравсти и на теб.

Лявото око на Монк се присви.

— Скъпа, какво има?

Както обикновено, той лесно разпознаваше кога е напрегната.

— Мисля, че идентифицирахме жената, която е атакувала Сейчан и другите в Ашуел. И може би дори е имала пръст в отвлечането на доктор Ал-Мааз.

Пейнтър тутакси се обърна към нея.

— Разказвай.

Кат описа основния курс на анализа, прекъсвана от време на време от въпросите на Пейнтър и Монк. Когато приключи, съмнението в очите на Пейнтър се беше сменило с увереност.

— Добра работа — каза той.

Кат не можеше да припише всичко на себе си.

— Джейсън Картер свърши повечето черна работа.

Пейнтър кимна и потърка замислено долната си устна.

— Въпреки помощта това си е удар в десетката — каза Монк.

Пейнтър заобиколи бюрото си.

— Знам за онази арктическа инсталация. За станция „Аврора“. Или поне съм запознат с нея.

— Откъде? — попита Кат.

— Отчасти се финансира от АИОП.

Монк изсумтя от екрана.

— Сериозно? Защо?

— Кофти преса — загадъчно отвърна Пейнтър, тръшна се в стола си и затрака на клавиатурата. — През 2014 година Военновъздушните сили закриха ХААРП в Аляска. ХААРП е съкращение на „Програма за високочестотни активни изследвания на полярното сияние“. Програмата бе финансирана от АИОП и целта беше да изучава йоносферата на планетата, тоест обвивката от плазма,

която обгръща Земята на стотици километри над нас и е жизненоважна за сателитните връзки и радиокомуникациите ни. Експериментите включваха изпращане на високочестотни сигнали от разположени на повърхността антени в небето. Това позволяваше на учените от ХААРП да подобрят комуникациите с нашите подводници наред с извършването на безброй други опити. Един проект, наречен „Лунно ехо“, веднъж изпрати лъч до Луната.

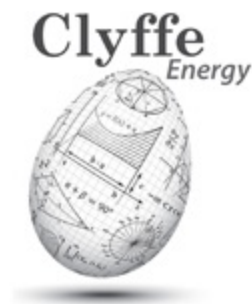
— Защо? — попита Монк. — Да не са се опитвали да взривят нещо?

Кат се усмихна, но Пейнтър прие въпроса му сериозно.

— Не. Всъщност това е най-безобидното обвинение срещу комплекса. Щом обществеността научи за затънтена арктическа база, изстрелваща невидими лъчи в небето, се посипаха какви ли не обвинения. Твърдяха, че било космическо оръжие, устройство за контролиране на съзнанието или на климата. Поради това АИОП финансираше проекта тихомълком, така че експериментите на ХААРП да продължат по-далеч от околото на публиката.

Кат разбра интереса на Пейнтър към този проект. Преди да стане директор, Пейнтър беше експертът на „Сигма“ по високите технологии — общо взето всичко, което имаше копче за включване и изключване. Той имаше не само докторска степен по електроинженерство, но и няколко патента.

Пейнтър прехвърли изображение от компютъра към монитора на стената зад него. Беше познатото лого на корпорацията, която държеше станция „Аврора“ — покрито с научни знаци яйце, което всеки момент ще се катурне.

— Това в общи линии е всичко, което ви е нужно да знаете за компанията и директора ѝ Саймън Хартнъл — каза Пейнтър. —

Всъщност именно неговото участие изолира допълнително базата от вниманието на широката публика.

— Защо? — попита Монк.

— Покрай благотворителната си дейност той е станал блестяща публична личност. Освен това всички използват технологиите му, от бързите безжични зарядни устройства до мощните му акумулатори. При цялото това доброжелателство никой не го обвинява, че създава устройство за контрол върху съзнанието.

Монк сбърчи чело.

— Но защо яйцето трябва да ни казва всичко, което ни е нужно да знаем за този човек?

Пейнтър погледна през рамо към логото на компанията.

— Това би трябвало да изобразява Колумбовото яйце.

— Кое е? — попита Монк.

— Според легендата Колумб заявил, че може да постави яйце изправено и предизвикал критиците си да направят същото. Те се опитали, но безуспешно, а той взел яйцето и го чукнал в масата, като му счупил дупето. Естествено, яйцето останало изправено.

— Иначе казано, измамил е — каза Монк.

Кат го погледна намръщено.

— Историята представлява урок по *изобретателност*, мислене извън рамките за намиране на решение на един нерешим на пръв поглед проблем.

— Кое до голяма степен обобщава философията на Саймън Хартнъл — каза Пейнтър. — Но логото има и допълнително значение. Хартнъл се смята за интелектуален наследник на изобретателя Никола Тесла и на практика го боготвори.

Монк махна с ръка към логото.

— Но какво общо има тази мания с яйцето?

— На световното изложение през 1893 година Тесла се заел да повтори постижението на Колумб, но този път научно. Поставил медно яйце във въртящо се магнитно поле. Магнитните сили по основната ос обърнали яйцето на върха му и го завъртели. Така Тесла изпълнил вековния облог на Колумб.

— При това без мамене — добави впечатленият Монк.

— Колумб не е... — Кат се отказа и махна на Пейнтър. — Какво точно прави „Клиф Енерджи“ с онзи комплекс в Арктика?

— Занимават се с куп нови проекти. Например следят изместването на северния магнитен полюс. Правят опити с плазмените облаци в горните слоеве на атмосферата. Но основната им цел е изучаването на климатичните промени. Станцията използва екстремно нискочестотни сигнали, които обикновено се използват за комуникация с подводниците, за да следи дебелината на полярната шапка.

Кат усети как я обхваща тревога.

— Това се превръща в огромна индустрия на север.

— И вещае политическа буря — каза Пейнтър. — Поради топенето на ледовете ресурсите под тях стават примамлива цел за всички. Канада, Русия и Дания се надпреварват да предявят претенциите си. В най-скоро време някой ще натисне някого прекалено силно.

Зад тях се чува забързани стъпки, последвани от тревожно чукане на вратата. Влезе Джейсън Картър.

— Трябва да видите това.

14:39

Пейнтър се дръпна, за да направи място на младежа пред компютъра. Личеше си, че младежът е здравата развълнуван.

— Кат ми поръча да проуча онази база в Арктика — каза той, докато работеше. — Всичко в района е под наблюдение. Военни сателити, метеорологични станции. Програмата „Северен страж“ на канадците има дроне във въздуха, на леда и под водата, които следят трафика в района, за да защитават интересите им. Оказва се, че бяла мечка не може да пръдне, без да задейства сеизмичен сензор.

— Джейсън... — обади се Кат.

— Знам, знам. Дай ми секунда.

Пейнтър и Кат се спогледаха — наблюденията на Джейсън съвпадаха с предишната им дискусия.

— Помислих си, защо да не се възползвам от всички тези системи за наблюдение? — продължи Джейсън. — И настроих протокол за търсене около станция „Аврора“, по-конкретно за двайсет и четирите часа след отвлечането на доктор Ал-Мааз.

Пейнтър сви юмрук.

— И открих ето това на един сателит на Норвежкия полярен институт.

Джеймс прехвърли видеозаписа на третия монитор в стаята. На екрана се появи зърнеста картина на хеликоптер, кацнал върху покрита със сняг черна скала. Роторите се въртяха и около машината сновяха дребни фигури. Извадиха от товарния отсек носилка и я понесоха към група четвъртити постройките.

Джейсън погледна Пейнтър.

— Не мога да видя кой е на носилката, но ми се струва странно, че ще евакуират някого *на* такава отдалечена база.

Яростта, тлееща от дни в Пейнтър, изригна. Полезрението му се стесни, гърлото му се стегна. Не можеше да говори. Той просто пусна записа отново и загледа как носилката изчезва в сградата.

— Сър? — обади се Кат.

— Отивам там — отсече той през зъби.

— Някой трябва да иде — съгласи се Кат. — Но имаме други, които...

— Аз отивам. — Пейнтър обърна гръб на екрана и ги изгледа. Пое дълбоко дъх, но лицето му си оставаше каменно. — АИОП има имуществени права върху станция „Аврора“. Крайно време е някой да я инспектира.

Кат го гледаше и преценяваше наум достойнствата на плана.

— Предполагам, че можем да накараме генерал Меткаф да организира подобен предлог.

— Но за да се получи, трябва да иде някой със солидни технически познания.

— Като вас. — Кат погледна към Монк. И двамата бяха наясно с причината за личното ангажиране на Пейнтър във всичко това. Монк леко кимна на Кат и тя отново се обърна към Пейнтър. — В такъв случай идвам с вас.

— По-добре да...

Този път Кат го прекъсна.

— Отидете ли вие, отивам и аз. — Махна към Джейсън. — Картър може да удържи фронта. И ако стане нужно, Монк може да му помага от място.

— Няма проблем, сър — каза Монк.

Пейнтър си даде сметка, че има нужда от сътрудничеството на Кат, ако иска да има някакъв шанс да спаси Сафия. Може и да беше директор на „Сигма“, но в много отношения Кат бе истинският кукловод тук.

Така че той прие реалността, кимна и каза:

— Тогава грабвай канадката.

13.

2 юни, 19:18

Хартум, Судан

Слънцето залязваше. Грей стоеше при извора на цивилизацията.

Между двете реки се ширеше парк. Отляво Бели Нил течеше мудро покрай Грей: водите му влачеха белезникава глина, която даваше името на реката. Отдясно се носеха черните води на Сини Нил по потясно корито.

А гледката *пред* него беше хипнотизираща.

Двата притока се сливаха и смесваха водите си, за да образуват пъпната връв на региона — река Нил.

Грей се взираше в реката, която продължаваше на север към Египет. Усещаше колко неподвластно на времето е това място и чувството се подсилваше от призрачните призиви за вечерна молитва, отекващи през Хартум. Лунният сърп беше увиснал в смрачаващото се небе, отразяван във водите като два сребристи рога на бик.

Сейчан застана до него и го прегърна през кръста. Грей си спомни предложението ѝ в Кайро просто да зарежат всичко и да изчезнат. Чувстваше подтика още по-силен в този момент извън времето.

Сейчан въздъхна, сякаш споделяше желанието му, но разбираше, че то няма да се сбъдне — поне засега.

— Ковалски се обади — каза тя и го върна в настоящето. — Идва с транспорта. Трябва да пристигне след десетина минути.

Пейнтър и Кат бяха уредили достатъчно здрава кола, която да ги откара дълбоко в пустинята. Ковалски беше отишъл да я вземе и да зареди храна, вода и допълнително гориво. Там, където отиваха, щяха да са съвсем сами.

„Да се надяваме“.

Сейчан му беше показала пратената от Кат снимка на заплашително гледащата жена с бяла коса и мъртви очи. В Ашуел Сейчан беше успяла да зърне само за миг лицето на убийцата, така че не беше сигурна дали е същата.

Въпреки това след онази среща Сейчан бе станала по-предпазлива и непрекъснато се оглеждаше. За да уплаши боец като нея, тази жена явно беше сериозен противник.

Зад тях се разнесе звънлив смях. Носеше се някъде отгоре.

Грей се обърна. На няколко метра от тях се въртеше виенско колело, част от увеселителен парк на име „Ал-Морган“, или Мястото на сливане.

Загледа се в Дерек и Джейн, които се возеха на колелото, приближили глави един до друг, с усмивки на лица. Макар това да не бе най-мъдрият начин да запълват времето си, може би беше за добро, особено предвид онова, което ги очакваше.

Екипът беше кацнал в Хартум преди два часа. Късният следобед беше непоносимо горещ. Планът бе да потеглят след залез, когато температурите в пустинята рязко се понижаваха. Първият етап от пътуването им беше стотина километра на юг, до малкото село Руфаа, където живееше семейството, намерило професор Маккейб. В момента те се намираха под карантина заради контакта си със заразения човек, но един местен жител, роднина на семейството, се беше съгласил да им бъде водач в пустинята.

Виенското колело забави ход и возещите се започнаха да слизат. Сейчан стоеше до Грей и оглеждаше потъващия в мрак парк за заплахи.

Дерек и Джейн изглеждаха по-отпуснати и сякаш подмладени с години. Дерек помогна на Джейн да слезе, като ѝ подаде ръка. Задържа я по-дълго от необходимото.

— Беше забавно — каза Джейн. — Отгоре се открива гледка на километри.

Дерек кимна.

— Надявах се да видя строежа на новата язовирна стена, където са започнали всички тези неприятности. Но тя е далеч, на поне сто и петдесет километра на североизток.

Грей знаеше, че проектът, намиращ се при шестия праг на Нил, е мястото, от което екипът на професор Маккейб е започнал съдбовното си пътуване преди две години. Групата беше изчезнала в суров терен от скали, пясъци и високи дюни — пустош, стелеща се на хиляди квадратни километри.

„А сега и ние ще тръгнем натам“.

Накара всички да се размърдат.

— Ковалски ще пристигне скоро. Да се връщаме на улицата.

Докато прекосяваха увеселителния парк, Джейн погледна назад към сребристото сливане на двете реки.

— Толкова съм чела за този район, но да го видя с очите си...

Беше изпълнена с почуда и възхищение.

Грей си припомни колко млада всъщност е тя — само на двайсет и една. Макар да бе очевидно умна, по-голямата част от образованието ѝ идваше от класните стаи, аудиториите и библиотеките, а не от теренна работа. Все пак, предвид всичко случило се, тя се държеше забележително добре.

Грей закричи до нея.

— Джейн, предстои ни да тръгнем по стъпките на баща ти в пустинята, така че няма да е зле да научим повече за теорията, която се е опитвал да докаже. Ти спомена, че повечето археолози смятат теориите му за Изход за доста спорни.

— Не само археолозите, но и еврейските равини. — Джейн сведе поглед. Очевидно не ѝ се щеше да обсъжда това, но все пак продължи: — Мнозина смятат, че историята за Мойсей е алегория, а не действително историческо събитие. Основават мнението си върху факта, че историческият Рамзес Велики се споменава в Изход, но тъй като от времето на управлението му *няма* археологически сведения за мор или бунт на роби, отхвърлят историята за Мойсей като приказка.

— Звучи ясно и логично. А становището на баща ти?

— Той и неколцина негови колеги поставиха под въпрос някои несъответствия в Изход относно името Рамзес, които им дават основания да се съмняват, че Рамзес Велики наистина е бил фараонът, когото Мойсей проклетел с десетте бедствия. Доста е оплетено.

— Но какво значение има това?

— Има, защото дава на археолозите свободата да търсят *другаде* доказателства за Изход, а да не се ограничават само с управлението на Рамзес Велики.

— И с тази нова свобода баща ти и колегите му откриха ли нещо?

— Откриха *всичко*. — Тя се загледа към далечните хълмове в пустинята. — Ако разгледате периода четиристотин години преди фараона Рамзес, ще откриете всички липсващи археологически

доказателства за Изход. — Тя започна да ги изброява на пръсти. — Град на роби семити. Свидетелства за голям мор. Спешно опразване на града. Открита е дори крипта, която поразително напомня на гробницата на Йосиф, описана в Библията. Всичко се връзва.

— И това ли се е опитвал да провери баща ти?

— Наричаше го Новата хронология. Смяташе, че ако може да намери доказателство за поредица бедствия от същия период, ще може да потвърди теорията си.

„Нищо чудно, че е бил така обсебен от библейските чуми“.

Джейн въздъхна. Очевидно не ѝ се говореше повече по тази тема, а и не беше необходимо.

Междувременно бяха стигнали улицата, минаваща покрай парка.

Оказа се, че Ковалски ги е изпреварил. До бордюра чакаше голям камион, който ръмжеше тежко, сякаш останал без дъх. Беше преоборудван тъмнозелен „Мерцедес Унимог“, същински звяр. Имаше широка двойна кабина, малка открита каросерия и високи до кръста гуми с агресивни грайфери. Беше машина, създадена да се справя и с най-трудния терен. А дори да закъсаше някъде, имаше голяма лебедка на предната броня, с която можеше да се изтегли.

Ковалски седеше зад волана, опрял лакът на отворения прозорец, с пура в уста.

— Ето *това* е камион — изсумтя той и тупна ламарината с длан.

Грей разбираше чувствата му. Двамата с камиона си пасваха отлично — бавни, шумни и донякъде грубовати.

Сейчан махна на всички да се качват, но продължаваше да следи зорко улиците.

— Всичко наред ли е? — попита я Грей.

— Засега.

„Това трябва да е достатъчно“.

20:08

Седнал на задната седалка, Дерек работеше с айпада.

След четирийсет и пет минути пътуване на юг по двулентовия път покрай брега на Сини Нил беше изгубил интерес към пейзажа. Ярките светлини на Хартум бяха останали далеч зад тях и сега пътуваха назад във времето. Теренът наоколо бе почти същият, какъвто

и преди векове — тъмни подобни на кърпки ниви, прерязани от сребристи напоителни канали, групи палми, едри биволи, тук-там по някоя кирпичена колиба.

Но Сини Нил беше само мъждукаща сянка на могъщата река, която минаваше през Египет и осигуряваше плодородието на земите му. Тук реката не беше така щедра. Обработваемите земи и горичките не се простираха далеч, а се гушеха покрай брега.

Дерек ясно различаваше ниските хълмове в далечината, осветени от сребристата светлина на луната, пусти и голи. Приличаха на умиращи от жажда прегърбени просяци. Отвъд тях ги очакваше опалената от слънцето пустиня, продължаваща хиляди километри.

За да я прекосят, им трябваше план.

Точно върху това се беше съсредоточил — да доусъвършенства онова, което бяха обсъдили. След като пристигнеше в Руфаа, екипът трябваше да продължи през пустинята до мястото, където бяха намерили професора. Нататък планът ставаше неясен. Но Дерек имаше идея.

Джейн до него се размърда. Ръмжането на двигателя, лекото друсане и напрежението от последните няколко дни я бяха унесли в дрямка.

— Какво правиш? — попита тя, като се мъчеше да скрие прозявката си.

Екранът на айпада осветяваше лицето ѝ с мека светлина. Дерек откри, че се е отплеснал по фината извивка на миглите ѝ, и отново насочи вниманието си към работата.

— Опитвам се да набележа евентуален маршрут. Но може и да се заблуждавам.

Тя се облегна на рамото му.

— Покажи ми.

Дерек беше изненадан колко му се иска да сподели идеята си с нея. Пък и така можеше да я изкаже на глас.

— Знаем, че баща ти е тръгнал от шестия праг на Нил с експедицията и се е появил две години по-късно на стотици километри на юг, недалеч от Руфаа. За съжаление никой не знае къде е бил през това време и по какъв маршрут са се движели с екипа през пустинята. Но благодарение на следата, скрита в старата скица на Ливингстън на египетския скарабей, можем да предположим какво е привлякло баща

ти. — Обърна айпада така, че тя да го вижда. — Взех сателитна карта на района и начертах през двата притока на Нил линия, която съответства на мястото, на което Ливингстън е разделил реката между крилете на скарабея.

Показа й резултата.

— После свързах с пунктир шестия праг, откъдето е тръгнал баща ти, и Руфаа, където е бил намерен. — Дерек потупа с пръст получения на картата X на мястото, където двете линии се пресичаха. — Мисля, че трябва да започнем от това място.

— Блестящо — каза Джейн и постави ръка на коляното му.

Някой друг се съгласи.

— Права е — обади се Грей от другия край на седалката.

Бузите на Дерек пламнаха. Не се беше усетил, че Грей чува.

— Благодаря.

Грей протегна ръка.

— Може ли да видя?

Грей му даде айпада и Грей се наведе да го покаже на Сейчан и Ковалски, които седяха отпред.

Похвалата на Сейчан не беше толкова ентусиазирана.

— Май е по-добре, отколкото да се мотаем безцелно из пустинята.

Седящият зад волана Ковалски посочи напред.

— Виждам светлини.

Грей погледна картата на сателитния си телефон.

— Това трябва да е Руфаа.

Джейн махна ръката си от коляното на Дерек. Изведнъж беше станала нервна. Дерек разбираше причината за безпокойството ѝ. Баща ѝ беше умрял, докато се бе опитвал да стигне до това място.

— Всичко ще е наред — меко каза той.

Надяваше се да е прав.

20:28

Селото се оказа по-голямо, отколкото Джейн бе очаквала. Беше си представяла колиби от слама, но Руфаа всъщност беше истинско градче, сгущено на един завой на Нил.

— Човек май лесно може да се изгуби тук — отбеляза Дерек.

Джейн беше напълно съгласна с него.

Улици без настилка разделяха разпълзялото се село и го превръщаха в истински лабиринт с правоъгълни постройки с плоски покриви, разделяни от тесни проходи или отделени в малки оградени групи с вътрешни дворове. Всичко изглеждаше построено от кирпич, придаващ на къщите еднакъв вид, който объркваше окото. Единственият ориентир, който изпъкваше, беше местната джамия. Бялото минаре сияеше като фар.

Джейн знаеше, че народността руфаа, дала име на селището, е с арабски произход и практикува сунитска форма на исляма. Корените на много семейства бяха тук, но въпреки това те водеха номадски начин на живот. Същото се отнасяше за групата, открила баща ѝ. Те бяха част от племето джаалиин, които все още бродеха из пустинята,

както бяха правили хиляди години, и твърдяха, че са потомци на Абас, чичото на пророка Мохамед.

Камионът намали скорост и запълзя в покрайнините на селото. Веднага ги наобиколиха деца, които ги зяпаха от пътя, а пред тях се разбягаха кози, като блееха раздражено. Накрая един слаб младеж излезе на пътя и им махна да спрат.

— Това ли е човекът, с когото трябва да се срещнем? — попита Ковалски.

— Така изглежда — отвърна Грей. — Предупредени са да ни чака.

Щом спряха, посрещащият ги забърза към отворения прозорец от страната на Ковалски. Беше шестнайсет-седемнайсетгодишен, с кожа като кафе с мляко. Носеше футболна фланелка на пурпурни карета, бежови къси панталони и сандали.

— Аз съм Ахмад. Добре дошли.

Ковалски хвърли поглед към Грей, който кимна.

— Аз води вас при семейство. Ядем. — И Ахмад направи пантомима, сякаш се храни. — После тръгва. Да?

Ковалски сви рамене.

— Нищо против да хапна.

Ахмад посочи.

— Оставете камион ето там. Наблизо е. — Забеляза разтревожените им погледи и добави: — Безопасно е. Няма грижи.

Сейчан се намръщи.

— Мога да остана при камиона.

Грей кимна, каза на Ковалски да паркира и след като двигателят се изкашля за последен път и утихна, слезе и пхна слушалка в ухото си.

— Сейчан, обади ни се, ако има проблеми.

Разтревожената Джейн слезе след Дерек от другата страна. Погледът ѝ не се откъсваше от младежа.

— Мислиш ли, че можем да му се доверим?

— Като се има предвид, че ще ни води в пуцинаците на суданската пустиня, не е зле да започнем да го правим още сега.

Ахмад ги поведе към селото, но не и преди да изсвири рязко с уста. В отговор от сенките към него се втурна дръгливо куче, чиито

ребра се четяха. Махаше енергично с опашка. Изглеждаше младо, с козина в черно и златисто, тъмни очи и щръкнали големи уши.

— Добро момиче — гордо каза Ахмад.

Джейн протегна ръка към кучето, за да може да я подуши.

— Как се казва?

Усмивката на Ахмад стана още по-широка от проявения интерес.

— Анджин.

— Какво означава това? — попита Ковалски.

Джейн знаеше достатъчно судански, за да отговори.

— Означава куче.

— Е, май действа. — Ковалски сви рамене.

Докато вървяха, Дерек се обърна към Джейн.

— Мисля, че домашният му любимец е африканско диво куче.

Или поне мелез.

Джейн изгледа животното с по-голямо уважение. Беше чувала легенди за прочутите ловци на глутници. Спомни си как само преди малко беше протегнала ръката си към него.

„Имам късмет, че още е цяла“.

Пред тях на Ахмад сякаш му идеше да се затича, едва сдържаше вълнението си. Не спираше да говори в ролята си на горд туристически гид.

— Там. — Той посочи ниска зелена постройка с купол. — Гробница на шейх Тана. Много важен. И на онзи тъгл. Веднъж един човек изял цяла коза сам. — Той ги погледна. — Истина е.

Ковалски беше единственият, който изглеждаше впечатлен от това твърдение.

Накрая стигнаха засводена порта, водеща към вътрешен двор. Докато минаваха, ароматът на печен хляб събуди у Джейн глад, за който не си беше давала сметка. Цвърченето на скара също я привлече напред. Няколко облечени в роби мъже и жени излязоха да ги посрещнат, сякаш бяха стари приятели. Босоноги деца се скупчиха отстрани или останаха срамежливо на прага.

Ахмад отиде при едно вързано магаре, прегърна го през шията и им го представи:

— Калде.

Ковалски отново погледна Джейн.

— Магаре — преведе тя.

Едрият мъж поклати глава.

— Не разбирам. Хлапето въображение ли няма, или се опитва да ни учи на езика си?

Последваха още запознанства. Когато се спомена името на Джейн, хората станаха по-сериозни — явно се сетиха чия дъщеря е. Всички пристъпиха напред с наведени глави и изказаха съболезнованията си. Искреността им я трогна и очите ѝ се насълзиха.

Дерек я подхвана през кръста и тя се облегна на него.

— Съжалявам. Не знам защо се разстроих така внезапно.

Той я прегърна през раменете.

— Мъката прави такива неща. Може да те свари неподготвен, когато най-малко очакваш.

Тя пое няколко пъти дъх, за да се успокои.

— Добре съм.

Изнесената на открито маса бързо беше отрупана с храна, същинско пиршество на суданската кухня — пикантни яхнии с различни подправки и меса, гъста каша от сорго, подноси с фурми, цяла планина салата от кисело мляко и моркови и купчини плоски питки, с които да загребват храната.

Всички насядаха около масата и Грей се заприказва с един от възрастните, който говореше сносен английски, за да научи колкото се може повече за мястото, където отиват.

Джейн не ги слушаше. Предпочете да обърне внимание на храната. Благодарил на жените и подели парче печен овчи дроб с Анджин, която изглеждаше добре дошла на масата като всеки гост. Бързо напълни стомаха си и се облегна назад. Малки блещукащи лампи осветяваха стените на оградените дворове, но те бледнееха пред обсипаното със звезди небе.

За този кратък момент се чувстваше доволна и спокойна.

Но дълбоко в себе си знаеше, че това няма да продължи дълго.

21:22

„Краино време беше...“

Сейчан лежеше по корем на покрива на изоставена къща на една пресечка от мястото, където бяха паркирали камиона. Десет минути след като другите тръгнаха бе излязла навън и бе сложила ръка на

ухото си, преструвайки се, че слуша някакво съобщение по радиостанцията. След малко отговори, продължавайки заблудата: „Разбрано. Тук всичко е спокойно. Отивам веднага“.

После взе нещата си и последва другите. Измина няколко преки, сякаш отиваше при тях. След като се увери, че не я следят, заобиколи и се покатери на покрива на къщата, от който се откриваше изглед към изоставения камион.

И зачака да види дали някой ще се хване на въдицата.

Камионът можеше да изкуши някой селски престъпник, но целта ѝ не беше подобен крадец. Ахмад изглеждаше сигурен, че никой няма да посегне на камиона. През годините Сейчан беше научила, че в селища като това често се спазва строг правилник. Нямаше нищо лошо да откраднеш от непознати, но ако са гости под закрилата на някое семейство от селото, никой не бива да ги докосва.

Така че през изминалите четирийсет минути никой не доближи камиона.

„До този момент“.

Отдясно на Сейчан се появи фигура. Непознатият носеше джалабия — дълга до глезените бяла роба с дълги ръкави и без яка — и бял вълнен тюрбан. Много мъже от селото носеха същото облекло, тъй като светлият цвят и широката дреха ги предпазваха от жегата. Така че присъствието му не беше неочаквано. Човекът се движеше без признаци на тревога, вървеше небрежно към паркирания „Унимог“, сякаш му беше любопитно да разгледа мощния пустинен камион.

Въпреки това нещо задейства алармата у Сейчан. Мъжът хвърли бърз поглед надясно, после наляво, след което насочи вниманието си изцяло към камиона. Носеше нещо в ръка, но широкият ръкав на дрехата го скриваше.

Сейчан го изчака да излезе съвсем на открито и да не може да изчезне в лабиринта на селото. След това безшумно се претърколи на плоския покрив и скочи на земята от другата страна на сградата, която не гледаше към празния парцел. Приведена, заобиколи къщата и приближи мъжа отзад.

Държеше пистолета изваден, готова за действие при нужда. От това разстояние виждаше, че мъжът няма оръжие, но не можеше да различи какво има в ръката му. Нервите ѝ бяха опънати. За миг си помисли дали да не го застреля в гръб.

„Ами ако греша?“

Хладнокръвното убийство на невинен човек нямаше да ѝ спечели симпатиите на пустинните номади. Сейчан направи още една крачка към него. После още една. Макар че се движеше напълно безшумно, нещо предупреди мъжа.

Той се обърна и очите му блеснаха. Тъмното му лице бе сурово и студено.

Сейчан моментално разбра, че не е обикновен крадец. Стреля, но целта ѝ се метна настрани, претърколи се през рамо и скочи на крака, след което побягна без нито миг колебание.

Сейчан се втурна след него, без да го изпуска от прицел. Не стреля, понеже той изтича пред една къща със светещи прозорци — боеше се, че ако пропусне, може да нарани някой вътре.

Мъжът се възползва от това и се шмугна в една тясна уличка. Когато Сейчан стигна до нея, той вече беше изчезнал. Тя не беше толкова тъпа, че да рискува да го последва в заплетения тъмен лабиринт, където лесно можеше да попадне в засада.

Вместо това докосна залепения за гърлото ѝ микрофон и се свърза с Грей. Когато той отговори, Сейчан знаеше, че имат само една възможност.

— Време е да тръгваме — каза тя.

Той не поиска никакви обяснения. Тонът ѝ му беше достатъчен.

След три минути Грей се появи, следван от останалите. Стискаше в ръката си пистолета, за да пази Дерек и Джейн. Ковалски вървеше последен с пушка на рамо.

Грей я погледна. Тя кимна, че всичко е наред, и им махна да се качват в камиона.

Едва тогава Грей попита:

— Какво стана?

Тя му разказа.

— Значи може да е бил обикновен крадец — каза той.

Сейчан си спомни очите, начина, по който се движеше мъжът.

— Не.

Той прие преценката ѝ.

Внезапно от селото изтича някой. Сейчан бързо насочи оръжието си натам, но това беше просто Ахмад.

— Чакайте! Идвам! — извика той.

Грей като че ли се канеше да откаже. Явно не искаше да излага младежа на опасност.

Сейчан му напомни:

— Ще ни трябва човек, който познава пустинята.

Ахмад кимна.

— Аз познава много добре.

Грей въздъхна. Раменете му бяха сковани, сякаш вече носеха отговорността за живота на момчето.

— Добре. Всички да се качват. Тръгваме веднага.

Ахмад се усмихна, обърна се и свирна.

Кучето му се втурна към него.

Грей прие попълнението само с лека въздишка.

Ковалски обаче не беше толкова сдържан.

— Е, поне не взе и магарето.

21:41

Мощното ръмжене на камиона стигна до скривалището на Валя. Мишените й потегляха. Гръмовното им заминаване отекна през селото в унисон с настроението й.

„Проклетата жена“.

Скрита в една къща, Валя съблече отмъкнатата джалабия и хвърли настрана тюрбана, с който бе скрила бялата си коса. Остана гола и пое дълбоко дъх. Засега продължаваше да носи тъмнокафявия грим, който скриваше бледата й кожа и татуировката. Щеше да се нуждае от него отново, когато се преобразеше на старица. Част от обучението й бе да се научи да изчезва в общия фон. Беше го овладяла с лекота. Гледаше на бялата си фигура като на платно, върху което може да изрисува каквото си поиска лице.

Преди два часа Валя беше дошла тук направо от Хартум, където бе очаквала пристигането на целите си.

Пратеният от Антон екип вече беше навътре в пустинята и подготвяше истинския капан. Валя се беше надявала да увеличи шансовете им за успех. Камионът на противника беше стар, отпреди епохата на джипиесите, и нямаха как да го следят дистанционно, особено когато групата поеме през пустинята. Валя искаше да реши

проблема, като скрие преподавател в кормилото. Толкова просто решение — и въпреки това беше осуетено, когато онази жена я прогони.

Единствената малка утеха за тази нощ беше, че Валя бе чула името на жената.

Сейчан.

Беше доволна. Сега жената преставаше да е такава загадка, такъв мит. Превърна се в човек, който може да бъде убит.

Въпреки това Валя се зарече да не я подценява отново.

Обърна се и отиде при двата трупа в ъгъла. Телата лежаха проснати на голия под с прерязани гърла. Върху пръстения под се бяха образували локви кръв.

Собствениците на къщата бяха възрастни. След като пристигна, Валя ги беше издебнала, облечена от глава до пети в бурка, последва ги до прага им като просякиня. Щом влезе, свали дрехата и разкри истинското си бяло лице. Използва момента на шок, за да ги отстрани, като се наслади на ужаса в очите им. На много места в Африка албиносите се смятаха за вълшебни същества, носещи късмет в домовете. Заради подобни суеверия по целия континент избиваха децата албиноси и продаваха части от телата им на черния пазар.

Валя погледна двете тела.

„Може пък и да не носим такъв късмет“.

Имаше време, затова извади от ножницата на китката си своята *атамè*, вещерската кама на баба си. Клекна до старицата и се зае да изреже с върха на ножа знака си върху челото ѝ. Постепенно Окото на Хор се отвори на студената плът и впери поглед в нея, почти одобрително.

Валя се почувства по-спокойна и на лицето ѝ се появи усмивка. Скоро друг щеше да носи този белег — някой, който наистина го заслужаваше. Тя прошепна името.

— Сейчан...

14.

2 юни, 21:22

Във въздуха над Бафиновия залив

Докато самолетът завиваше над откритите води на Бафиновия залив, Пейнтър се загледа към целта им. Остров Елсмиър лежеше директно пред тях, обгърнат в ледена мъгла. Бреговата линия беше неравна, с множество заливи и заливчета, стърчащи скали и плажове от натрошени шишти. На някои места ледът достигаше сушата и се надигаше като разхвърляни карти за игра.

— Не бих нарекла това място гостоприемно — отбеляза Кат, която също гледаше от своя прозорец.

— Но въпреки това човекът намира начин — отвърна Пейнтър, който беше чел за това място по време на полета. — Островът бил обитаван от коренни ловци още преди четири хиляди години. По-късно дошли викингите, последвани от европейците през седемнайсети век.

— А сега идваме и ние двамата — каза Кат в опит да разведри настроението.

Пейнтър само кимна. Стомахът му още бе свит на топка от безпокойство. Във Вашингтон не си беше губил времето да координира тази мисия с шефа си в АИОП генерал Меткаф. Той беше поставил под съмнение необходимостта от екскурзия на хиляда и шестстотин километра, отвъд полярния кръг, но Пейнтър бе непреклонен. Двамата с Кат отлетяха на север, като изстискаха всичко от двигателите на самолета „Гълфстрийм G150“. Бяха кацнали да заредят във военновъздушната база Туле, най-северния военен американски пост, разположен на западния бряг на Гренландия.

Ако Пейнтър имаше някакви въпроси относно важността на района, Туле бе отговорът. Управлявана от две различни военновъздушни части, базата бе дом на система за ранно оповестяване и глобален сателитен контрол. Освен това играеше ролята на регионален център за десетки военни и научни станции в

Гренландия и по околните острови, включително станцията „Аврора“ на Елсмиър.

И това бяха само американски обекти.

Канада имаше свои бази, сред които и една на Елсмиър — „Алърт“, сезонен военен и научен пост на осемстотин километра от Северния полюс.

Пейнтър се опита да открие мястото, докато самолетът им прелиташе над средата на острова, но разстоянията тук бяха измамно огромни. Пилотът държеше курс между националния парк Кутинипраак, който заемаше северния край на острова, и ледниците на юг. Под крилете им се издигаха покритите със сняг върхове на планината Чалънджър.

— Би трябвало да приближаваме — каза Кат.

Станция „Аврора“ се намиреше на североизточния бряг на острова, откъм Северния Ледовит океан. Според проучването на Пейнтър мястото било избрано поради ред причини, но най-вече защото бе най-близко до северния магнитен полюс, който бе предмет на няколко изследователски проекта на станцията. Докато географският северен полюс бе сравнително неподвижен, магнитният полюс се местеше през вековете, като бавно бе минал покрай бреговата линия на Елсмиър, за да продължи в Северния Ледовит океан.

— На трийсет километра от целта сме — докладва пилотът. — Ще кацнем след десет минути. И като гледам времето, късметлии сме, че улучихме момента.

Пейнтър насочи вниманието си от земята към небето. Над тях имаше само облаци, но на северозапад светът свършваше със стена от мрак. Пейнтър знаеше, че приближава буря, но с всеки час прогнозите ставаха по-лоши. Регионът щеше да остане откъснат от света за дни, може би седмици. Това бе една от причините да натисне така здраво генерал Меткаф. Ако пропуснеше момента, шансовете да спаси Сафия ставаха все по-лоши с всеки ден.

Не можеше да позволи подобно нещо.

Въпреки това оставаше един друг проблем.

Кат го каза на глас.

— Започне ли бурята, ще сме принудени да останем, докато не отминем.

Прогнозите предсказваха силни ветрове, затова самолетът щеше да кацне при станцията, да ги остави и веднага да отлети обратно за Туле, където да изчака бурята. Командирът на военновъздушната база полковник Уайкрофт бе инструктиран конфиденциално да бъде готов за спешна евакуация в случай на успех. Но дори той ги беше предупредил, че бурята може да компрометира мисията им.

Въпреки това Пейнтър остана непоколебим.

— Нямаме друг избор, освен да продължим — каза той.

Кат го погледна, сякаш се канеше да възрази, но размисли и насочи отново вниманието си към прозореца. Пейнтър знаеше, че пришпорва здраво мисията. Кат пък се мъчеше да държи здраво юздите и да настоява за по-премерен подход. Засега не се беше стигнало до истински разпавии. Дълбоко в себе си Пейнтър си даваше сметка, че тя се опитва да направи най-доброто — както за тяхната безопасност, така и за Сафия.

Кат тихо ахна и той попита:

— Какво има?

Тя продължи да гледа през прозореца.

— Снимките не отдават заслуженото.

Пейнтър се обърна да погледне отново надолу, докато самолетът се спускаше към пистата на станция „Аврора“. Няколко самолета „Чесна“, типични за Арктика, бяха паркирани наблизо. Изглежда, бяха закотвени в очакване на бурята. Друг самолет беше прибран в открит отпред стоманен хангар.

Но Пейнтър знаеше, че не тази гледка е накарала Кат да ахне.

Зад групата ниски изследователски постройките се намираше истинското инженерно чудо на станция „Аврора“. Йоносферният изследователски инструмент на базата, или ИРИ, заемаше над сто и двайсет хектара площ в равната тундра. Докато електроцентралата, генерираща лъчите, се намираше под земята, бодливото ѝ лице, което показваше на света, бяха нейните две хиляди свързани антени. Всяка се издигаше на височина десет етажа и имаше напречници, разперени като ръце.

— Прилича на Млечния път — отбеляза Кат.

Пейнтър разбираше забележката ѝ. Докато 180-те антени на ХААРП бяха подредени в строга решетка, тези тук бяха разположени

във фрактална спирала, която сякаш се лееше. Това произведение на инженерното изкуство бе колкото красиво, толкова и практично.

В сърцето на стоманеното съзвездие имаше дълбока яма. Тя бе някогашна мина, една от многото подобни в Арктическият архипелаг. Целият район беше осеян с тези дупки, изкопани в търсене на мед, злато, олово, цинк и дори диаманти в замръзналата земя. Минералните ресурси на Арктика бяха огромни и засега почти недокоснати, макар че това бързо се променяше покрай топенето на ледниците и разкриването на нови и нови територии.

— Какво е онова, което стърчи от дупката? — попита Кат.

Пейнтър присви очи към кулата от стоманени греди. Тя се издигаше към небето и на върха ѝ имаше голяма сфера. Сияйното кълбо бе сгушено в гнездо от концентрични медни пръстени, които се държаха заедно от дебели кабели, свързани с трапецовидни магнити с размерите на „Фолксваген“ костенурка.

— Приеми го за свидетелство на манията на Саймън Хартнъл — каза той. — Това е опитът му да възпроизведе и подобри делото на човека, когото боготвори, Никола Тесла.

— Но какво представлява?

— Това е неговата версия на кулата Уордънклиф, един от най-амбициозните проекти на Тесла.

Пейнтър забеляза сходството в дизайна, макар и само повърхностно. Той зареди снимка на айпада си, за да сравни кулите, после подаде таблета на Кат.

— Тесла купил осемдесет хектара земя на Лонг Айланд и построил електроцентра, храняща осемнайсететажна дървена кула с гигантски купол на върха. Мечтата му била да създаде първата глобална система за безжични комуникации, като си представял създаването на още трийсет или повече подобни кули по света. По-късно смятал, че може дори да използва наричаната от него „резонансна честота на Земята“ и да използва тази мрежа, за да създаде глобална безжична *енергийна* система.

— Доста амбициозно звучи.

— И може би е изпреварило времето си. Всичко завършило с провал, когато финансирането секнало. Мястото било изоставено и кулата разрушена няколко години по-късно. — Пейнтър погледна надолу. — Но дори победени, подобни високи стремежи вдъхновили други. Саймън Хартнъл избрал името на компанията си „Клиф Енерджи“ като признание на кулата Уордънклиф и мечтите, които изразявала тя.

— А кулата долу? — попита Кат. — Какви са планове на Хартнъл за нея?

Пейнтър се намръщи.

— Добър въпрос.

Покрай бързането да стигне тук той бе успял да прегледа само повърхностно различните проекти на станцията. Според прочетеното станцията беше усилвател за антените. Дизайнът и формата бяха просто знак на почит към Тесла. Според всички доклади целта на кулата бе да усили стимулиращия йоносферата лъч, също като при ХААРП. По-голямата мощност обаче щеше да разшири изследователските способности на комплекса и да даде по-точни резултати. В общи линии комплексът представляваше по-голяма версия на ХААРП, чиито цели бяха същите като на по-малкия му братовчед.

„Но сега, когато го виждам с очите си...“

Усети как възелът в стомаха му се затяга. Мислите му до такава степен се бяха фокусирали върху Сафия, че изобщо не бе отдал дължимото внимание на този проект и бе подминал несъответствията в спецификациите и протоколите.

„Или може би започвам да мисля като онези автори на конспиративни теории, които са погледнали ХААРП и са видели

тъмни замисли и цели в загадъчните антени“.

Пилотът отново се обади.

— Закопчавайте коланите. Започваме да се спускаме.

Пейнтър се облегна назад. Едно беше сигурно.

„Вече е късно за връщане“.

22:22

Докато слизаше от самолета, Кат се бе стегнала да посрещне студа, но въпреки това имаше чувството, че е скочила в планинско езеро през зимата. Откъм Северния Ледовит океан духаше постоянен вятър, носещ привкус на сол и лед, който я пронизваше през яката на канадката ѝ.

Тя потръпна и се сгуши срещу поривите, като стисна яката на качулката си с едната си ръка и помъкна куфара си с другата. Температурата беше рекордно ниска за началото на юни — към минус петнайсет градуса — и вероятно бурята щеше да счупи и тези рекорди.

Загледа се към покритото с лед море и черните облаци на хоризонта. Слънцето беше увиснало ниско над хоризонта в западния край на бурята, сякаш се страхуваше от нея, но нямаше да може да избяга. На тези географски ширини то щеше да залезе чак през първата седмица на септември.

От лявата ѝ страна нещо бяло се понесе по черната писта и изчезна зад купчина сиво-бял сняг. Беше полярен заек, напомняне, че дори в тази сурова пустош животът намира начини да оцелее както на сушата, така и в морето. Това бе царството на белите мечки, тюлените, нарвалите и белугите. Стада карибу все още бродеха из пустошта, наред с рошавите мускусни бикове. Всъщност старото инуитско име на Елсмиър беше *Умингмак Нуна*, или Земя на мускусния бик.

Синкава трева стърчеше от снега покрай пистата, а оголените участъци наноси и пръст бяха покрити с жълти арктически макове и белезникави цветенца.

Кат почерпи сила от тези корави пионери, оцеляващи и в най-невъзможни условия.

Погледна към бетонните сгради, боядисани в оранжево, за да се отличават от терена. Пейнтър тръгна към тях почти без да се оглежда.

Докато самолетът обръщаше зад тях, готов да отлети обратно за Туле, Кат се загледа към мястото, където беше изчезнал заекът.

„Дано и той да е така добър в оцеляването“.

Тръгна след Пейнтър.

При главния вход на станция „Аврора“ вече ги очакваха. Посрещачите се бяха събрали зад прага на отворената врата, от която излизаше пара. Пейнтър крачеше целенасочено към тях, сякаш искаше да се скрие от лошото време, но Кат знаеше, че всъщност участта на Сафия ал-Мааз го кара да върви напред.

Последва го, като по пътя забеляза, че базата е укрепена за предстоящата буря. Два снегомобила „Сно-Кат“ пълзяха нагоре по рампата на близък гараж. Брезенти и въжета закрепваха няколкото самолета край пистата. Очевидно в хангарите нямаше място за малките машини. Кат видя източен „Лиърджет“ в един хангар, а докато вратите на друг се затваряха, зърна опашката на голям товарен „Боинг“.

„Това място си е същинско летище“.

Но като се имаше предвид колко изолирана бе станцията, може би това не биваше да я изненадва.

Най-сетне стигнаха вратата и ги въведоха в топлото сърце на станцията. Макар да беше прекарала на открито само няколко минути, Кат въздъхна с облекчение, когато топлината я обгърна.

Вратата зад тях се затвори и главният човек на станцията пристъпи напред с широка усмивка. Беше самият Саймън Хартнъл, с дебел вълнен пуловер с висока яка, джинси и добре подплатени работни ботуши. Кат се изненада, че директорът на „Клиф Енерджи“ влиза в незначителната роля на посрещач на станцията.

— Добре дошли на края на света — каза той и махна в посока север. — Добре де, може и да не е *краят*, но оттук определено го виждаме.

Кат се усмихна, макар да подозираше, че това е някаква стара шега, част от добре заучено посрещане, целящо да предразположи новодошлите. И на свой ред изигра ролята си.

— Благодаря — каза и свали качулката си. — Не бяхме сигурни, че ще успеем да стигнем. Заради бурята.

Пейнтър кимна сдържано и каза само:

— Благодарим ви, че се съгласихте да ни приемете въпреки обаждането в последния момент.

Хартнъл махна небрежно с ръка.

— Инспекциите на място са неразделна част от всяка организация. А АИОП са винаги добре дошли. Без вашата работа с ХААРП станция „Аврора“ нямаше да съществува. — Усмивката му стана по-широка. — Пък и ми давате възможност малко да се изфукам. Всички много се гордеем с работата си тук и с възможностите, които обещава тя.

— Борба с климатичните промени ли? — деликатно подпита Кат.

— Именно. В момента работим по трийсет и четири активни проекта, но основната цел на „Аврора“ е да изучава, следи и изпробва теоретични модели за предстоящото глобално затопляне.

— Благородна цел — каза Пейнтър.

Хартнъл сви рамене.

— И може би доходоносна. Въпреки значителните ми ресурси трябва да умилювам борда на директорите. — Той се обърна и ги поведе. — Но можем да обсъждаме всичко това утре сутринта. Въпреки че слънцето продължава да свети, вече е доста късно. Хайде, елате да ви настаним.

Тръгнаха по пастелно син коридор към асансьорите.

— Жилищната част на станцията е под земята — обясни Хартнъл, докато влизаше в кабината. — Така е изолирана по естествен начин и е по-лесно да се отоплява.

Натисна копчето В4.

Кат беше изучила плана на базата. Постройките на повърхността се издигаха върху четири подземни нива, където се намираха лаборатории, офиси, работни стаи, складови помещения и дори голямо крило за почивка, включващо тенискорт, плувен басейн и кино.

Това бе същински град.

Нямаше да е лесно да открият Сафия в този лабиринт.

Кат бе забелязала и охранителните камери в коридора. Нямаше никакво съмнение, че целият комплекс е под наблюдение. Спомни си бледото лице на мъжа, който бе началник на охраната — Антоний Василиев, известен и като Антон Михайлов.

Почти можеше да усети как сините му като лед очи я изучават.

Нямаше съмнение, че Хартнъл беше проучил обстойно двамата си посетители и измислената им история. Той го доказва, когато вратата на асансьора се отвори и те излязоха.

Хартнъл се обърна към директора.

— Пейнтър Кроу. Знам за вас.

— Нима? — отвърна Пейнтър, като се направи на леко изненадан.

Поради липсата на време с Кат не си бяха направили труда да използват фалшиви имена. И двамата бяха дългогодишни служители на АИОП, което само потвърждаваше допълнително историята им. Дори при най-внимателно проучване ролята им в „Сигма“ — и дори съществуването на „Сигма“ — нямаше как да бъде открита в каквито и да било архиви. А и поради липсата на време охраната на Хартнъл бе разполагала само с часове да се подготви за изненадващата инспекция, така че проверките им би трябвало да са само повърхностни.

— Да — каза Хартнъл. — Мисля, че сте същият Пейнтър Кроу, който патентова контролирано от температурата микрореле.

Пейнтър повдигна вежди.

— Точно така.

Хартнъл се усмихна.

— Тук имаме инсталирани над седемдесет хиляди от вашите вериги. Наистина блестящо микроинженерство. Начинът, по който се справяте с разсейването на топлината, е... направо гениален. — Усмихна се по-широко. — Може някой ден да ви открадна от АИОП.

„Да бе“ — помисли си Кат.

Хартнъл ги поведе през огромна обща зала, която бе почти празна в този час. Няколко души вдигнаха глави от храната си, за да ги погледнат. Откъм съседната кухня се носеше аромат на чесън. Хартнъл посочи натам.

— Ако сте гладни, храна се предлага денонощно. За жалост в този късен час менюто е ограничено. Но пък затова предлагаме най-доброто кафе на света.

Кат кимна. Кафе. Звучеше изкушаващо.

Хартнъл ги поведе по коридора от лявата страна на залата.

— Трябва да се извиня предварително. Боя се, че условията са доста спартански, но ви осигурих съседни стаи.

— Изобщо не се безпокойте — каза Пейнтър. — Ще приключим бързо.

„Да се надяваме наистина да е така“.

Хартнъл им даде магнитни карти.

— Цялата станция се контролира електронно. Обикновено тези карти дори научават графика ви дотолкова, че да нагласят отоплението в стаята ви. Те следят всичко.

Кат намери това за малко изнервящо и се запита дали целта му не е именно такава.

Саймън вдигна ръце.

— Но както казах, ще се опознаем по-добре утре и ще се убедите, че АИОП харчи добре парите си за усилията ни тук.

— Благодаря — каза Кат и скри прозявката си, която бе съвсем истинска.

— А сега ви оставям да се настанявате. — Той кимна и се отдалечи по коридора.

Пейнтър прокара картата през четеца на вратата, като в същото време хвърли поглед към камерата на тавана.

— Трябва да дремнем.

— Прав си — отвърна Кат, влизайки в играта.

Влязоха в стаите си. Щом прекрачи прага, Кат разбра, че нейната представа за „спартанско“ силно се различава от тази на домакина им. Подобни условия можеха да се намерят в хотел „Четири сезона“. Стаята имаше паркет и подово отопление, а огромното легло беше застлано с дамска и коприна. На едната стена имаше завеси, зад които се криеше плазмен екран, показващ сцена от слънчев плаж, нежно милван от вълните, сякаш стаята гледаше към Карибите. Звучеше тиха музика. В мраморната баня имаше джакузи и душ.

Кат поклати глава. Хартнъл сигурно бе искал всичко това да е изненада.

„Е, ние също имаме изненади“.

Тя отиде до леглото и сложи куфара си върху него. В тайника на куфара се криеха частите на разглобен „Зиг Зауер“. Засега Кат не отвори нищо, а вместо това огледа стаята по-внимателно.

На вратата, водеща към стаята на Пейнтър, се почука. Кат отиде и прокара картата си през четеца, за да го пусне. Той влезе мълчаливо и докато тя стоеше със скръстени ръце, обиколи цялата стая и банята.

Държеше устройство, като от време на време спираше, за да го доближи до някоя стена или отвор. Накрая кимна задоволено.

— Изглежда, и двете стаи са чисти. Можем да разговаряме спокойно.

— И сега какво? — попита тя и отиде при куфара си, готова да извади оръжието и да го сглоби.

— Сега намираме Сафия.

Кат прочете тревогата в очите му, но искаше той да мисли ясно и да е съсредоточен — за доброто на всички.

— Жива е — увери го тя. — Не биха я докарали чак тук, за да я убият. Трябва им за нещо.

— Но за какво?

— Добър въпрос. Ако разберем това, може би ще имаме по-добър шанс да я открием. — Кат погледна към вратата. — Но откъде да започнем?

Пейнтър се съсредоточи върху въпроса ѝ и безпокойството му видимо намаля. Накрая посочи коридора.

— Започваме с най-доброто кафе на света, след което опознаваме съседите.

23:26

„Няма никаква логика“.

Седнала в библиотеката на станцията, Сафия разтърка уморените си очи. Двамата с Рори бяха прекарвали по-голямата част от деня в копиране на йероглифите, татуирани по тялото на египетската принцеса. Задачата им бе трудна и мъчителна заради състоянието на тялото. На всичкото отгоре трябваше да работят в биозащитни костюми.

Някои места се четяха лесно, сякаш са били изписани преди години, а не преди хилядолетия. За други трябваше да използват ултравиолетова или инфрачервена светлина, за да различат знаците. Анатомията също представляваше предизвикателство — не беше лесно да различат знаците между съсухрените бедра или върху пръстите на краката, където едва се различаваха.

След девет часа тежък труд разполагаха с копие, което сканираха за по-лесна работа и превърнаха всеки изкривен от годините знак в по-

четивен. Сафия беше отворила на лаптопа си част от надписа. Беше като прояден от молци, целият в дупки и липсващи места.

Дори при най-внимателна работа някои от татуировките си останаха неразбираеми. В последен опит да изкопчат повече двамата с Рори бяха поставили триизмерен топографски скенер около тялото на трона. Четирите лазера на устройството щяха да регистрират всяка гънка и да задълбаят дълбоко в епидермиса. Софтуерът за обработка на изображения можеше дори да разгъва и опъва кожата и може би щеше да разкрие още.

Но процесът беше бавен и му бяха необходими часове.

Сафия и Рори оставиха скенера да работи през цялата нощ и дойдоха в библиотеката. Опитваха се да преведат малкото запазени части от надписа, но засега нямаха никакъв напредък.

— Това са пълни безсмислици — каза тя.

Рори седеше от другата страна на масата и работеше върху същата главоблъсканица на лаптопа си.

— Не може да са. Защо ѝ е било да покрива цялото си тяло с татуировки, които нямат никакъв смисъл?

— Може да е просто украса. Чувала съм, че някои хора си татуират китайски йероглифи, без да си дават сметка, че написаното не означава нищо.

— Не вярвам.

Тя въздъхна.

— Аз също. Трябва да има нещо важно, което се е опитала да запази.

„Но какво?“

— Може би е по-добре да започнем на свежа глава утре — каза Рори. — Късно е и и двамата сме уморени. Утре можем да опитаме да попълним още бели петна. Тя кимна безсилно.

— Все едно да се мъчиш да прочетеш книга, в която всяка втора дума липсва, а на запазените са изтрети половината букви.

— И тъй като задната част на мумията е силно изгорена — напомни й той, — губим и втората половина на книгата.

— Така е.

Рори се опита да потисне прозявката си, но не успя. Сафия се усмихна.

— Ще пробваме пак, когато можем да си държим очите отворени.

— Може би без това. — Рори посочи насиненото си и подутото око, болезнено напомняне за цената на неуспеха.

Причинителят на нараняването седеше до вратата. Погледът на Антон рядко се откъсваше от тях.

— Ще го измислим — обеща тя на Рори.

Започнаха да си прибират нещата и лаптопите.

Макар че компютърът на Сафия бе почти напълно откъснат от мрежата, тя можеше да общува с Рори чрез имейл или видеочат, ако на някой му хрумнеше нещо през нощта.

— Един последен въпрос — каза Сафия. — Липсва едно правоъгълно парче кожа. Ти каза, че баща ти го е изрязал за тестове.

— Да се опита да определи начина на мумифициране. Беше му се сторил странен.

— Колко странен?

— Смяташе, че имало нещо уникално около ритуала, на който е била подложена преди да я затворят в гробницата, но така и не обясни какво точно. Позволяваха ни да разговаряме само по един час седмично. — Той хвърли поглед към Антон. — И то само ако сме изпълнили онова, което се искаше от нас.

Сафия си представи липсващата част от надписа в реконструкцията.

— А направил ли е копие на написаното върху отрязаното парче?

— Нямам представа. Но дори да е направил, то най-вероятно е унищожено заедно с всичко друго.

— Какво се е опитвал да скрие баща ти? — промърмори на себе си тя.

Рори я чу.

— Очевидно нещо, за което си заслужава да умреш.

Сафия трепна и докосна ръката му.

— Извинявай.

Той сведе поглед и в гласа му се появи горчива нотка.

— И остави на мен да оправям батака.

Рори тръгна към вратата. Сафия забърза да го настигне, като търсеше някакви думи, с които да го утеши. Не можеше да си представи какво му е било. Рори не само се бореше с мъката от загубата на баща си, но и очевидно негодуваше, че Харолд го е изоставил. Баща му беше избрал да рискува живота си и да остави сина си в ръцете на похитителите им. А сега Рори беше принуден да върви по стъпките му.

Сафия се запита за този последен акт на баща му.

„От егоизъм ли го е направил, или от отчаяние?“

Тъкмо настигна Рори, когато на вратата на библиотеката се почука. Антон им махна да се дръпнат назад. Отвори, като препречи изгледа с тялото си. След кратка размяна на думи някой му даде папка.

Антон затвори вратата и им подаде папката.

— Резултатите от теста.

Сафия за момент се обърка, но я взе. Отвори я и видя, че в папката са резултатите от ДНК анализа на мумията. Беше само един от серия тестове, от състояние на тъканите до радиовъглеродно датiranje. Не беше очаквала да получи резултатите толкова бързо, но трябваше да се досети, като се имаше предвид кой финансира това начинание.

Тя се дръпна от вратата и повика и Рори. Не очакваше да открие нищо особено изненадващо. Беше помолила за генетичен анализ на автосомалната и митохондриалната ДНК в опит да проследи произхода на жената. Надяваше се, че това може да ѝ даде някаква представа къде в Древен Египет е живяла тя.

В папката имаше над трийсет страници подробни резултати, графики и таблици, но обобщението беше на първата страница. Тя прочете последните редове на глас:

— „Обектът е носител на няколко потвърждаващи алели и маркери, но най-съществено е наличието на хаплогрупа Klalbla, която

говори за левантински произход. Същевременно отсъства монофилетичната подгрупа I2, очаквана у субекти с египетски произход“.

Рори се намръщи.

— Археогенетиката никога не ми е била любима. Какво означава това?

Сафия преглътна, докато си представяше тялото на жената на трона.

— Означава, че *не е* египтянка.

— Какво?

Тя си повтори наум най-важната част: *говори за левантински произход*.

— Мисля... — Сафия се обърна към Рори. — Мисля, че е еврейка.

23:55

Саймън излезе от леденостудения басейн, взе една затоплена хавлия и започна да бърше енергично тялото си.

Това беше ритуал, който изпълняваше всяка вечер преди лягане. Личният му басейн беше широк само един метър и дълбок три и половина, пълен с вода с постоянна температура 12 градуса. Всяка нощ той скачаше и се гмуркаше, като хващаше металната халка, закрепена за дъното. Държеше се здраво за тази котва, докато не му свършеше въздухът, след което се изстрелваше обратно нагоре.

Вече чувстваше успокояващия ефект от гмуркането, една от многото ползи от този ритуал. Твърдеше се също, че той подобрявал циркулацията на лимфната течност, засилвал имунната система и активирал изгарянето на мазнини. Ако не друго, очевидно подобряваше кръвообращението, тъй като сърцето му биеше бясно.

Цялото му тяло потръпна още веднъж, после той облече дебел халат.

Беше открил, че спи много по-добре, след като е шокирал организма си с тази малка криотерапия. Ритуалът помагаше на тялото му да се освободи от объркването в тази земя, където денят и нощта продължаваха месеци.

Освен това можеше да мисли по-ясно, да се отърси от досадите на деня.

Като изненадващото посещение на двамата инспектори от АИОП.

„Защо точно сега?“

След по-малко от четирийсет и осем часа предстоеше важен експеримент. Условиата бяха идеални. Приближаващата буря бе топла — голяма рядкост тук, където условията се приемаха като пустинно сухи — и съвпаднаше с геомагнитна буря от мощно слънчево изригване, регистрирано преди два дни. Всичко беше на мястото си и никак не му се искаше да отлагат.

Докато прехвърляше наум променливите, Саймън излезе и тръгна бос към библиотеката си. Личните му покои заемаха цялото *нето* подземно ниво, до което имаха достъп само шепа служители на станцията. Влезе в библиотеката и се наслади на топлината, издигаща се от пода, застлан с ръчно рендосани дъски. Помещението бе комбинация на старо и модерно. Три стени бяха заети от махагонови шкафове, пазещи книги и томове на стотици години, както и артефакти и съкровища, държани под стъклени похлупаци.

Цялата четвърта стена бе посветена на Никола Тесла. Тя бе истински музей на изобретателя. Дори плазменият екран, който оживя при влизането му, показваше изглед към Манхатън от стария апартамент на Тесла в хотел „Ню Йоркър“ — стая 3327, на чиято врата още имаше мемориална табелка с името му.

„Стаята, в която е свършил неговият живот и започна страстта на моя“.

Загледа се в най-ценното си притежание. Дебела черна книга под стъклена витрина, осветена отгоре с мека светлина.

На сутринта след смъртта на Тесла през 1941 година^[1] племенникът му Сава Косанович нахълтал в хотела и открил, че тялото на Тесла вече било изнесено, а стаята преобърната наопак. Липсвали томове технически документи, в това число бележник от няколкостотин страници, който Тесла бил заръчал на Сава да пази след смъртта му. ФБР поели разследването и конфискували всичките му останали книжа и трудове, а правителството ги обявило за важни за националната сигурност.

„И нищо чудно“.

Саймън погледна сложения в рамка брой на „Ню Йорк Таймс“ от 11 юли 1934 г. Заглавието гласеше „Тесла (78) разкрива нов лъч на смъртта“. Статията описваше лъчево оръжие, способно да свали десет хиляди самолета на стотици километри разстояние. Но вместо да го разглежда като оръжие, Тесла вярвал, че изобретението му може да доведе до световен мир, и заявил, че когато всички страни разполагат с него, войните ще спрат. Освен това си представял как същото изобретение ще позволи безжично пренасяне на енергия и дори ще може да нагрява горните слоеве на атмосферата, създавайки изкуствени полярни сияния, които да осветяват нощното небе по целия свят.

Саймън се усмихна.

Този човек е бил визионер, далеч изпреварил времето си.

Но сега това време най-сетне бе настъпило.

Загледа се в черния бележник. Всяка страница бе грижливо изписана на сръбски, родния език на Тесла. Саймън го беше открил, докато помагаше за финансирането на ремонта и разширяването на музея „Тесла“ в Белград. През 1952 г. правителството най-сетне върнало архива на Тесла на племенника му и той се съхраняваше в музея. Но дори Сава знаел, че голяма част от книгата му са задържани от американските власти и по-точно от Националния изследователски комитет към Министерството на отбраната, ръководен по онова време от Джон Г. Тръмп, чичото на известен нюйоркски магнат на недвижими имоти.

Накрая Сава се оказал прав.

Саймън бе похарчил милиони в търсене на изчезналите документи. И научи, че преди да умре през 1985 г. Джон Тръмп завещал множество научни книжа на своята алма-матер — Масачузетския технологичен институт. Изпрати в МТИ научен детектив, който да прерови купищата документи в търсене на всичко, свързано с Тесла.

Искането на Саймън не беше случайно. През по-късен етап в живота си Джон Тръмп бе основал „Хай Волтидж Енджиниъринг Корпорейшън“, която произвеждала генератори на Ван де Грааф — генератори на ток, които не се различаваха много от бобината на Тесла. Тръмп дори бил обявен от Националната инженерна академия

за „пионер в научното, инженерното и медицинското приложение на машините с високо напрежение“.

„Думи, които със същия успех описват и Тесла“.

Доста подозрително, особено като се имаше предвид, че Джон Тръмп бе ръководил закриването на НИКМО...

Та Саймън изпрати детектива си да прерови документите. И сред тях той бе попаднал на бележник без означение, изписан на ръка на сръбски.

Саймън се загледа в книгата зад витрината.

„Изгубеният бележник на Тесла“.

Нищо чудно, че в НИКМО го бяха сметнали за безполезен. Бележникът *не беше* трактат за построяване на лъчево оръжие (поне не напълно), а разказваше шантава история от 1895 г. По-късно в едно интервю Тесла намекнал за тайните, които могат да се открият в бележника, като заявил, че е открил истинската природа на енергията „от нов и неочакван източник“.

„И наистина го е направил“.

Но докато Тръмп и НИКМО бяха сметнали бележника за измишльотина, Саймън го прие за истина. За да провери твърденията в него, той изля милиони в благотворителна дейност в Африка и финансира строителни и жилищни проекти по поречието на Нил, което на свой ред означаваше финансиране на археологически проучвания в района. Тъй като университетите се надпреварваха за изследователски проекти, особено за скъпата теренна работа, за Саймън не беше трудно да използва тези начинания и за собствените си цели.

И преди две години, след десетилетия търсене, воден само от най-смътни улики, Саймън бе открил онова, което Тесла се беше заклел никога да не разкрива.

Беше истинско чудо, но вървящо с огромни рискове.

Избухналата пандемия беше свидетелство за това.

Саймън се намръщи. Разбираше защо Тесла и двамата му другари са се заклели да си мълчат. Откритието им беше било отвъд способностите им да го овладеят, а рискът от провал — твърде голям.

Затова го бяха оставили погребано в пустинята — докато светът не стане готов.

Сви решително юмрук.

„Аз ще направя онова, което Тесла не е могъл“.

Заради света.

Независимо на каква цена.

Разнесе се мелодичен звън и Саймън се обърна към единствената стена, която не беше заета от библиотечни рафтове. На нея имаше монитори, които му служеха като цифрови очи към станцията. Той отиде при тях и прие обаждането. Правеше го всяка нощ, точно в дванайсет.

Лицето на Антон се появи на централния екран. Беше готов за последния доклад за деня.

— Сложи ли подопечните ти да си легнат? — попита Саймън.

— Доктор Ал-Мааз е заключена в стаята си — отвърна Антон. — Днес имаше добър напредък и откри нещо, което вероятно е убягнало дори на професор Маккейб.

— Относно какво?

— Обектът в лабораторията, мумифицираната жена, не е египтянка, а от еврейски произход.

— Еврейски ли?

Антон сви рамене.

— Не е ясно какво е значението на откритието, но работата ще продължи утре.

Саймън седна в креслото пред мониторите и се замисли. След като бе открил бележника на Тесла и плановите му за електрическия микроб, бе търсил начини да укроти опасния организъм — чрез научни и исторически средства.

Тесла бе намекнал за подобно решение, но отговорът явно го бе смутил и уплашил достатъчно, че да не се впусне в подробности.

Това беше *единственото*, което спираше Саймън от последния етап на работата му. От теоретична гледна точка всичко изглеждаше логично. Но всеки провал рискуваше да доведе до екологична катастрофа, в сравнение с която разливането на петрол от „Ексон Валдес“ щеше да бъде като обърната чаша мляко.

Но все пак светът беше изправен пред още по-голяма заплаха.

На Елсмиър затоплянето вече променяше химичната среда в езерата и блатистите райони, което водеше до изчезване на видове и хабитати. И това беше само върхът на пословичния топящ се айсберг. Учените предвиждаха, че ако не се вземат мерки, биосферата на планетата ще се срина в рамките на това столетие.

„Освен ако не се намеси един истински визионер“.

Саймън за хиляден път обмисли предизвикателствата, пред които беше изправен. Експериментът, който трябваше да започне след два дни, беше първата фаза, локализиран опит. Той щеше да послужи като потвърждаване на концепцията в реални условия. Но смееше ли да рискува, особено когато станцията се намираше под наблюдение?

— Ами гостите ни? — попита Саймън. — Нашите приятели от АИОП?

— За последно ги видях да си бърбят на чашка кафе в кафенето.

— Сигурен ли си в проверката им?

Антон кимна.

— Работят за АИОП от близо десет години.

„Добре“. Не искаше да си навлича още проблеми.

— Утре ще им организираме официалната туристическа обиколка и ще ги изпратим по живо, по здраво при първа възможност.

И все пак нещо около тях го тормозеше, макар че не можеше да каже какво точно. А Саймън се доверяваше на интуицията си. Както бе казал Тесла, „инстинктът е нещо, което надхвърля знанието“.

— Антон, трябва да ги държим под око.

— Разбира се.

— А какви са новините от Судан? Как се справя сестра ти с другия проблем?

— Всичко тече по график. Въпросът скоро би трябвало да се уреди.

— Много добре.

Обсъдиха още някои подробности и Саймън прекъсна връзката.

Поседя известно време, след което пусна картина от друга секретна част от станцията. На екрана се появи пещера, осветена от ярки прожектори. Тя беше част от старата мина Фицджералд, от която бяха добивали никел и олово. Пещерата била наводнена преди половин век и останала незамръзнала на тази дълбочина. Саймън си спомни как я бе видял за първи път, докато строяха станция „Аврора“. Водите ѝ бяха съвършено сини, като спомен за небето.

В крайна сметка старата мина беше послужила като идеален резервоар.

Загледа се в езерото. Равната му повърхност отразяваше стоманеното скеле над него. Но водите вече не бяха кристално сини, а

тъмночервени, като пролята кръв.

Побиха го тръпки, когато си спомни друг цитат от Тесла и се запита дали визионерът не е предсказвал какво може да се случи, ако тайната в дневника му излезе наяве.

„Може да доживеете да видите създадени от човека ужаси, надхвърлящи всякакво въображение“.

Саймън се замоли поне в този случай човекът, на когото се възхищаваше, да греши.

---

[1] Тесла умира през нощта между 7 и 8 януари 1943 г., а тялото му е открито два дни по-късно от камериерка. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

СЪНУВАЩИЯТ БОГ

15.

3 юни, 06:18

Суданската пустиня

Изгревът удари като ковашки чук.

Когато слънцето се подаде над скалистите хълмове от дясната му страна, Грей изруга под нос, спусна сенника и присви очи. През последния час небето постепенно изсветляваше, но той не беше подготвен за огненото начало на новия ден.

Докато караше, останалите спяха или дремеха. На задната седалка Джейн се беше сгушила в Дерек, който беше отметнал глава и спеше с отворена уста. Ковалски седеше с брадичка на гърдите и хъркането му си съперничеше с гърленото ръмжене на двигателя. Сейчан бе на предната седалка, опряла глава в прозореца.

Единственият буден от групата се носеше пред тежкия камион. Ахмад беше яхнал стар пустинен мотор „Сузуки Тракър“ и експертно лъкатушеше насам-натам: дебелията задна гума оставяше следа по коварния терен. Ахмад бе взел мотора преди групата да напусне Руфаа. Ковалски му помогна да го натовари в каросерията на камиона; в момента там спеше кучето му Анджин, сгушено между раниците им.

Преди три часа Ахмад ги беше отвел до мястото, където семейството на братовчед му намерило професор Маккейб. Спряха и огледаха, но не откриха никакви следи. Онова, което не беше стъпкано от местните спасителни екипи, бе заличено от силните ветрове и пясъците. Същите тези пясъци бяха заличили и следите на професора до това място.

Затова продължиха към координатите, отбелязани от хикса на картата на Дерек. Ахмад разтовари мотора и водеше, като търсеше евентуални следи от минаването на професора. Караше на широки дъги далеч пред камиона, с изгасен фар. Твърдеше, че виждал по-добре само на светлината на луната и звездите.

Грей го следваше в нощта, но нямаше очите на пустинен номад и затова бе оставил фаровете да осветяват пътя пред него. През

последния час се изкачваха в район от хълмове, почти изравнени от слънцето и вятъра.

Сейчан се размърда и се протегна. Заслони очи от яркото слънце.

— Колко е часът?

— Време е да потърсим убежище. След два часа ще стане истинска пещ.

— Колко остава до координатите на Дерек?

Грей погледна джипиес картата на сателитния си телефон.

— Трийсестина километра, всичките без път.

Като гледаше хълмовете пред тях, разделени от сухи речни корита, известни като уади, и изваяните от вятъра хребети, Грей си даваше сметка колко мъдър е бил изборът на превозно средство. Максималната скорост на камиона бе сто километра в час, но пък той компенсираше мудността си с невероятната си проходимост. Все пак, преди да се захванат с очакващите ги препятствия, трябваше да спрат, за да се разтъпчат и да хапнат нещо.

Ахмад явно имаше същата идея. Далеч пред тях той завъртя мотора, като вдигна след себе си пясъчна вълна, и посочи към една ниска скала, под която имаше сенчест оазис.

Грей се насочи натам. Останалите вече също се събуждаха с пъшкане и мърморене.

— Ще направим кратка почивка — каза Грей. — Двигателят трябва да се охлади преди последния преход.

Ковалски изпухтя.

— Добре. Защото трябва да поговоря с един човек за една камила. Направо *прекалих* с водата.

Ахмад спря мотора и ги зачака. Подскачаше и махаше с ръка, подканваше ги да побързат.

„Откъде взема толкова много енергия това хлапе?“

Грей най-сетне спря в сянката. Отзад се чу радостен лай и Анджин скочи и побягна към господаря си. Докато куче и момче изпълняваха неподвластния на времето танц на срещата, останалите се изсипаха от кабината.

— Елате види, елате види! — настоятелно извика Ахмад.

Грей поведе групата към него; само Ковалски се отдели, за да поговори насаме с камиляра.

— Вижте. — Ахмад посочи пясъка. — Следи.

Грей даде знак на останалите да спрат и обходи мястото.

— Определено следи от кубинки. И пясъкът е разровен, сякаш някой е искал да прекара нощта на по-хладно.

— Или деня — каза Джейн. — Баща ми познаваше пустинята. Би пътувал през нея само нощем.

— Харолд беше корав мъж — съгласи се Дерек.

— Но не е бил на себе си — напомни им Сейчан. — Кой знае кой може да е лагерувал тук.

— *Бил* е баща ми. Сигурна съм.

Джейн клекна и започна да оглежда пясъка.

Дерек я докосна по рамото.

— Джейн, може да е бил той, може и да не е.

Тя избута ръката му.

— Ако е бил баща ми, може да е оставил...

Пръстите ѝ докоснаха нещо в пясъка. Сепната, Джейн рязко дръпна ръката си. Беше напипала гърлото на стъклен съд, затворен с гумена запушалка.

Грей клекна до нея.

— Дай на мен.

Посегна и измъкна нещото от пясъка. Беше епруветка — с нещо навито и напъхано вътре.

— Баща ми явно не е искал похитителите му да се доберат до това и го е скрил за всеки случай тук — възкликна Джейн.

— Но какво има вътре? — попита Сейчан.

Грей прецени риска да го отвори — даваше си сметка за болестта, чийто носител е бил професорът. Но пък роднините на Ахмад не се бяха разболели, а професорът определено бе скрил епруветката нарочно с надеждата, че ще бъде открита от подходящите хора.

„Е, като ще е, да е“.

Хвана тапата, махна я и изтръска навитата тръбичка в шепата си. Беше малък пергаментен свитък. Останалите се скупчиха около него, докато го развиваше. Той действаше много внимателно — свитъкът бе много стар.

Щом го разви, видя ред йероглифи, изписани по дължината му.

— Къде е това? — попита Сейчан.

Грей я погледна.

— Само на три километра от мястото, към което сме тръгнали. Много близо до хикса от картата на Дерек.

Джейн се изправи.

— Трябва да идем там.

Грей кимна, нави парченцето кожа, прибра го в епруветката и посочи камиона.

— Да се товарим.

Ковалски се върна при тях. Крачеше енергично, като поглеждаше през рамо към небето. В бързината беше забравил да си вдигне ципа.

— Какво има? — попита го Грей.

— Мисля, че ни следят.

— Какво?

— Отидох да се изпикая и видях нещо да се движи в небето, ниско над хоризонта. Изчезна в светлината на слънцето.

— Може да е било птица — предположи Дерек. — Ястреби и лешояди навлизат толкова дълбоко в пустинята, особено рано сутрин.

Грей изгледа Ковалски.

— Ти какво мислиш?

Ковалски разтърка тила си.

— Може би. Не знам. Но дяволите да го вземат, още преди да го видя имах чувството, че някой ме гледа.

Джейн се обърна към Грей.

— Какво ще правим?

Грей прецени положението. Ковалски може и да не беше най-блестящият ум, но имаше здрави инстинкти, особено когато ставаше дума за оцеляване. От друга страна, не можеха да побягнат обратно към Нил, подплашени от гладен лешояд. Залогът бе прекалено голям.

— Продължаваме — реши той. — Но се оглеждайте зад себе си.

— И небето — добави Ковалски и най-после се сети да си вдигне ципа. — Не забравяйте небето.

Сейчан погледна Грей. Тревогата ѝ бе очевидна. Беше твърдо убедена, че непознатият, който бе душил около камиона им в Руфаа, не е обикновен крадец. Това можеше да е допълнително доказателство. Ако беше така, заключението можеше да е само едно.

„Отиваме в капан“.

07:02

Когато дронът кацна на пясъка до лагера, Валя изруга. Изтощената машина — RQ-11B „Рейвън“ — имаше размах на крилете метър и двайсет и тежеше около два килограма. Това бе една от двете птички, които използваха за въздушно наблюдение. Всяка имаше заряд само за деветдесет минути, така че тя ги редуваше, за да следи целите, като им сменяше акумулаторите.

След като пристигна в полунощ от Руфаа, бе следила бавния напредък на противника през пустинята от малка наземна станция, скрита под камуфлажен навес. Лагерът беше сред хълмовете, гледащи към равния терен между нея и Нил. Беше предположила правилно, че ще се насочат първо към мястото, където местните бяха намерили професор Маккейб.

Знаеше, че все пак има минимална вероятност да греши, и се беше надявала да сложи проследяващо устройство на камиона им. Сега то щеше да ѝ е още по-полезно. След изгрев-слънце не смееха да използват дроновете. Валя вече беше задържала последния прекалено дълго във въздуха. За момент камерата на дрона бе уловила едрият мъж от групата, който гледаше с присвити очи право в обектива.

Може и да не беше забелязал птичката, но въпреки това Валя съжаляваше, че не я е приземила по-рано. Беше поела риска с надеждата да разбере какво беше развълнувало групата преди малко. Беше ги зърнала, докато се бяха скупчили заедно и разглеждаха нещо, но скалата над тях ѝ пречеше да види какво точно.

„Какво са намерили?“

Беше особено подозрителна към курса, по който бяха пътували през цялата нощ. Камионът, воден от малък мотоциклет, се движеше право към тяхната позиция, сякаш противникът знаеше къде отива. Валя беше очаквала групата да търси на по-широка площ с надеждата да открие следата на професора.

Но вместо това те се движеха с необичайна точност.

„Невъзможно е да знаят какво има там“.

— Отново потеглиха — прозвуча глас в ухото ѝ.

Беше разузнавачът, когото бе изпратила да заобиколи и да дебне камиона, когато той излезе от сянката.

Валя се обърна надясно и забеляза прашния облак на около три километра на запад. Разполагаше с още шестима души, пръснати из каньоните и хълмовете. Без да брои водача им.

— Какви са заповедите? — попита Крюгер, който стоеше сковано до нея.

Вилем Крюгер, подобно на останалите от екипа, който беше подбрала лично, бе бивш командос разузнавач от специалните части на Южна Африка. Той и екипът му бяха изхвърлени от бригадата по обвинения, че са осигурявали въоръжена охрана на трафиканти на хора из континента. Валя не знаеше дали тези истории са верни. Знаеше само каква е репутацията им. Те бяха брутални, ефективни и безкомпромисни.

Крюгер присви очи към далечната прашна дия.

— Да ги доближим ли?

Тя обмисли въпроса му, загледана в емблемата на пустинната му униформа — черен кинжал върху зелен лавров венец. Това беше старата му значка от специалните сили — но тъмният нож ѝ напомни за друг, за любимото *атамè* на баба ѝ.

Помнеше обещанието, което беше дала снощи — клетвата, изрязана в студена плът. Пръстите ѝ разсеяно погладиха черната дръжка на камата, прибрана в ножницата в ръкава ѝ.

Заповедта ѝ бе да залови Джейн Маккейб. Останалите нямаха значение.

— Още не — реши тя.

Крюгер я погледна питащо.

— Знам накъде са тръгнали — каза тя, обхваната от внезапна увереност. — Към задънена улица.

„Още по-задънена, ако открият онова, което е скрито там“.

08:08

Камионът се наклони, докато минаваше над един голям камък, и Джейн се вкопчи в дръжката на вратата. Пълзяха по тежкия терен вече повече от час.

— Имам чувството, че мога да вървя по-бързо от това чудовище — каза Дерек, когато камионът се изправи, като се люлееше тежко на ресорите си. Държеше се здраво в другия край на задната седалка.

Сейчан, която седеше между тях, се наведе напред и попита:

— Колко още остава?

„Адски добър въпрос“.

Грей посочи напред.

— Виждаш ли клисурата между онези два хълма? Координатите на професор Маккейб са за точка от другата ѝ страна.

Ахмад, който продължаваше да ги води, изчезна с мотора си в сенките между отвесните скали. Анджин го подгони. Темпото им беше достатъчно бавно, та кучето да не изостава — понякога дори се отклоняваше, за да провери някоя интересна миризма и да я препикае.

Продължиха след момчето и кучето, но скоростта им намаля още повече, тъй като теренът стана по-труден. Когато стигнаха клисурата, можеше да ги изпревари дори охлюв.

Клисурата изглеждаше широка точно колкото да ги побере. Джейн си представи как засядат, заклещени между двете каменни стени. При липсата на задна врата и отвор на тавана щяха да останат в плен на милостта на слънцето, когато то се издигнеше по пладне, за да ги изпече в кабината.

Разнесе се силно и продължително стържение на камък по метал, от което чак зъбите я заболяха. Сигурна беше, че страхът ѝ е на път да се превърне в реалност. Дори Грей се огледа разтревожено.

— Ковалски...

— Има предостатъчно място — настоя гигантът.

— Тогава защо сваляш боята от моята страна?

Ковалски сви рамене.

— Какво са няколко бойни белега?

След още пет напрегнати минути стените от двете им страни се раздалечиха. Камионът набра скорост.

— Нали ви казах — промърмори Ковалски.

Клисурата свърши в пясъчна купа с размерите на футболно игрище, заобиколена от отвесни скали. Подухна вятър и раздвижи пясъка. По краищата имаше мънички дюни — приличаха на вълнички, вдигнати от вятър в езеро.

Ахмад беше спрял в сянката, покриваща половината долина в този ранен час. Беше слязъл от мотора и даваше на Анджин да пие вода от манерката си.

— Е, докарах ни дотук — каза Ковалски, след като вкара камиона в сянката и спря. — Сега какво?

Сейчан се намръщи.

— Това място е пусто.

Джейн реши, че трябва да защити баща си, да бъде неговият глас.

— Трябва да има нещо.

— Джейн е права — обади се Дерек. — Харолд е нямало да рискува всичко и да скрие координатите, освен ако не са важни.

— Да огледаме — каза Грей. — Ще се разделим на две групи и ще претърсим покрай скалите.

— А защо просто не идем да видим защо хлапето е толкова развълнувано? — предложи Ковалски.

Ахмад им махаше и сочеше кучето. Анджин се беше напила и бе изтичала при една от стените, привлечена от някаква миризма. Сега ровеше енергично сред камъните в подножието на скалата и между задните ѝ лапи хвърчеше пясък.

Всички слязоха, обзети от любопитство. Вече бе станало значително по-горещо, дори на сянка. Забързаха към момчето.

— Анджин намери — каза Ахмад. — Елате види.

Джейн погледна погълнатото от заниманието си куче и моментално видя какво е развълнувало толкова Ахмад. В отвесната стена имаше метална врата. За да бъде скрит по-добре от случайния поглед, металът бе третиран с киселина и имаше червеникавосивия цвят на околния варовик.

Вниманието на Дерек беше насочено другаде. Той бе клекнал да прокара ръка по един от камъните.

— Това не са камъни. А стари тухли.

Джейн погледна към вратата.

— Вратата е била зазидана.

Представи си как баща ѝ идва тук преди две години и отваря вратата. Но това не беше неговият добросъвестен стил. Някой беше прегазил всичко, или от невежество, или изобщо не се бе интересувал от запазването на откритата тук история.

Анджин ровеше под вратата и беше разчистила част от наветия пясък. Явно бе доловила някаква миризма. Джейн си спомни за болестта, донесена от баща ѝ.

— Ахмад, няма да е зле да дръпнеш Анджин, докато не разберем с какво си имаме работа. — Обърна се към Грей. — Трябва да вземем лопатите. А също маските и каските.

Екипът разполагаше със специални маски, подобни на тези на пожарникарите, само че с филтри, които бяха достатъчно фини, за да спрат бактерии.

В конкретния случай архея.

След кратко разчистване на вратата всички си сложиха маските, като внимателно провериха дали прилепват плътно към лицата им. Единствено Сейчан се бавеше. Държеше маската за ремъците ѝ и непрекъснато оглеждаше небето и ръба на скалите.

Тя щеше да им пази гърба и да остане с Ахмад и кучето.

Джейн почти беше забравила за опасността, че някой може да ги следи. По пътя насам не бяха видели в небето нищо странно. Дори сега пустинята беше тиха. Единственият звук бе призрачното свирене на вятъра между скалите и съскането на пясъка.

Разбира се, и туптенето на сърцето ѝ.

Но сърцето ѝ бе разтуптяно не от страх — е, поне не изцяло, — а от тръпката на откритието. Беше на крачка да открие какво се е случило с баща ѝ. В този момент се чувстваше по-близо до него, отколкото от много време. Представи си вълнението му, когато е стоял на същия този праг. Сигурна беше, че неговото сърце е било разтуптяно също като нейното.

Но този момент на връзка бе примесен с мрачна меланхолия. Джейн чувстваше дълбочината на загубата си по-силно от всеки друг път. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Спомни си коментара на Дерек как мъката те хваща неподготвен.

Вече си беше сложила маската и не можеше дори да си избърше очите. Затова се извърна от останалите, докато се овладее. Единствено стърженето на метал по пясък я накара най-сетне да се обърне.

Грей и Ковалски отворяха вратата.

Докато влизаха, Джейн включи фенера на каската си и насочи лъча към тъмния тунел зад прага.

— Готова ли си? — попита я Грей.

— Повече от готова. — Тя пристъпи напред. — Цели две години чакам този момент.

08:40

Грей водеше, а Дерек вървеше след Джейн и фенерът му осветяваше краката ѝ. Таванът на коридора бе нисък и трябваше да се навеждат, за да пазят каските си. Зад Дерек Ковалски направо се беше превил наполовина и се мъкнеше последен като някаква горила.

Тунелът се спускаше под лек наклон.

Джейн прокара ръка по стените.

— Изкуствен е — каза тя на Дерек с глас, приглушен от маската. — Някой го е прокопал в пясъчника. Чудно ми е колко ли е дълъг. Може да се окаже втори Деринкую.

Дерек беше чел за откриването на Деринкую, подземен град в Анатолия, на територията на днешна Турция. Беше отпреди пет хиляди години и обхващаше шест километра тунели, пещери, шахти и къщи на множество нива. Находката бе поредното доказателство, че древните са могли да създават инженерни чудеса с ограничените си инструменти. Пирамидите в Гиза бяха само върховете на онова, което оставаше под земята в този регион и чакаше да бъде открито.

„Но какво е било изкопано тук? И защо?“

— Отпред се разширява — обяви Грей.

След още няколко метра коридорът свърши в сводеста пещера, изсечена в скалата.

Докато влизаше в залата след Грей, Джейн прекрачи един стърчащ камък на прага. В следващия миг се изправи и ахна.

Дерек я настигна след секунда и видя причината за смайването ѝ.

— Боже мой...

— Изумително е — промълви Джейн.

Дерек погледна в краката си. Камъкът не бе просто камък, а *устна*. Извиваше се деликатно в краищата, скривайки редица каменни зъби — резци и кътници, изваяни в покрития с пясък под. Някои бяха напукани и счупени. Пораженията изглеждаха нови и събудиха инстинктивния му гняв към ужасяващото оскверняване на това археологическо съкровище.

Лъчите на фенерчето се плъзнаха по помещението, осветявайки подробностите. Над тях имаше втора устна и зъби. Таванът беше оформен като небце. Подът се извиваше плавно като език.

Ковалски се изправи и се огледа намръщено.

— Да се надяваме, че няма да бъдем сдъвкани и изплюти.

Джейн бавно пристъпи напред.

— Анатомичните детайли са зашеметяващи. — Тя насочи лъча на фенера си към стърчащо парче камък. — Това трябва да е бил мъжецът. А онези издатъци по стените от двете страни трябва да са сливици.

— Май лявата сливица е извадена — каза Ковалски, който бе забелязал пораженията там.

Дерек също пристъпи напред и освети отсрещната стена на залата. От нея започваха два тунела. Знаеше какво трябва да представляват те.

— Хранопроводът и трахеята...

И наистина, повърхността на единия тунел изглеждаше гладка и мускулеста, докато другата беше на пръстени, също като дихателната тръба. Дерек успя дори да различи смътно ларинкс зад триъгълния епиглотис.

— Какво е всичко това? — попита Ковалски.

Грей стоеше на няколко стъпки от тях и осветяваше извития таван, където твърдото небце ставаше меко.

— Там пише нещо. С йероглифи.

Дерек отиде при него. Покрай цялата демонстрация на художествени умения на това място беше пропуснал този детайл. Каменният свод беше покрит с три реда йероглифи.

Джейн прокара длан по първия ред.

— Който идва при онзи, който го вика...

— Май става дума за нас. — Ковалски огледа гигантската уста.

— Но кой е *той*? В чия уста сме?

— Отговорът е в следващите два реда — каза Джейн и посочи йероглифите по свода. — Това е името на египетски бог, изписано по два различни начина.

— Кой бог? — попита Грей.

— Божество, появило се късно в пантеона — обясни Джейн. — Името му е Туту. Първоначално е бил закрилник на гробниците.

— Страхотно — измърмори Ковалски.

Джейн не му обърна внимание.

— По-късно станал пазител на съня, защитник на сънищата.

— Както и господар на демоните — напомни й Дерек.

Ковалски нагласи маската си по-добре.

— Става все по-чудесно.

— Ако това място е наистина източникът на патогена — отбеляза Джейн, — болестта може да е *демонът*, когото пази този изваян Туту.

Дерек погледна към тунелите, които водеха навътре, представи си цяло тяло под хълмовете, подземен бог, спящ от хилядолетия, сънуващ през всичкото това време, пазещ нещо опасно.

Но обяснението на Джейн го тормозеше. Той усещаше, че тук има още нещо. Особено като се имаше предвид, че една подробност около всичко това беше определено *сбъркана*.

Той я посочи.

— Джейн, погледни последния знак, седящата фигура. Обикновено името Туту завършва с фигурата на лъв или мъж.

Тя кимна.

— Защото винаги се изобразява като същество с главата на мъж и тялото на лъв.

— Именно. — Дерек посочи. — Но виж края на втория ред. Това е *жена*, а не мъж.

Джейн пристъпи по-близо.

— Прав си.

— За какво става дума? — попита Грей.

Дерек извади айпада си от раницата да му покаже. Освен това искаше да заснеме всичко това. Зареди каталог на йероглифи и показва

на Грей двата символа за мъж и жена.

— Обърни внимание как мъжът седи с кръстосани крака и вдигната ръка, докато жената е седнала благопристойно. — Посочи последния знак. — Това със сигурност е жена.

Грей се намръщи под маската си.

— Но защо това трябва да е важно?

Дерек сви рамене и поклати глава.

— Не знам.

— Чакай малко. — Джейн докосна развълнувано рамото му. — Помниш ли скицата в дневника на баща ми? На египетския съд за масла.

— Арибалосът. Онзи с двете глави. — И тогава той също се сети. — Боже мой, права си!

— За какво говорите? — попита Грей.

Дерек зареди рисунката на съда, доволен, че беше сканирал стария дневник на Харолд.

— Това е талисманът, подарен на Ливингстън от местния, задето спасил сина му.

— Освен това е съдът, в който се твърдяло, че имало вода от Нил от времето, когато реката станала на кръв — обясни той. — След отварянето му в Британския музей затвореният вътре патоген убил над дваисет души.

Грей кимна.

— Но тогава успели по някакъв начин да спрат разпространяването на заразата в Англия.

— И може би същото се е случило по времето на Мойсей — каза Джейн. — Може би древните са намерили лечение и по някакъв начин колегите ми от деветнайсети век са го копирали. Отговорът може да се намира тук.

— Какво те кара да мислиш така? — попита Грей.

— Виж двете глави на съда — отговори Дерек вместо нея. — Едната е на лъв, а другата на жена. — Той посочи нагоре към последните два реда йероглифи. — И обърни внимание на двете изписвания на името на Туту. Едното свършва с лъв. А другото е жена.

— Също като при съда — каза Джейн. — Не може да е съвпадение. Онзи арибалос трябва да е дошъл от това място. Още едно доказателство, че източникът на патогена трябва да е някъде долу. И може би и лекарството също.

Дерек погледна Грей. Дори зад защитната маска ясно си личеше, че се е замислил сериозно. После очите му се разшириха, когато осъзна нещо.

— Чудя се... — промърмори той на себе си.

— Какво? — попита Дерек.

Грей поклати глава и насочи лъча на фенера си към двата коридора, които водеха навътре.

— Да продължаваме.

— Но по кой път? — попита Джейн. — По хранопровода или по трахейта?

Тя се наведе и влезе в ларинкса, за да огледа по-добре двете възможности — после проточи врат и погледна право нагоре.

— Джейн?

— Има отвор. — Когато се изправи, главата ѝ изчезна в тавана. Джейн затътри крака и се завъртя бавно. — Боже мой! Елате да видите.

Дръпна се настрани, за да могат Дерек и Грей да застанат до нея.

Дерек се изправи и пхна глава в малка кухня. Входът ѝ беше затворен с прозрачен найлон, закрепен с тиксо, но лъчите на фенерите им минаваха през него.

— Това е черепна кухня — каза Джейн.

— Права е. — Дерек забеляза как стените са изваяни така, че да имитират гънките на мозък. По куполообразния таван бяха изобразени дори двете полукълба.

Грей насочи лъча си по-надолу.

— Погледнете от двете страни.

Лъчът му освети редици малки ниши, изсечени в скалата. В тях имаше египетски съдове с размерите на грейпфрут. Някои бяха строшени преди много време на купчини чирепи. Други бяха празни. Но всички останали имаха позната форма и размери — запечатани съдове с профилите на лъв и жена.

— Идентични са с арибалоса на Ливингстън — каза Джейн и освети една от празните ниши. — Съдът явно е бил взет оттук. Може би е бил откраднат преди много време.

— Нищо чудно, че някой е запечатал това място. — Грей освети няколко купчини чирепи по пода.

Някои от тях изглеждаха счупени относително наскоро.

„Инцидент ли е имало?“

Джейн се обърна към Дерек.

— Щом съдовете се пазят тук, значи древните са знаели, че патогенът в тях атакува мозъка. Защо иначе да ги държат тук?

— Може и да си права.

Джейн приклепна в ларинкса.

— И ако са знаели това, може би са знаели и повече.

Дерек я последва.

— Например евентуално лекарство.

Джейн кимна. Грей се присъедини към тях. Тя погледна двата тунела, водещи навътре.

— Каквото и да са криели, то се намира там. — И отново зададе предишния си въпрос. — Но по кой път да тръгнем? По хранопровода или по трахеята?

Дерек освети повредената лява сливица.

— Май повечето трафик е бил през въздухопровода. — Посочи видимите следи по трахеята в сравнение с хранопровода. — Предлагам да тръгнем по *най-утъпкания* път.

Грей кимна.

— Да тръгваме.

Единствено Ковалски изглеждаше недоволен от решението.

— Да, да влезем в търбуха на бог, борещ се с демони. Какво толкова може да стане?

16.

3 юни, 02:41

Остров Елсмиър, Канада

— Готова? — попита Пейнтър.

Кат кимна и избути стола си назад от масата, като се молеше планът на директора да проработи.

— Да действаме.

След пристигането си в станция „Аврора“ двамата с Пейнтър се бяха опитали да се ориентират в обстановката. Започнаха в общата трапезария на чашка кафе. Беше им нужно в този късен час. Макар Кат да бе подремнала в самолета на път от Вашингтон, вътрешният ѝ часовник беше доста разклатен. Кофеинът ѝ помогна да запази фокус.

Би предпочела повече време за подготовка, но фронтът на бурята щеше да премине над остров Елсмиър в рамките на следващия час, което ги ограничаваше. Ако искаха да проведат спасителната операция навреме, за да бъдат евакуирани от частите на базата Туле, трябваше да изпреварят бурята.

„Иначе казано, сега или никога“.

Тя хвърли поглед към целта си, чакаше удобния момент.

След като се заредиха с кафе, двамата с Пейнтър отидоха в частта за отдих и си избраха местенце до три билиардни маси. Двукрилата врата отдясно водеше към тъмна кинозала. От другата страна имаше фитнес, а през прозореца отсреща се носеше мекото синьо сияние от басейна. Самотен плувец правеше бавни дължини през последните двамадесет минути, подобно на тигър в клетка, който не може да стои на едно място.

Благодарение на опита си в разузнавателни операции Кат бе достатъчно запозната с психологията, за да разпознае признаците на стреса в неколцината служители на базата, които се мотаеха тук след полунощ. Причините бяха лесни за идентифициране. Хората бяха изолирани, откъснати от семейство и приятели. Прибави към това безкрайните нощи и дни, точещи се месеци наред и способни да нарушат естествения ритъм на всеки човек, без значение дали го

наливаш с най-доброто кафе на света. Освен това в станцията очевидно се работеше денонощно и графикът не им позволяваше да почиват пълноценно.

Кат поклати тъжно глава.

Всички онези пастелни стени и фалшиви плазмени прозорци с изглед към слънчеви плажове не можеха да измамат човешката природа.

Както можеше да се очаква, най-лошо повлияни бяха онези, които бяха дежурни в момента. Кат подозираше, че това са хората, които не се сработват с останалите, най-необщителните.

„И най-добрите ни мишени“.

Беше си избрала един широкоплещест здравеняк, който вероятно работеше като механик, ако се съдеше по мръсотията под ноктите му. Играеше бiliarд с още неколцина в зелени комбинезони, явно част от един и същи работен екип. Изпускаха парата след смяната си. Редицата бирени кутии на лавицата на стената зад тях постепенно ставаше все по-дълга. Мишената на Кат хвърляше от време на време погледи към нея и прошепваше на приятелчетата си нещо, често съпроводено с кискане.

На това място едва ли работеха много жени.

Кат го изчака да тръгне към тоалетната. Пътят му минаваше покрай масата им. Когато мъжът приближи, Кат стана, казвайки на Пейнтър, че отива да се освежи, изчака точния момент, обърна се и се блъсна силно в едрия господин. В цялото объркване започна да се бори с него — и после отскочи назад с уплашено и възмутено изражение. Наруга го, вдигна ръка към гърдите си и погледна към Пейнтър, който вече беше скочил на крака.

— Той... той ме хвана за гърдата!

Пейнтър скочи напред, а мъжът вдигна ръце, неуверен какво става.

— Какво правиш ти бе? — извика му Пейнтър.

Мъжът се опита да отрече обвинението, но се запъна — било от изпитата бира, било от смущение. Пейнтър го бутна силно и мъжът се блъсна в съседната маса, което накара приятелчетата му да се изкискат.

Както можеше да се очаква, с накърнено достойнство и прекалено объркан, за да мисли ясно, мъжът замахна към Пейнтър. Директорът се наведе под юмрука му и сбиването започна. Разлетяха

се столове, размахаха се юмруци и не след дълго двамата се търкаляха по пода. Приятелчетата на здравеняка останаха настрана — повечето явно смятаха, че жилавият непознат не може да се мери с техния човек.

Кат започна да се безпокои, че са прави.

„Къде, по дяволите, е...?“

Вратата зад нея рязко се отвори и в помещението нахълтаха трима мъже с черни униформи и кепета. Водеше ги истинската мишена на Кат и Пейнтър, паякът, когото се бяха надявали да измъкнат от паяжината му.

Антон Михайлов се втурна напред. Бледото му по принцип лице бе зачервено, от което татуировката му изпъкваше гневно. Очевидно не виждаше причини да я крие тук.

— Престанете веднага! — извика яростно той със силния си руски акцент.

Бяха очаквали, че Саймън Хартнъл е наредил на шефа на охраната си да държи под око инспекторите от АИОП, особено когато не са в стаите си. Нужна беше само лека примамка, за да го накарат да дойде при тях.

Двамата му подчинени се завтекоха и се опитаха да разделят биещите се.

Пейнтър използва момента да демонстрира доколко е сдържал боксьорските си умения. Фрасна противника си два пъти в лицето, след което му нанесе ъперкът, като го улучи в брадичката. Главата на здравеняка отлетя назад и той се строполи в безсъзнание на пода.

Пейнтър се изправи и размаха окървавен юмрук.

Кат скри усмивката си.

„Изобщо не трябваше да се усъмнявам в теб“.

— Какво става тук? — остро попита Антон.

Пейнтър се обърна към него и очите му блеснаха.

— Що за място ръководите? Този тип посегна на спътницата ми. — Махна към останалите около билиардната маса. — И онези дебелаци изобщо не се постараха да го спрат.

Обидата му беше достатъчна да накара групата да запротестира гневно.

Кат отстъпи към Антон, като ги поглеждаше.

— Можете ли... бихте ли ме отвели в стаята ми, ако обичате?

— Разбира се. — Антон махна на хората си. — Разкарайте го оттук. По-късно ще се оправим с това.

— Благодаря. — Кат се престори, че изпитва огромно облекчение, дори потрепери за по-голям ефект.

Антон ги изведе през общата трапезария към коридора, водещ към стаите им.

— Извинявам се за случилото се — каза той, докато крачеше сковано пред тях. — Ще има наказания. Гарантирам ви.

Когато стигнаха стаята на Кат, той използва собствената си карта, за да отвори. Очевидно картата му имаше достъп навсякъде.

„Добре“.

Кат застана така, че да скрие от камерата онова, което предстоеше. Не знаеше дали някой още наблюдава мониторите, но нямаше намерение да рискува.

Щом вратата се отвори, Пейнтър бутна Антон в стаята и го последва. Кат влезе след него и затвори.

Когато Антон се обърна, Пейнтър насочи своя P229 към носа му.

— Здравсти, Антон Михайлов.

Онзи замръзна от изненада — както от заплахата, така и от използването на истинското му име, но бързо се овладя.

— Какво искаш? — процеди той.

— Да ни заведеш при Сафия ал-Мааз.

03:04

— Какво мислиш? — попита Сафия.

Лицето на Рори изпълни екрана на лаптопа, когато той се наведе към уебкамерата си.

— Май си попаднала на нещо.

— Съжалявам, че те събудих, но не можех да заспя след като научих, че мумифицираната жена може да е еврейка. Прехвърлях всичко наум отново и отново, а после ми хрумна, че може би гледаме на всичко това погрешно. — Сафия беше заредила реконструкцията на татуираните йероглифи. — Предизвикателството да се разшифрова надписът по тялото ѝ беше достатъчно голямо покрай липсващите места и знаци. Все пак някои от запазените части би трябвало да се четат, но ние смятахме, че тя е *египтянка*.

Рори се поизправи.

— А сега знаем, че това не е така.

Сафия отвори това, върху което беше работила цяла нощ. Искаше да изложи хода на мислите си пред Рори.

— Знаем, че египтяните са използвали йероглифите си по два начина — каза тя. — Някои знаци са просто изобразителни. Например символът за котка означава „котка“. Но понякога писарите са изписвали думата фонетично. На древноегипетски думата за котка е *miw*.

Рори кимна.

— Като мяукане.

Сафия се усмихна.

— Именно. Така че биха могли да използват три символа, за да изпишат думата. Ето така.

Тя отвори двата примера.

— Но ако жената е еврейка и е говорила някаква ранна форма на иврит, може би трябва да преразгледаме начина, по който четем йероглифите. Вместо да изписва фонетично египетски думи, възможно е да е използвала единствената позната й писменост, за да пише на родния си език.

— Староеврейски. — Рори сбърчи вежди. — Но защо тогава не е писала върху себе си на иврит? Все пак езикът съществува в писмена форма от осем хиляди години. А от радиовъглеродното датиране знаем, че мумията е от около хиляда и триста години преди нашата ера.

— Може да е израснала в Египет и да е била научена да използва йероглифи. Възможно е това да е единствената писменост, която е познавала. Кое то ме кара да се замисля.

— За какво?

— Ами ако е потомка на онези, които са избягали от бедствията по времето на Мойсей, представителка на някое изгубено еврейско племе, тръгнало на юг вместо на изток с останалите от народа? Това може да обясни защо групата ѝ е използвала йероглифи, но е говорила староеврейски.

Рори се наведе към камерата, видимо развълнуван.

— Ако групата е можела да пише, което е било рядкост, това означава, че са били писари.

Сафия кимна.

— Секта, която се грижи за документи. Така че може би са търсели начин да запазят знанията за онова бедствие.

— И може би за начините то да бъде спряно — прошепна Рори.
— Възможно е да сме близо до отговора.

Сафия знаеше, че основната ѝ задача е да следва историческата нишка до възможен лек за онова, което Харолд бе донесъл от пустинята. Докато тя работеше в своята област, други изследователи в станцията подхождаха към същия въпрос от различни страни. Сафия обаче още не знаеше *какво* иска да прави Саймън Хартнъл с този лек. При първата им среща той бе заявил, че работата ѝ би могла да спаси света.

„Тогава защо е цялото това кръвопролитие и потайност?“

Рори я върна на темата, която обсъждаха.

— Но можем ли да сме сигурни, че сме на прав път?

За доказателство Сафия отвори на екрана ново изображение.

— Тези три знака са на челото ѝ, горе-долу на линията, където би трябвало да започва косата ѝ. Поставени са в картуш, което означава,

че са важни. Буквите са напълно безсмислени на египетски, но дали е възможно да изписват името ѝ фонетично? — Тя ги прочете на глас. — *Са-бах*.

— Какво означава това?

— *Сабах* е еврейско име, произлизащо от Шеба или може би Батшеба.

— Като Савската царица от Библията.

Сафия кимна. Имаше своя връзка със същото наследство, но това бе дълга история за друг път. Затова продължи:

— Типичното значение на името е „дъщеря на клетвата“... което може да се интерпретира като човек, когото го бива да пази тайни.

— А нея определено я бива. — Рори неочаквано се прозя. — Но може би ще е по-добре да продължим сутринта.

Сафия се усмихна.

— Прав си. Поспи, аз също ще опитам.

Пожелаха си лека нощ и Сафия с неохота затвори компютъра. Не беше сигурна, че ще може да заспи, но трябваше да опита. Стана, протегна се, направи крачка към леглото — и замръзна, когато чу как някой дърпа резето на вратата ѝ.

Обърна се и отстъпи назад, очаквайки най-лошото.

Вратата се отвори и влезе Антон. Лицето му беше почервенияло от ярост.

Сърцето ѝ панически скочи чак в гърлото ѝ.

„Какво сгреших?“

Изведнъж някой блъсна Антон отзад и в килията влязоха още двама души. Жената беше непозната, но при вида на мъжа Сафия изхлипа от облекчение.

— Пейнтър...

03:23

Пейнтър остави Кат да пази Антон и пристъпи напред. Прегърна Сафия и усети как тя се тресе в ръцете му.

— Добре ли си?

— Вече да — промълви тя.

— В такъв случай какво ще кажеш да те отведем оттук?

— Ще е чудесно.

Той я пусна и я поведе към вратата.

— Чакай. — Тя отиде да вземе лаптопа от бюрото. — Ами Рори?

Кат я изгледа, все така притиснала пистолета до врата на Антон.

— Рори Маккейб? Той тук ли е?

Сафия кимна.

— Пленник като мен. Дълга история.

Пейнтър се намръщи. Нищо чудно, че Антон ги беше довел с такава готовност тук, дори под дулото на пистолета. „Копелето е държало асо в ръкава си“.

— Знаете ли къде го държат? — попита Кат.

— Аз... не. Винаги ме отвеждат първа в стаята ми.

Пейнтър се обърна към Антон.

— Май ще се наложи да се отбием и другаде преди да си тръгнем.

Антон погледна монтираната на тавана камера и се усмихна студено.

— Не. Няма.

Изражението му казваше всичко. Значи това беше бил планът му от самото начало. Тактика на забавянето. Бяха го докарали тук с опрян в кръста му пистолет, като се бяха старали да избягват камерите.

„А сега?“

Пейнтър пристъпи към него, но Антон вирна брадичка, готов да посрещне всичко, което се стовари върху него. Пейнтър обаче имаше други намерения.

„Когато имаш боклучава ръка, най-добрият ход е да блъфираш“.

— Доколко обичаш сестра си? — попита той. — И знаем, че името ѝ не е *Велма*.

Очите на Антон се присвиха. Пейнтър вече беше показал, че знае истинското му име, така че лесно можеше да се предположи, че разполага със същата информация и за сестра му.

Пейнтър го притисна допълнително.

— Личи си, че имате общо помежду си... поне що се отнася до вкуса към татуировките. — Докосна бузата му. — Кога си ги направихте? Преди или след като ви нае Гилдията?

Антон се вцепени, очевидно притеснен от това подробно познаване на миналото им.

„А сега е ред на последния удар“.

— Сестра ти е в ръцете ни — излъга Пейнтър. — Интерпол я спипа преди час. Затова се задействахме чак сега. Ако искаш да я видиш жива, ще ни заведеш при Рори и после до най-близкия изход.

През прозореца на килията на Сафия се виждаше, че облаците вече са погълнали слънцето — фронтът на бурята беше стигнал до острова. Пейнтър възнамеряваше щом излязат да се свърже по сателитния телефон с Туле. Ако възникнеше проблем, резервният план беше да конфискуват превозно средство и да се насочат към съседните ледени планини, където да чакат помощ под прикритието на бурята.

Но всички тези планове зависеха от това доколко Антон обича сестра си.

Руснакът изглежда кръвнишки Пейнтър и накрая изръмжа:

— Не е далеч.

Кат го сръчка с пистолета.

— Води тогава.

Пейнтър отвори вратата, огледа коридора и излезе със Сафия. Държеше пистолета до бедрото си.

— Стой плътно до мен.

Кат ги последва с Антон. Държеше го отзад за колана, опряла пистолета в кръста му. Минаха по два коридора и завиха. Наистина не беше далеч.

Антон кимна към една врата.

— Тук е.

Пейнтър използва картата му и я прокара през четеца, след което дръпна резето и отвори вратата.

В стаята цареше мрак. Някаква фигура скочи от леглото до стената.

— Кой... какво става?

Сафия пристъпи напред.

— Рори, аз съм.

— Сафия?

Тя бързо му обясни, докато младежът ги стрелкаше с поглед, мъчейки се да проумее.

— Ела — подкани го тя. — Трябва да бързаме.

Рори вече се беше изправил и обличаше комбинезона върху боксерките си. Докато се мъчеше да се облече, я погледна.

— Но, Сафия...

— Какво?

— Мумията. Тя е единствената ни надежда за лек. Ако описаната от теб зараза се разпространява в Египет и у дома...

Сафия се обърна към Пейнтър.

— Колко зле е станало?

— Много — отвърна Кат.

— И най-вероятно ще става още по-зле — добави Пейнтър, спомнил си предупреждението на д-р Кано за вторичното генетично поражение, което може да продължи поколения наред.

Сафия се обърна към Рори, вдигна лаптопа и го притисна до гърдите си.

— Имам данните, които вече събрахме.

Рори изглеждаше уплашен, раздвоен между желанието да избяга и съзнанието какво могат да оставят след себе си.

— Но ти знаеш, че данните са непълни.

— Прав е — каза Сафия на Пейнтър. — Ако унищожат мумията, може да изгубим всякаква надежда за лек.

Пейнтър не разбираше напълно за какво говори тя, но повярва на увереността в очите ѝ.

— Какво да направим тогава? Не можем да мъкнем мумия с нас.

Сафия го погледна унило.

— При това заражена, също като тялото на професор Маккейб. Държат я в специална лаборатория.

— Тогава я оставяме — каза Кат. — Ще я вземем, когато пристигнат хората на полковник Уайкрофт.

Рори нахлузи ботушите си и каза:

— Четох протокола. При първия знак за пробив в сигурността ще унищожат лабораторията.

Пейнтър не се съмняваше, че подобна предпазна мярка наистина съществува. Противникът беше направил същото в Обединеното кралство, унищожавайки лабораторията, в която държаха тялото на професора. Антон потвърди, като се изсмя злобно на Рори, бесен заради разкриването на този план.

— Разполагаме само с тази възможност — каза Сафия.

Рори направи друго предложение:

— Скенерът.

Сафия се сети.

— Боже мой, точно така. Оставихме мумията в топографски скенер, който да състави интрадермална карта на цялата повърхност на тялото. — Погледна си часовника. — Вече би трябвало да е приключил.

Рори кимна.

— Можем да вземем резултатите...

Сафия се намръщи.

— Това означава да се върнем в лабораторията.

Кат погледна Пейнтър и вдигна вежда.

— Още една стъпка?

— Ще се наложи да действаме бързо.

Кат се обърна към Сафия.

— Къде е лабораторията?

— Не е далеч, но е три нива надолу.

„Значи обратно в станцията“.

Кат погледна разтревожено Пейнтър.

— Май ще е най-добре да не водим парада долу. — Погледна Антон. Не вярваше, че ще продължи да им сътрудничи.

— Мога да взема Рори — каза Пейнтър. — А вие чакайте тук.

Кат поклати глава.

— Две жени ще изглеждат по-малка заплаха. Особено ако едната е с униформа на охраната и ескортира пленница.

Пейнтър понечи да възрази, но видя предимствата в плана й. А и Кат очевидно нямаше намерение да отстъпва.

— Мога да го направя — каза Сафия.

Въпросът беше решен и Пейнтър насочи пистолета си към Антон.

— Събличай се.

След секунди Кат вече беше облечена в черния му комбинезон. Прибра косата си и сложи и кепето. После се обърна към Сафия.

— Готова ли си?

Сафия кимна, макар че в очите й ясно се четеше страх.

Кат отиде при вратата. Погледна, за да се увери, че е чисто, и я изведе навън. Преди да излезе, погледна назад.

— Ще я пазя.

Пейнтър кимна и преглътна с мъка.

Кат затвори вратата след себе си.

Пейнтър продължаваше да държи оръжието насочено към Антон. Бос и по боксерки, той вече не изглеждаше толкова сериозна заплаха, но Пейнтър нямаше намерение да сваля гарда си. Накара Антон да застане до стената с вдигнати ръце. Студените му очи го игнорираха и следяха как Рори крачи неспокойно напред-назад до вратата. Накрая погледът му се спря върху Пейнтър.

— Никога няма да излезете оттук — каза той презрително. — И двете ти жени ще страдат.

— Ще видим тази...

Пейнтър усети заплахата с миг закъснение. Движение на сенки, стържене на метал по метал. Обърна се и видя как Рори замахва по него с настолната лампа. Тежката основа го улучи право в слепоочието. Болка и ярка светлина избухнаха в черепа му. Той рухна на коляно.

Антон се хвърли напред, сграбчи ръката му, изви я и взе пистолета.

Пейнтър падна на една страна. Главата му кънтеше.

Насочил пистолета към него, Антон се пресегна и докосна ръката на Рори почти нежно.

— Добра работа, тигърче мое.

Даде му пистолета, бързо претърси Пейнтър и взе сателитния телефон. След като се увери, че няма други оръжия или средства за комуникация, стана и отстъпи към вратата. Рори погледна Пейнтър почти извинително.

— Не разбирате какъв е залогът — опита се да обясни той, докато Антон го извеждаше от стаята.

Двамата излязоха и залостиха вратата, а Пейнтър разбра едно нещо.

Явно Антон бе имал повече от едно асо в ръкава си.

Изстена и си спомни последните думи на Кат с надеждата, че ще ги удържи.

Ще я пазя.

03:40

От безопасното преддверие Кат гледаше как Сафия влиза в лабораторията. Облечена в защитен костюм и с прикрепен маркуч за въздух, тя сякаш навлизаше в дълбините на някакво отровно море.

Бързо бяха стигнали тук. За щастие не се сблъскаха с никого по коридорите в този час и картата на Антон им осигури достъп до пустата лаборатория. Всичко мина толкова гладко, че Кат беше на нокти дори тук, в заключената стая.

„Хайде, Сафия, по-бързо“.

Въпреки че нервите ѝ бяха опънати до скъсване, Кат разбираше, че Сафия трябва да следва съответните протоколи за безопасност. Жената отиде при компютърната станция, към която бяха свързани четири лазерни камери, подобни на пистолети с дълги цеви, насочени към миниатюрната съсухрена фигура, седяща с наведена глава върху черен трон.

По пътя Кат ѝ бе обяснила, че тялото е открито при разкопки в Судан по времето, когато е изчезнал професор Маккейб. Нейната задача беше да научи тайната на древната жена. Противникът смяташе, че тялото ѝ съдържа някаква насока за лека срещу пандемията, разпространяваща се по света. Сафия смяташе също, че Саймън Хартнъл иска това знание поради съвсем различна причина, макар да си оставаше загадка каква точно.

Сафия чукна клавиатурата и отстрани се плъзна чекмедже на дисково устройство. Тя извади сребристия диск с данните от сканирането и го прибра в найлонова торбичка. Беше предупредила Кат, че торбичката също трябва да мине през дезинфекция, преди да бъде изнесена. Сега Сафия се мъчеше да я затвори херметично, но неудобните ръкавици на костюма я бавеха.

„Хайде...“

Внезапно тропане на вратата я накара да подскочи. От коридора се чу познат глас, задъхан и уплашен.

— Ей, ей!

Кат отиде до вратата.

— Рори?

— Слава богу! По-бързо! — Беше задъхан, сякаш бе тичал дотук. — Антон нападна приятеля ви. Оставих ги да се бият. Трябва веднага да тръгваме!

— Сафия още работи. Ще ти отворя.

Тя отключи с картата на Антон и дръпна рязко вратата. Рори залитна към нея. Кат го задържа и го издърпа вътре. После се сниши и

надникна навън с вдигнат пистолет. Точно както се боеше, видя някаква смътна фигура в коридора и стреля напосоки.

Последва болезнено пъшкане — съпроводено с ответен огън.

Куршумите изсвистяха над главата ѝ; тя чу как зад нея се пръска стъкло и Рори извика. Кат се просна по корем, но не напусна удобната си позиция. Стрелецът в коридора беше принуден да отстъпи, но продължи да стреля, докато не стигна до ъгъла и не изчезна от поглед. Кат забеляза, че оставя след себе си сериозна кървава диря.

Удовлетворена за момента, Кат се претърколи вътре. Докато затръшваше вратата, отвън зави аларма.

Кат насочи димящото дуло на пистолета към Рори. Когато бе дошъл, беше заподозряла, че нещо не е наред, особено след твърдението му, че Антон е надхитрил Пейнтър. Това изглеждаше малко вероятно, така че тя беше постъпила по съответния начин. Ако беше сгрешила, щеше да му се извини по-късно за грубата си реакция.

Нямаше нужда от извинения.

Кат впери поглед в Рори. Играеше *прекалено* добре, за да го прави насила. Явно беше играл от самото начало и се бе възползвал от съчувствието на Сафия. Дори преди малко се беше опитал да ги прилъже да излязат от това помещение, преди да са се барикадирали вътре.

Рори не обърна внимание на заплашително насоченото оръжие. Вместо това погледна с ужас към лабораторията. Едва сега Кат забеляза двете дупки от куршуми в стъклото.

Рори отстъпи крачка назад.

— О, не...

Кат се изправи, очакваше най-лошото.

Погледна в съседното помещение. Сафия още беше на крака — но единият куршум беше пробил качулката ѝ, пропускайки главата ѝ на сантиметри. Същото не можеше да се каже за седящата мумия. Съсухреният ѝ череп се бе пръснал, улучен от същия куршум или от друг. Сафия се обърна към тях. Повредената маска на лицето ѝ беше покрита с частици от мумията.

— Сафия! — извика Рори и посочи. — Влизай под химическия душ!

Кат се изненада от дълбоката загриженост на предателя, но също я подкани:

— Давай! По-бързо!

Резкият ѝ вик изтръгна Сафия от вцепенението ѝ и я накара да се размърда.

Рори се обърна към Кат и посочи над счупения прозорец към таймер, който отброяваше обратно от две минути.

— С разхерметизирането на лабораторията се е задействала автоматичната защита. Тя дава две минути за евакуиране, след което всичко тук се изпепелява.

Металните прегради над прозореца вече се спускаха.

— Има ли начин да го спрем?

— Може би, но не знам как.

Сафия вече беше под душа и натисна копчето за спешно почистване. Дезинфекцираща пяна и струи обляха костюма ѝ и найлоновата торбичка в другата ѝ ръка. Тя изчака мръсотията да бъде отмита, след което влезе в малката съблекалня. Панически съблече костюма, под който още носеше сивия си комбинезон.

Пред вратата към лабораторията зад нея се спускаха метални щори.

Сафия погледна през рамо. Очите ѝ бяха широко отворени от страх, но замърсяването беше най-малката от грозящите ги опасности.

Рори се дръпна, когато Сафия бутна последната врата, за да се върне при тях. Лицето му бе маска на вината.

— Не трябваше да пострадаш. Той обеща.

Сафия погледна оръжието в ръката на Кат, после него.

— Какво става?

— Махаме се оттук — отвърна Кат и отново насочи пистолета към Рори. — И ти идваш с нас.

Кат ги отведе до вратата и погледна навън. Не знаеше дали Антон още се крие зад ъгъла, или е отишъл да потърси медицинска помощ. Така или иначе, най-вероятно охраната бързаше насам. Единствената ѝ надежда бе да се възползва от настъпилия хаос и да се моли повечето хора на Антон да почиват в този късен час, което можеше да ѝ осигури една-две минути преднина.

Като допълнителна предпазна мярка тя сграбчи Рори за яката и го постави между себе си и края на коридора.

Рори забеляза кървавата диря по пода.

— Антон...

Кат даде знак на Сафия да застане зад нея и отстъпи, като използваше Рори като щит. Помнеше наизуст плана на станцията. Две нива над тях имаше подземен гараж.

Бяха изминали половината път по коридора, когато зад стената се чу глух рев. Тя си представи огнените струи в лабораторията.

„Време е да се махаме“.

Затича се с другите към асансьора в края на коридора, натисна копчето и влязоха в кабината веднага щом вратата се отвори. След кратко изкачване се озоваха в просторния гараж. Кат забърза към редицата паркирани снегомобили. Четвъртитите им кабинички бяха кацнали върху вериги и те приличаха на миниатюрни танкове.

Тя избра един и се обърна към Рори.

— Качвай се отзад.

Той се подчини, сплашен от оръжието ѝ.

Кат натика пистолета в ръката на Сафия.

— Качи се отпред, но го наблюдавай. Дори да мигне подозрително, застреляй го.

Макар и все още в шок, Сафия кимна.

Кат изтича от другата страна и видя, че ключовете са в запалването. Не беше изненадана. Кой ще е толкова глупав, че да краде кола тук?

„Явно аз“.

Седна зад волана, завъртя ключа и превключи на скорост. Веригите застъргаха по бетонния под. Кат зави към рампата, водеща към затворената врата на гаража. До нея имаше лост с панел. Стигна до него, като се молеше картата на Антон все още да работи.

Размаха я пред четеца. Последва ръмжение на двигател.

Кат въздъхна с облекчение — но още не бяха извън опасност.

Вратата се отвори и ветровете нахлуха в гаража. Бурята най-сетне беше погълнала острова. Пред тях се носеха тъмни облаци, толкова ниски, че Кат беше готова да се закълне, че докосват покрива на машината, докато излизаха в бурята.

Насочи се на североизток, към заснежените върхове на националния парк Кутинирпаак. След по-малко от сто метра станцията изчезна в мрака зад нея.

Въпреки това тя продължи да гледа в огледалото за преследвачи, които със сигурност щяха да се появят. Но за момента я измъчваше по-

голям страх.

Какво е станало с Пейнтър?

17.

3 юни, 09:18

Суданската пустиня

„Господи...“

Поразеният Грей пристъпи в каменния гръден кош на спящия бог. Останалите го последваха, осветявайки с лъчите на каските си просторната зала. Всички ахнаха изненадано, но Грей не можеше да откъсне поглед от чудесата пред себе си.

Залата с лекота можеше да побере стадион за бейзбол. Стените бяха изсечени като гигантски каменни ребра, които се извиваха нагоре, за да се свържат с редицата прешлени на тавана. Арката на гръбнака минаваше от единия край на помещението до другия и изчезваше в отсрещната стена, която бе оформена като човешка диафрагма.

— Подробностите са зашеметяващи — промърмори Джейн. — Вижте само браздите между ребрата.

— Междуребрени мускули — каза Грей, сякаш даваше урок по анатомия.

Дерек освети високата до раменете стена, която разделяше залата на две.

— Това трябва да е гръдното средностение. — Той вдигна лъча и освети подобно на облак образувание над едната част. — Изобразили са дори тимуса.

Но нито един от тези анатомични детайли не беше основната атракция.

Продължиха напред, привлечени от най-невероятната гледка в цялата зала. В средата й имаше огромно каменно сърце, което сякаш висеше от тавана на плетеница здрави кръвоносни съдове, сред които и арката на аортата. Всяка от четирите камери беше изваяна до най-малката подробност и покрита с разклоняващи се артерии.

Макар цялата скулптура да изглеждаше лека като перце, долната част на сърцето почиваше върху част от пода, оформена като гръдна кост.

— В лявата камера има врата — забеляза Джейн, когато приближи.

Грей видя древните тухли, събрани отстрани. Явно бяха използвани да запечатат входа преди много време. Но какво е било скрито вътре?

Въпросът подтикна всички да продължат напред.

Дерек освети през малкия отвор.

— Празно е.

Грей беше разочарован, но не и изненадан. Въпреки откритите тук чудеса мястото очевидно беше разграбено. Ако се съдеше по следите, на които се бяха натъкнали, кражбата бе станала наскоро. По пода имаше маси и пейки. Покрай оребрената стена бяха подредени походни легла.

Някой беше лагерувал на това място — и вероятно дълго.

Почудата в очите на Джейн помръкна и се смени с измъчен поглед.

— Тук сигурно са държали баща ми. — Тя бавно се завъртя в кръг, сякаш го търсеше. — Но защо?

Грей се загледа в останките, мъчеше се да попълни белите петна. По пода бяха поставени лампи на високи стативи, по стените минаваха кабели за осветление. Той ги проследи до мястото, където би трябвало да са се намирали генераторите. На едната маса имаше разбити останки от настолен компютър. Грей разсеяно се запита дали съдържанието на твърдия му диск не може да се възстанови, но се съмняваше, че онези, които са разчистили тук, са били толкова небрежни да го оставят.

Недалеч имаше редица празни библиотечни шкафове, като последният беше съборен. Грей си представи как около тях сноват призрачни изследователи, работещи върху загадката на залата.

Сега мястото беше разчистено и всички те бяха изчезнали.

По-навътре в залата Ковалски клетна до стената и подвижна:

— Я елате да видите.

Те тръгнаха към него.

Ковалски насочи лъча към една дупка в основата между две ребра. Грей беше забелязал подобни отвори от двете страни на залата. Пред тях отново бяха пръснати малки тухли.

Когато всички се събраха, Ковалски освети нишата над дупката. Вътре имаше малък дървен слон с извит хобот и пожълтели бивни. Беше изваян прекрасно, като на места беше запазена кората на дървото, за да предаде грубата кожа на животното.

— Какво е това? — попита Грей.

Джейн се наведе по-близо.

— Прилича на малък съд. Вижте линията по гърба, която трябва да оформя устието.

— Може ли да го вземем? — попита Ковалски и изгледа слона с копнеж. Грей знаеше, че си пада по слонове.

Джейн посегна, но Дерек я задържа.

— Може да не е безопасно.

Тя го изгледа намръщено.

— Баща ми със сигурност го е разглеждал. Ако беше опасен, щяха да го изолират с найлон, както видяхме с черепа. — Тя махна към подобните ниши над другите отвори. — Пък и не е единственият.

— И въпреки това може да е замърсен.

Тя въздъхна и се изправи.

Ковалски също не изглеждаше особено радостен.

— Ами дупката отдолу? — попита Грей.

Дерек клекна и освети вътре.

— Мисля, че е стар гроб.

Грей надникна. Дупката беше дълбока. Определено можеше да побере тяло. Само че стените бяха почернели и покрити с пепел. Забеляза и парчета изгоряла кост.

Доколкото можеше да съди, гробът бе осквернен неотдавна.

Наблизо имаше червена туба за бензин, която потвърждаваше преценката му.

Дерек стигна до същото заключение и погледна към другите отворени гробове.

— Изгорили са телата. Унищожили са всичко.

„Не точно всичко“.

Грей си представи парчето татуирана кожа в епруветката. Дали професорът не го беше изрязал от някоя от мумиите, за да го запази?

Дерек се изправи.

— Но защо са кремирали телата? От страх от заразяване ли? Или просто са изгорили мостовете зад себе си?

Джейн погледна към центъра на залата.

— Видях въглени и под сърцето, но те като че ли бяха от много по-стар огън.

Обзет от любопитство, Грей тръгна натам.

„Сърцето трябва да е важно“.

Мина през ниския отвор и клекна вътре. Вътрешната повърхност бе непокътната, украсена с гравирани в камъка пеперуди. Изображенията бяха деликатни, почти женствени.

Нещо странно привлече вниманието му и той повика Джейн и попита:

— Какво е това според теб?

Тя изпълзя при него, последвана от Дерек. Докато гледаше стените, случайно настъпи някакъв чиреп. Трепна и внимателно взе фрагмента от пода, като освети пращната му синя повърхност.

Дерек надникна над рамото ѝ.

— Това е лапис лазули.

— Може би от купа. — Тя огледа помещението. — Египтяните са вярвали, че лапис лазули има вълшебни свойства.

Погледът ѝ отново се спря върху украсата по стените.

— Прекрасно е... Винаги съм обичала пеперуди. За египтяните те символизирали трансформацията. Гъсеницата, превръщаща се в пеперуда.

Грей също се оглеждаше, като се питаше какво е било предназначението на помещението и какво означават оставените в него следи.

„Магия и трансформация“.

Усещаше, че е близо до нещо важно, но може би не беше той онзи, който ще реши загадката. Насочи лъча на фенерчето към последния странен детайл. Тъкмо той бе причината да извика Джейн вътре.

Тя погледна натам, ахна и направи крачка назад.

Една пеперуда беше оградена — и над нея бе написано името ѝ.

— Това трябва да е работа на баща ми — промълви тя. Пръстите ѝ посегнаха да докоснат изображението, да направят връзка с миналото, но се поколебаха. — Защо му е било да го прави?

Дерек се опита да отговори.

— Номадите, които намерили Харолд, споменали, че непрекъснато повтарял името ти. — Докосна рамото ѝ. — Може би се е надявал, че ще откриеш това.

Джейн отстъпи назад и го погледна, после погледна Грей.

— Не разбирам.

— Може би си е мислил, че ти можеш да разрешиш това — предположи Грей. — Стига да имаш достатъчно време.

Запита се дали това не е причината противникът да преследва Джейн и да се опитва да се добере до нея. Ако професорът беше оставил тази следа, те сигурно вярваха, че тя знае нещо, някакъв начин за решаване на загадката.

Джейн обаче изглеждаше още по-уплашена и объркана.

— Може би е по-добре да продължим да търсим — каза Грей. — Може да има и други следи.

Но не таеше много надежди. Усещаше, че тук, в самото сърце на този каменен бог, е било скрито нещо наистина важно.

Освен това много добре си даваше сметка за времето, което сякаш го притискаше от всички страни.

„Вече се забавихме прекалено дълго тук“.

09:38

Единственото предупреждение бяха посипалите се камъчета.

Тънката струйка се посипа от отвесната скала от лявата ѝ страна. Сейчан не ѝ обърна внимание и продължи да кара сузукито през

клизурата. Връщаше се при входа към пещерите. Преди четирийсет и пет минути беше взела мотора на Ахмад да огледа района, като патрулираше по клисурата, водеща към долината.

Беше оставила момчето и кучето в камиона със заповед да натисне клаксона при първия знак за беда. Освен това му беше дала радиостанция и допълнителни инструкции.

Не можеше да е сигурна, че са ги проследили, и затова просто прие, че е така, и състави плана си. Влезе в ролята на очевидна мишена, за да привлече вниманието. Остави ги да видят, че в камиона е само момчето. Искаше да свалят гарда си, докато преценяват ситуацията, да разберат, че останалите са под земята.

И най-вече Джейн Маккейб.

Сейчан предполагаше, че младата жена си остава основна мишена и че врагът няма да губи време в изграждане на стратегии.

На свой ред тя използваше времето да овладее по-добре мотора на Ахмад — пробва сцеплението на гумите и откри, че са идеални за пясък, но не толкова за скала.

Единственият ѝ отговор на падащите камъчета беше да се премести по-близо до скалата, за да стане по-трудна мишена.

Не показва никаква друга реакция. Дори пулсът ѝ не се промени. Ако не друго, изпитваше облекчение да види твърдото доказателство за спотайващите се сред хълмовете призраци. След като вече знаеше, че наистина са тук, се успокои, наслаждавайки се на адреналина.

Зрението ѝ се изостри.

Не беше трудно да се досети за плана на противниците. В тази ситуация единственият умен ход бе да чакат мишените да се появят и да им устроят засада на открито, особено ако искаха да заловят Джейн Маккейб жива.

Сейчан нямаше да позволи това.

Увила лицето си в шал, тя прошепна в микрофона до устните си.

— Ахмад, бъди готов.

Продължи да поддържа същата скорост, докато приближаваше долината.

Чу как двигателят на камиона оживя и ръмженето му отеква в каменните стени. По-рано беше попитала Ахмад дали може да шофира. Той се изсмя пренебрежително, сякаш въпросът бе оскърбил

мъжкото му достойнство. Въпреки това тя го накара да го докаже, като направи две обиколки на долината.

Най-вероятно противникът щеше да реши, че на момчето му е станало скучно и готви камиона за поредното кръгче.

„Но не и този път. Този път е сериозно“.

Когато Сейчан влезе в долината, Ахмад вече беше подкарал камиона към нея. Тя вдигна ръка, сякаш за поздрав — и рязко я свали.

Ахмад настъпи газта и се понесе към нея.

Сейчан се наведе ниско над кормилото и също даде газ. Задното колело се завъртя бясно, хвърляйки струя пясък, после зацепи и моторът полетя напред към бронята на камиона.

Сейчан зърна лицето на Ахмад зад стъклото. Изглеждаше уплашен, но не намали. В последния момент тя го остави да победи в играта на нерви и рязко зави настрани. Камионът профуча покрай нея и продължи към тясната клисура. Сейчан искаше момчето и камионът да се махнат — за негова безопасност и за да запазят единственото си превозно средство.

Щом се размина с камиона, тя наклони рязко мотора, прехвърляйки цялата си тежест на едната страна. Докато се завърташе в кръг, извади пистолета от кобура на бедрото си и го вдигна към скалата, от която се бяха посипали камъчетата. Надяваше се онзи, който се беше издал, да я е последвал дотук.

Внезапната суматоха в долината успя да накара противника да се издаде — макар това да бе само раздвижване на сенки.

Сейчан стреля напосоки. Не очакваше да улучи целта си, а само да спечели допълнителни секунди за Ахмад да стигне до прикритието на скалите, което и стана. Камионът изчезна в сенките. Сейчан се надяваше, че врагът няма да зареже долината, за да тръгне след момчето — поне не веднага. Противникът първо трябваше да се добере до основната си цел.

„Да се надяваме“.

За да привлече още повече вниманието им, Сейчан се понесе в сенките покрай края на долината и стреля слепешком към същото място на скалата. Най-сетне около нея изригнаха фонтанчета пясък, съпроводени от гърмежа на пушка.

„Добре“.

Слаломираше експертно в сенките, без да намалява скоростта, като прехвърляше тежестта си от едната стъпенка на другата и правеше резки завои. Отвърна на огъня, когато определи приблизителната позиция на снайпериста. Докато изпълняваше акробатичните си номера през следващата минута, сърцето ѝ препускаше в такт с двигателя. Усмихна се под шала си, чиито краища шибаха лицето ѝ.

След като се увери, че е спечелила достатъчно време на Ахмад да излезе от клисурата на открито, обърна мотора и се понесе към входа на пещерите.

Не намали скорост, докато приближаваше отвесната скала. Включи фара на мотора, наведе се ниско над кормилото и влетя в отвора.

„Време е да пренесем битката под земята“.

09:53

Спряха пред единствения отвор, който водеше от гръдната кухня по-дълбоко в спящия каменен бог. Джейн погледна назад към сърцето, което беше потънало в мрака, и си представи надрасканото съобщение, оставено от баща ѝ. Без да има никаква представа какво означава то, тя се обърна към следващата стъпка от пътуването им.

През шейсетсантиметровата каменна диафрагма в основата на гърдите имаше изсечен свод. Лъчите на фенерите им разкриха висящи маси пясъчник от другата страна. Древни ръце и инструменти бяха излъскали повърхностите почти до блясък.

— Това трябва да са лобовите на черния дроб — каза Дерек и потърка ребрата си от дясната си страна.

По-тъмни сенки ги привличаха навътре в коремната кухня.

Джейн усети леко гадене, докато вървеше натам — не от анатомично отклонение от онова, което може би ги чакаше, а от страх, че може да не оправдае очакванията на баща си. Той ѝ беше оставил послание и може би беше умрял, докато го бе пращал.

„А аз нямам представа какво означава то“.

Дерек вървеше до нея, сякаш усетил смута ѝ.

— Какво ще кажете да спрем и...

Грей рязко се обърна.

— Тишина.

Джейн също го чу. Звук на двигател, който постепенно се усиляше. Всички се обърнаха. От гърлото на гиганта се появи слаба светлина, която внезапно стана по-ярка, когато нещо изхвърча от трахеята в гръдния кош. Гуми се плъзнаха по пода, намалявайки скоростта на нещото в залата.

Беше моторът на Ахмад.

Навелият се над кормилото моторист се надигна.

— Сейчан! — извика Грей.

Но Сейчан вече беше видяла осветената им група и отново даде газ. Ревът на двигателя отекна в затвореното пространство, докато ги приближаваше. Тя спря, но остана на седалката.

Нямаше каска, но си беше сложила защитната маска. Погледът ѝ обходи залата, но думите ѝ бяха насочени към тях.

— Имаме си компания.

— Къде е Ахмад? — попита Грей.

Сейчан се обърна и разкопча някакъв пакет от багажника.

— В безопасност е. Засега. Отпратих го с камиона. — Подхвърли пакета на Грей, който го улови. — Взех нещата ни. Резервни пълнители, заслепяващи и димни гранати. Пиезерът на Ковалски също е там. Много скоро ще дойдат и ще се опитат да ни накарат да излезем.

Погледът ѝ се спря многозначително върху Джейн. „Дошли са за мен“.

Джейн си представи съобщението на баща си. Дерек, който явно беше разбрал същото, хвана ръката ѝ.

— Какво ще правим?

Грей отговори на въпроса му с въпрос.

— Може ли да има друг изход?

Дерек сви рамене.

— Не знам... Вероятно има.

Джейн стисна ръката му.

— Той е прав. Древните често са правели тунели за бягство от свещените си постройките.

Дерек погледна към гръдната кухня, после към свода, водещ към стомаха.

— Влязохме през устата, така че ако строителите са продължили да се придържат към анатомията...

Ковалски изстена.

— Ама че лайняна история!

Грей го потупа по рамото.

— Да се надяваме да е. Това може да е единственият ни изход.

И ги поведе към свода, а Сейчан ги последва с мотора.

Докато минаваха под лобовете на черния дроб, Дерек освети каменна сфера над него.

— Жлъчка — промърмори с благоговение въпреки грозящата ги опасност.

Джейн продължаваше да държи ръката му. Беше благодарна, че може да се хване за нещо солидно, че има опора. Остана до него, докато навлизаха по-дълбоко в коремната кухня. Фенерите на каските и на мотора осветяваха чудесата тук.

Заобиколиха гигантския стомах, легнал върху каменен далак, и откриха, че по-голямата част от кухнята пред тях представлява скала, изваяна на намотки и възли, представляващи червата на божеството. И тук детайлите бяха изумителни, от загатнатия оментум около органите до плетеницата кръвоносни съдове върху всяка повърхност.

Още по-нагоре редицата прешлени се извиваше по тавана и изчезваше в тъмните дълбини на корема. Стените от двете страни бяха оформени като огромни бъбреци, които висяха заплашително, сякаш всеки момент щяха да паднат.

— Насам — каза Сейчан.

Насочи мотора към стомаха и освети тесния отвор от едната му страна.

„Вход...”

Грей отиде при отвора и пъхна глава в стомаха.

— Виждам края на хранопровода. — Обърна се. — Както и началото на друг проход.

Дерек огледа залата.

— Трябва да минава през чревния тракт. И да се надяваме, че завършва с изход. Може и да не е най-приятният начин за измъкване, но нямаме голям избор.

Когато Грей се изправи, Сейчан го дръпна настрана.

— Оставих на Ахмад радиостанция и джипиес. Казах му да се отдалечи и че ще му съобща позицията ни, ако намерим изход. —

Хвърли поглед към Джейн. — Но ние знаем коя е истинската цел на противника. Същата като в Ашуел.

Грей разбра намека й.

— В такъв случай трябва да изведеш Джейн. — Той погледна групата. — Но за да успееш, ще трябва да отвлечем вниманието на врага тук. Да се надяваме, че докато разберат, ще сте се измъкнали...

— Ще бъдем в камиона на път за Хартум. Щом се сетят, те ще ни последват, което може да ви даде време вие също да се измъкнете.

— Значи при всяко положение печелим — каза той, макар изобщо да не изглеждаше убеден във вероятността на подобен изход.

Джейн негодуваше, че я третираят като футболна топка, без да й дават думата по въпроса. Дерек бе дочул разговора им и стигна до различно заключение.

— Прави са — каза той. — Харолд ти е оставил онова съобщение. Твърде си важна, за да се излагаш на риск.

Тя го погледна — тревогата на лицето му нямаше нищо общо със спасяването на света.

— Но аз не знам какво точно...

Той стисна ръката й.

— Ще разбереш.

Тя се загледа към отвора в стомаха.

— Ами ако грешим? Ами ако няма изход?

— Сигурен съм, че има — обади се стоящият до тях Ковалски.

— Откъде си толкова сигурен?

Той я подкани да влезе в стомаха.

— Четох го в една книга.

Дори Грей остана озадачен от отговора му.

— Каква книга?

Ковалски въздъхна раздражено.

— „Всички серат“. — И махна с ръка към огромната зала. — Същото трябва да се отнася и за този великан.

Грей изстена.

Джейн се усмихна; усети как напрежението в раменете й отслабва.

— Има логика — каза Дерек.

Сейчан само поклати глава и вкара мотора си в стомаха. Щяха да се нуждаят от скоростта му, ако искаха да стигнат пустинята.

Без друг избор, освен да приеме плана, Джейн понечи да я последва, но Дерек я задържа.

— Пази се. — Наведе се и я прегърна. Изглеждаше сякаш иска да я целуне, но защитните маски правеха това невъзможно.

Тя също го прегърна, притисна се за момент в него и се дръпна.

— Скоро ще се видим.

— Обещавам.

Тя се обърна и влезе след Сейчан. Видя тунела, който водеше към лабиринта на червата. Отворът беше по средата на стомашната стена. Погледът ѝ обходи стомаха. Повърхността беше покрита с нещо като съсухрени язви — и после тя осъзна, че това са *лица* с хлътнали очи и празни изражения.

Сепна се и настръхна от суеверен страх.

Подскочи, когато Сейчан запали мотора и двигателят изрева оглушително.

Сейчан потупа седалката зад себе си.

— Скачай.

— Какво си...?

— Качвай се! Бързо!

Джейн яхна мотора и се отпусна на седалката.

— Дръж се здраво!

Джейн едва успя да хване Сейчан през кръста, когато тя даде газ. Моторът се понесе нагоре по стената и мина през отвора.

Джейн се приведе заради ниския таван.

Фарът осветяваше плетеницата пред тях, сякаш се бяха качили на някакво увеселително влакче.

— Почва се! — извика Сейчан, която май се усмихваше.

Джейн се вкопчи в нея още по-силно.

„Господи...“

10:08

Валя наблюдаваше от върха на опалените от слънцето скали.

Позицията ѝ бе над потъналата в сянка купа на долината. Тя изчака, докато и последният от хората на Крюгер изчезна през тъмния вход, водещ към подземните загадки. Би ги последвала, но нямаше вяра на жената, която охраняваше целта им.

„Сейчан“.

Валя я беше наблюдавала как кара напред-назад през клисурата. От мястото си се беше опитала да разгадае смисъла в следите, оставени от мотора ѝ в пясъка. Беше заподозряла, че жената прави нещо повече от това да пази другия край на клисурата и да им попречи да блокират изхода.

Явно се беше досетила, че са тук — или поне правеше планове, ако са тук. Знаеше, че екипът на Валя ще изчака, докато другите излязат от дупката, за да ги хванат на открито.

„И затова ни принуди да действаме по твоите правила“.

Макар че беше склонна да приеме, като прати Крюгер и хората му под земята, Валя не беше толкова глупава да остави пустинята без наблюдение. Отказваше да бъде подлъгана от онази предателка да отпусне кордона около хълмовете.

За да си помогне, се дръпна от ръба и взе втория от двата дрона. Включи роторите му и го вдигна високо. Върна се при ръба и пусна птичката в небето. Тя се сниши за момент, после дългите метър и двайсет криле уловиха топлите течения от долината. Машината се издигна и започна да кръжи.

Тя щеше да е нейните очи и да наблюдава отвисоко хълмовете.

Ръчният монитор показваше сигнала от камерите, разделен на две.

Първата картина показваше камион, който се носеше тежко през пустинята.

Валя вече беше пуснала другия дрон след камиона. Искаше да знае, ако обърне обратно. За момент си помисли дали да не нареди на някой от разузнавачите на Крюгер да го догони с мотора си, но не искаше да отслабва пратените под земята сили.

Основната им цел си оставаше Джейн Маккейб.

Освен това дронът, следящ камиона, продължаваше да излъчва интерференция над машината, като блокираше всички съобщения и изолираше водача. Щяха да минат часове, преди да стигне до някаква помощ.

Валя прилекна на самия ръб на скалата.

Ако хората на Крюгер не успеяха да се справят и оставеха другите да подадат глави над пясъка...

Взе пушката си.

„Ще те чакам“.

18.

3 юни, 04:09

Остров Елсмиър, Канада

— Надявам се, че ви е удобно — каза Саймън Хартнъл.

Пейнтър погледна закопчаните си в стегнати белезници китки. Глезените му също бяха закопчани за металния стол. Определено не рискуваха с него. Бяха го довели под дулото на пистолет в малката библиотека на личното ниво на Хартнъл. След като го закопча, охраната се оттегли. Антон отсъстваше през цялото време, но какво можеше да означава това?

— Къде е Катрин Брайънт? — попита Пейнтър.

— Добър въпрос. За последен път я видяхме, когато снегомобилът ѝ изчезна в бурята.

Пейнтър изпита мрачно задоволство от новината.

„Значи се е измъкнала“.

— Тя нанесе изненадващо големи щети — каза Хартнъл. — Повече, отколкото си дава сметка.

„Типично за Кат“.

— Но ще си плати. — Хартнъл заобиколи бюрото си и се облегна на него като учител, който се кани да скастри ученик. — Мисля, че двамата с вас започнахме с погрешна стъпка. Вие сте човек на науката, така че може би трябваше да съм по-открит с вас.

Пейнтър го остави да говори, докато оглеждаше стаята. Едната стена бе заета от компютър с много монитори, но останалото пространство бе покрито с ламперия и рафтове от махагон, с редици прашни книги и малки осветени музейни витрини. Погледът му се задържа за момент върху два платнохода с високи мачти — детайлни дървени модели на фрегати от деветнайсети век.

Хартнъл забеляза накъде гледа.

— „Ужас“ и „Еребус“ на Нейно величество. Бивши военни кораби, преоборудвани в изследователски.

Пейнтър познаваше тези имена и трагичната история около тях.

— Доколкото си спомням, изчезнали в Арктика, докато търсели Северозападния проход.

— Точно така. През 1896 г. двата кораба попаднали в ледовете при крайбрежието на остров Крал Уилям недалеч оттук. Историята на екипажите станала история на мизерия, лудост и смърт. Всички загинали, включително моят далечен роднина Джон Хартнъл, който участвал в плаването, за да се озове в плитък гроб на близкия остров Бийчи. — Той поклати тъжно глава. — Неотдавна посетих гроба му, за да отдам почитта си на този предприемчив и решителен млад мъж.

— Май някои хора се целят прекалено високо.

Хартнъл подмина завоалирания му намек.

— В случая с Джон падението му не била неговата *амбиция*, а няколко развалени месни консерви „Голднър“. Изследванията на студените мумифицирани останки на младия мъж показаха, че става въпрос за отравяне с олово, което вероятно го е лишило от разсъдък заедно с останалите. — Той кимна към корабите. — Все пак сте прав, че историята е пример как трябва да се проявява предпазливост — но не така, както си мислите.

— А как?

— Знаете ли, че покрай разтопяването на ледовете в Арктика сега по същия този Северозападен проход, търсен от „Ужас“ и „Еребус“, минават круизни кораби, пълни с пътници, които се наслаждават на коктейли и вечерят в изискани ресторанти? — Той се намръщи. — Туристи, дошли на върха на света, където всъщност виждат края му.

— От климатичните промени ли? — Със съмнението в гласа си Пейнтър го подкани с надеждата да го накара да се разприказва и да разкрие повече, отколкото възнамерява. Знаеше, че директорът на „Клиф Енерджи“ е обсебен от темата. — Не мислите ли, че приемате нещата доста драматично и дори тревожно?

— Всички би трябвало да се *тревожат*. — Хартнъл се изправи. — Планетата се затопля с безпрецедентна скорост. Според проведените от НАСА изследвания на сърцевините на ледниците затоплянето върви със скорост, каквата не е виждана от хиляда години. Месец след месец средните температури се повишават все повече. Кувейт счупи световния рекорд, като там беше измерена температура от петдесет и три градуса. Скоро някои части от планетата ще станат

прекалено горещи, за да могат да се обитават. Вече виждаме метеорологични явления, *надхвърлящи* най-силните бури на столетието. Бури, каквито не са вилнели от над петстотин години.

— Времето е непредсказуемо — сви рамене Пейнтър.

Хартнъл го изглежда така, сякаш всеки момент ще получи удар.

— Може би, ако ставаше въпрос само за *едно* такова събитие. Но само през последната година Съединените щати изтърпяха *осем* бури, каквито се случват веднъж на петстотин години. Осем! — Той стовари юмрук върху бюрото. — И не ми казвайте, че става дума за някакъв естествен цикъл. Националната агенция за океански и атмосферни изследвания погледна как Земята се е затопляла така след последната ледникова епоха. Повишаването на температурите, регистрирано през изминалия век, е *десет* пъти по-бързо от това и *двайсет* пъти по-бързо от средната историческа скорост. Така че не става въпрос за *цикъл*, а за *събитие, водещо до измиране на видове*.

Пейнтър се изсмя пренебрежително.

— И какво си мислите, че можете да направите? Доколкото четох, вече сме отминали точката, след която няма връщане.

Хартнъл се поизправи.

— Точно така. За да бъде спряно онова, което предстои, е нужен човек с визия, човек, който е готов да поема големи рискове. Ще е нужно ангажиране от нивото на проекта Манхатън. Нещо, което световните правителства вече не са в състояние да предприемат. Една истинска промяна ще зависи от частния сектор.

— Иначе казано, от *вас*. — Пейнтър присви очи към опонента си. — Какво всъщност правите в станция „Аврора“?

Докаран до ръба, Хартнъл го прекрачи.

— Ще сложа край на глобалното затопляне и ще предложи на света енергиен източник, нямащ равен на себе си.

— Как?

Хартнъл се обърна към малка стъклена витрина, в която имаше бележник с черна кожена подвързия.

— С помощта на един приятел.

04:17

Саймън Хартнъл се пребори с гневното треперене на ръката си, докато се мъчеше да вкара ключа в ключалката. Най-сетне успя и отвори стъклената врата. Много внимателно извади намиращия се вътре том и се обърна към закопчания на стола.

Подозираше, че Пейнтър Кроу нарочно се опитва да го провокира, но не му пукаше.

— Това е принадлежало на Никола Тесла. Неговият личен дневник, конфискуван от правителството след смъртта му. Властите обаче не успели да проумеят какво е написано на тези страници.

— А вие успяхте, така ли?

Саймън се усмихна. Чувстваше се по-спокоен, като държеше книгата, и отказа да бъде подведен.

— Признавам, че ми бяха нужни повече от трийсет години. И още не знам всичко. Тесла е можел да се изразява адски загадъчно, когато е искал. — Отиде до бюрото си и седна. — И за съжаление е бил повече мечтател, отколкото практик. Именно затова всички знаят името Томас Едисън, но не са толкова онези, които са чували за Никола Тесла. Едисън е бил човек на времето си... докато Тесла го е изпреварил, при това много.

— И нека позная. Неговото време най-сетне е настъпило.

Саймън го изглежда. Осъзна, че мъжът на стола има по-остър ум, отколкото бе предполагал, особено за човек, работещ за правителството.

— Точно така. Възнамерявам да покажа какъв гений е бил той всъщност.

Пейнтър се загледа навън.

— Антените ви. Те са нещо повече от подобрена версия на ХААРП.

— Именно. Те са реализиране на мечтата на Тесла. Свят без войни, с евтина и безгранична енергия и здрава, процъфтяваща планета.

— И вие можете да осигурите всичко това?

— След време. Подготвяме се за локализиран тест — доказателство на концепцията, ако мога така да се изразя. Ще бъде проведен вдругиден.

— Каква концепция?

— Доколко сте запознат с проекта Уордънклиф на Тесла?

Пейнтър се намръщи.

— Знам само, че е неуспял опит за изграждане на мрежа от безжични електрически генератори. Неговата кула трябвало да бъде първата.

— Уордънклиф е трябвало да бъде *неговото* доказателство на концепцията, с което да покаже на света какво е възможно. Той започнал да строи кулата през 1901 година, но конструкцията и дизайнът ѝ се основавали на теории и опити, продължили десетилетия. Най-просто казано, той знаел, че за да пренася безжично енергия, ще се нуждае от проводник, който да носи енергията по цялото земно кълбо. Проучвал два възможни източника — земята и атмосферата. Вярвал, че е възможно да вкара енергия дълбоко в земните недра, за да стимулира естествената резонансна честота на планетата, която ще усили енергията глобално. Същото можело да се постигне и с пращането на енергията нагоре до зареден проводим слой на атмосферата.

— Йоносферата.

Саймън кимна.

— По онова време за такъв слой само се предполагало. Съществуването му било доказано едва през 1925 година.

— Значи и в този случай Тесла е изпреварил времето си.

— Уви, да. Поради това Тесла се обърнал към единствения друг проводник, до който имал достъп — земята. Той проектирал Уордънклиф със стометрови основи, така че кулата да може по-добре да се *вкопчи в земята*, както сам се изразява.

— Но претърпял провал.

— Само защото нямал технологията да предприеме по-обещаващия подход — земната йоносфера. По-късно, когато съществуването ѝ било доказано, той продължил с работата си и през 1931 година обявил, че е на път да открие нов енергиен източник от, цитирам, „нов и неочакван източник“. Но така и не разкрил пред журналиста за какъв източник става дума.

Пейнтър беше забелязал растящото му вълнение.

— Но вие знаете кой е той.

Саймън постави ръка върху бележника на Тесла.

— Всичко е тук.

Пейнтър се поизправи в стола си.

— Имате предвид онзи електрически микроб.

Отново впечатленият Саймън не успя да скрие изненадата си.

— Точно така. Тесла експериментирал върху много опасен организъм в Лондон.

— Да не би да е било през 1895 година в Британския музей, когато група учени отворили артефакт, принадлежал навремето на Дейвид Ливингстън?

Саймън се опули.

„Колко още знае този човек?“

— Какво друго има в тази ваша книга? — попита Пейнтър.

— Въз основа на откритите свойства на организма и на наученото за йоносферата Тесла създаде груба версия на онова, което ние построихме тук. По онова време обаче отново не разполагал с технологията и енергийните източници, нужни за осъществяването на проекта му.

— Значи вие сте подобрили и разширили работата му и сте построили станцията „Аврора“.

— Това е моят Уордънклиф. Локална изпитателна станция за една по-величествена глобална визия.

— И каква е тази визия?

— Както вече казах, същата като на Тесла. Световен мир, евтина и безгранична енергия и по-здрава планета. Целта заслужава ли си? — предизвикателно попита Саймън.

— Разбира се, че си заслужава. И аз с готовност го признавам. Загрижен съм обаче за това как възнамерявате да постигнете възвишената си цел.

— Имате предвид привличането на доктор Ал-Мааз.

— Отвличане и убийство е по-добро описание.

Саймън кимна в знак на съгласие.

— Както и това. — Пейнтър задрънча с белезниците си.

— Уви, нещастно стечение на обстоятелствата. Изобщо не възнамерявах да се стига дотам. Всъщност повечето смъртни случаи, довели до този момент, можете да припишете на професор Маккейб. Ако не беше действал толкова прибързано, животът на много хора щеше да бъде пощаден.

— Лесно е да прехвърляш вината на мъртвите.

— Но въпреки това е истина.

Телефонът на бюро на Саймън иззвъня. Той погледна номера.
„А...“

Обърна се към госта си и позвъни на чакащата в коридора охрана.

— Трябва да се погрижа за някои неща. Ще се наложи засега да прекратим дискусията.

— Чакайте. — Пейнтър се размърда в стола си. — Кажете ми как възнамерявате да осъществите мечтата на Тесла.

Саймън се усмихна и вдигна книгата.

— Най-добре да научите от самия него. Макар че може би не на родния му сръбски. Ще поръчам да пратят в стаята ви превод. След като го прочетете, ще поговорим отново. Може би тогава ще разберете напълно какъв е залогът.

Охраната влезе и изведе пленника от стаята. Щом остана сам, Саймън натисна копчето на телефона и вдигна слушалката.

— Антон, закъпиха ли те?

— Да, сър. Веднага се включвам в издирващия екип.

— Добре. Намери ги. Откраднатите от лабораторията данни ни трябват.

След изгарянето на мумията топографската карта на татуировките предлагаше най-добрия шанс да научат как да укротят микроба убиец. Ако се съдеше по среднощната им дискусия по мрежата, Рори и д-р Ал-Мааз като че ли бяха на път да открият нещо важно.

— Ако са наранили Рори... — изръмжа в телефона Антон.

— Сигурен съм, че е добре.

Двамата се бяха сблизили през последните две години. Саймън го позволяваше и дори окуражаваше, макар че за Антон *обичта* беше изопачена и рядка стока. Отношенията със сестра му Валя бяха нездрави, правеха ги зависими един от друг и ги обвързваха така силно, както и общата им татуировка. Връзката им не беше сексуална, слава богу, но въпреки това нараняваше и двамата. Тази нова връзка между Антон и Рори помагаше на Саймън, като отслабваше връзката между брат и сестра и правеше Валя по-полезна като самотен агент — и по-безмилостна.

„Нищо не може да се сравнява с жена, отхвърлена с презрение, пък било и от собствения си брат“.

Но сега може би чувствата на Антон към Рори се превръщаха във вреда.

— Антон.

— Сър?

— Просто намери диска. Независимо от цената. Разбра ли ме?

Настъпи дълга пауза, последвана от по-твърд, по-решителен отговор.

— Ще бъде направено.

04:32

— Ало, ало...

Кат знаеше, че усилията на Сафия са напразни. Седналата отпред до нея Сафия държеше сателитния ѝ телефон и се мъчеше да се свърже с базата Туле, докато Кат се мъчеше да се бори с коварния терен и бурята едновременно. Ледени ветрове блъскаха кабината и фучаха от безсилна ярост, че не могат да се доберат до тях. Суха, подобна на камъчета суграшица барабанеше по машината.

Междувременно би трябвало да са прекосили границата на националния парк Кутинипраак, макар че Кат не можеше да е сигурна без джипис.

Сафия свали телефона и погледна през прозореца към планините.

— Може би ако се качим по-високо...

— Няма да помогне — каза Кат, присвила очи зад волана.

Фаровете на снегомобила осветяваха само на метри в сумрака и снега. Движеха се покрай замръзнала река, чийто лед на места бе стопен или натрошен, разкривайки бурните сини води отдолу. Черни назъбени върхове обкръжаваха долината и ту се появяваха, ту изчезваха в бурята.

— А може пък времето да се оправи поне за малко — с надежда каза Сафия.

— Проблемът не е във *времето*. — Кат погледна към носещите се над тях облаци. — Друг вид буря ни заглушава. Геомагнитна буря от неотдавнашно слънчево изригване. Докато не утихне, няма да има никакъв сателитен сигнал.

— Права е — обади се Рори от задната седалка. — Според прогнозите ще трае един-два дни.

Кат погледна в огледалото. Беше спряла за кратко, колкото да му върже ръцете зад гърба с въже, което беше намерила в багажника на снегомобила. Освен това го беше завързала през кръста за катарамата на предпазния колан. Нямаше къде да избяга.

Той забеляза, че тя го гледа, и наведе глава.

Кат си спомни загрижеността му за Сафия и как искрено се разкайваше, но в същото време помнеше и страха в гласа му, когато видя кървавата диря на Антон. Подозираше, че между двамата може да е възникнала по-дълбока връзка.

В централата на „Сигма“ Кат бе проучила досието на Антон Михайлов от времето, когато е бил шестнайсетгодишен. Изброените в него престъпления бяха „дребни кражби“ и „безнравствени постъпки“.

В Русия по онова време хомосексуализмът още се смяташе за престъпление.

Кат си спомни и информацията, която беше събрала за изчезването на професор Маккейб преди две години. Имаше сведения за търкания между баща и син, за един-два открити сблъсъка. Дори Джейн бе споменала същото, като го приписа на бунта на брат си срещу деспотичния им баща.

Кат не се съмняваше, че това е част от причината.

„Но може би не цялата“.

Възможно ли бе професор Маккейб да е знаел за сина си и така и да не го е приел... или Рори е държал ориентацията си в тайна и това е забило неизречен клин между двамата?

На Рори щеше да му се наложи да обяснява, но сега не бе...

— Кат! — Сафия сграбчи ръката ѝ.

Кат насочи вниманието си напред. Точно пред тях в светлините на фаровете се бе появило нещо тъмно и рошаво. Стоеше до реката с наведена глава и пиеше вода между натрошения лед.

Мускусен бик.

Кат рязко зави, за да избегне сблъсъка, но единственият им път беше през замръзналата река. Веригите ухапаха леда. Кат трепваше при всяко пукане, но все пак успяха да стигнат до отсрещния бряг и да се изкатерят.

— Уф! — въздъхна Кат и избърса челото си.

Теренът и бурята очевидно не обичаха да бъдат игнорирани.

— Имаш нужда от сън — меко каза Сафия.

„Така е“.

— Щом стигнем Алърт.

Това беше планът им. В другия край на националния парк Кутинирпаак се намираше канадският аванпост Алърт, където техните военни поддържаха гарнизон и метеорологична станция. Но Кутинирпаак беше вторият по големина парк в Канада, което означаваше, че ще им се наложи да изминат двеста и четирийсет километра див пущинак, за да стигнат до безопасно място.

Пътуването щеше да отнеме много часове, ако не и по-голямата част от деня.

„И ако дотогава не ни догонят“.

Тя се обърна към Рори.

— Какви наземни превозни средства има „Аврора“?

Той сви рамене.

— Снегомобили, моторни шейни. Но те се използват предимно за развлечение. „Аврора“ е научна станция, а не военна база.

Кат си даваше сметка за това — и най-вероятно то бе единствената причина да успеят да се измъкнат. Станцията беше изолирана и враждебният терен вероятно се смяташе за достатъчна охрана срещу повечето заплахи.

— Някои ловуват със самолетите — продължи намръщено Рори.
— Не може да се каже, че е спортсменско, но е начин да изпуснеш парата.

Кат погледна небето. Това беше едно от малкото предимства на бурята. Тя поне приковаваше към земята малката въздушна флотилия на станцията.

Но дори тези ловци не бяха най-голямата тревога на Кат.

Седящата до нея Сафия беше притиснала сателитния телефон към гърдите си. Кат я беше помолила да продължи да прави опити да установи връзка с базата Туле. Макар че бе много малко вероятно геомагнитната буря да затихне за момент и да успеят да се свържат с полковник Уайкрофт, Кат бе дала задачата на Сафия, за да я разсее.

Сафия повдигна ръка и потърка бузата си. Кат разбираше страха зад този жест — представи си разкъсания защитен костюм, пръснатите

частици от мумията. Въпреки че бяха взети съответните предпазни мерки, дали това беше направено навреме?

Кат бе предпочела да ѝ спести преценката на доктор Кано за развитието на болестта, как на микроорганизма са нужни само два часа от вдишването му, за да стигне до мозъка на заразения.

„Дали спасителната ни мисия само е обрехала тази жена?“

Калориферът на снегомобила тракаше силно и някак астматично. Духаше топъл въздух в плътно затворената кабина и шумно напомняше, че Сафия може да не е единствената, изложена на риск.

Двигателят внезапно се закашля и машината се разтресе. Кат се удари във волана, но двигателят се успокои и отново заръмжа гладко. Тя издиша с облекчение, но тревогата си остана. Вероятно снегообилите на станцията се използват предимно за дребни задачи около базата и сигурно не бяха поддържани достатъчно добре, за да са способни на подобен дълъг преход, при това в разгара на буря.

Явно всички си даваха сметка за това, така че последва продължително мълчание — докато някакъв нов шум не ги изтръгна от страховете им.

Приличаше на лавина — грохот, който се засилваше.

Изведнъж от мрака зад тях се появили тъмни сенки и се понесоха от двете им страни, като се събираха отново отпред на светлината на фаровете. Грохотът от минаването им се съпровождаше от уплашено и скръбно мучене.

Това бе стадо карибу, стотици животни, които се носеха покрай снегомобила като река около голям камък. И със същата бързина, с която се бяха появили, елените изчезнаха в бурята.

Сафия проточи врат да погледне през задния прозорец.

— Какво ли ги е изплашило?

Кат подозираше какъв е отговорът и затърси светлини зад тях. Настъпи газта и подгони призрачното стадо, вслушвайки се в предупреждението му.

„Някой ни е открил“.

04:38

Пейнтър разтриваше китки и крачеше напред-назад в килията. Охранителите му бяха свалили белезниците, бяха го обискирали на

голо и му бяха хвърлили сив комбинезон. Дори не си направиха труда да му дадат някакви обувки.

Но това беше най-малкият му проблем.

Тревогата го разяждаше — за Кат, за Сафия.

Бяха го заключили в старата стая на Сафия. Миризмата ѝ се беше задържала тук — едва доловим аромат на жасмин, който събуждаше спомени за споделеното им минало, за пустинни пясъци и зелени оазиси. Освен това остро му напомняше за дебнещите опасности.

Макар че Кат и Сафия бяха избягали с Рори, Пейнтър не знаеше колко дълго ще удържат пред преследвачите си. Въпреки сърдечността на Саймън Хартнъл знаеше, че той няма да се спре пред нищо, за да ги залови.

Рязко изщракване го накара да се обърне.

„Сега пък какво?“

Малкият процеп в долната част на вратата му се отвори. Някой му подхвърли нещо през него и то се плъзна по пода до босите му крака. Докато той се навеждаше да го огледа, процепът се затвори.

Пейнтър вдигна дебелия сноп листа, които бяха перфорирани и подвързани със спирала. Прелисти страниците и видя, че големи части от текста, както и диаграми и чертежи, са заличени с дебел черен маркер.

Заинтригуван, Пейнтър отиде до бюрото и седна.

Досещаше се какво трябва да е това.

Превод на черния бележник на Тесла.

Поне в това отношение Хартнъл доказваше, че е човек на думата си. Все пак, ако се съдеше по цензурираните части, очевидно отказваше да бъде открит за всичко, което ставаше в действителност тук.

„Ще се задоволя и с това“.

Жестът даваше основание да се мисли, че Хартнъл иска да бъде разбран и дори уважаван заради блестящия си ум и предприемчивостта си. Или може би просто се нуждаеше от признателна публика за онова, което предстои, и бе готов да я образова, за да може да изпълни ролята.

Пейнтър нямаше нищо против да му съдейства в това отношение.

„Дори ще ръкопляскам, ако така ще получа онова, което искам“.

Все пак знаеше, че Хартнъл не е глупак. Достатъчно му беше само да погледне през прозореца, за да види какво е създал той под носа на АИОП и дори с техните пари. В никакъв случай не биваше да подценява този тип.

Погледна подвързаните страници.

„Щом ми дава това, значи иска от мен още нещо“.

Тъй да бъде.

Обърна на първата страница и зачете.

Докато четеше, в сърцето му се оформяше ледена увереност.

„Това ще свърши зле... за всички ни“.

19.

3 юни, 10:22

Суданската пустиня

В търбуха на бога Грей слушаше как приглушеният рев на мотора затихва. Надяваше се някъде там да има изход — а ако нямаше, Сейчан щеше да се скрие някъде с Джейн Маккейб, надявайки се Грей и останалите да ги опазят.

Ковалски влезе в стомаха и вдигна палци. Гигантът беше подготвил малка изненада, ако някой от враговете реши да влезе през хранопровода в корема. Единственият друг вход в тази част на спящия бог бе през отвора в диафрагмата.

Екипът на Грей пазеше тази точка. Това бе най-добрата им отбранителна позиция. Отворът беше тесен и през него можеше да мине само един човек. Скрит зад една извивка на дванадесетопръстника, Грей беше насочил пистолета си към входа, като му се искаше да имаше повече огнева мощ.

От дясната му страна Дерек бе клекнал зад купчина камъни — някаква част от анатомията беше паднала и се бе разбила на парчета. Той поглеждаше тревожно тавана, сякаш очакваше от него да падне още нещо. Държеше резервния пистолет на Грей — „Берета 96А1“ беше казал, че е добър с огнестрелното оръжие и че това било необходимо умение за археолог, който често работи в разкъсвани от войни страни или на места, контролирани от бунтовници.

Когато чу това, Ковалски даде на Дерек друг съвет: „На твоето място бих се замислил за бич“.

Точно сега Грей би приел с радост всяко допълнително оръжие.

Ковалски бе заел позиция зад стомаха: стоеше близо до отвора в случай, че някой реши да опита по този път. Държеше пушката си „Пиезер“, заредена с пиезоелектрични кристали, готов да даде шокиращо посрещане на всеки неканен гост. Освен това в колана си имаше затъкнат „Дезърт Игъл“ 50-и калибър.

Никой не говореше, всички се ослушваха за приближаващ противник.

Грей им бе наредил да изгасят фенерите на каските си, за да са по-трудни мишени в тъмното. Единственият източник на светлина идваше от каската на Сейчан. Грей я беше конфискувал преди тя да потегли и я бе поставил на пода, като лъчът беше насочен към отвора.

На светлината му не виждаше никакво движение, но можеше да се закълне, че чува звуци — сритани камъчета, шумолене на плат, скърцане на кожа. Ако слухът не му правеше номера, някой се движеше в съседната зала на тъмно, вероятно с уреди за нощно виждане.

И тогава всичко се случи наведнъж.

Изтрещя пушка и фенерът на каската се пръсна. Залата потъна в мрак.

В същото време от водещия в стомаха свод се чу силен гърмеж, последван от ослепителна светлина. Някой беше закачил жицата, опъната от Ковалски при отвора на хранопровода и задействаща две заслепяващи гранати.

Извърнал се от ярката светлина, Ковалски вдигна пушката и стреля напосоки. Искрящо сините пиезокристали експлодираха в стомаха и рикошираха от стените, като продължиха да заслепяват след като ефектът на гранатите отмина.

Грей използва момента да метне димна граната към тунела през диафрагмата. Тя се пръсна на прага и обви всичко в гъст пушек. Дерек стреля, за да обезкуражи допълнително опитите за проникване.

Докато изгледът към корема беше блокиран, Грей свали каската си, включи фенера ѝ и я постави на пода.

— Отстъпваме на втора позиция!

Дерек го последва, а Ковалски се хвърли презглава в стомаха с насочен напред пистолет. Стреля веднъж, вероятно за да отстрани зашеметения вътре, след което изскочи навън, като влачеше нещо след себе си.

— Реших, че може да ни потрябва.

Плячката му беше черна тръба на руско РПГ-7 — реактивен противотанков гранатомет — с два изстрела.

Грей погледна с безпокойство стената на диафрагмата.

„Щом имат един гранатомет, сигурно имат...“

Оглушителен гръм разтърси света. Отворът на диафрагмата се пръсна, а по варовиковата стена, разделяща двете зали, плъзнаха

огромни пукнатини. От тавана се посипаха камъни, които принудиха Грей и останалите да отстъпят още назад. Едно парче се стовари върху стомаха и го разби.

През облака от пушек и прах се изсипаха тъмни фигури. Тичаха приведени, като ту се появяваха, ту се скриваха от поглед.

Проехтяха изстрели, куршуми рикошираха навсякъде около тях.

Един улучи заряданата каска.

Мракът се спусна като черен саван.

До Грей Дерек изстена:

— А сега какво?

10:29

Сейчан се сниши, като се мъчеше да овладее мотора. Всичко около нея се тресеше. Джейн я стискаше толкова силно, че я оставаше без дъх. Тя наби спирачки и погледна назад.

„Грей...“

Джейн също погледна натам.

— Какво става?

— Разстроен стомах — изръмжа Сейчан и се обърна напред. — Започва война. Което означава, че е време да се махаме.

Даде газ и продължи напред. След безбройните мъчителни завои пътят напред изглеждаше съвсем прав.

— Не може да е далеч — каза Джейн. — Мисля, че сме в дебелото черво.

По-рано младата археоложка бе описала пътя през малкото черво като „представящ“. Извиващите се тунели бяха само малко по-тесни от този, в който се намираха в момента. Пътят също не отговаряше на детайлната скулптура на чревния тракт, показана отвън. Вместо това имаше просто извиващ се тунел, изсечен през варовиков блок с размерите на футболно игрище, изваян отвън да изглежда по-заплетен, отколкото беше в действителност.

Сейчан следеше с очи лъча на фара, но продължаваше да се ослушва. Експлозиите бяха затихнали, но по-резките гърмежи говореха, че престрелката продължава.

Джейн посочи над рамото ѝ.

— Ето там. Виж как се стеснява. Мисля, че това е сфинктерът. Трябва да сме близо до дъното.

„В буквалния смисъл“.

Сейчан даде още газ.

Колкото по-скоро излезеха, толкова по-скоро можеше да прилъже противника след себе си. Грей и останалите рискуваха живота си, за да ги защитят.

„Редно е да върна жеста“.

Там, където се стесняваше, тунелът правеше едно последно спускане. Когато стигнаха до това място, фарът освети камъни и пясък, които блокираха пътя.

— Лайнияна работа — изруга Джейн.

Сейчан наби спирачки.

— Е, поне не в буквалния смисъл.

10:32

Дерек пълзеше по пода. Ушите му пищяха. Грей и Ковалски го следваха, като стреляха в мрака. Зад тях светеше самотна лампа.

Зарязаната каска на Дерек.

Грей я беше поставил зад един камък на няколко метра назад, извън пряката линия на огъня. Макар да не разкриваше приближаващите противници, слабата светлина беше достатъчна, за да могат да се изтеглят по-навътре в сенчестите дълбини на корема.

— Местата за отстъпление са на изчерпване — каза Ковалски.

Прав беше.

От едната страна се издигаше плетеницата на изваяните черва; от другата стената на корема се извиваше плавно към гръбнака на тавана. Постепенно ги принуждаваха да отстъпят към долната част на корема, където щяха да бъдат приклепени.

Ковалски стреля с пушката, от което Дерек подскочи.

Две тъмни фигури се хвърлиха настрани като сенки и изчезнаха.

— Това трябва да е достатъчно далеч — каза Грей.

„Достатъчно далеч за какво?“

— Всички зад мен. — Грей вдигна гранатомета на рамо.

— Гледай да успееш — предупреди го Ковалски. — Имаме само един допълнителен опит.

Дерек подскочи от гърмежа. Огнен език изригна от задната част на тръбата, а реактивният снаряд полетя напред, оставяйки след себе си димна спирала. Но вместо да стреля *по* врага, Грей се беше прицелил високо, в тавана.

„Не, не в тавана!“

Грей ги избута още назад.

— Давай, давай, давай...

Експлозията освети мишената му, откъсвайки я от извитата стена. Големият колкото автобус бъбрек се отдели заедно с част от тавана, превъртя се във въздуха и се стовари между тримата и противника. Около откъснатия бъбрек се посипаха още камъни.

Нещо улучи каската на Дерек и изгаси лампата ѝ като свещ.

Грей извади фенер, включи го и насочи лъча към пораженията.

Ковалски тупна партньора си по гърба.

— Вече никой не може да мине оттам!

„Включително и ние — помисли си Дерек. — Поне докато нещата не се уталожат“.

Но това бързо стана малко вероятно.

Вместо да затихне, срутването продължи, като обхващаше все по-голяма площ. Земята под краката им се разтресе, огромно парче варовик се откъсна от тавана, стовари се като дланта на бог и смаза половината черва. Гъст облак прах се понесе над тях, като заплашваше да ги задуши, ако не бяха предпазните им маски.

Грей им даде знак да се махат.

— Всичко се срутва.

10:35

Джейн се изправи.

Преди малко беше оглеждала камънаците, които блокираха изхода — и в следващия момент се бе озовала просната на пода. Дори Сейчан беше залитнала към заоблената стена на тунела, прикована от мотора, на който седеше.

Погледнаха назад. Призрачен облак прах се носеше към тях по тунела на червото.

— Трябва да се махаме — каза Сейчан. — Веднага.

Още трусове и зловещи трясъци подсилиха преценката ѝ.

Джейн вдиша прах и се закашля. Едва сега осъзна, че маската ѝ се е повредила при падането.

Изруга и я свали.

Сейчан посегна към своята маска, явно с намерението да ѝ я даде.

— Задръж я — каза Джейн. — Няма смисъл и двете да се излагаме на риск.

Съмняваше се, че има голяма опасност да се заразят толкова дълбоко в червата на бога, но защо да рискуват?

Вместо това насочи вниманието си към по-непосредствената опасност.

— Това е фалшиво като всичко друго — каза Джейн, като потупа с длан препятствието.

— Какво искаш да кажеш?

— Направено е така, че да *изглежда* като естествено срутуване. Но виж това. — Тя тупна камъните и пясъка. — Това е скулптура като всичко останало.

Сейчан сви рамене. Изглеждаше примирена с участието им.

— Фалшиво или не, пак си остава задънена улица.

Джейн поклати глава.

— Дерек беше прав. Древните винаги са оставяли скрити изходи, като често са ги маскирали.

Огледа стената, като прокарваше длани по нея.

Сейчан слезе от мотора да провери от другата страна.

Пръстите на Джейн откриха процеп в скалата.

— Ето тук — каза тя и го проследи, оформяйки очертанията на правоъгълна врата. — Помогни ми.

Опряха рамене в единия край на вратата и натиснаха. Камъкът застърга и се отмести малко. Окуражени, те забутаха по-силно. Вратата се завъртя около стълб в средата. Получи се по-лесно, отколкото Джейн беше очаквала.

Когато вратата се отвори, тя избърса длани в панталоните си.

— Баща ми сто на сто я е открил. Не би могъл да я пропусне.

За момент мъката я парализира.

Сейчан се върна и избути мотора до вратата.

— Трябва да тръгваме.

Джейн кимна и ѝ помогна да вкара мотора през вратата в късия тунел. Отпред се лееше слънчева светлина, която ги накара да ускорят крачка. Изходът беше скрит от една канара по средата на почти отвесна скала. Стръмна пътека водеше надолу между два заоблени хълма. Те бяха оформени единствено от вятъра. Въпреки всичко силуетите им образуваха част от човешката анатомия, която не можеше да се сбърка с нищо — особено като се имаше предвид откъде бяха излезли току-що.

Тръгнаха надолу.

Сейчан буташе мотора, но постоянно гледаше назад.

Джейн разбираше тревогата ѝ.

Останалите още бяха затворени под земята.

10:40

Грей отстъпваше с Ковалски и Дерек навътре в недрата на умирация бог. Гризеше го вина заради пораженията, предизвикани от изстрела му.

Средната част на залата вече се беше срутила напълно. И продължаваше да се срутва. Облакът прах изпълваше всичко и им пречеше да виждат.

— Трябва да има друг изход — каза Ковалски и ги погледна, сякаш очакваше подкрепата им.

Грей посочи порутените остатъци от чревния тракт, като се молеше Сейчан и Джейн да не са там.

— Онзи изход е блокиран. — Махна назад. — И няма как да се върнем по пътя, по който дойдохме.

— А не може ли да има друг изход? — Ковалски се обърна към Дерек, който изглеждаше замаян, сякаш всеки момент ще изпадне в шок. — Не спомена ли, че онези типове оставяли куп тайни тунели и какво ли не още?

Дерек сви рамене.

— Тук всичко е свързано с анатомията. Влязохме през устата. Единственият логически изход е от другия край.

Ковалски сви юмрук, като мислеше трескаво.

— Имаме и други дупки — каза той и посочи под кръста си. — Какво ще кажете за... сещате се...

Грей осъзна, че едрият му приятел може и да е прав.

— Дерек, възможно ли е? — Погледна към долната част на корема. — Може би през пикочния мехур.

Дерек беше спрял, сбърчил замислено вежди.

— И през уретрата ли? Не. — Обърна се и погледна решително Грей. — Но мисля, че знам как да се измъкнем.

10:44

„Най-сетне...“

Валя се ухили на тънката прашна дия, издигаща се на около четиристотин метра от нея.

Въпреки трусовете, подземните взривове и облаците дим през входа на подземния комплекс през последните двацет минути тя бе останала на поста си на скалата. От Крюгер и хората му нямаше и следа, така че тя можеше да си представи свирепата битка долу.

Все пак екипът му бе успял да пропъди заека от дупката му.

За да потвърди онова, което вече подозираше, тя отиде при контролната станция и даде команда на дрона да се спусне към дията.

Искаше да види целта.

Клекнала до монитора, Валя гледаше от птичи поглед хълмовете, докато дронът пикираше към малкия мотоциклет, който се носеше по пясъка. Отдалечаваше се по права линия към далечния Нил. Бяха го яхнали двама. Около врата на предната се развяваше шал, който скриваше наполовина лицето й.

Валя стисна зъби, когато разпозна този флаг.

„Сейчан“.

Въпреки това подозрението я задържа на мястото й. Можеше да е поредният номер. Възможно бе предателката да се опитва да я накара да напусне поста си и да гони някаква примамка. Валя приближи дрона и увеличи образа.

Трябваше да се увери кой се вози зад водача.

Беше трудно, тъй като жената носеше каска и се беше притиснала плътно в гърба на Сейчан, извърнала лице от шибация пясък и палещото слънце.

Валя спусна дрона по-ниско, като се мъчеше да намери подходящия ъгъл, за да идентифицира целта. И тогава, сякаш

предупредена от нещо — може би от сянката на дрона — жената се надигна.

Валя изруга и бутна лоста за управление, но бе твърде бавна.

Наистина беше номер.

Жената отзад се взираше в нея от монитора.

Беше Сейчан.

Вдигна пистолета си с две ръце и го насочи към дрона. На екрана тъмните ѝ очи се присвиха към Валя, сякаш знаеха кой я гледа.

Дулото проблесна и екранът угасна.

Валя бутна вбесена монитора, стана и направи три резки крачки към ръба на скалата, загледана в прашната дия, която още висеше над пустинята. Нямаше потвърждение, но вярваше на инстинкта си.

Джейн Маккейб караше мотора, скрила лице под шала на Сейчан.

Валя яхна своя мотор — „Дукати 1080s“, пригодно за пустинята и със специални гуми. Беше като пантера в сравнение със заека на целта. А в откритата пустиня нямаше къде да се скрият.

Спря, колкото да вземе преносимия монитор на дроновете. Свърза се с другия дрон, който следеше камиона, и го прати към координатите на отдалечаващия се мотор. Този път го остави високо — имаше нужда от очите му, докато не намали разстоянието.

„Не че е нужно да приближавам чак толкова“.

Метна автомата си на гръб. Беше руски АК74М с монтиран под цевта гранатомет GP-25.

Запали двигателя и започна лова.

10:51

Озадаченият Грей вървеше след Дерек навътре в корема.

— Къде отиваме?

— Би трябвало да е наблизо. Ако съм прав.

Ковалски вървеше последен, като често се озърташе през рамо и трепваше при всеки трясък. Пещерата зад тях се смаляваше. Преследваше ги бавна лавина от камъни и пясък.

Стените и таванът се приближаваха към тях, а подът се издигаше. Бяха стигнали долната част на корема.

Накрая Дерек посочи напред.

— Ето там. Онова би трябвало да е пикочният мехур.

На Грей му приличаше на изпуснат балон, наполовина смазан от чревния тракт.

— Нали каза, че не можем да излезем през уретрата.

Дерек тръгна към мехура.

— Нали на влизане ви казах, че нещо не е наред с начина, по който е написано името Туту.

Грей си представи двата реда йероглифи. Последният свършваше с коленичила фигура.

— Изобразяваше жена вместо мъж.

— Заблуждавали сме се през цялото време — каза Дерек. — Не се намираме в тялото на бог на име Туту, а на *богиня*.

И вдигна ръка към заоблената маса, която притискаше другата половина от пикочния мехур.

— А това е утробата ѝ.

Грей погледна нагоре към утробата. Спомни си деликатната украса в каменното сърце, летящите пеперуди. Дори тогава темата му се беше сторила женствена.

— Как се сети? — попита той.

Дерек го погледна.

— Изобщо не беше трудно. Помниш ли купчината отломки, зад които се бях скрил?

Грей кимна. Нещо беше паднало от тавана и се бе разбило на пода. Дерек през цялото време се беше опитвал да разбере какво точно, а Грей си бе помислил, че се страхува нещо друго да не падне върху главата му.

Вместо това той бе разглеждал анатомията.

— Беше яйчник — каза Дерек. — Видях откъде се е отчупил и как се е търкулнал до мястото си. Успях да различа остатъците от фалопиевите тръби по стената и продължаващи назад в мрака.

„До това място“.

Грей отново се обърна към утробата.

— Така че ако има друг изход, той би трябвало да е тук — каза Дерек. — Нещо като символично раждане.

Грей освети с фенера си пикочния мехур и огромната каменна матка. На повърхността ѝ имаше тъмна сянка.

— Врата!

Силен трясък накара и тримата да подскочат. Огромна част от тавана от дясната им страна се откъсна, повличайки голяма част от гръбначния стълб при кръста на богинята. Гръбнакът падна в отсрещната част на кухнята, последван от порой камъни, които се сипеха с оглушителен тътен.

— Тръгвайте! — нареди Грей.

Покатериха се на високия до рамото пикочен мехур наред дъжд от пясък и камъчета. Грей освети пътя до отвора. Зад него наистина имаше голяма кухня. Всички се вмъкнаха вътре, за да се спасят от пороя.

Щом се махнаха от бурята, стана по-тихо и въздухът не бе така задръстен от прах. Може би въображението си казваше думата, но Грей изведнъж изпита благоговение, сякаш бе влязъл в катедрала.

Насочи лъча на фенера нагоре. Подобно на сърцето и стомаха, стените бяха украсени с изображения. Подобни на херувими деца танцуваха навсякъде около тях, сякаш летяха.

Дерек откри по-мрачна гледка.

— Вижте долу.

Грей насочи лъча към краката си. По пода имаше още деца, но извитите им разкривени форми създаваха впечатлението, че са мъртви или измъчвани.

Дерек се опита да сложи ръка на устата си, но маската му попречи.

— Това е изображение на десетото бедствие. Фигурите долу са на момчета. А горе са момичета.

Грей видя, че е прав.

„Всичко тук е урок“.

Ковалски ги подкара напред, като поглеждаше пясъка, който навлизаше през отвора.

— Продължавайте, или ще правим компания на момчетата.

Наведоха се, когато таванът стана по-нисък при каменната шийка. Наложиха им се да лазят на четири крака, за да минат през нея, но след това отново можеха да се изправят. Грей насочи фенера към последната мускулиста отсечка на тунела, изобразяващ влагалището. Лъчът освети купчина камъни, които препречваха пътя.

— Страхотно — отбеляза Ковалски. — Богинята май е девствена. Дерек докосна лакътя на Грей.

— Изключи фенера.

Грей се подчини. Мракът ги обгърна, но когато очите му свикнаха с тъмнината, той забеляза слаба светлина отпред, която проникваше между камъните.

— Срутването трябва да е сравнително ново — каза Дерек. — Ако действаме внимателно, може да успеем да...

Земята се разтресе от оглушителна експлозия. Пясък и прах се понесоха към тях. Грей чу как още камъни падат върху срутването пред тях и ги блокират допълнително.

— Няма време.

Той избута всички обратно през шийката до матката. После вдигна тръбата на РПГ-то и зареди последния изстрел.

— Запушете си ушите и отворете уста.

Легна по корем, насочи тръбата през шийката и стреля.

Взривът и пламъкът го оглушиха и ослепиха. Камъчета се посипаха по главата и раменете му. После нещо задърпа крака му.

— Тичай, мамка му — едва успя да чуе той.

Вдигна глава и пред очите му се проясни, но отново бе заслепен от ярката светлина.

„Слънце...“

После през светлото петно заваляха тъмни сенки.

— Вън! — Ковалски го забута отзад. — Преди да се е затрупал отново!

Грей схвана и се втурна напред. Щом стигна прага, се хвърли през каскадата от камъни и пясък. Приземи се на рамо и се затъркаля по дълъг пясъчен склон.

Ковалски и Дерек последваха примера му.

Миг по-късно пустинята погълна дупката зад тях.

Грей се изправи несигурно на крака.

Ковалски се претърколи по гръб и погледна назад към руините.

— Значи ти хареса, скъпа? — Изправи се и избърса чело. — Защото аз съм направо изстискан.

Дерек се олюляваше на няколко крачки от него, загледан в земята.

— Тук има следи от гуми.

Грей отиде при него и проследи следата, водеща към пустинята. Заля го облекчение.

„Сейчан е успяла“.

11:02

„Няма да успеем“.

Сейчан се беше навела ниско над кормилото. С Джейн си бяха сменили местата преди петнайсет минути, след като бе свалила дрона, и сега летяха през пустинята. Беше се надявала да изминат повече разстояние, преди врагът да ги открие.

Не изкара този късмет.

Без добра преднина нямаше шанс да се доберат до Руфаа преди врагът да ги настигне. Джейн се беше опитала да се свърже с Ахмад, но не получи отговор.

Въпреки коварния терен Сейчан продължаваше да се носи напред с пълна скорост.

Джейн я потупа. Като продължаваше да се държи за Сейчан с едната ръка, посочи надясно, към някаква прашна дияра в далечината. Малко тъмно петънце се носеше през пясъка, оставяйки следата след себе си.

На Сейчан ѝ се искаше да вярва, че това е мираж.

„Нищо не може да се движи толкова бързо“.

Точката се носеше с над сто и петдесет километра в час.

Въпреки това тя знаеше, че е истинско — и знаеше кой лети след тях.

Сейчан стисна зъби и се опита да изстиска още мощ от мотора.

„Няма начин да успеем“.

Петънцето ги приближи и се превърна в сребристочерен мотоциклет. Мотористът беше почти легнал на седалката.

Сейчан се огледа. Знаеше, че няма да може да избяга на бледата преследвачка.

В далечината се издигаше дюна, рязко очертана на пътя им. Единствената надежда бе да търсят прикритие и по-висока позиция.

Определила целта си, Сейчан се наведе още по-ниско над кормилото.

„Хайде...“

С приближаването им дюната се издигна още повече, подобно на замръзнала вълна на фона на небето. Оказа се по-стръмна, отколкото

изглеждаше. Но нямаше връщане назад.

Когато стигна подножието ѝ, Сейчан се измести назад, като избута Джейн. Трябваше да прехвърли колкото се може повече тежест на задното колело за по-добро сцепление с пясъка. Моторът полетя нагоре по склона. Сейчан не намали. Не можеха да рискуват да заседнат.

Въпреки това пясъкът се съпротивляваше. Докато изкачваха дюната, целият склон внезапно поддаде и се плъзна надолу, превръщайки се в река. Сейчан се бореше срещу течението, поднасяше задницата на мотора, за да продължат да се движат и да не затънат още повече.

Бърз поглед надясно ѝ показва, че другият мотор е само на петдесет метра зад тях.

Сейчан погледна напред — надяваше се, че ще стигне билото навреме.

И тогава дюната над нея експлодира и запрати стена от пясък към тях. Нямаше измъкване. Вълната преобърна мотора и ги изхвърли от седалката.

Сейчан падна на пясъка, изправи се и заби пети в земята, за да се спре. Намираше се по средата на склона. Джейн не изкара такъв късмет и продължи да се търкаля надолу.

Противничката я приближаваше, като караше с една ръка. В другата държеше автомат с димящ гранатомет под цевта.

Сейчан посегна към пистолета си, но кобурът бе празен.

Нищо не можеше да направи.

Противничката ѝ не носеше каска, а само шал, покриващ долната половина на лицето ѝ, но Сейчан знаеше, че жената се е ухилила жестоко, предвкушвайки удара. Познаваше това чувство — неведнъж самата тя го беше изпитвала.

Моторът намали скорост, а замаяната Джейн най-сетне спря да се търкаля по склона.

Когато ревът на двигателя утихна, се чу нов звук.

Лай.

От дюната горе.

Сейчан се обърна и видя как нещо рошаво прелетя над билото и се понесе надолу.

„Анджин“.

На билото се появиха хора с пустинни роби. Проснаха се по корем на пясъка, насочили дълги пушки напред. Залпът накара Сейчан да се хвърли на земята, но всички се целеха надолу, в жената с мотоциклета.

Куршуми се забиваха в пясъка, рикошираха от скали и няколко улучиха мотоциклета отстрани. Ездачката му се извъртя и даде откос назад, но намерението ѝ беше не да победи, а да се измъкне. Лишена от наградата си, тя побягна, като се движеше на зигзаг, за да е по-трудна мишена.

Анджин дотича, близна Сейчан по лицето и заподскача в пясъка около нея.

Тя задържа псето, колкото да се обърне и да види Ахмад, който се плъзгаше по дюната към нея.

— Как...? — Сейчан погледна редицата мъже на хребета. — Кои...?

Ахмад се усмихна и махна нагоре.

— От Руфаа. Идват убие теб. — Видя смаяната ѝ физиономия и я потупа по ръката. — Те мисли ти убива двама старци от село. Намират тела тази сутрин. Тръгват по следа насам.

„За да си отмъстят“.

Сейчан си спомни фигурата, която се беше спотайвала около камиона им. Вече знаеше, че трябва да е била бледата жена, само че маскирана. Явно уловките ѝ онази нощ включваха и убийство.

— Те намира мен в камион — каза Ахмад. — Аз им казва *ти* не убила. Тогава те вижда. — Той имитира с ръка прашната ѝ диря. — Идва при теб.

„И ни спасявате“.

Долу Джейн се изправи и започна да се изкачва. Щом дойде при тях, тримата продължиха към билото.

От другата страна на дюната бяха скрити пустинни мотоциклети и няколко камили, вероятно взети по пътя от някои номади.

Но нещо липсваше.

— Къде е камионът?

— А, не далеч. Но много шум, много — Ахмад отново имитира прашната диря, — за да се промъкне тук.

Сейчан се обърна в другата посока и се загледа в далечината.

Почти на хоризонта различи двата хълма, служещи като задник на великана. Над тях беше увиснал нов облак от прах и пушек.

„Грей...”

Джейн забеляза накъде гледа.

— Може да са успели да се измъкнат.

Сейчан сграбчи Ахмад за рамото.

— Има само един начин да разберем.

20.

3 юни, 06:08

Остров Елсмиър, Канада

Пейнтър седеше зад бюрото в стаята си и четеше превода за втори път. Все така беше изумен от разказа в дневника. Той се разделяше на две истории. Едната описваше престоя на Никола Тесла в Лондон, другата се развиваше в пустините на Нубия и в нея участваха сър Хенри Мортън Стенли и не кой да е, а Самюъл Клемънс.

„Марк Твен...“

Пейнтър поклати глава.

Нищо чудно, че открадналите бележника след смъртта на Тесла не бяха повярвали на написаното. Самият Пейнтър нямаше да повярва, ако не бяха последните събития.

Според разказа на изобретателя той и Твен били призовани от сър Стенли да спрат чума в Лондон — същата, която поразяваше света в момента. Пейнтър познаваше достатъчно историята на артефакта на Дейвид Ливингстън и съдържащата се в него болест, за да приеме твърдението.

Групата прекосила Атлантика с параход, след което се разделили. Тесла поел направо към Британския музей, който бил затворен и поставен под карантина. Там той експериментирал със странната подобна на кръв проба, открита в египетския артефакт. И правилно установил, че аленият микроб под микроскопа е агентът на болестта.

Нарекъл го *Pestis fulmen*, или „светкавична чума“.

Още преди пристигането на Тесла британците забелязали странните електрически свойства на кървавата вода и сиянието ѝ по време на една гръмотевична буря, сякаш течността реагирала на заряда във въздуха. Затова потърсили експерт по електричество и пратили Стенли в Америка. Отначало се спрели на Едисън, но явно трябвало да се задоволят с Тесла, което очевидно го засегнало, ако можеше да се съди по завоалираните коментари на сърбина.

Въпреки това той направил всичко по силите си да види дали електричеството не може да изцери болестта. Макар че наистина

можело да претовари и изпържи микроба, електричеството действало по същия начин и на заразения. Тесла цитираше Франсис Бейкън за неговите провалени усилия и трагичен резултат: „Излекувах болестта, но убих пациента“.

Унил, но въпреки това твърдо решен, Тесла се заел да изучи организма, за да го разбере по-добре. Започнал да експериментира как да овладее потенциала му. Нататък повечето текст бе зачеркнат, тъй като явно съдържаха подробности, които Саймън Хартнъл не искаше да споделя.

Пейнтър погледна през прозореца към антените. Хартнъл очевидно беше научил нещо от работата на Тесла.

Той отново насочи вниманието си към дневника. Накрая Тесла изоставил проучването си, тъй като го сметнал за прекалено опасно, особено предвид естеството на микроба. Втората половина от историята допълнително потвърждаваше, че решението му е било правилно.

След като оставили Тесла в Лондон, Твен и Стенли продължили със същия параход към Кайро, като пътували инкогнито: следвали оставените от Дейвид Ливингстън указания и се надявали да открият източника на болестта — и може би лека за нея.

Твен писал на Тесла за това.

Горкият ни покоен приятел бе скрил указанията хитро, дяволски хитро, особено за един надут британец. Но ние сме длъжници на Ливингстън. Той ни отведе право до пустините на Нубия. За съжаление се налага да разчитаме и на паметта на сър Стенли, тъй като някои подробности са били описани в писма от Ливингстън, които вече не съществуват. И все пак ето ме тук, в тези изпечени от слънцето земи, заобиколен от магарета и камили. Утре потегляме с фургон за багажа и шайка яки араби и чернокожи етиопци. Надявам се да сме им платили достатъчно щедро, за да не изоставят бледите ни особи наред пустинята.

По-нататък Твен описваше най-общо пътуването, като нарочно спестяваше подробностите. Но накрая, следвайки „дяволски хитро“ скритите указания, групата открила подземен комплекс, изсечен под пустинните хълмове. От този момент разказът ставаше напълно неправдоподобен — история за мумии, проклетия и огромна каменна богиня, заровена в пясъците.

Гледката изумила Твен до степен на поетично благоговение.

Представям си притиснатото ѝ в пясъка лице, смазана от бремето, което трябва да носи, опустошена от мъка, вечно търпелива, очакваща изкупление. Макар да си мисля, че тя мечтае за нашето спасение, не за своето собствено. Тя оставя тялото си като фар, като светлина в мрака на миналото, която да даде надежда за бъдещето.

В тази изваяна гробница Стенли и Твен явно открили нещо важно. Месец по-късно те се върнали в Англия, където успели да излекуват заразените и да спрат разпространението на болестта.

Но и тук Тесла говореше смътно за самия лек. Изглежда, те открили *начина* на лечение в гробницата, но „не и самата лекарствена тинктура“, както пишеше Твен. Той беше вбесяващо загадъчен в писанията си, но излагаше причините за това и предупреждаваше не само за опасностите в гробницата, но и за онези извън нея.

Няма да допусна кирките и чуковете на иманярите да нарушат покоя ѝ. Нека да спи, нека да сънува в мир, знаейки, че е спасила всички ни.

Накрая Тесла и Твен се върнали у дома да продължат живота си, като запазили всичко това в тайна. Тесла завършваше с признание към човека, чиято всеотдайност към хората и земите на Африка им показала пътя към лека.

Трябва да благодарим на Дейвид Ливингстън, който рискува всичко, дори безсмъртната си душа, за да ни спаси от проклятието. Дано оправдаем саможертвата му... и Бог да ни прости, ако не го направим.

Пейнтър затвори дневника.

Чу тихо бръмчене откъм вратата и погледна натам. Камерата на тавана се завърташе към него. Знаеше кой го наблюдава и го чака да приключи.

Избута дневника настрана.

„Да почваме тогава“.

06:32

Саймън погледна пленника си, който отново бе вързан и закопчан за стол в библиотеката му. Възнамеряваше да го накара да разбере, да спечели доверието му, поне колкото да му помогне да изкара избягалите от бурята.

„Трябват ми данните, които откраднаха“.

— Е, вече знаете историята.

Пейнтър сви рамене и издрънча с веригите.

— Май още по-малко разбирам какво става тук.

— Честно казано, с мен беше същото. Когато през 1985 година се сдобих с бележника на Тесла, не разполагах с финансовите ресурси, които имам сега, така че не можех да направя нищо, освен да се запозная с експериментите на Тесла. Мислех си, че разглежда хипотетична ситуация, приема съществуването на подобен организъм и екстраполира как могат да бъдат овладени качествата му в полза на човечеството.

— Само че организъмът не е бил хипотетичен.

Саймън сви рамене.

— Може би, но никой не го знаеше допреди няколко години, когато биолози от Калифорния откриха първата бактерия, хранеща се и отделяща електрони и живееща директно от електричество. — Той се усмихна. — Но вие можете да си представите интереса ми.

Пейнтър повдигна вежда в знак на съгласие.

— Междувременно бях в по-добро финансово положение да изследвам това по-подробно.

— С два милиарда по-добро.

— Само *един*, ако трябва да сме точни. — Той махна с ръка на скромното си фукане. — Както и да е, финансирах учените, работещи с подобни микроби в Щатите и в чужбина. Проучвах практичното им приложение, например като *биокабели* — живи бактериални наножици, способни да провеждат електричество — или създаването на миниатюрни двигатели, задвижвани от такива микроби, които да могат да се справят със замърсяването. Потенциалът е невероятно вълнуващ.

— И доста доходоносен, предполагам. — Пейнтър се премести по-близо до него. — Но това не е била крайната ви цел. Искали сте да откриете организъм, който да захранва проектите на Тесла, които сте намерили в стария бележник.

Саймън кимна и отново си помисли колко е остър умът и интуицията на този човек.

„Внимавай“.

— Нищо не излизаше, така че продължавах да се връщам към бележника. Започнах все повече и повече да се убеждавам, че написаното в него не е просто някаква чернова за бъдеща творба на Твен, измислица с участието на негови лични приятели вместо Хък Фин и Том Сойер.

— И сте тръгнали по трохите, оставени в него.

— Не лично. Както бях направил с биолозите, започнах да финансирам *археолози* с интереси в онзи регион.

— Като професор Маккейб.

— Всъщност не него, а сина му. Младежът отчаяно искаше да се докаже на баща си, да излезе от гигантската му сянка. Подсказах му да погледне отношенията между Стенли и Ливингстън с надеждата, че някой ще успее да свърже старите точки. Когато Рори се провали, отчаянието го принуди да потърси помощта на баща си, като продължи да го държи в неведение кой дърпа конците.

— И професор Маккейб успял да свърже точките.

— Донякъде, но ако трябва да съм честен, според мен той успя най-вече благодарение на усърдната полева работа. Основавайки се на собствените си проучвания в региона и на допълнителните следи в

старите книжа на Ливингстън, той просто тръгна да търси, като взе сина си със себе си. — Саймън вдигна ръце. — Така че виждате, че в това начинание нямаше нищо нечестиво, а просто научно любопитство, съчетано с корпоративна подкрепа.

— Така е. Но какво стана после?

Саймън въздъхна.

— Както казах, ако не беше професор Маккейб, нямаше да се намираме в тази каша. От първата си крачка в онази гробница до последната *от* нея, той струва живота на много хора. Аз просто се опитвам да сведа пораженията до минимум.

Ако се съдеше по киселата физиономия на Пейнтър, той явно не се връзваше. Въпреки това се облегна назад и каза:

— Засега ще го приема, така че продължете с историята си. Предполагам, че сте открили онзи *Pestis fulmen* на Тесла, но какви са плановете ви за него?

Саймън го възнагради за капитулацията му.

— Микробът беше липсващият компонент от мечтата на Тесла за безжично предаваната енергия. Както вече споменах, той е предполагал, че може да използва йоносферата като проводник, но за да осъществи плана си, се е нуждал от *батерия* там, от нещо, което може да съхранява, разпределя и разпространява тази енергия.

Очите на Пейнтър се разшириха, когато разбра.

— Тесла е искал да използва микроба като батерия — като *жива* батерия.

— Експериментите му в музея подкрепиха тази идея. Според преценките му — и аз ги доказах тук — този прост микроб може да живее векове, ако не и хилядолетия там горе, стига да има постоянна храна.

— Иначе казано, електричество.

— Именно. Така че микробът е не само *жива* батерия, а и почти *безсмъртна* жива батерия.

06:40

„Този човек е безумец... гений, но безумец“.

Пейнтър погледна отново Хартнъл.

— Възнамерявате да разпръснете този микроб в йоносферата.

Неотдавна беше чел, че Военновъздушните сили проверяват приложимостта на подобен план — да заредят йоносферата с допълнително плазма за подсилване на радиосигналите. Освен това беше чел, че са открили в горните слоеве на тропосферата бактерия, която се храни с оксалова киселина, която се среща там.

Значи може би беше възможно.

„Но този план...“

— Имам специално проектиран товарен самолет, предназначен да пуска метеорологични балони на големи височини. Всеки балон може да отнесе четвърт тон микроби до долните нива на йоносферата, където малка експлозия ще разпръсне товара му.

Пейнтър затаи дъх от ужас. Хартнъл явно беше взел образци от гробницата в пустинята и бе култивирал огромни количества от микроба. Като се имаше предвид какво възнамеряваше да прави с него, Пейнтър разбра целта на станцията.

— Антените — изтърси той. — Смятате да ги използвате, за да стимулирате товара, след като е изпратен горе.

— Ако изчисленията ми и ранните прототипи са верни, микробите би трябвало успешно да съхранят тази енергия. — Хартнъл погледна нагоре, сякаш се вираше в небето. — Представям си цялата йоносфера, наситена с *Pestis fulmen* на Тесла — жива, хранеща се с електрони батерия, способна да съхранява не само енергията, пращана *нагоре* към нея, но и да събира естествените електрически течения в йоносферата, предизвикани от слънчевия вятър.

— Това би бил неизчерпаем източник на енергия.

Погледът на Хартнъл отново се спря върху Пейнтър.

— Подобно на Никола, аз виждам по целия свят електроцентрали и дори домове с кули като онази отвън, способни да се свързват с батерията. Подобно на милион бобини на Тесла, свързани с небето.

Замисълът беше повече от грандиозен.

— Помислете си само. Няма вече да използваме изкопаеми горива, няма да разкъсваме земята за ресурси, няма да замърсяваме въздуха с въглероден двуокис. И освен това има допълнителен бонус.

— Какъв?

— Аленият цвят на микроба ще действа като естествен слънчев екран. Съвсем лек, но достатъчен да попречи на планетата да се

превърне в горящ въглен.

Пейнтър оценяваше визията му, но можеше да се сети и за хиляда променливи, които можеха да превърнат този проект в невъобразима катастрофа, особено предвид един съвсем очевиден проблем.

— Но този организъм е *смъртоносен*... смъртоносен до степен да предизвиква масово измиране.

Саймън въздъхна.

— Точно затова се нуждаем от лек. Готов съм след два дни да направя локализиран опит. Условията са идеални при сегашната геомагнитна буря, която зарежда йоносферата с енергия — най-подходящата почва, в която да засадя семената си.

— Но вие не разполагате с лек.

— Ще разполагам, ако накарате вашата партньорка да сътрудничи. Да върне онова, което откраднах. Смятам, че доктор Ал-Мааз и Рори бяха на път да открият нещо, което да ни помогне да открием начин да контролираме непокорния звяр.

Пейнтър вече разбираше *защо* Хартнъл е толкова общителен.

— А ако не помогна?

Хартнъл сви рамене.

— Пак ще проведе опита.

Пейнтър се вцепени и се напегна; белезниците се впиха в китките му.

— Какво? Да не сте полудял?

— Ни най-малко. Сигурен съм, че ще е безвредно. Тесла вече ни е осигурил предпазната мярка. Мога просто да претоваря йоносферата с антените, да я стерилизирам и да постигна същия резултат.

Пейнтър си спомни цитата от Франсис Бейкън, който беше прочел.

„Излекувах болестта, но убих пациента“.

Ако не внимаваше, този луд можеше да направи същото — само че на глобално ниво.

— Но, разбира се, предпочитам да *не го правя* — каза Хартнъл и присви очи към Пейнтър. — Особено ако ми помогнете да открия приятелите ви.

06:50

Капнала от умора, Кат остави снегомобила да се движи сам, като почти не държеше кормилото. Поривите на вятъра ги побутваха отзад, сякаш ги подканяха да стигнат до убежището на следващата долина. Тъмни облаци покриваха света и докосваха покритите с лед планински върхове от всички страни.

Дори в полумрака на бурята гледката спираше дъха.

Огромната долина се простираше във всички посоки и краищата ѝ се губеха в мъглите. Точно под тях имаше дълго тясно езеро. То беше още замръзнало, но някои места покрай брега бяха блестящо сини — първи признаци на лятното топене. Навътре от белия лед се издигаха големи черни острови.

— Езерото Хейзън — каза Кат.

Сафия се размърда и вдигна глава от прозореца.

Кат посочи надолу с надеждата, че е запомнила правилно картата на острова по време на полета дотук.

— Ако това е езеро Хейзън, би трябвало да сме на половината път до Алърт.

— Няма да е зле да си починем — каза Сафия. — Вече два часа няма признаци някой да ни преследва.

След призрачната среща със стадото карибу Кат бе насочила снегомобила към едни голи скали, за да скрият по-добре следите си. Не знаеше дали са се измъкнали от преследвачите си, нито дали изобщо е имало такива.

— Може би си права. Ако не друго, трябва да се разтъпча.

— Аз също — обади се Рори от задната седалка.

„Как ли пък не“.

Кат се насочи към най-близкото синьо петно, където в реката се вливаше поток. Трябваше им вода. Сафия бе изпила последната бутилка от комплекта в багажника.

— Колко цветя само — замечтано рече Сафия.

От двете страни на снегомобила склоновете бяха покрити с пурпурни потайничета и арктически макове. Дори скалите и канарите бяха покрити с мъх и жълти лишей.

Кат се обнадежди от признаците на живот. Продължи надолу и спря на покрития с шисти бряг на езерото.

— Ще напълня бутилките.

— Ами Рори? — попита Сафия.

— Остава тук.

Рори се оклюма на задната седалка.

Кат събра празните бутилки и отвори вратата. Вятърът едва не я събори. Студът беше режещ, но тя нямаше нищо против. Въздухът бе свеж, миришещ на лед. Тя забърза към езерото и потопа бутилките. Само за няколко секунди във водата пръстите ѝ станаха безчувствени от студа.

Събра бутилките и се приведе срещу вятъра. Не беше имала време да вземе канадки при бягството им.

„Е, малко свеж въздух ще ми дойде добре“.

Качи се в топлата кабина на снегомобила и затръшна вратата.

Сафия се беше обърнала назад и разговаряше с Рори.

— Какво стана, след като с баща ти стигнахте до гробницата в пустинята?

— Баща ми искаше да влезе пръв. Остави ме отвън с двама от екипа. Останалите влязоха с него. — Рори вдигна очи, сякаш споменът му причиняваше болка.

— Един от хората му попаднал на капан или сгафил нещо. Така и не разбрах какво точно е станало. Чух само викове. Опитах се да вляза, но баща ми ме предупреди да стоя настрана. Всички вътре бяха заразени. От записите за случилото се в Британския музей баща ми е знаел за опасността и че най-добре за всички заразени е да останат под земята.

— И ти какво направи?

Рори изсумтя презрително.

— Паникьосах се. Обадох се на Саймън Хартнъл.

Кат вече беше чула тази история по пътя и знаеше, че Хартнъл тайно е финансирал и насочвал Рори, който на свой ред манипулирал баща си.

— Саймън прати медицински екип — продължи Рори. — Те покриха всичко. Имаше дебати дали да не ги преместят в болница, но тъй като не се знаеше колко е заразен микробът, се реши да се грижат за хората на място.

— Решението на Хартнъл ли беше? — попита Кат; Рори явно беше готов на всичко, за да запази тайната си.

— Не, на баща ми. — Рори поклати уморено глава. — Но мисля, че решението му се основаваше на желанието му да остане на място, пръв да изследва всичко. Не мисля, че беше загрижен от евентуално разпространение на болестта. Вижте все пак какво направи накрая.

— Значи баща ти е оцелял при първоначалното излагане на микроба.

— Ако не друго, то от чист инат. Двама други също останаха живи. Но петима умряха.

— А след това? — попита Сафия.

— Всичко беше потулено. Докараха ме тук да работя върху проекта.

Кат кимна към ръката му.

— А пръстът ти? За да са сигурни, че баща ти ще сътрудничи?

Рори се загледа в ръката си и сви рамене.

— Счупих го случайно, след като дойдох. И без това трябваше да се отреже.

Кат си представи колко се е ужасил професор Маккейб, когато са му показали отрязания пръст на сина му.

— През следващите почти две години баща ми търсеше лека. Откри не само татуираната мумия, но и куп други. Изследва тъканите им и цялото онова проклето място, за да намери отговора.

— Но нищо не се е получило, така ли? — попита Сафия.

— Мисля, че накрая е полудял. Дори се е опитал да се подложи на ритуала на самомумифициране, да върви по стъпките на древните. — Рори изсумтя. — После просто избягал. Изчакал смяната на изследователите, когато наблизко имало само двама учени и двама охранители. Разбил шкафа за оръжие и откраднал пушка.

— Убил ли ги е?

— Само охранителите. Вързал учените и избягал. — Рори се загледа към замръзналото езеро. — Не разбирам... толкова много хора умряха заради него.

Кат не изпитваше нужда да го утешава, но въпреки това го направи.

— Не мисля, че го е искал. Смятаме, че не е бил заразен именно поради самомумифицирането. За съжаление това не било лек. Накрая е умрял от патогена, но си мисля, че се е опитвал да стигне до цивилизацията, да предупреди хората какво става.

Рори се извърна и очите му се напълниха със сълзи.

— Но не беше нужно да го прави. Не исках да умира.

Сафия се пресегна и сложи ръка на коляното на младежа.

Кат не споделяше съчувствието ѝ.

„Ти си го докарал дотам“.

— А след това? — попита тя. — Защо му е било на Хартнъл да унищожи цялата работа на баща ти и да се опитва да се добере до сестра ти?

— Заради подновения шум около появата на баща ми Саймън се страхуваше, че някой може да открие следи в книгата му и да се опита да ги последва до гробницата.

Кат се намръщи.

— И затова е започнал да разчиства.

— В Лондон и в гробницата. Прибра всичко важно, включително мумията на трона. Баща ми беше сигурен, че тя е ключът към лека.

„А сега я няма, от нея остана само призраният цифров запис“.

Кат погледна към джоба на Сафия.

— Ами Джейн? — попита Сафия.

— Преди да избяга, баща ми оставил странен знак, адресиран до Джейн. Саймън вярваше, че сестра ми може да открие смисъла му. Надяваше се, че това може да е някаква нова следа за лека, нещо, което баща ми е открил към края, но така и не е споделил. — Рори сведе поглед. — Лично аз мисля, че просто е казал сбогом.

Той се извърна, явно приключил с говоренето.

Сафия погледна разтревожено Кат, после взе бутилка вода. Ръката ѝ видимо трепереше.

— Сафия...?

Кат забеляза как лъщи лицето на жената. Пипна бузата ѝ.

— Направо гориш.

06:58

След като Пейнтър Кроу беше изведен от библиотеката, Саймън остана да седи мълчаливо няколко минути зад бюрото си. Беше дал на Пейнтър един час да реши дали да сътрудничи. След това щяха да се вземат по-строги мерки, ако се наложи.

„Но може и да не се наложи“.

Преди двайсет минути беше разговарял с Антон. Връзката беше трудна поради геомагнитната буря. Радиото работеше единствено при пряка видимост. Антон можеше да се свърже със станцията само от върховете на планините, откъдето да праща директен микровълнов сигнал до базата.

Според последния доклад екипът му беше попаднал отново на следата на снегомобила.

Саймън взе това предвид и прехвърли наум различни сценарии и екстраполации. Накрая взе решение и вдигна телефона. Набра номера и лидерът на проекта — д-р Сунил Капур — отговори на мига. Физикът вероятно проверяваше всички системи преди опитното включване на антените след два дни.

— Сър? — каза Капур, който знаеше кой се обажда.

— Промяна в плана.

— Да, сър.

Саймън беше преценил променливата с двете липсващи жени и бе решил, че рискът е твърде голям, за да го оставя на случайността — или дори на уменията на Антон. Ако двете намереха помощ, всичко щеше да приключи, преди да е започнало.

„Не мога да позволя да се случи това... не и когато съм толкова близо“.

Опитът беше важен за доказване на концепцията. Дори жените да успеяха да се измъкнат, той искаше потвърждение, че системата му работи, преди да се изправи срещу последствията.

Проектът бе твърде важен, много по-важен от всеки отделен човек.

„Дори от мен“.

— Преместваме графика — каза той на Капур.

— За кога, сър?

— За днес.

21.

3 юни, 14:02

Хартум, Судан

Грей стоеше гол под студения душ.

Около стъпалата му имаше пясък. Всеки мускул го болеше. Вече беше изтъркал тялото си със сапун и гореща вода, но още имаше упорити песьчинки в разни телесни гънки и в косата му. Къпеше се последен, така че не бързаше да приключва — искаше да дойде на себе си, да събере мислите си. Еднообразният шум на душа и студената вода му помагаша да се съсредоточи.

Преди три часа — докато вървеше с Дерек и Ковалски през пустинята, следвайки дирята от мотора на Сейчан — в далечината към небето се издигна стена от прах. Към тях се понесоха превозни средства, между които и камионът, ескортиран от куп мотоциклети. Зад тях следваха камили, пришпорвани здраво от ездачите им, за да не изостават.

— Това е най-окаяната кавалерия, която съм виждал — коментира появата им Ковалски.

След като се събраха с останалите, поеха направо към Хартум, като следваха познатите на номадите маршрути. Грей седна зад волана на камиона за огромно разочарование на Ахмад, който трябваше да се върне в Руфаа при семейството си. Момчето донякъде се усмири, след като Сейчан купи мотора му — който бе доста поочукан от последните километри — на цена, която очевидно му се стори космическа. Щастливи, Ахмад и кучето му продължиха към селото в коша на мотора на негов братовчед.

Сейчан продължи да кара мотора на връщане, като правеше обиколки и следеше небето за дронаве и пустинята за евентуални преследвачи.

Стигнаха Хартум без проблеми и се настаняха в евтин хотел в края на града.

След всичко преживяно екипът като че ли беше в изходна позиция — не бяха открили как да спрат пандемията. Когато тръгна към банята,

Грей беше оставил Дерек и Джейн на масата да сравняват записките си. Физиономиите им не изглеждаха обнадеждени.

Вратата на банята се отвори. През полупрозрачната завеса на душа Грей видя влизащата Сейчан, която сваляше дрехите си. Тя дръпна завесата и влезе при него. Единствената ѝ реакция на студеното беше да се притисне в тялото му и да плъзне ръка около кръста му. Той я придърпа към себе си.

Посегна да пусне топлата вода.

— Недей — прошепна тя в гърдите му.

Той отпусна ръка и я прегърна. Рядко ѝ се случваше да е толкова нежна, така уязвима. Грей не можеше да каже, че това не му харесва. Мълчеше, тъй като знаеше, че тя иска тъкмо това. Сега не беше време за дълги разговори и прочувствени приказки за бъдещето. Съществуваше единствено сега, този момент.

Той се притисна в нея. Кожите им бяха топли там, където се докосваха, студени на другите места. Усети как се възбужда. След миг се целуваха. Но преди нещата да продължат, на вратата се почука и двамата се отдръпнаха един от друг. Студената вода рукна между тях, разби момента, раздели ги още повече.

— Грей! — Беше Ковалски.

Грей затвори очи.

— Ще го убия.

— Нареди се на опашката — изръмжа Сейчан.

— Монк се обажда! Идвай по-бързо.

Грей дръпна завесата и излезе, но се обърна към Сейчан. Спомни си предложението ѝ да избягат и да зарежат всичко.

— Кажи ми, че си намерила аварийно стълбище.

— Аварийно стълбище? — Тя посегна към пречката на завесата, разкривайки цялото си тяло. — Вече имаше този шанс. Сега сме твърде навътре в играта. Но ме попитай по-късно, кой знае?

И дръпна завесата обратно, оставяйки възможността увиснала във въздуха.

Докато Грей се бършеше, от душа се вдигна пара, която замъгли завесата, но така и не успя да скрие напълно Сейчан, която се наслаждаваше на горещата вода.

Той облече прашните си дрехи.

„Определено ще го убия“.

Влезе в спалнята и видя, че Ковалски е оставил сателитния телефон на нощното шкафче. Взе го.

— Монк?

— Как вървят нещата в пустинята?

Той погледна към затворената врата на банята.

— Горещо. А в Кайро?

— Това отговаря ли на въпроса ти? — Стрелбата, която се чуваше като фон, се засили. — ВМИО е под обсада. Някакъв ненормалник решил, че чумата е американски заговор и че е виновна базата.

— Значи поредният обикновен ден.

— В общи линии. Така че ако имаш напредък с лекарството, ще се радвам да чуя.

— Боя се, че не. Още сме на етапа чукане на глави.

По телефона се чу силен гърмеж.

— Тогава чукайте малко по-силно.

— Правим всичко по силите си. — Грей сниши глас. — Монк, добре ли си там?

— Засега. Американските и египетските сили удържат фронта. Но не бихме отказали малко добри новини.

— Разбрано. Пази се.

— До скоро, приятел.

Двамата затвориха.

Грей тръгна към останалите, вече по-твърдо решен от всякога, но забеляза, че е получил есемес. Въздъхна при вида на номера и отвори съобщението:

Татко се влоши. Сега отново е стабилен.

Обади се, когато можеш. Не е спешно, но нали знаеш.

Грей изстена и се обади на брат си.

„Къде е аварийното стълбище, когато ти трябва?“

Телефонът звъня, звъня и накрая се включи гласова поща. Грей изчака сигнала и каза:

— Кени, получих съобщението ти. Обади се или пиши. Кажи ми какво става и дали мога да направя нещо оттук.

Затвори раздразнен, че не бе успял да се свърже с брат си — но и с известно облекчение. Така можеше да отложи неизбежното още малко. Затвори очи — изпитваше вина — после поклати глава.

„Всеки проблем по реда си“.

Вече започваше да му става мантра.
Отиде в съседната стая. Дерек и Джейн вдигнаха глави.
— Някакъв напредък? — попита той.
Джейн трепна. Изражението ѝ беше несигурно.
— Може би... но няма логика.

14:24

„И наистина няма...“

Джейн прехапа устна, загледана в листата и в Дерек, който работеше на айпада си. Баща ѝ беше оставил загадъчно съобщение и бе умрял, докато го беше предавал, очевидно убеден, че тя веднага ще го разбере. Борбата със загадката я караше да се чувства неадекватна, дори незаслужаваща обичта му.

— Покажи ми — каза Грей. — Слушам те.

Тя кимна.

„Кой е казал, че трябва сама да разгадая това?“

Нима баща ѝ не я беше учил, че истинските открития са екипно дело? Не че самият той следваше този принцип, поне когато ставаше дума за обирането на лаврите. По някакъв начин името му винаги се изписваше *първо* в публикуваните статии.

Джейн въздъхна.

— Когато е оградил пеперудата в каменното сърце и я е отбелязал с името ми, баща ми може просто да е намеквал за това, че обичам пеперуди, и се е опитал да сподели тази последна връзка с мен.

— Но ти не мислиш така.

— Баща ми бе мил, понякога щедър, но никога не е бил сантиментален.

— Определено — съгласи се Дерек.

— Значи постъпката му трябва да означава нещо повече — каза Грей.

— Блъсках си главата защо му е било да ми показва това. Както вече споменах, в египетското изкуство пеперудите често символизират трансформацията. Видът, който се изобразява най-често, както беше и в сърцето, е обикновен тигров монарх или *Danaus chrysippus*, който се среща в басейна на Нил.

— По-рано разговаряхме за това — каза Дерек. — Когато тя спомена научното име, ме осени. Спомних си, че съм виждал пеперудата в писмата на Ливингстън. И я показах на Джейн.

Зареди страницата на таблета и я показа на Грей.

— Скица на гъсеница и пеперуда. — Грей присви очи към името и го прочете на глас. — *Danaus chrysippus*, точно както каза.

Джейн потупа изображението.

— Само че това *не е* обикновен тигров монарх. Петната по крилете са съвсем объркани. Баща ми би го *разбрал*. Аз самата никога не бих сбъркала това изображение с истински *Danaus chrysippus*.

Грей се наведе над айпада.

— Значи трябва да е друга карта на Ливингстън. Като египетския скарабей, който посочваше заровената богиня.

Джейн кимна.

— Поредната карта, скрита в поредното египетско изображение.

— Но къде е картата? — попита Грей. — Не я виждам.

— Ето. — Дерек взе таблета да редактира изображението. Завъртя пеперудата така, че краят на крилото ѝ да сочи нагоре, и им показа.

После се захвана за работа.

— Ако изтрием всичко освен петната на долното крило, ще видим шарка, която прилича на серия езера и свързани помежду си водни

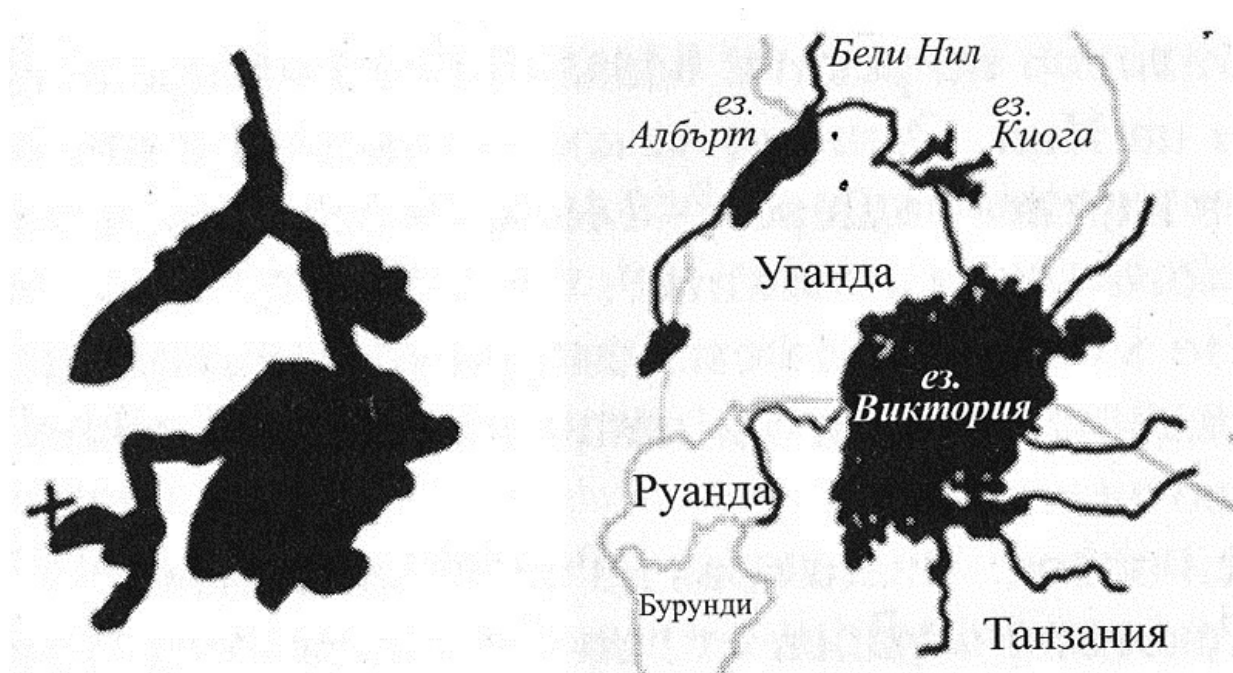
пътища. И забележете малкия хикс, който Ливингстън е нарисувал до една от реките.

Нека позная — каза Грей. — Сетил си се за място, което отговаря на тази конфигурация реки и езера. Дерек кимна.

— То е надолу по пътя от мястото, на което се намираме сега... или по-скоро надолу по *реката*.

Зареди малка карта и я постави до скицата, скрита в пеперудата на Ливингстън.

— Вижте как езеро Виктория отговаря на рисунката, а също и по-малките езера.

Грей взе таблета да разгледа картите по-добре.

— И хиксът на Ливингстън се намира на малка река, която тече през Руанда и се влива в езеро Виктория.

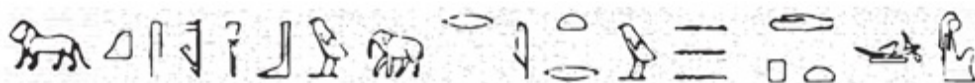
— Мисля, че гледаме извора на Нил — развълнувано каза Джейн.

— Или поне *един* от изворите — добави Дерек. — Във Виктория се вливат други реки, поради което все още се спори кои са истинските извори на Нил.

Грей се намръщи загрижено.

— Какво има? — попита Джейн.

Грей се изправи и извади епруветката, която баща ѝ беше заровил в пясъка. Махна капачката и разви парчето кожа, разкривайки едва различимия ред йероглифи.

— Доколкото си спомням, това се превеждаше приблизително като „плаване до устието на реката“ — рече той. — И имаше нещо за „слонове“ или „слонски кости“.

Джейн посегна към парчето кожа, после отдръпна ръката си.

— *Устата* на реката. Може би се има предвид *изворът* на Нил. Същото, за което говорим и ние. — Тя посочи картата на Дерек. — Може би се казва „идете на мястото, отбелязано с хикс“.

— Но можем ли да сме сигурни? — попита Дерек. — Откъде да знаем дали написаното тук изобщо има някакво значение?

Грей посочи двата края на реда йероглифи.

— Текстът е ограден от лъв и седнала жена. Това не са ли символите на Туту?

— Които са изобразени и върху арибалоса на Ливингстън — добави Джейн. — Двата символа дори не гледат в една и съща посока, също като профилите на артефакта.

Грей я погледна.

— Може би баща ти е забелязал същото и е изрязал тази част от мумията, за да я скрие. По-късно я е заровил и ти е оставил следа, по която да продължиш.

— И не забравяйте слоновете — напомни им Ковалски и очите му блеснаха развълнувано. — Нали помните онова сладко... имам предвид *малко* гърне-слонче, което видяхме.

Джейн кимна. Усещаше, че парчетата започват да се подреждат — но все още не даваха цялата картина.

— Той е прав.

Дерек ги погледна така, сякаш му е приляло.

— Ами ако съдържанието на онези гърнета е било лекарството?

Ковалски се намръщи.

— Нали ви казах да вземем едно.

— Не — каза Джейн. — Баща ми със сигурност е анализирал съдържанието на гърнетата. Лекът не е бил в тях.

— Освен това — добави Грей — онези, които са разчистили мястото, щяха да вземат гърнетата, ако са смятали, че са важни.

Джейн посочи картата на Дерек.

— Отговорът трябва да е тук. Баща ми го е знаел, но не е могъл да стигне дотам и не е искал похитителите му да научават.

— Затова се е опитал да избяга и да намери помощ. — Дерек се обърна към нея. — И тъй като е знаел, че може да не успее, е оставил насоки за теб.

Джейн знаеше, че е прав. Сълзите напиреха в очите ѝ и тя се извърна.

Сейчан влезе, като бършеше косата си с кърпа. Веднага усети напрежението и възбудата им.

— Какво става?

Грей се усмихна.

— Време е да си събираме багажа.

Ковалски потърка длани.

— Отиваме да си намерим слонове.

15:03

Валя не възнамеряваше да поема още рискове.

Чакаше на малко летище край Хартум. Слънцето беше напекло пясъка и пръстта до такава степен, че бяха твърди като бетон. Летището не фигурираше на нито една карта. Използваше се от трафиканти на наркотици и судански бунтовници. На полицията и военните им се плащаше щедро да не го виждат.

На практика това място не съществуваше.

Валя намери утеха в този факт. Това беше истинският ѝ дом, пукнатините на света. След като бе забила камата на баба си във врата на мъжа, който бе убил майка ѝ, тя беше взела брат си и бе избягала в тези пукнатини, където никой не поглеждаше наистина, било от отвращение, било от страх. Тогава тя имаше Антон и Антон имаше нея.

Но вече не.

Антон си беше намерил нов дом, ново сърце.

„Тъй да бъде“.

Тя щеше да се върне там, където ѝ беше мястото, със или без него.

Буботене на двигател я накара да погледне надясно. Открит камион мина през портала на занемарената ограда от телена мрежа. Тъмнокож судански войник с автомат им махна да продължават. Валя заобиколи паркираната „Чесна“ да посрещне камиона.

Крюгер скочи на земята, следван от четирима от хората си. Само те бяха оцелели при разрухата под пустинните хълмове. Четирима други бяха загинали. Беше изгубил половината си екип в онази дупка. Смъртта им беше изписана на лицето на Крюгер, докато приближаваше. На Валя не ѝ беше трудно да го убеди в промяната на плана.

— Е? — попита тя.

Той кимна и разтри разранените кокалчета на ръката си.

— Нужно беше малко увещаване, но потвърдих онова, което си подочула. Според манифеста летят за Руанда.

Валя беше стояла на разстояние от врага, след като номадите ѝ бяха устроили засада в пустинята. Докато Сейчан и Джейн Маккейб се прегрупираха при дюните, тя бе използвала зорките очи на дрона да открие къде момчето е оставило камиона. Докато вниманието на другите беше отвлечено, отиде при камиона, свеждайки до минимум прашната си дия, и завърши мисията си от предишната нощ, като скри джипиес предавател, след което отпраши да се събере с Крюгер.

Пое си дълбоко дъх и разкърши врат. От много години не се беше чувствала така отпусната и свободна. Грешката ѝ по-рано беше, че се бе фиксирала върху изпълнението на дадената ѝ задача. Докато се мъчеше да залови Джейн Маккейб, бе отклонила вниманието си от отдалечаващия се камион и дори бе отзовала дрона, позволявайки на момчето да се срещне незабелязано с хората си.

Това нямаше да се повтори.

След като се събра с Крюгер, тя с лекота проследи пътуването на камиона до Хартум и откри къде са се сврели. Въпреки това продължи да стои на разстояние — беше си научила урока. От четиристотин метра разстояние подслушваше разговора им с лазерен микрофон, чийто невидим инфрачервен лъч бе насочен към прозореца, улавяше едва доловимите трептения на стъклото и ги превръщаше в думи в ухото ѝ. За съжаление технологията не беше без недостатъци. Доста думи се пропускаха. Разговорът имаше дразнещи празнини. Схвана в общи линии какво възнамеряват да правят, но искаше потвърждение и затова бе пратила Крюгер да го получи.

Целите ѝ бяха наели самолет — „Чесна 208 Караван“, — с който възнамеряваха да продължат на юг към Руанда. Валя щеше да ги последва, при това със същия самолет, само че боен вариант, уреден от приятели на Крюгер, който се използваше в целия регион и дори в Ирак.

Тя погледна към крилете и полезния товар под тях.

Две ракети AGM-114 „Хелфайър“.

Бгълчетата на устните ѝ се повдигнаха в доволна усмивка.

Беше приключила с кланянето на господари. Вече нямаше да позволи да бъде ограничавана от тях и да бъде принуждавана да прави грешки, за да отговори на очакванията им. Възнамеряваше да бъде отново свободна, да се върне в пукнатините на света. Затова вече не изпитваше нужда да се придържа към наложените ѝ условия.

— Значи се придържахме към новия план? — попита Крюгер, докато се качваше в самолета.

Тя го последва.

— Да, ще ги избием всичките.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ИЗРИСУВАНАТА ДЖУНГЛА

22.

3 юни, 10:08

Остров Елсмиър, Канада

Когато охранителите дойдоха да го вземат, Пейнтър вече знаеше, че нещо не е наред.

Хартнъл му беше дал един час — до осем — да реши дали да сътрудничи, като им помогне да заловят Кат и Сафия. Часът беше дошъл и заминал, а той продължаваше да крачи напред-назад в килията си. Накрая, след още два часа, двама охранители нахълтаха в стаята му с извадени оръжия и го накараха да облече канадка и дебели ботуши, след което закопчаха ръцете му отпред и го изведоха.

Забавянето беше обезпокоително. Дали не беше станало нещо с Кат и Сафия? Дали сътрудничеството му вече не беше необходимо? И ако беше така, къде го водеха?

Връхното облекло и липсата на окови на краката предполагаха, че му предстои да се разходи на студа. Охранителите също бяха с дебели дрехи. Пейнтър се опита да им зададе въпроси, но го скастриха да си затваря устата.

Вместо да излязат навън, слязоха три нива надолу.

В това нямаше логика.

„Къде отиваме?“

Стигнаха до стоманена врата. Единият охранител я отключи с картата си и мина пръв. Вторият побутна Пейнтър напред с дулото на автомата си.

Причината за топлите дрехи веднага се изясни. Коридорът беше изсечен в скалата. Макар че беше естествено изолиран от стихииите, въздухът си оставаше арктически мразовит и дъхът им излизаше на пара. Тунелът с груби стени продължаваше няколкостотин метра без нито една врата или странично помещение, осветяван от крушки в метални решетки.

Пейнтър вдигна закопчаните си ръце и прокара пръсти по стената.

„Това трябва да е тунел на стара мина“.

Внезапно се сети накъде са тръгнали. В другия край на тунела имаше идентична стоманена врата. Минаха през нея и се върнаха в модерната епоха. Озоваха се сред стоманата, стъклото и бетона на поредната част от станцията.

Това продължение на базата се извиваше от двете страни, а отпред имаше бронирани прозорци, гледащи към терасираната яма, която беше видял от въздуха, когато двамата с Кат летяха насам. Макар да не обхващаше изцяло широката четиристотин метра дупка, тази част на станцията заемаше половината ѝ страна и беше разделена на различни работни отдели. Хора с лабораторни престилки и комбинезони сновяха насам-натам или седяха приведени над монитори. Разговаряха тихо, сякаш се намираха в катедрала.

А може би наистина бяха в катедрала, в която се почиташе науката.

Когато приближи дебелото стъкло, Пейнтър видя тъмните облаци, носещи се в небето. Доколкото можеше да прецени, дъгата на станцията се намиреше в средата на стената на изкопа. Долу, осветено от гигантски прожектори, се виждаше равното дъно на старата мина с масивната основа на новото възплъщение на кулата Уордънклиф на Хартнъл. Стоманени греди се издигаха пред прозореца в пирамидален скелет на небостъргач, завършващ с огромна купа от концентрични кръгове от мед и колосални електромагнити, обгръщащи проводяща сфера.

„Не, не сфера“.

От въздуха върхът на кулата приличаше на идеално кълбо, но от сегашното си място Пейнтър осъзна, че онова, което е гледал, е всъщност само заоблената *горна част* на гигантско яйце.

Представи си логото на „Клиф Енерджи“ — яйцето на Колумб.

Имаше ли конкретна цел дизайнът, или беше просто прищявка?

— А, ето ви и вас! — Саймън Хартнъл се отдели от една работна станция и тръгна към него. Беше със сребриста канадка, в момента разкопчана. — Извинете, че ви накарах да чакате.

— Вие определяте графика. — Пейнтър се огледа. — Какво става? Изглежда ми доста оживено за обикновен работен ден.

— Точно така, точно така.

Той закрачи отново, очевидно очаквайки Пейнтър да го последва, което и стана. Не че имаше особен избор с двамата охранители зад

него. По пътя Хартнъл подбра още един човек с канадка — дребен индиец с изпито загрижено лице.

— Това е доктор Сунил Капур — представи го Хартнъл.

Пейнтър си спомни името на физика. Беше спечелил Нобелова награда за работата си върху плазмата, по-точно върху нов начин на създаването ѝ с помощта на изпарен метал. Очевидно Хартнъл не разчиташе само на Никола Тесла, за да осъществи визията си.

— Тъкмо се канехме да излезем за последни проверки на системите на отдалечените наблюдателни станции. — Хартнъл закричи отново. — Много е вълнуващо.

Капур не изглеждаше толкова въодушевен и непрекъснато поглеждаше през рамо към стоманената пирамида отвън.

Докато вървяха по дъгата на командната станция на кулата, се появи друг прозорец, срещу основния. Пейнтър забави крачка и надникна в съседната пещера. Тя беше дълбока почти колкото ямата отвън, но не бе открита към небето. Тъмно езеро покриваше дъното ѝ и светлините по висящата пътека показваха, че водата е червена.

Кръвта на Пейнтър се смрази — знаеше какво вижда. Това беше горивото за визията на Хартнъл. Кучият син беше създал цяло море *Pestis fulmen*. На мостчето работеха хора със защитни костюми. Стоманени тръби излизаха от езерото и стигаха до тавана.

„Боже мой...“

— Всички на борда — каза Хартнъл и ги подкани да се качат в кабината на релсова линия, която минаваше покрай стената на ямата от дъното до горния ѝ край.

Пейнтър влезе заедно с останалите. Кабината се разтrese и потегли нагоре. Пейнтър се взираше в кулата през прозореца.

— Ако се съди по суматоката, май сте променили графика си.

— Точно така. След като обмислих положението реших, че така ще е най-добре.

Пейнтър разбираше логиката му. Хартнъл не искаше някой да попречи на опита му, особено ако Кат и Сафия успеят да намерят помощ.

— Значи още смятате да разпръснете микроба в йоносферата като част от опита ви.

— Няма смисъл от половинчати работи.

Пейнтър погледна д-р Капур.

— И вие нямате опасения относно това?

Индийският физик погледна към Хартнъл, после отново Пейнтър и поклати леко глава.

„Не бих го нарекъл категорична подкрепа“.

— Прегледахме безброй сценарии — каза Хартнъл. — Взехме предвид всяка променлива.

Пейнтър погледна към небето.

— Когато става дума за хакване на планетата, няма как да знаете всички променливи. Като едното нищо може да подпалите атмосферата.

Хартнъл се изсмя пренебрежително.

— Същите опасения е имало при изпитанието на първата атомна бомба, но те така и не са спрели проекта Манхатън. — Погледна натъжено Пейнтър. — Същите обвинения бяха повдигнати и срещу ХААРП.

Това определено беше така.

— Ако спирахме прогреса заради всяко безумно твърдение, че небето ще падне, още щяхме да живеем в първобитната ера. — Хартнъл въздъхна. — Щяхме да се гушим в студени пещери и да се страхуваме от огъня.

Кабината стигна ръба на ямата и всички излязоха на вятъра и сухия сняг. Бързо закопчаха канадките си и тръгнаха през стоманената гора от антени. Дебели колкото бедро кабели минаваха по скалата и през упорития сняг.

Хартнъл ги поведе по чакълена пътека, която излизаше от тази гора.

Всички мълчаха, сгушени в канадките и с вдигнати качулки.

Отдясно на Пейнтър имаше хангар, от който изкарваха товарен „Боинг“. Самолетът изглеждаше достатъчно як да издържи на вятъра, а и през последния час бурята беше поотслабнала.

Пейнтър си представи езерото. Знаеше какъв товар ще носи самолетът.

Стигнаха края на гората от антени, където ги чакаха две превозни средства. Едното приличаше на количка за голф с кабина и големи гуми. Пейнтър предположи, че с нея Хартнъл и Капур ще правят обиколката си.

Предположението му се потвърди, когато Хартнъл вдигна ръка към другата машина — снегомобил.

— Това е вашият превоз. — Посочи съседния висок хълм. — Горе имаме комуникационен център. Разположен е на най-високата точка за пряка връзка по време на магнитни бури. От него ще координирате с Антон опитите да убедите спътницата си и доктор Ал-Мааз да върнат онова, което откраднаха. За наше и тяхно добро. Насред пущинаците може да е много опасно.

— А ако все пак откажа?

Хартнъл го погледна разочаровано.

— Можете да бъдете част или от решението, или от проблема.

Пейнтър беше наясно, че „проблемите“ тук се отстраняват бързо.

Хвърли поглед към въоръжените охранители и каза:

— Ще направя всичко по силите си. Повече от това не мога.

— Аз и не искам повече. — Хартнъл се загледа към бурята. — Така трябва да постъпваме всички, когато сме изправени пред предизвикателство — поне да *опитаме* да направим нещо, да превърнем света в едно по-добро място.

Пейнтър кимна.

„Точно това възнамерявам“.

10:55

Докато сипваше последния дизел в жадния резервоар на машината, Кат потръпна. Доколкото можеше да прецени, разполагаха с достатъчно гориво да изминат още сто и петдесет километра по тежкия терен, а може би и повече, ако се опиташе да бъде икономична. Въпреки това трябваше да приеме, че може и да не стигнат до Алърт.

„И е малко вероятно да се доберем дотам пеша“.

Без дебело облекло щяха да измръзнат.

Освен това състоянието на Сафия се влошаваше. Температурата ѝ продължаваше да се покачва. Инцидентът в лабораторията беше станал преди шест часа, така че вероятно все още се намираше в ранните етапи на болестта.

За момента Кат и Рори изглеждаха добре, но колко щеше да продължи това, щом се намираха в затворена кабина с болната жена?

„А и какъв избор имаме?“

Качи се в снегомобила и потеглиха отново. Движеха се покрай северозападния бряг на езерото Хейзън. То беше дълго шейсет и пет километра, широко само дванайсет и сочеше право към Алърт. За съжаление след края на езерото имаше още сто и шейсет километра планини и ледници.

Поне вятърът и снеговалежът бяха намалели, но Кат знаеше, че това е само кратко затишие преди бурята да забушува отново. Небето на запад беше почти черно.

Докато потегляше натам, видя на хоризонта малки проблясъци. Молеше се да са светкавици. Не беше съвсем невъзможно, но тя настъпи по-силно газта и ускори, забравила за опитите да кара икономично.

Продължаваше да гледа на запад, но светлините така и не се появиха отново.

Сафия до нея се размърда. Устните ѝ бяха сухи, очите изцъклени от умората и високата температура.

— Горещо е...

— Защото гориш — каза Кат. — Опитай да си почиваш.

И се спогледа с Рори в огледалото.

— Тя има нужда от медицинска помощ — прошепна той. — Може би ако се върнем...

Кат знаеше, че това ще означава сигурна смърт за Сафия. Станцията нямаше да рискува да зарази някого. А и Кат нямаше намерение да предаде придобитите с мъка данни. Сафия беше рискувала живота си — и сега може би плащаше с него, — за да не позволи информацията да попадне в ръцете на Хартнъл.

— Не — каза тя. — Никакво връщане.

Погледът на Рори се премести към предното стъкло.

— Кат, виж! В езерото.

Тя погледна напред. Вдясно върху леда имаше три кожени палатки, заскрежени от наветрената страна. Пред всяка имаше малки кръгли дупки, до които бяха закрепени въдици. Шумът от приближаването им накара рибарите да излязат от топлите си убежища.

От това разстояние с кожусите и дебелиите си панталони приличаха на малки мечки.

— Мисля, че са инуити — каза Рори и се наведе напред, доколкото му позволяваше въжето.

Сафия не прояви никакъв интерес и дори закри очи и промърмори:

— Много е ярко.

Тревогата на Кат за приятелката ѝ пламна с нова сила. Фотофобията, непоносимостта към светлина, беше един от симптомите на енцефалит.

Сафия отметна глава назад и очите ѝ се завъртяха.

— Толкова ярко...

11:04

Сафия се мъчи да извърне лице от слънцето. То пронизва очите ѝ, увиснало в непоносимо синьото небе. Изохква от горещината, всяка глътка въздух изгаря дробовете ѝ. Босите ѝ крака потъват в нажежения пясък, докато бърза към прохладата на реката.

— *Сафия, Сафия... трябва да пиеш...*

Опитва се да разбере откъде идва гласът.

Светът пред нея трепти, разтърсва палмите. През вълните на миража вижда странна бяла земя, замръзнала и тъмна. Чува гръмотевица в далечината.

— *Хайде, само няколко глътки...*

После всичко изчезва и тя отново вижда единствено пясък и смърт. Покрити с мухи трупове на животни лежат подуты навсякъде около нея. Лешояди разкъсват месото им и грачат към нея, докато минава покрай тях. Тя продължава да се препъва напред, изкачва една дюна, за да погледне към реката.

Докато жаждата стиска гърлото ѝ, тя вижда, че спасението ѝ е измамно.

Реката е почервеняла от кръв, изсмуква живота от земята.

Поглежда умолително към небето.

— *Пий, Сафия...*

Зад реката небето е черно, раздирано от светкавици, гневно и жестоко. То пада към нея, към света, иска да го смаже.

Тя отстъпва крачка назад, после още една.

— Идва...

Изведнџ в гърлото ѝ потича прохлада, разнася се по шията ѝ.
Дави се под слънцето.

— *Престани да се съпротивляваш, Сафия, моля те...*

Светът отново потрепва като воал. Слънцето потъмнява, пясъкът се превръща в сняг, а сянката в лице.

Лице, което познава.

— Кат?

— Всичко е наред, скъпа. Всичко е наред. Имаше малък пристџп. Тя не се сдържа и започва да хлипа.

— Какво има?

— Идва нещо лошо... нещо ужасно.

11:32

„Поне са последователни“.

Пейнтър изчака първия охранител да отключи комуникационния център, който се намирал на върха на висок хълм — нисък бетонен бункер с антени на покрива.

Докато чакаше на прага, използва момента да оцени по достойнство гледката. От едната му страна се простирал арктическата тундра; от другата беше станция „Аврора“. Спиралата от антени се виждала ясно от тази височина, както и стърчащата от старата мина кула.

Товарният самолет, който бе видял по-рано, чакаше до пистата със спусната товарна рампа. Към него се движела натоварени мотокари.

Като се изключеше тази дейност, нищо друго не помръдвало. Сякаш всичко бе затаило дџх в очакване на онова, което предстои.

— Стига зяпане — каза охранителят зад него и го подкани с дулото да прекрачи прага. Явно искаше да се махне от студа.

„Не мога да го виня“.

Пейнтър въздџхна и се наведе да влезе в едностайната постройка. Спря на прага. От едната страна имаше разхвърляно легло. Дџното на помещението беше заето от комуникационно оборудване — радиостанции и дори предавател на много ниски честоти, използван за свързване с подводници.

В средата на това гнездо се беше настанил набит млад мъж със слушалки. Беше с гръб към гостите си и само вдигна ръка за поздрав.

— Как я караш, Рей? — попита първият охранител.

Другият отново сръчка Пейнтър.

„Крайно време беше“.

Пейнтър се извъртя и отстъпи назад, така че цевта на автомата се озова пред корема му, вдигна рязко закопчаните си ръце и ги преметна през главата на изненадания охранител, наведе се и го преметна през рамо в помещението.

Първият охранител се завъртя и стреля към него.

Пейнтър вече беше паднал по задник, прикрит от задушавания се пленник. Докато първите куршуми се забиваха в него, Пейнтър се пресегна пред пленника, сякаш го прегръщаше отзад. Ръцете му напипаха оръжието на ранения и пръстът му легна на спусъка.

Изстреля откос напосоки.

Изкара късмет — два куршума улучиха целта си — в коляното и в гърдите. Охранителят рухна на пода. Пейнтър се прицели по-точно и стреля само още веднъж. Охранителят се отпусна безжизнен. Без да пуска пленника си, който пъшкаше и се давеше в прегръдката му, Пейнтър насочи автомата към оператора, който седеше замръзнал като елен, попаднал в светлината на фарове.

— Рей, какво ще кажеш да преджобиш приятеля си, да намериш ключа за белезниците и да ме освободиш?

Рей се поколеба, хвърли поглед към оборудването си, после към Пейнтър.

— Виж, Рей. Или те застрелвам и намирам ключовете сам, или ми помагаш, слагаш си белезниците и доживяваш до следващия изгрев. А тук ще трябва доста да почакаш за него.

В крайна сметка Рей се оказа разумен.

Пейнтър разтърка китките си, след като закопча оператора за леглото и върза глезените му с кабела на собствените му слушалки. За всеки случай натъпка и един чорап в устата му и я залепи с тиксо.

— Добре, Рей, ако нямаш нищо против, ще взема снегомобила и отивам да търся приятелите си. Няма да кажеш на никого, нали?

Онзи закима енергично.

„Много разумен“.

Пейнтър взе единия автомат и напъха в джобовете си два резервни пълнителя. Въоръжен, излезе на студа, качи се в снегомобила и обърна гръб на станция „Аврора“. Откритата тундра се простираше пред него.

„А сега на работа“.

12:45

Саймън стоеше в командната станция на антените. Сърцето му туптеше, докато се взираше през прозореца към огромната кула, свидетелство за гения на Тесла.

„И на моя“.

Мъже и жени продължаваха подготовката на опита, като проверяваха за трети и четвърти път всяка система. На всички станции светеха зелени светлини.

На монитора отляво видя как товарният самолет набира скорост по пистата. Задкрилките му се спуснаха и той се издигна, понесъл товара си към небето.

Саймън се ухили, докато следеше траекторията му към облаците.

Чу забързани стъпки зад себе си и се обърна. Човек с черен комбинезон тичаше към него. Беше един от хората на Антон.

— Сър?

Саймън се надяваше, че ще чуе добра новина от издирващия екип, но ако се съдеше по преbledнялото лице на човека, това нямаше да се случи.

— Какво има?

— Току-що научихме, че пленникът, който беше отведен в комуникационния център, е избягал, като е убил охранителите. Според оператора потеглил със снегомобил след приятелите си. Въоръжен.

Саймън стисна яростно юмруци. Бузите му пламнаха, сякаш всеки момент щяха да се пръснат. Очевидно Пейнтър Кроу беше нещо много повече от инспектор на АИОП. Все пак заповяда на пръстите си да се отпуснат и си пое дълбоко дъх.

„Погледни по-голямата картина“.

Фундаментално не се беше променило нищо. Двете жени още бяха на свобода и ситуацията тук вече беше компрометирана — но това

бе поправимо. Новото развитие на нещата не влошаваше значително положението.

„Поне за мен“.

Той отново пое дълбоко дъх, за да се овладее.

— Уведомете Антон за станалото. Кажете му да си пази гърба.

— Да, сър. — Охранителят направи кръгом и се втурна към изхода.

Саймън поклати глава, мислеше си за напразните усилия на Пейнтър Кроу.

„Къде си мисли, че може да отиде?“

13:04

Пейнтър клечеше в огромния товарен отсек на самолета.

Чувстваше под краката си вибрациите на четирите мощни двигателя, които се бореха с бурните ветрове. Самолетът се тресеше и мяташе. Товарът скърцаше и се местеше зловещо около него, заплашвайки да го смаже.

Намираше се на борда на тумбестия „Боинг С-17 Глоубмастър“, обикновено използван от военните за транспортиране на големи разстояния на жива сила, екипировка и дори танкове. Самолетът беше специално проектиран да хвърля товара си по време на полет от задната рампа. Макар че този гигант неотдавна беше спрял от производство, Хартнъл беше успял да се сдобие с един и го беше преоборудвал за собствените си цели.

След като напусна комуникационния център, Пейнтър пое в бурята със снегомобила. Навлезе дълбоко в снега, докато не стигна сравнително откритата тундра, след което застопори газта с щанга, която намери в сандъка за инструменти, и остави машината да се движи сама, оставяйки фалшива следа.

Не очакваше измамата му да остане неразкрита дълго. Просто му трябваше достатъчно време да се върне при станцията и чакация на пистата самолет.

Под прикритието на бурята изтича зад купчините изринат сняг и сандъците, докато не се озова под самолета. Беше летял на тези големи машини по времето, когато още бе тюлен, което сякаш беше преди цяла вечност.

Някои неща обаче не се променяха.

Знаеше, че в големи машини като тази има предостатъчно скришни места.

Затова се промъкна към кърмата на самолета. Товарната рампа още беше спусната. Той се скри под нея и изчака един мотокар да слезе заднешком, да обърне и да се отдалечи. Издебна удобен момент, претърколи се на рампата и се шумгна в товарния отсек.

Както и беше очаквал, беше претъркано. Върху два реда палети, по девет от всяка страна, бяха наредени алуминиеви контейнери, високи колкото него и с парашутни торби отгоре. Намираха се върху хидравлична система, която трябваше да избута товара от рампата по време на полет.

Без да губи време, Пейнтър се пхна между две палети и залегна, готов да се премести при нужда, за да остане скрит, макар че се съмняваше, че някой ще тръгне да претърсва трюма. По всички страни на алуминиевите контейнери имаше червени символи за биологична опасност.

Пейнтър знаеше какво има в тях.

Култивиран *Pestis fulmen*.

Парашутите отгоре бяха всъщност метеорологични балони. Пейнтър предположи, че ще се надуват сами след изхвърлянето на контейнерите, за да издигнат смъртоносния си товар. След като достигнеха нужната височина, контейнерите щяха да се пръснат като отровни шушулки.

Докато си представяше това, Пейнтър погледна символа до бузата си.

„Май идеята не беше от най-добрите“.

23.

3 юни, 17:08

Национален парк Акагера, Руанда

„Не бива да спираме...“

Слънцето вече се беше спуснало ниско и Грей искаше да използва малкото останала част от деня. Спомни си стрелбата и взривовете, докато беше разговарял с Монк. Положението в Кайро се влошаваше с всеки час и вероятно щеше да се прехвърли в целия избухлив регион и отвъд него.

Ако можеха да намерят нещо тук, не биваше да се бавят.

Затова Грей беше събрал екипа си на откритата дървена тераса с изглед към Ихема, второто по големина езеро в Руанда. Бяха долетели от Хартум и бяха кацнали колкото се може по-близо до хикса на картата на Ливингстън, на пистата на националния парк Акагера, и в момента очакваха пристигането на местен водач, който работеше тук от двайсет и пет години.

Ако се съдеше по картата на парка на масата, определено им трябваше човек, който познава добре това място. Националният парк Акагера се простираше на площ хиляда и триста квадратни километра и обхващаше савани, тръстикови блата и планински джунгли. В него имаше същински лабиринт от езера и водни пътища, всичките ръкави на река Кагера, която минаваше по източната граница на парка.

Джейн прокара пръст по въпросната река на картата.

— Това трябва да е притокът, нали?

В Хартум бяха проследили множеството реки, вливащи се в езерото Виктория — от което започваше Бели Нил, — в опит да определят коя от тях най-добре отговаря на реката от тайната карта на Ливингстън. Кагера пасваше идеално — течеше западно от Виктория между Уганда и Танзания, преди да завие на юг покрай границата на Руанда.

Все пак не можеха да са стопроцентово сигурни.

— Вижте — каза Дерек.

Докато чакаха водача, той бе търсил допълнително потвърждение, като изучаваше на таблета си още стари и нови карти. Показа им карта, на която беше отбелязана река Кагера и с измервания по нея.

— Както виждате — каза Дерек, — паркът се намира на около осемдесет мили западно от езеро Виктория.

— Това защо трябва да е важно? — попита Грей. Дерек отвори скицата, като увеличи гъсеницата.

— Вижте, че гъсеницата е разделена на *осем* сегмента. Мисля, че Ливингстън я е използвал като легенда за тайната си карта. Нещо като мащаб.

Грей кимна.

— Осем сегмента, осемдесет мили.

Макар да не беше категорично доказателство, че са на прав път, това потвърждаваше тезата. Дори Джейн се усмихна и потупа одобрително Дерек по ръката. Очевидно всички се нуждаеха от това малко окуражаване.

Сейчан, която стоеше при парапета и гледаше езерото и небето, се обърна.

— Мисля, че нашият човек идва.

Боботенето на мотор се засили и накара всички да отидат при нея. Странен на вид плавателен съд се носеше към пристана долу. Лодката очевидно беше видяла доста през годините. Издрасканият зелен метален корпус беше целият във вдлъбнатини, а на предното стъкло имаше зловеща дупка, оставена най-вероятно от куршум.

— Нивото на водата е ниско — отбеляза Сейчан. — Не знам дали ще успее да стигне до пристана.

Този факт като че ли не притесняваше човека зад кормилото.

— Той дори не забавя ход — каза Дерек и отстъпи крачка назад.

Лодката стигна пристана — и продължи покрай него. Носът се вдигна, когато стигна брега, разкривайки отдолу вериги като на танк. Амфибията излезе от водата, мина покрай терасата им и накрая спря с левия борд към парапета.

Водачът се усмихна, очевидно наслаждавайки се на изненадата им.

— *Мурахо!* — поздрави ги той на родния си киняруанда. Носеше елек за сафари и панталони в цвят каки. Макар и на шейсет, изглеждаше в отлична форма и черната му коса беше съвсем леко посребрена тук-там. — Добре дошли в Акагера. Аз съм Ноа^[1] Мутабази и макар да не карам ковчега, ви уверявам, че това корито няма да ви разочарова. — И потупа борда на лодката си.

Но *начинът* на пристигане не беше единствената му изненада.

Не идваше сам.

Ковалски отстъпи две крачки назад.

— Каква е тая работа с лъва?

Защото от задната седалка се надигна лъв и се протегна, извивайки гръб като типична котка. Широка прозявка разкри дълги резци и розов език.

— А, това е щурманът ми — каза водачът. — Казва се Рохо, което на суахили означава „дух“.

Името определено подходеше на звяра. Козината му беше жълтеникавобяла, очите — като от кехлибар. Мутацията, водеща до поява на бели лъвови, не беше албинизъм, а по-рядка генетична особеност на име левкизъм, която водеше само до частична загуба на пигментация.

Ноа почеса партньора си по врата, спечелвайки си ръмжене, което беше еквивалент на котешко мъркане.

— Той е още котенце.

— *Това* да е котенце? — изуми се Ковалски.

Грей разбираше шока му. Животното тежеше повече от четирийсет и пет кила.

— Да — потвърди Ноа. Английският му беше с лек британски акцент. — Следващия месец ще празнуваме първия му рожден ден. Така че да се надяваме, че като порасне, ще стане ей такъв. — И разроши ивицата, която минаваше по главата и надолу по врата му. — Както виждате, козината му е още мекичка. Дори още не се е научил да реве сносно. Ще може да го прави след няколко месеца.

Рохо изръмжа и игриво се опита да ухапе ръката му, сякаш се беше обидил.

На Джейн като че ли й се искаше да го погали.

— Как се сдобихте с него?

Лицето на Ноа стана по-сериозно и той хвърли поглед към езерото и парка.

— Преди година и нещо в парка докараха седем лъва от Трансваал в опит да възстановим популацията, изчезнала от десетилетия по тези земи. При наличието на лъвов е, а дано някой ден и на черни носорози, Акагера може скоро да възвърне славата си.

— А Рохо? — подкани го Джейн.

— О, да. Една от лъвиците пристигна бременна. Родил три малки, сред които и Рохо. Тъй като смъртността на малките в дивата природа е висока, ние го отделихме от котилото, за да дадем на другите две подобър шанс за оцеляване, но и защото се страхувахме, че браконьерите ще го погнат заради цвета на козината му. А тъй като браконьерите не подбират, Рохо можеше да изложи на риск целия нов прайд.

— И затова сте го задържали.

— За да го обуча. Все още има надежда да го пуснем на свобода, когато порасне и може да се грижи за себе си. Сега е на възрастта, на която майка му би трябвало да започне да го учи да ловува, така че го вземам с мен всеки път, когато мога.

Грей погледна към слънцето, което се беше спуснало ниско над езерото.

— Трябва да тръгваме. Искам да стигнем на мястото преди залез. Ноа се качи на терасата.

— Покажете ми къде е. Казаха ми най-общо къде искате да идете, но може би ще успея да ви упътя по-добре.

Рохо го последва с един-единствен скок, очевидно възнамерявайки също да ги упътва.

— Дружелюбен е — увери ги Ноа, докато отиваше при картите на масата.

Грей отиде при водача, докато останалите използваха момента да се запознаят с Рохо.

— Мисля, че трябва да идем ето тук. — Грей посочи района на север, който най-близо отговаряше на хикса върху картата на Ливингстън.

Ноа се загледа в картата, после попита:

— Мога ли да попитам защо точно там?

— Проблем ли е?

— В сравнение с други места в Африка Акагера няма много посетители. Когато повеждам група на сафари, обикновено съм само аз. И това е в *южната* част на парка. На север никой не ходи. Изобщо.

— Защо?

— Труден терен. Планински, гъсти джунгли. Всичко е абсолютно недокоснато. Мнозина вярват, че горите са обитавани от духове. Дори бунтовниците и браконьерите не ходят там.

Грей погледна амфибията му.

— А това може ли да ни откара?

— До границата със сигурност. Но по-нататък... — Ноа сви рамене. — И все пак защо *там*? Какво търсите?

Грей се намръщи.

— Слонове.

Очите на Ноа се разшириха и на лицето му се изписа облекчение.

— О, това е лесно. Няма нужда да ходите чак там. Мога да ви покажа много слонове. И много по-близо. Тук, на юг.

— Ами на север? — Грей погледна картата. — Там има ли слонове?

Ноа обмисли въпроса му.

— Още не. Паркът има успех във възстановяването на популацията слонове — вече имаме над деветдесет и повечето се намират в южната част. Те дори не обичат да навлизат в джунглите на север, предпочитат саваните и блатистите райони.

Грей се хвана за думите му.

— Как така *възстановявате* популацията на парка?

— Подобно на лъвовете, слоновете бяха добавени отново през седемдесет и пета.

— Какво е станало с оригиналната популация?

Ноа отново сви рамене.

— Браконieri, ловци на едър дивеч. Знам само, че коренната популация слонове е изчезнала преди шейсетина години.

„Изчезнала?“

Стомахът на Грей се сви от отчаяние. Ако по тези места бе имало някакъв лек, възможно ли беше вече да го няма?

„Нима сме закъснели с десетилетия?“

Ноа поклати глава.

— Когато дойдох тук на младини, някои от по-старите водачи разказваха за някогашната слава на парка. Тогава имало много стада, дори потайните горски слонове, които бродели из планинските джунгли на север. Вече ги няма, но да се надяваме, че онези времена ще се върнат.

— Но може ли да сте сигурни? — попита Грей.

— Че времената ще се върнат ли?

— Не, че горските слонове са изчезнали. — Грей погледна мястото на картата. — Казахте, че планините рядко се посещават и че дори ги избягват. Ако горските слонове са наистина толкова потайни, може би още са там.

Ноа не изглеждаше особено убеден.

Грей се изправи, погледна към слънцето и каза:

— Какво пречи да погледнем?

17:31

Джейн седеше до Дерек в средата на ковчега амфибия на Ноа.

Пред тях Грей разговаряше тихо с капитана, а Сейчан беше клекнала на носа и зорко следеше за евентуална опасност пред тях. Ковалски правеше същото отзад — беше се разположил на кърмата с пушка на коленете.

Джейн правеше всичко по силите си да не обръща внимание на опасното положение, в което се намираха.

Вместо това се наслаждаваше на красотата наоколо и на тропическото време след убийствената жегата в Судан.

Спокойната повърхност на Ихема отразяваше синьото небе, обезпокоявана единствено от вълните след лодката, които хвърляха слънчеви зайчета по водата. Сякаш разполагаха с цялото езеро единствено за себе си.

Но Джейн знаеше, че това не е така. Макар че бяха единствената лодка наоколо, езерото гъмжеше от живот. Покрай брега се надигаха хипопотами, когато лодката минаваше покрай леговищата им, като понякога разтваряха огромните си челюсти, за да сплашат неканените гости. Скрытите в тръстиките крокодили, подобни на дълги дънери, напомняха недвусмислено, че плуването по тези места е спорт само за

най-безразсъдните. Някои храбри създания поемаха този риск; само едрите биволи почти нямаше от какво да се страхуват.

Джейн се загледа към коронованите жерави и цепоклюните щъркели в плитчините. Те не бяха единствените ловци в езерото. Африкански орел рибар пикира, сграбчи нещо сребристо и мятало се и се понесе отново нагоре. Хиляди други птици прелитаха и се стрелкаха навсякъде около тях, прекалено бързи, за да бъдат разпознати, твърде многобройни, за да се опита да го направи човек.

Животът кипеше и в околните блата и тревисти равнини. Стада скокливи антилопи пасяха редом с импали и зебри. В далечината през саваната тържествено се поклащаха вратове на жирафи, подобни на високи мачти.

Слънцето потъваше зад хоризонта и сенките се издължаваха, добавяйки тъмни щрихи по ливади и хълмове.

Джейн въздъхна; даваше си сметка колко лесно може да бъде увлечена в плавното темпо на тази земя, докато в действителност ги чакаше много работа.

Рязко плясване ѝ напомни за това.

Дерек разтърка ръката си, оставяйки малка кървава диря от ухапаното място. Същите тези кръвопийци разнасяха болести и смърт в региона — западонилски вирус, денга, жълта треска и дори зика, описана за първи път при маймуни, обитаващи едноименната гора в Уганда. Беше научила, че *всички* тези патогени са флави вируси, същите като онези в микроба, който търсеха — генетичен троянски кон, способен да убива мъжкото потомство.

„Така че не е изненадващо, че се озовахме тук“.

Замисли се върху този факт и чудесата на парка изbledняха.

Отпусна се до Дерек, хвана ръката му и я сложи през раменете си в желанието си да почувства опората му. Сгуши се в него.

Дерек явно долови ужаса ѝ и се опита да я ободрят.

— Все си представям как пътешественици като Дейвид Ливингстън са си проправяли път през тези джунгли и са се сражавали със слонове, диви животни, да не говорим и за най-малките хищници. — Вдигна ухапаната си ръка и се огледа. — Ливингстън вероятно е обходил този район. Знаем, че Стенли го е открил да вехне в някакво село на брега на езерото Танганика, което е само на сто и шейсет километра оттук. После Стенли се върнал у дома, а Ливингстън

останал, за да продължи търсенето на изворите на Нил. Като нищо пътешествията му може да са го довели и тук.

— Доколкото си спомням, именно на онзи бряг местният жител му подарил талисмана.

Дерек кимна.

— Същото племе го почело по-късно, като погребало сърцето му под една палма.

— А после го мумифицирали — кисело добави тя: мислеше си за участта на баща си.

— От уважение. Осолили останките му и ги изпратили в родината му в ковчег, изработен от кора на дърво. Сега е погребан в Уестминстърското абатство.

— Но дали си е заслужавало? Жертвал е живота си, за да добави няколко чертички на картата.

— Може би, но също така е помогнал и на мнозина от местните, борил се е срещу търговци на роби, обучавал ги е. А и дори да не беше правил тези неща, търсенето на знания никога не е напразно. Всяка чертичка на картата ни доближава до разбирането ни за света и за мястото ни в него.

Тя го възнагради с едва забележима усмивка.

— Вие, доктор Ранкин, сте по-добър човек от мен.

Той я привлече към себе си.

— Нямам намерение да дискутирам това.

Междувременно бяха стигнали края на езерото и влязоха в лабиринта от езерца, хълмове и блата, които ги разделяха от ниските планини, издигащи се на хоризонта. Теренът тук показва достоинства на уникалното им превозно средство. Независимо от препятствията — дълбока вода, хлъзгава кал, плаващи пясъци или висока трева — амфибията продължаваше напред.

Но не всички бяха доволни.

Зад Джейн се чу недоволно ръмжение.

— Защо непрекъснато ме ближе?

Тя се обърна и видя как Рохо побутна с муцуна едрият тип и облиза с дългия си влажен език бузата му. Ковалски го отблъсна.

— Пробва те на вкус, Ковалски — отбеляза Сейчан от носа. — Искате да види дали ставаш за ядене.

Ноа я изгледа укорително.

— Заради солта в потта е.
Обяснението не успокои Ковалски.
— Значи *наистина* ме пробва на вкус.
Джейн се сгуши по-удобно в Дерек.
— Та знанието винаги е нещо добро, така ли?

17:55

Валя седеше на мястото на втория пилот — искаше да събере колкото се може повече информация, преди да действа.

Нареди да завият отново, така че самолетът да не се отрази от широкото езеро под тях. Отзад Крюгер беше отворил страничната товарна врата, гледаше през бинокъл как целите продължават напред през езера, блата и ливади и вероятно си мислеше за другарите си, убити от онези долу.

Валя се изкушаваше да нареди на пилота да пикира и да изстреля едната или и двете ракети по амфибията. Но макар че това щеше със сигурност да ги унищожи, нямаше да е напълно задоволяващо. Тя разсеяно потърка дръжката на камата на баба си.

„Не, изобщо няма да е задоволяващо“.

Освен това имаше и практическа причина. С Крюгер бяха решили да ги последват, за да видят накъде точно са тръгнали. И ако им се удадеше възможност, щяха да грабнат евентуалната награда.

И да я продадат на онзи, който им предложи най-висока цена.

Най-хубавото беше, че тя познаваше човек, който имаше личен залог във всичко ставащо, както и много дълбоки джобове. Време беше да превърне това в своя изгода.

„Майната му на Саймън Хартнъл — и на брат ми“.

Беше взела решението и нямаше намерение да се проваля, което означаваше да спазва инструкциите на бившите си господари от Гилдията — да бъде търпелива и да изчака удобния момент. Дотук всички провали се дължаха на прибързаността, на това, че беше действала, водена от първичните си чувства и жаждата за отмъщение. Трябваше да бъде хладнокръвна и пресметлива.

Също като набелязаната ѝ жертва.

Представи си лицето на Сейчан.

— Слънцето скоро ще залезе! — извика ѝ Крюгер.

Тя се обърна в седалката и погледна дрона, който беше отзад при него и тримата му подчинени.

— Изчакай да се стъмни напълно, преди да го пуснеш.

Планът беше да изчакат падането на нощта и да пратят дрона да продължи лова по въздух, като следи целта с уредите си за инфрачервено и нощно виждане. Не можеше да рискува да забележат дрона през деня. След като го пуснеха, щяха да заредят гориво и да останат на голяма височина в изчакване на удобния момент. Когато той настъпеше, щяха да се спуснат ниско. Крюгер и хората му щяха да скочат с базови парашути и да обезопасят района. Тя щеше да ги последва с по-конвенционален парашут. Пилотът щеше да кръжи и да чака заповедта им да изстреля ракетите, които се насочваха с радарна система, за да заличат следите след тях.

Ако преценяха, че целите им не откриват онова, което търсят, екипът ѝ щеше да използва първо ракетите. Макар че тази схема беше доста незадоволителна и нямаше да донесе печалба, щеше да свърши работа.

Въпреки това Валя предпочиташе първия план.

Затова се загледа надолу и искрено пожела късмет на целите си.

18:35

„Сега разбирам какво имаше предвид Ноа“.

Тъмната гора пред тях изглеждаше непроходима. Амфибията беше излязла от блатата и саваните преди четирийсет минути, точно когато слънцето започваше да залязва. Планините на север се издигаха като изпочупени зъби, разкъсващи света. Върховете им бяха гол гранит, но останалото беше покрито с гъста джунгла, страховита и без никакви пътеки.

Въпреки това Джейн и Дерек бяха начертали най-добрия им подход към планините с помощта на хидроложки и топографски карти на парка. Смятаха, че една река, която извираше от планините и се виеше през равнините, може да е малкият приток на Кагера от скицата на Ливингстън, завършваща с хикса.

Поне така се надяваха.

Нямаха друг избор освен да продължат към планините покрай реката. През повечето време Ноа просто продължаваше нагоре, като се

бореше с течението и канарите.

Всички бяха подгизнали от плискащата се през бордовете вода. Трудно беше да се каже кой е по-вкиснат от положението, Ковалски или Рохо. И двамата се оплакваха еднакво нещастно. На всичкото отгоре с падането на нощта температурата бързо се понижи.

Двата лъча осветяваха пътя напред, но накрая Ноевият ковчег стигна до водопад. Той препречваше пътя — реката се спускаше по серия отвесни скали пред тях.

Грей стана и погледна към върха на водопада. Там горе джунглата изглеждаше още по-гъста.

Ноа застана до него.

— Край на пътя. Нататък може да се продължи само пеша.

Грей погледна останалите, за да прецени дали имат решимостта да продължат.

Джейн явно разбра какво прави и се изправи.

— Стигнахме дотук, така че какво е една разходка през гората?

Дерек не изглеждаше толкова убеден, но кимна и също се изправи.

Ноа прие решението им и метна пушка на едното си рамо и раница на другото. Подсвирна и Рохо скочи от мястото си до Ковалски и се отърси. Ноа сложи на врата му червен нашийник с някакъв черен придатък.

Рохо прие начумерено оказаното му внимание и опашката му се замята.

— Шоков нашийник — обясни Ноа.

— Не е ли жестоко? — загрижено попита Джейн.

— Необходимо е. Въпреки външния си вид той е още бебе, което означава, че лесно може да се разсее и също толкова лесно да се нарани. Трябва да съм в състояние да привлека вниманието му. Но не се безпокойте. — Той извади от джоба си нещо като дистанционно за кола. — Мога да контролирам силата на шока. От едно до десет. Рядко ми се случва да стигам до три, а едно и две всъщност са като потупване по рамото и напомняне „слушай, приятел“.

Екипиран, Рохо потърка глава в бедрото на Ноа.

— Да, точно така. Ти си добро момче.

Сейчан застана до Грей.

— Може ли да намерим такъв нашийник и за Ковалски?

— Чух — обади се едрият мъж, който беше точно зад нея.

— Такава беше идеята. — Тя прескочи борда, стъпи на брега и тръгна към отвесните скали.

Всички слязоха и я последваха.

След предишното им приключение Грей беше купил нови пещерняшки каски и ги раздаде. Не знаеше на какво могат да се натъкнат тук, но като се имаше предвид колко е тъмно под дърветата, спокойно можеше да се намират и под земята.

Лампите светнаха в мрака и групата се зае да преодолее скалите.

Катеренето покрай водопада не се оказа толкова трудно, колкото изглеждаше отначало, особено като работеха като екип. Като се хващаха за лиани, корени и пукнатини, те напредваха стъпка по стъпка през серията отвесни препятствия, като си помагаха при нужда. Единствен Рохо успяваше да се катери без чужда помощ.

На три четвърти от пътя нагоре Грей спря на един перваз след доста предизвикателен участък. Джейн се беше запъхтяла, а лицето на Дерек бе зачервено. Грей обяви кратка почивка. Намираха се на височина пет или шест етажа над изоставената амфибия.

— Добра работа — каза той на Джейн.

Тя кимна, прекалено задъхана, за да говори.

Ноа изглеждаше така, сякаш можеше да продължи да се катери часове наред. Посочи към отсрещната страна на водопада и каза:

— Май ние сме представлението тази вечер.

Грей се обърна и видя няколко малки маймуни, клечащи по камъните. Някои носеха на гърбовете си миниатюрни новородени.

— *Rapio anubis* — каза Ноа. — Зелени павиани.

— Трябва ли да се безпокоим?

— Не. Не им ли досаждаш, те също те оставят на мира. Просто са любопитни. С верветките трябва да се внимава. — Той погледна към клоните над перваза им. — Дребните гадина замерят с орехи... а понякога и с по-лоши неща.

Джейн най-сетне си възвърна дар слово.

— Павианите изобщо не изглеждат притеснени от нас.

— Така е. И ще откриете, че това е често срещано тук. Паркът не се радва на много посетители и много от животните не са развили естествен страх от хората. Миналия месец една жена се събуди в палатката си и откри сгушен до нея диадемен гвенон, което е

изумително, тъй като се смяташе, че тези маймуни са изчезнали в парка. Но дадеш ли шанс на природата, тя задължително ще те изненада.

Ковалски изгледа намръщено маймуните от другата страна на водопада.

— Ако някой от тях се събуди до мен, няма просто да се изненадам. По скоро ще се посе...

Грей го прекъсна и посочи нагоре.

— Продължаваме.

Изкатериха последната четвърт без инциденти. Горе ги чакаше тъмна гора, която изглеждаше още по-недостъпна. От дълбините ѝ до тях достигаха крясъци на птици.

Дерек погледна напред.

— Джунглата изглежда първобитна, сякаш сме се върнали във времето.

— В някои отношения сме направили точно това. — Ноа извади мачете, за да си пропразва път при нужда, и тръгна покрай реката. Рохо вървеше плътно до него и мятеше нервно опашка. — Този район на Руанда е част от огромната Източноафриканска рифтова долина, която минава покрай западния бряг на езеро Виктория като огромен лунен сърп, започващ от Танганика на юг и завършващ при басейна на Нил.

— Ако Ливингстън е следвал този път, би трябвало да мине точно оттук — тихо каза Дерек на Джейн.

Ноа продължи, като сочеше с мачетето си:

— Това са едни от най-старите планини в Африка. Скалите им са от предкамбрийския период. — Той ги погледна. — Общо взето, това е самата кора на континента. И тези гори ги е имало горе-долу от самото начало.

Грей се загледа в джунглата, оценявайки по достойнство живата история около тях.

Изминаха в почти благоговейно мълчание следващия километър и половина, като се движеха в колона по един; светлините на каските им бяха като светеща гъсеница, пробиваща си път по-дълбоко в загадките на това място.

Рохо беше посъбрал смелост и започна да се отделя от Ноа, за да подуши тук-там, но винаги се връщаше, за да получи окуражаващо потупване или добра дума. Ноа се усмихваше като горд татко, може би

малко тъжно, като знаеше, че двамата в крайна сметка ще трябва да се сбогуват. При поредното връщане на Рохо той се наведе и прегърна приятеля си.

— *Ндагукунда, Рохо. Ндагукунда* — прошепна в ухото на лъва, който му отговори с доволно ръмжене.

Грей не знаеше нито думичка киняруанда, но предположи, че „ндагукунда“ означава „обичам те“.

И очевидно чувствата бяха взаимни.

След известно време пътеката стана достатъчно широка, за да може Грей да върви до Ноа.

— И как стана така, че започна работа в парка?

Зададе въпроса просто така, но от изражението на Ноа си личеше, че е засегнал болна тема. Той обаче не избяга от отговора.

— На младини живеех в Кигали.

— Столицата.

— Да. На шестнайсет постъпих в армията. Много се гордеех, дори станах ефрейтор през деветдесет и четвърта.

Грей започна да разбира болката в гласа му. През юли същата година в Руанда бе станал един от най-ужасните актове на геноцид в света, когато бе избухнала междуплеменна война. Съставеното от хуту правителство се беше опитало да избие народността тутси. Според някои преценки в рамките на сто дни били изклани около един милион души.

Ноа въздъхна и се загледа към джунглата.

— Аз съм хуту.

Не беше нужно да казва нещо повече.

Сякаш доловил смута на господаря си, Рохо се върна и започна да го обикаля и да се търка в него. Ноа не му обърна внимание, изгубен в спомените, които сигурно продължаваше да се мъчи да погребее.

— Тук е по-добре — рече той след няколко минути мълчание. — Животните те учат на много. Как да живееш...

Гласът му замря, но Грей можеше и сам да довърши изречението. „... когато не го заслужава“.

Грей изостана, оставяйки Ноа да продължи сам напред. Очевидно той се опитваше да се преоткрие тук, като се грижи за

беззащитните, за да компенсира онова, което не бе успял да направи в миналото.

Отново продължиха да вървят мълчаливо. Постепенно навлязоха в част, където реката беше излязла от коритото си и бе заляла околната гора. Това напомни на Грей за части от Амазония, които се наводняваха сезонно и превръщаха горите в блатата. Но този район, изглежда, беше постоянно в това състояние — наводнена джунгла наскре планините.

Ноа отсече няколко клона с мачетето, за да им направи тояги.

— Внимавайте за змии. — И показа, като започна да ръчка пред себе си. — И за плаващи пясъци.

— Винаги ни водиш на най-хубавите места, Грей — измърмори недоволно Ковалски.

Продължиха по-бавно. Светлината от каските им се отразяваше от тъмната вода и правеше по-трудно да виждат какво се спотайва под повърхността ѝ. Но водата рядко достигаше над половината на прасците им. Тук-там в блатото се издигаха малки островчета и от време на време ярки очи се взираха към тях от високите клони.

— Галагови — каза Ноа. — Малки нощни примати.

След още двацет минути преход Джейн се пресегна и леко докосна Грей по рамото.

— Погледни надясно. Онова там светлини ли са, или очите ми си правят шега с мен?

Грей се обърна в посоката, в която сочеше. Далеч в залятата вода различи слаби отблясъци, меко светещи петънца. Те трептяха в калейдоскоп от нюанси.

Обзет от любопитство, Грей махна на останалите.

— Изключете фенерчетата.

Когато го направиха, ефектът стана по-драматичен. Разпростря се по-дълбоко и по-широко, отколкото изглеждаше отначало. Някои светлини преливаха в цветовете на дъгата, други бяха само меко блещукане. Фосфоресцентни и страстни. Имаше щрихи, вихри и петна. Сякаш Джаксън Полък беше някъде тук с четката си и с палитра светеща боя.

— Какво е това? — прошепна Дерек.

Джейн се намръщи.

— Може би светещ мъх или гъби.

„Но с толкова много цветове?“

Нямаше логика.

Грей се обърна към Ноа.

— Виждал ли си нещо подобно?

— Никога. — Водачът им поклати глава.

Явно никой от групата не беше виждал. Вечно любопитният Рохо скочи към светлините и зашляпа шумно през плитката вода.

— Рохо, не! — Ноа тръгна след него, като бъркаше в джоба си за дистанционното за шоковия нашийник.

Грей включи фенера си и го последва, увличайки останалите след себе си. Беше чувал приказки за танцуващи пламъчета, примамващи непредпазливите в блата и тресавища. Молеше се да не влизат в същия капан.

Отпред Ноа се опита да накара Рохо да се подчини и натисна копчето на дистанционното, но младият лъв продължи да гони игриво светлините.

Когато приближиха частта от изрисуваната гора, Ноа явно бе усилил мощността на сигнала. Рохо изскимтя, подскочи и най-сетне спря.

Ноа забърза към лъва и побърза да го успокои, докато животното описваше осмици около краката му.

— *Бабарира, Рохо* — извини се той. — *Бабарира.*

Грей и останалите се събраха около тях. От това разстояние ефектът беше зашеметяващ. Сякаш под дърветата имаше ефирни звезди, които сияеха меко и се отразяваха във водата.

— Прекрасно е — прошепна Джейн.

И гората отговори на възхищението ѝ.

От дълбините ѝ се надигна ниско мърморене, бърборене на безброй гласове, които бяха прекалено тихи, за да различат думите.

От тайнствения шум Грей настръхна. Спомни си казаното от Ноа, че според някои тези гори били обитавани от духове.

Сейчан сграбчи ръката му.

— Да се махаме.

Той отстъпи крачка назад — но изрисуваната гора вече се движеше.

---

[1] Ной — Б.пр. ↑

24.

3 юни, 14:38

Остров Елсмиър, Канада

„Ако не бях толкова уплашен, щях да съм замаян“.

Все още скрит в товарния отсек, Пейнтър усети как самолетът се наклонява за поредния бавен завой над бурята.

След турбулентното, разглобяващо костите минаване през облачния слой машината бе стигнала до по-спокоен въздух над бурята и кръжеше вече повече от час. Екипажът най-вероятно се готвеше за пускането на осемнайсетте контейнера, всеки съдържащ по четвърт тон *Pestis fulmen*, но поради бурята долу и магнитната буря горе връзката между станция „Аврора“ и самолета явно беше проблематична.

Или може би всички бяха особено предпазливи.

Почти опрял буза в знака за биологична опасност, Пейнтър оценяваше тази предпазливост.

Беше използвал времето да разбере колко души има на борда на самолета. Трябваше да е внимателен, докато се промъква между контейнерите.

Видя двама мъже с черни комбинезони — от хората на Антон, — въоръжени с автомати като този, който Пейнтър беше метнал на собственото си рамо. Докато чакаше, се беше уверил, че отмъкнатите от охранителите резервни пълнители са заредени. Освен това прецени движението на охраната. За съжаление те се редуваха и не се задържаха заедно на едно място.

„Лошо“.

Преди малко едва не беше хванат от един от екипажа на самолета. Човекът бе имал нужда да се облекчи, но единствената тоалетна беше заета, така че беше дошъл в задната част, за да използва една фуния, която излизаше навън. Беше застанал толкова близо до Пейнтър, че той можеше да го потупа по рамото. Все пак разминаването на косъм бе позволило на Пейнтър да види, че човекът

е въоръжен с пистолет. Според преценката му екипажът се състоеше най-малко от двама души, както и от отговорника за товара.

Освен това на борда имаше шестима учени, обезпокоени на вид мъже и жени. От непрекъснатото им бърборене беше ясно, че са цивилни, което беше проблем, тъй като можеше да нямат никакви лоши намерения, а да са просто ентусиазирани изследователи.

Ако изскочеше и откриеше огън, Пейнтър може би щеше да сваля двамата въоръжени охранители, но учените щяха да се окажат под кръстосан огън. И до какво щеше да доведе това? При най-малкия намек за проблем екипажът просто щеше да заключи кабината и да остави Пейнтър да блъска безсилно с юмруци по бронираната врата. А отговорникът за товара щеше да задейства автоматичната система за изхвърляне на контейнерите.

Планът на Пейнтър беше далеч по-прост.

При първия ред палети имаше две червени копчета за аварийно спиране на системата, по едно в двата края на трюма. Те прекъсваха захранването на хидравличните бутала, които трябваше да избутат деветте палети по въртящите се колела и през задната рампа. Планът имаше само две спънки. Първо, копчетата работеха само когато всичко беше задействано, което означаваше, че ще може да ги натисне в последния момент. Второ, дори да натиснеш копчето, отговорникът за товара можеше да отмени командата и да продължи с операцията.

Така че Пейнтър се нуждаеше от време между първата и втората спънка, за да убеди всички на борда да спрат онова, което правят.

За целта се нуждаеше от друго нещо.

Заложници.

Нещо беше развълнувало учените около импровизираната работна станция. Един монитор показваше искряща карта на бушуващата в йоносферата буря. Учените я коментираха възбудено, като говореха на научен жаргон.

— Вижте струята плазма. Определено е ХСС.

— Може да е коротационен регион на взаимодействие.

— КРВ? Не, Г-скалата бие всички показатели.

В трюма нямаше прозорци и Пейнтър можеше само да си представи как изглежда северното сияние на такава височина. Над облачния слой слънцето още светеше, но поради ниската му дъга

сияние с такава сила вероятно бе видимо. Прииска му се да можеше да го зърне.

За съжаление някакъв дух явно го чу.

Около него се разнесе тих стон на хидравлика и задната рампа на самолета започна да се отваря. Светлината нахлу в полутъмния трюм през широката цепнатина.

Отпред се чуха възбудени възклицания и ръкопляскане.

Пейнтър се напъха още по-навътре между палетите. Отвън ревяха ветрове, но не проникваха в трюма. Самолетът се разклати поради внезапната промяна в аеродинамиката, но пилотът показва майсторство и бързо го изравни.

В момента летяха към ниско увисналото слънце, което позволи на Пейнтър да види тъмносиньото небе зад опашката. Искрящи зелени и червени вълни танцуваха в небесата. Запленен за момент, Пейнтър не успя веднага да забележи промяна в звука на хидравликата, но тракането на мотор моментално го накара да се обърне.

Едното от буталата се беше задействало.

Пейнтър беше предположил, че ще изхвърлят редовете един по един, за да намалят вероятността метеорологичните балони да се сблъскат или оплетат.

За съжаление първо щяха да изхвърлят контейнерите, между които се беше скрил.

Пейнтър хвърли един последен поглед, запомняйки позицията на всеки в трюма — след което изскочи от скривалището си и се затича приведен между високите контейнери и заоблената стена на корпуса.

Стигна до червеното копче и стовари длан върху него.

Буталото, което се движеше напред покрай левия борд, спря с разочарована хидравлична въздишка.

Всички погледи се обърнаха шокирано към него, сякаш се беше материализирал от нищото.

Време беше да заплаши заложниците си.

Хвърли се зад първия контейнер отляво и скрит зад него, насочи автомата към редицата контейнери покрай десния борд и се прицели в един от знаците за биологична опасност.

— Никой да не мърда, или ще започна да стрелям по заложниците! — изрева той към събралите се отпред.

„Да видим колко ценят живота си — и евентуалните си бъдещи синове“.

Очевидно заплахата му не успя да достигне до отговорника за товара. Второто бутало изстена и се задвижи напред, за да избута заложниците му. Отговорникът явно беше забелязал червената светлина за първия ред на пулта си и бе решил да изхвърли втория вместо да се придържа към графика, което щеше да му даде време да провери причината за прекъсването.

Уви, това не пасваше на графика на Пейнтър.

Прикован на мястото си, той нямаше как да стигне до копчето на десния борд, така че буталото продължи напред. Стигна до първата палета, бутна я във втората и целият убийствен парад пое към зейналия отвор на кърмата.

Пейнтър изчака буталото да се изравни с позицията му и се прицели в хидравличните кабели с надеждата да прекъсне един или два и да принуди буталото да спре. Дръпна предпазливо спусъка, боейки се от рикошети в затвореното пространство.

Два куршума прекъснаха един кабел, но това като че ли не даде никакъв резултат.

Поне не за буталото.

Един от охранителите, помислил стрелбата за атака, се паникьоса и откри огън към позицията на Пейнтър. Тъй като беше прикрит, куршумите не го улучиха, но май щеше да е по-добре да бяха.

От такова късо разстояние куршумите пронизаха алуминиевия контейнер с микроба и прелетяха над главата на Пейнтър. От удара бяха изгубили инерция и само отскочиха от следващия контейнер.

Въпреки това пораженията бяха налице.

Близнаха алени фонтани и окъпаха Пейнтър. Ако се съдеше по ужасените писъци, подобни фонтани бликаха и от дупките от другата страна. Но пораженията не бяха приключили.

Пейнтър чу над себе си рязко съскане.

„О, не...“

Погледна нагоре в мига, когато метеорологичният балон експлодира от пакета върху контейнера подобно на предпазна въздушна възглавница при автомобилна катастрофа. Явно някой куршум беше улучил резервоара му. Балонът се удари в тавана и се замята, сякаш се мъчеше да се освободи. После направи онова, за

което бе проектиран, и полетя към отвора. Пробитият контейнер се откъсна от палетата си и го последва.

Пейнтър се хвърли настрани и се блъсна в корпуса.

Тежачият четвърт тон контейнер се размина на сантиметри с главата му.

Другите контейнери от редицата се бяха преобърнали, но в крайна сметка последваха блудния си другар. Балонът се разкъса и спусна, като падна върху редицата и оплете всичко.

Буталото при десния борд продължаваше да си върши работата, без да забелязва хаоса от другата страна.

Пейнтър гледаше как контейнер след контейнер стигат до края на рампата. Падаха като камъни надолу, но секунди по-късно на фона на синьото небе разцъфваха бели гъби, осветени от трептящото северно сияние.

Девет балона се издигнаха нагоре, а смъртоносният им товар се поклащаше под тях.

Безпомощният Пейнтър остана свлечен покрай стената.

— Какво стана, по дяволите? — прогърмя глас от предния край на товарния отсек.

Пейнтър се обърна. Явно шокираният човек беше отговорникът за товара, дошъл да види резултата от работата си. Автомати се насочиха обвинително към Пейнтър.

Подгизнал като зрелостник на абитуриентски бал, той сви рамене.

— А си мислите, че вашият ден е бил кофти.

15:39

„Дръж се...“

Кат беше клекнала до Сафия и притискаше студен компрес към челото ѝ. След първия пристъп беше свалила почти безчувствената жена от снегомобила и я бе завлякла до една от кожените палатки на инуитите. Въпреки външния си вид номадското жилище върху леда на езеро Хейзън имаше походно легло с одеяла и се отопляваше от походна печка.

Тримата рибари — Тагак, Джоузеф и Нейтън — бяха предложили да помогнат, но Кат се страхуваше да не ги зарази и ги бе

помолила да стоят настрана. Въпреки това прие да използва палатката и комплекта им за първа помощ, включващ шишенце аспирин, който беше добре дошъл както за нея, така и за Сафия.

Беше изпила три с надеждата, че няма да ѝ прилошее.

Накара Рори да направи същото. Той крачеше неспокойно напред-назад в тясното пространство. Кат си беше дала сметка, че да го държи вързан означава да пропилява полезен ресурс, особено когато трябваше да домъкне Сафия тук.

Пък и къде можеше да отиде Рори? Ключовете от снегомобила бяха у нея, а единственото превозно средство на инуитите бяха снегоходките им и теглена от кучета шейна. И преди час Нейтън беше потеглил с рунтавия си екип към Алърт, за да извика помощ.

Езеро Хейзън имаше малка импровизирана писта. Това бе едно от трите места в парка, където можеше да кацне самолет. Сезонът беше в началото си и пистата беше покрита със сняг и неизползвана до този момент, но Кат се надяваше, че от Алърт могат да изпратят помощ.

Поне такъв беше планът.

Освен това беше поставила Тагак и Джоузеф на стража, като им заръча да си отварят очите за някакви признаци за преследвачи от станцията. Подобно на всеки пътуващ в Арктика, двамата бяха въоръжени.

Сафия изстена и се замята под одеялата. Кат беше намерила цифров термометър в пакета за първа помощ и бе премерила температурата ѝ — 39,7. Висока, но не опасна за живота. Въпреки това Кат непрекъснато ѝ слагаше потопени в ледена вода компреси, за да запази мозъка ѝ, като периодично пращаше Рори навън да смени водата. Държеше едната си ръка на тила на Сафия, а другата на челото ѝ.

Студът наистина като че ли я успокояваше и след първия пристъп не беше получавала други. Оттогава ту губеше съзнание, ту идваше на себе си, като понякога ги разпознаваше, друг път не.

Бълнуваше нещо в треската си.

Рори се приближи и наклони глава.

— Мисля, че говори на коптски.

— Сигурен ли си?

— Не стопроцентово. И може да няма значение. Доктор Ал-Мааз е експерт по египетска история и знае много добре коптски. Може просто да бълнува от треската.

Кат го погледна.

— Но не мислиш, че е това.

— Когато се разболяха, баща ми и другите имаха ярки халюцинации.

— Което е нещо обичайно при висока температура и енцефалит.

— Да, но в случая става дума за много *сходни* бълнувания. Все за Египет, изгарящи пясъци, болести.

— Възможно е баща ти и хората му да са реагирали на топлината и собствения си страх от болестта. Сходствата може да са просто резултат от силата на внушението, предизвикващо масова заблуда.

— Може и да е така. В края на краищата някои от халюцинациите изобщо не пасваха на този модел.

— Ето, сам виждаш.

Рори въздъхна.

— Баща ми се е намърдал в главата ми.

— Какво искаш да кажеш?

— Водехме дълги разговори по интернет. Той имаше своя теория. Смяташе, че е възможно организмът да записва паметта на заразен индивид, да я предава на следващата жертва и да я възпроизвежда, като стимулира мозъка на втория човек по същия начин.

— Защо му е да го прави? Какво е еволюционното предимство на подобно поведение?

— Той смяташе, че само *силни* спомени могат да бъдат уловени и записани, особено ако става въпрос за нещо плашещо, което може да възбуди мозъка по-пълно и да храни микроба. След това, като го пренася и повтаря модела при следващата жертва...

— ... ще може бързо да възбуди мозъка и да си осигури нова храна. — Кат кимна. — Интригуващо, но къде ни отвежда това?

— Според баща ми ни отвежда чак до времето на библейските бедствия.

— Как така?

— Той смяташе, че шамът, който зарази него и сега Сафия и който се разпространява в Кайро и отвъд него, е от времето, когато

организмът за първи път се е размножил в Нил и е направил водите му червени. Мислеше си, че микробът е уловил онзи период на паника и ужас и сега го повтаря отново и отново, нещо като ехо от далечното минало.

— След толкова много време?

— Може да не е чак толкова *много* за самия организъм. Саймън Хартнъл го изследва и установи, че той е почти безсмъртен, способен да изпада в спящо състояние до следващата доза електричество. — Рори сви рамене. — Както казах, това беше просто нещо, върху което размишляваше баща ми. И когато Сафия се разприказва на древноегипетски, това ми напомни за разговора ни.

Кат обмисли тази теория. Човешките спомени се концентрираха в района на хипокампуса, но последните проучвания даваха основания да се смята, че информацията се записва там само *краткосрочно*. След това хипокампусът кодира тези спомени като електрически модели през милиардите синапси и ги разпределя за *дългосрочно* съхранение по цялата мозъчна кора.

Спомни си също, че д-р Кано беше споменала за уникалната способност на археите да се преобразяват, да се свързват заедно във вериги или жици. Възможно ли бе мрежа взаимносвързани микроби да уловят мозъчните вълни, особено ако са плод на силен спомен, и по-късно да ги имитират?

Сафия се размърда, устните ѝ се раздвижиха безмълвно в някакъв сън.

Кат я побиха тръпки, когато си представи онова, което може би се случва в мозъка ѝ.

Рори се премести по-близо до Сафия и прошепна в ухото ѝ:

— *Хере, ним пер у-ран?*

Кат се намръщи неразбиращо.

— Какво ѝ каза?

Той я погледна.

— Попитах я на коптски как ѝ е името.

— Но защо...?

Сафия най-сетне отвърна, сякаш говореше от дълбок кладенец.

— *Сабах пе па-ран... Сабах.*

Рори подскочи от отговора ѝ и побърза да се дръпне. На лицето му беше изписан страх.

— Какво?

Той погледна лаптопа, поставен върху една кожа, после към Сафия.

— Каза, че името ѝ било Сабах.

— С какво е важно това?

— Преди да се отприщи този ад, Сафия научи името на мумифицираната жена на трона, която я зарази. Сабах.

На Кат ѝ се искаше да отхвърли и това като самовнушение. Щом Сафия бе работила върху загадката, трескавият ѝ ум можеше да е скалпил името.

И все пак...

Тя погледна Рори.

— Как научихте името ѝ?

— От татуировките по тялото ѝ.

Кат се замисли за момент, после извади диска с данни, който беше взела от джоба на Сафия. Тикна го на Рори и посочи лаптопа.

— Виж какво друго можеш да откриеш.

Нямаше да остави нито една следа непроверена.

Рори взе с нетърпение диска и седна по турски пред компютъра.

Кат насочи отново вниманието си към Сафия, като мислено я подканваше да се бори. Премери отново температурата ѝ, смени компресите и успя да я накара да изпие още един аспирин с няколко глътки вода.

Рори тракаше на клавиатурата зад нея, мърмореше си, понякога отчаяно, друг път изумено. Кат го остави да се съсредоточи върху работата.

— Ей — обади се глас зад чергилото на палатката. Беше Джоузеф, най-възрастният от тримата инуити. — Някой идва. Много светлини се спускат в долината от планините.

Кат грабна оръжието си.

„Май е време и аз да поработя“.

15:58

Сабах не па-ран...

Тя върви за хиляден път през изгарящите пясъци, покрай трупове на биволите, през смазаните тела на всякакви птици, дори

лешоядите са паднали там, където са се хранели.

От селото отляво се надигат писъци, плач, стонове.

Но тя продължава към кървавочервената река. Крокодили се носят безжизнено в нея, обърнали кореми към слънцето. Тръстиките са задръстени с изсъхнали телца на жаби. И навсякъде се надигат и спускат облаци от мухи, подобно на вълните на морето зад делтата.

Появяват се други картини, които се наслагват върху тази.

... жена притиска умиращо бебе към гърдите си.

„Моето дете“.

... младо момиче се бори за глътка въздух, а тялото му гори.

„Аз съм това момиче“.

... прегърбена старица бива пребивана с камъни заради богохулство.

„Чувствам как тези камъни чупят черепа ми“.

И така без край.

Тя е стотици жени, продължаващи назад до онова време на мъка. Тя е Сабах и всички други, носели този спомен. За това са били обучени всички, да бъдат *хемет неджер*... девицата Божия. Научени са да приемат водата и да я оставят да мине през тях, да съдържат собствените си страхове, за да не опетнят спомена за времето на мъките, да го запазят за следващата след тях, за да не бъде забравен никога.

Да носиш спомена е проклятие.

Да знаеш онова, което знаем, е благословия.

„И сега аз съм поредната“.

Стига до калния бряг и се заглежда отново към мястото, където светът свършва в стена от мрак далеч отвъд реката. Бурята поглъща слънцето и то не ѝ стига. Проблясват светкавици, градушка блъска пясъците като копитата на хиляда гневни жребци. Тя знае, че това е минало и че може да е бъдеще.

Обръща се към новата жена.

„Трябва да ги предупредиш“.

16:05

— Условието остават в подходящите за опита рамки — каза д-р Капур на Саймън.

Двамата стояха в контролната станция. През извития прозорец се разкриваше панорамен изглед към кулата. През последния половин час емоциите му се люшкаха между ярост и радостно въодушевление.

Не можеше да проумее как Пейнтър Кроу^[1] внезапно се беше появил на борда на самолета. Сякаш кучият син беше живо въплъщение на името си и бе отлетял там. Сега самолетът беше заразен и се поставяше под изолация. За съжаление половината контейнери с *Pestis fulmen* си оставаха на борда му, но въпреки саботажа *девет* бяха пуснати.

Саймън се взираше в картата на йоносферата. Малки светещи точки показваха къде балоните са освободили товара си в долната част на заредения слой на атмосферата. По екрана се виеха и носеха вълни, показващи проекция на енергийните потоци от геомагнитната буря.

Капур кимна към картината.

— Проекциите остават добри дори без допълнителния товар. Все пак трябва да дадем време на семената да се успокоят в този басейн. — Той посочи на екрана място, където енергията се завихряше силно. — Вече калибрирах лъча към тази цел. Но не бива да чакаме твърде дълго и да позволим на теченията в йоносферата да разпръснат семената твърде много.

— След колко време смятате да започнете?

— След десет минути.

— Отлично.

Саймън едва не заподскача от вълнение.

„Още десет минути и мечтата на Тесла най-сетне ще бъде осъществена... както и моята“.

Телефонът иззвъня. Той вдигна слушалката и чу прашенето на статично електричество. Знаеше кой е бил свързан с личната му линия.

— Антон?

— Открихме ги, сър.

— А данните?

— Ще бъдат осигурени до десет минути.

Саймън се усмихна на щастливото съвпадение.

„Идеално“.

— Знаеш какво да правиш — каза той.

— А жените?

Саймън погледна друг екран, който показваше кръжачия самолет. Пейнтър Кроу вече не представляваше проблем, а само нерешен въпрос. Не виждаше необходимост да пази разменни монети.

— Разчисти кашата.

— Разбрано.

Саймън стисна ръце зад гърба си в опит да овладее вълнението си. Закрачи напред-назад. Погледна към пулта.

„Навсякъде зелени светлини“.

Сякаш мина цяла вечност преди Капур да се върне.

— Е? — подкани го Саймън. Човекът като че ли се колебаеше.

Физикът се ухили и посочи пъхнатия в конзолата ключ.

— Готови сме да започнем.

Саймън смяташе, че този момент се нуждае от някакви паметни думи, от величествена реч за промяната на света, но реши да остави делата му да говорят сами за себе си. Пристъпи към конзолата, хвана ключа и го завъртя.

Усети вибрацията на мощ в пръстите си, когато системите се задействаха — или може би собственото си ликуване.

„Най-последно...“

Лицата на хората в станцията се обърнаха към прозореца.

— Погледнете върха на кулата — каза Капур.

Погледът му се насочи нагоре. Медните пръстени започнаха да се въртят, повличайки със себе си огромните електромагнити. Вътре в онова метално гнездо яйцето от свръхпроводници в титанова обвивка бавно се завъртя с насочен надолу връх.

— Изумително — прошепна Капур.

През следващата минута пръстените набираха скорост, магнитите се превърнаха в размазано петно. Яйцето се въртеше като идеално балансиран пумпал, издигаше се безтегловно в този пашкул от енергия — и бавно започна да се накланя, насочвайки върха си към тъмното небе.

Затаил дъх, Саймън пристъпи напред, следван от Капур.

Щом оста на яйцето се насочи към небето, Саймън издиша.

С гръм, сякаш светът се пукаше, от кулата изригна стълб от чиста плазма. Контролната станция се изпълни с ликуващи викове и подсвирквания — всички знаеха, че това е първата стъпка към спасяването на планетата. Сини мълнии полетяха от върха на кулата и

се понесоха към спиралата на антените, затанцуваха между клоните на стоманената гора. Гледката напомняше на Саймън на огньовете на свети Елм, природно светлинно шоу по мачтите на платноходите, плаващи в непознати води.

Само че това пътуване изследваше един много по-загадъчен океан.

Колоната плазма стигна до облаците и ги раздели. Под тях заиграха мълнии, опитващи се да разпръснат енергията. Лъчът продължи към небето, където най-сетне улови мишената си.

Заби се в йоносферата, в опънатия горе щит, в бариерата от микроскопични организми. Енергията се разпръсна навън като северно сияние с такава яркост, че Саймън трябваше да закрие очите си.

Капур му подаде тъмни очила.

Саймън ги вдигна към очите си — беше прекалено възбуден, за да си ги сложи. Още и още енергия изригваше от кулата към небето, като продължаваше да зарежда сиянието. Вълни от енергия се понесоха навън във всички посоки.

— Успяхте — каза Капур, който отново гледаше панела. — Стабилно е.

Саймън се усмихна.

„Най-сетне...“

16:21

Нещо се беше объркало ужасно.

Пейнтър стоеше до спуснатата задна рампа на самолета, увил юмрук в парче от метеорологичен балон. Отвън колона от огън прониза бурята и се пръсна по покрива на света. Подхранвано от тази енергия, северното сияние блесна във всички посоки, по-ярко и от арктическото слънце.

Усети заряда по кожата си, когато микробите в дрехите му реагираха на енергията във въздуха. Хвърли поглед назад към тъмния товарен отсек и видя, че алените локви от надупчения контейнер трептят с меко сияние.

Пред очите му една от тези локви потече като река към него и отвора. Пейнтър извика на събралите се зад прозрачния параван,

издигнат набързо между товарния отсек и предната четвърт на самолета:

— Дръжте самолета с носа надолу!

Не искаше тази отровна супа да се излее навън. Подозираше, че част от нея вече е изтекла преди редът да бъде възстановен. Представи си как самолетът рисува червен кръг над облаците и засява както бурята долу, така и небето над тях.

След катастрофата на борда на самолета Пейнтър беше изолиран от останалия екипаж. Единствено той беше полят от контейнера, който още лежеше преобърнат и продължаваше да тече при всяко полюшване на самолета. Пейнтър не се съмняваше, че биха го застреляли на място, само че имаха нужда от ремонтен екип и никой не изгаряше от желание да излезе в това отровно блато.

Така че от него зависеше да направи нещо със задната рампа, която си оставаше отворена, тъй като механизмът ѝ за задвижване беше блокиран от парцалите на разкъсалия се балон. От „Аврора“ не им разрешаваха да кацнат преди проблемът да се реши. Станцията не искаше твърдо приземяване, при което можеха да разпръснат контейнерите из тундрата или върху базата.

Което засега означаваше, че екипажът има нужда от него.

Макар че дълбоко в себе си другите несъмнено знаеха, че вдишват намиращия се във въздуха патоген, Пейнтър ги остави да се вкопчат в лъжливите си надежди.

„Те ме запазват жив“.

Блесна ослепителна светлина, съпътствана с гръм, който разтресе самолета. Пейнтър беше летял на достатъчно самолети, за да познае какво бе станало.

„Мълния“.

Обърна се отново към откритото небе. Както и се страхуваше, положението отвън започваше да се променя. Северното сияние изпълваше целия небесен купол. Вече не беше на искрящи вълни, които нежно се люлеят над света, а яростна буря, бушуваща навсякъде.

Откъм земята се чува по-остри пукоти.

Пейнтър знаеше на какво е свидетел. Наричаше се високоатмосферна мълния, но всъщност бяха потоци светеща плазма, изхвърляни от йоносферата. Проявяваше се по различни начини, всеки

със симпатично име като спрайт, синя искра и елф, но всъщност всички те представляваха мощни електрически разряди.

Но Пейнтър знаеше също, че *толкова* мощен разряд никога не е бил регистриран.

Десетина сияещи спрайта разцъфнаха във въздуха и избухнаха в алени огнени кълба, пускайки пипала от енергия към облаците, като в същото време в небето се издигнаха ослепителни сини конуси газ.

Бурята долу не беше радостна от ставащото и продължи да хвърля мълнии към небето, което само засили огнения танц над облаците.

Пейнтър знаеше, че дори буря със средна сила съдържа потенциалната енергия на сто атомни бомби като тази, пусната върху Хирошима, а разбеснелият се арктически звяр долу като нищо можеше да е десет пъти по-силен.

Явно от станцията бяха осъзнали същото. Колоната плазма от кулата към небето внезапно угасна.

Но вече беше твърде късно.

Саймън Хартнъл бе успял да постигне невъзможното.

„Той подпали небето“.

---

[1] Гарван (англ.) — Б.пр. ↑

25.

3 юни, 20:45

Национален парк Акагера, Руанда

— Никой да не мърда — нареди Грей.

Единствено лампата на неговата каска още беше включена. Лъчът ѝ осветяваше покрай мястото, където беше клекнал Ноа, след като бе принудил лъва да спре с помощта на шоковия нашийник. Останалите се бяха пръснали зад него.

Движението им бе образувало вълнички, от които отражението на светлинките затанцува и засили призматичния ефект. Самите светлилки така и не можеха напълно да разпръснат сенките под зелените клони. Всъщност се случваше тъкмо обратното. Фосфоресцентните петънца и щрихи правеха тъмните места още по-тъмни. И колкото по-дълго се вглеждаше човек, толкова повече ярките точки се запечатваха в ретината, като създаваха лъжливи светлилки, които удвояваха и утрояваха заблудата.

Въпреки това Грей можеше да се закълне, че цели части от боята се движат в гората, сякаш парчета от голямото платно внезапно са оживели. Тихото мърморене, което бе чул в началото, беше замлъкнало. Цялата наводнена джунгла беше потънала в мъртва тишина.

— Какво има там? — прошепна Ноа.

Рохо тихо изръмжа, отдели се от господаря си и се запромъква предпазливо напред, като почти не раздвижваше водата. Приклезна, опашката му се замята над водната повърхност.

— *Рохо, ойя* — сгълча го Ноа и му махна да се върне.

Грей го докосна по рамото.

— Остави го.

Там, докъдето достигаше лъчът на лампата, малка част от изрисуваната гора се отдели и се приближи.

Джейн ахна.

Движейки се предпазливо като Рохо, от тъмнината се появи дребна фигура, любопитна като лъвчето и може би не по-възрастна от

него. Мъничък хобот, изпъстрен с алени петънца, се повдигна и подуши миризмата на непознатия.

Последва го по-голяма част от платното, следвана от други.

От тъмните сенки се чу тихо предупредително тръбене.

— Слонове — промълви изуменият Ноа.

Малкото любопитно слонче, което на височина достигаше до кръста на Грей, се поколеба, очевидно разкъсвано от желанието да продължи и заповедта да се върне. Разпери широките си уши.

Докато слончето се колебаеше на края на светлината, Грей видя какво още може да е привлякло младото животно. Кожата му, изрисувана с фосфоресциращи светлинки, за да се слива с гората, иначе беше белезникаворозова — беше албинос. Любопитният мъник явно беше примамен да се разкрие от новопоявилата се бяла котка — може би беше разпознал сходната им генетична особеност.

Мъничките тъмни очи на слончето наблюдаваха Рохо, докато той продължаваше да пристъпва предпазливо в подчинена поза.

Сякаш да го окуражи, слончето вдигна хобот и изтръби тънко.

Това беше достатъчно.

Рохо се хвърли напред и заподскача възбудено, като разплиска водата. Лудориите му окуражиха срамежливото слонче. С весело тръбене то се вдигна на задните си крака в игрива агресия — разкривайки, че е мъжко, — след което се отпусна обратно. Скори напред и заклатушка в тромав танц малкото си тяло.

Предупредителното тръбене прозвуча по-силно и отекна през гората.

Слончето обаче не го чуваше. Двете млади същества танцуваха във водата. Кръжаха, блъскаха се и се плискаха заедно.

— Какво ще правим? — прошепна Ноа.

Грей сви рамене.

— Засега да оставим Рохо да бъде нашият посланик.

Играта на слончето и лъвчето се оживи и те започнаха да кръжат по-широко сред дърветата. Редуваха се да се гонят. Когато очите на Грей привикнаха, той започна да различава под клоните по-тъмни сенки. Телата им бяха украсени като на слончето.

— Кой ги е изрисувал? — приглушено попита Джейн.

Добър въпрос.

Грей си спомни шепнещите гласове в мрака.

„Кой друг е някъде там?“

— Мисля... Мисля, че са го направили сами — с благоговение каза Ноа.

Грей се намръщи.

— Как е...?

Прекъсна го силен плясък и тревожно тръбене. Всички се обърнаха към лъвчето и слончето, които се бяха скрили зад малък остров. Рохо се появи, мятайки опашка, изскимтя високо и пак се стрелна зад острова.

Всички забързаха натам, привлечени от скимтенето на Рохо.

Срещу тях към същото място трмаво се носеше голяма сянка с изрисувани хълбоци.

От слончето нямаше и следа.

После Ноа посочи.

— Ето там!

Над водата трескаво се люлееха няколко сантиметра блед хобот.

— Стойте назад — предупреди ги Грей.

Направи две крачки и се гмурна. Лампата на каската му, която беше пристегната с ремък под брадичката, освети слабо мътната вода. Дъното се спускаше стръмно от острова. Ръцете му потънаха в засмукваща тиня.

Краката на слончето бяха затънали до глезените в тинята. То се мяташе в паника, мъчеше се да се освободи, но така само затъваше още повече. Грей постави длан върху хълбока му в опит да го успокои.

Подаде се на повърхността.

— Одеяло и въже! — извика и посочи острова. — Ще използваме дървото за опора.

— Дадено. — Ковалски вече беше тръгнал към острова.

Ноа извади от раницата си алпинистко въже, а Джейн и Дерек измъкнаха одеяло.

Хвърлиха ги на Грей.

Сейчан кимна покрай острова.

— Побързай, Грей.

В края на светлината беше спряла слоница, вероятно майката на малкото. Засега стоеше на място, вероятно усетила, че се опитват да помогнат.

Грей знаеше, че колебанието й няма да продължи дълго.

Междувременно само върхът на хобота на слончето се подаваше над повърхността.

Грей се гмурна отново. Стигна затъналото животно и напъха одеялото зад предния му крак и под гърдите. Прехвърли и въжето, като го улови от другата страна, макар че му се наложи да опита два пъти.

Изскочи на повърхността, направи бърз двоен възел и метна другия край на въжето на Ковалски. Той го хвана, втурна се към дървото, запъна крака в него и задърпа.

Грей остана при слончето. Обхвана с длани края на хобота му, като се мъчеше да държи ноздрите над водата. Искаше и да увери уплашеното малко, че не е изоставено.

На острова Ковалски стенеше и ругаеше, докато се бореше с тинята, която държеше слончето, но изглеждаше, че няма да успее. Дерек и Ноа му се притекоха на помощ и също задърпаха.

Накрая, сантиметър по сантиметър, хоботът на слончето се издигна над водата.

— Продължавайте! — викна Грей.

С едно последно изпъшкване и дърпане на Ковалски тинята най-сетне се предаде. Докато измъкваха слончето от водата, Грей остана до него, като галеше и потупваше розовия му хълбок. Щом стигнаха на острова, махна въжето и одеялото.

Слончето трепереше от шок.

Майка му затръби загрижено.

Решило, че приключенията са му дошли в повече, слончето се обърна към нея, но се страхуваше от тъмната вода.

Ноа се наведе и го почеса зад ухото.

— *Вакизе, умсоре* — окуражи го. После го поведе към другия край на острова, където беше по-плитко и дъното по-твърдо. — Хайде, момчето ми, в безопасност си.

Грей ги последва, но остана няколко метра назад, така че групата да не раздразни и без това нервната майка, която очакваше завръщането на чедото си.

Рохо вървеше до новия си приятел, като го побутваше от време на време, навел виновно глава.

Щом приближиха майката, слончето се откъсна от групата и изтича до нея. Тя се наведе и го обви с хобот. Подуши го цялото и изсумтя с облекчение.

После майката и малкото се обърнаха и тръгнаха към гората.

— Ще ги последваме ли? — попита Джейн.

Грей кимна.

— Нали затова дойдохме.

Тръгнаха, но някой друг не беше съгласен с плана им.

Огромен мъжкар препречи пътя им. Светещата му украса приличаше на бойна рисунка. Той вдигна хобота си, рязко изсумтя и разклати жълтеникавите си бивни. Други големи сенки се раздвижиха зад него.

Ноа вдигна ръка, давайки знак на всички да спрат.

— Не искаме да нападне.

— Без майтап — отвърна Ковалски и добави под нос: — Ама че благодарност. Охлузих си ръцете с това въже и седмици наред няма да ми мине.

Сякаш чула думите му, майката затръби по-твърдо.

Мъжкарят обърна глава към нея, после спусна бивни и извъртя мускулестото си туловище.

— Май намерението му беше отхвърлено — отбеляза Сейчан.

— Слоновете са матриархални — обясни Ноа. — Женските са начело на стадото.

— Умно — подметна Сейчан.

Докато вървяха след слоновете, стадото ги наобиколи, но продължаваше да се придържа към изрисуваните сенки. Женските може и да управляваха, но групата си остана нащрек. Грей не знаеше колко дълго ще търпят присъствието им, но се надяваше, че добронамереността на стадото ще продължи достатъчно, за да открият какво още може да се крие в тази гора.

Оглеждаше се, като се мъчеше да открие закономерност в блестящото представление, през което вървяха. Беше едновременно изумен и странно спокоен, все едно беше попаднал в осветена от свещи катедрала. Пътят им през гората бе приглушен, чуваше се само шумолене на кожа, тихото пуфтене на слоновете и бълбукането на водата.

След известно време излязоха от изрисуваната джунгла. Грей вече можеше да различи броя на слоновете, които носеха светещата си украса като някакви огромни тежки платна, движещи се през тъмната наводнена гора.

Преброи най-малко трийсет, може би повече. Бяха предимно възрастни екземпляри, но имаше и няколко малки.

Но дори това разкриване на стадото избледня, когато светлините по телата им отслабнаха. Грей погледна назад и видя, че същото става и с гората. Очевидно магията бе мимолетна, което по някаква причина я правеше още по-красива.

Ноа се беше опитал да улови и задържи това чудо, като събираше светлинки от дънерите и ниските клони. Душеше ги, търкаше ги между пръстите си, дори ги опита с език.

— Хм... — промърмори, докато магията изчезваше от дланите му.

— Какво? — попита Грей.

— Определено са биолуминесцентни гъби. Мога да различа мицела и телцата, счукани на боя. — Погледна към потъмняващата джунгла. — Явно са събирали образци навсякъде из тази древна гора.

— Кои?

— Нали ти казах. — Ноа го погледна намръщено. — Слоновете.

20:25

Дерек пристъпи напред, втрещен като Грей. Джейн го последва, но изглеждаше повече изумена, отколкото невярваща.

— Как е възможно? — попита Дерек. — Чухме гласове. Тук някъде трябва да се крие и племе.

Ноа погледна групата.

— Не. Това също бяха слоновете.

Ковалски въздъхна раздразнено.

— Знам, че слоновете са умни, но чак да говорят?

— Не, не говорят... а *имитират*. — Ноа махна назад в посоката, от която бяха дошли. — Слоновете могат да имитират различни звуци, от такива на други горски животни до двигател на камион. И да, дори човешки гласове. Правят го с хоботите си, нещо като сложно подсвиркване. Тук в Акагера имаме един мъжкар, който идеално имитира брачните звуци на бивол. — Усмихна се. — И причинява известно объркване през сезона за чифтосване.

Джейн впери поглед в големите сенки, които се движеха през гората.

— Но защо го правят точно сега?

— Не знам. Може би се опитваха да ни подплашат. Сигурен съм, че са усетили приближаването ни още щом сме навлезли в планините.

Дерек трябваше да признае, че ефектът беше изнервяш.

— А изрисуваната гора? — попита Грей.

— Мисля, че просто извадихме късмет да дойдем в този момент. Предполагам, че сме се натъкнали на някакъв специален ритуал, който се изпълнява рядко заради сложността му и дългата подготовка. Но е известно, че слоновете развиват сложни социални церемонии в стадата си. Те са единствените животни освен нас, които ритуално погребват мъртвите си и показват затрогваща мъка.

Дерек погледна през рамо.

— В такъв случай какво е значението зад такова украсяване на джунглата?

— Нямам представа. Ще трябва да попиташ тях. — Ноа се усмихна. — Но от безброй примери знаем, че тези гиганти са изкусни художници и като че ли имат особен афинитет към цветовете и шарки.

Джейн кимна.

— Зоопаркът в Лондон дори продава като сувенири картини на слонове.

— Точно така. А в друг зоопарк един дебелокож Пикасо на име Руби докарва десетки хиляди долари печалба.

— Но защо го правят в дивата природа? — попита Дерек.

— Виждал съм го и преди. — Ноа кимна напред. — Слонове, които счукват естествени пигменти и се рисуват един друг. Както казах, вероятно сме се натъкнали на ритуал. Можеш почти да доловиш благоговението във въздуха.

Дерек наистина беше усетил нещо такова.

— И когато пристигнахме точно тогава, те се опитаха да ни пропъдят. — Ноа махна напред. — Но това може да е и една от причините сега да ни пускат. Освен че спасихме малкото, стадото може да е сметнало за особено важно пристигането ни в този момент. — Потупа четирикракия си спътник. — Разбира се, Рохо също помогна.

Дерек си представи как двете млади животни си играеха, изграждаха мост, но Ноа нямаше предвид това — поне не изцяло.

— Обърнахте ли внимание на мъжкаря и на слоницата? — попита той. — Те са албиноси, също като малкото.

— Но те не бяха бели — каза Джейн. — А по-скоро червеникавокафяви.

— А, това е типично за вида. Слоновете албиноси се раждат розови и леко потъмняват с възрастта. Съвсем бял слон е много рядко нещо. — Той почеса Рохо. — Но може би това, че дойдохме с някой, който има същите генетични белези, ни е помогнало.

— Каквато и да е причината, поне ни позволяват да ги следваме — рече Грей.

Междувременно дърветата бяха станали по-високи. Водата се смени с локви и широки плитки езерца. Постепенно обичайните звуци на джунглата се върнаха с крясъците на маймуни и гнездящи птици.

Ноа се взираше оценяващо напред.

— Ако цялото стадо споделя тази генетична прищявка, може би това е причината да изберат гората за свой дом. Слоновете албиноси често ослепяват или се разболяват от кожни болести заради силното африканско слънце. Тук могат да се чувстват отлично в сенките.

— И да се крият — добави Грей.

Ноа стана сериозен.

— Да. Така е. Браконьерите със сигурност биха ги набелязали. Може би затова стадото се е оттеглило толкова далеч и е така потайно. Обзалагам се, че може дори да са активни повече през нощта поради същите причини. За да избягват слънцето и да запазят съществуването си в тайна.

Дерек се огледа, като се чудеше какви ли други *тайни* се крият тук.

Продължиха мълчаливо още километър и половина.

Любопитното слонче в крайна сметка се върна при групата им, очевидно отърсило се от уплахата. Привлече със себе си и майка си, която се задържа на разстояние, но го държеше непрекъснато под око.

Слончето започна да души и да побутва с хобот групата. Изглеждаше особено привързано към Грей и уви малкия си хобот около китката му, сякаш го държеше за ръка.

— Мисля, че ти благодари — каза Ноа.

— И какво, никаква обич към онзи, който свърши цялата черна работа, а? — изсумтя Ковалски. — Грей просто върза един възел.

Накрая стигнаха до огромна покрита с растителност отвесна скала, която се издигаше като гигантска черна вълна над тях. Дерек си

спомни описанието на Ноа на геологията на този район — най-стария в Африка, където самата кора на земята се беше напукала и излязла на повърхността.

Дерек не се съмняваше в думите му, докато се взираше в огромната преграда, изникнала пред тях. Стената изглеждаше така, сякаш парче от тази кора е била изпусната и се е счупила. Скалната повърхност беше покрита с дълбоки цепнатини.

Стадото наобиколи групата им, като се подреди в редица пред и зад тях. Процесията се насочи към една пукнатина, която не изглеждаше по-различна от другите.

— Погледнете зад нас — прошепна Ноа. — Към края.

Всички се обърнаха.

Три мъжки слона вървяха последни, при това заднешком, като замитаха пътеката с огромни палмови клони.

— Заличават следите си — каза Грей.

— Виждал съм слонове в парка да използват клони, за да гонят мухите. А веднъж видях как в един особено сух сезон един слон си изкопа дупка за вода, след което я запуши със сдъвкана кора и пясък, та водата да не се изпари. Запази малкия си кладенец през цялото лято. — Ноа изглеждаше така, сякаш му идеше да се разплаче. — Знам, че тези животни са невероятно умни и използват големите си мозъци, за да оцелеят, да решават проблеми, да работят заедно, да използват инструменти. Но само ги погледнете колко са чудесни. Що за човек би тръгнал да стреля по тях за удоволствие или заради бивните им?

Джейн докосна съчувствено ръката му.

Ковалски изглеждаше загрижен, но поради друга причина.

— Щом онези големи момчета замитат следите си, значи замитат и нашите. Ами ако го правят нарочно?

Очевидно се безпокоеше, че са си наумили нещо лошо.

Грей посочи напред.

— Има само един начин да разберем.

21:02

Затаила дъх в очакване, Джейн не се откъсваше от Дерек. Очакващите ги загадки я привличаха, но в същото време се

безпокоеше какво могат да открият. Имаше и един по-голям страх, който я стискаше за гърлото.

„Ами ако няма нищо?“

Въпреки показаните чудеса тези гиганти си оставаха просто слонове. Какво можеха да се надяват да научат от тях? Как всичко това се връзваше с горещите пясъци на Египет, със загадката отпреди хиляди години, от времето на Мойсей и бедствията?

Пред тях водещите слонове влязоха в тясната пукнатина и изчезнаха. Останалите ги последваха един по един, докато не дойде и техният ред. Докато влизаше в тесния каньон, Джейн зяпна към върховете на скалите от двете страни. Високо над нея имаше още джунгла, която хвърляше плътни сенки.

Между тези стени миризмата на слоновете беше по-силна — мускус, смесен със сладникава миризма на изпражнения и стара козина. Пътеката стана толкова тясна, че Джейн беше сигурна, че някои от по-едрите мъжкарни няма да могат да минат, но те някак се справиха. Представи си ги как издишват, за да промушат туловищата си напред.

Вървяха сякаш километри, макар че в действителност разстоянието едва ли беше повече от километър и половина. Накрая стените започнаха да се раздалечат, обещавайки край на дългото пътуване — но оставаше едно последно препятствие.

Джейн гледаше как колоната слонове се премества наляво. Стадото изкачи стръмна каменна рампа, като малките се държаха с хоботи за опашките на майките си. Процесията изглеждаше неподвластна на времето, сякаш слоновете бяха вървели хилядолетия наред по тази пътека. Рампата го потвърждаваше — средната ѝ част беше изтъркана от минаването на безброй животни.

Необходимостта от този път бе очевидна.

Той минаваше над висока стена, която преграждаше пукнатината.

Странната формация събуди любопитството ѝ. Не изглеждаше естествена.

Дерек стигна до същото заключение. Наведе се и прокара пръсти по грубата повърхност на моста.

— Бял варовик — каза той, докато се изправяше. — Не е от тези гранитни планини. Трябва да е бил добит някъде другаде.

Джейн отиде при ръба на рампата и огледа стената. Беше изградена от блокове, всеки с размерите на малък автомобил. Беше виждала и преди блокове с такава форма и големина, също от варовик.

„При Голямата пирамида в Гиза“.

— Това не е построено от слонове — каза Дерек. — Без значение колко добри са в използването на инструменти.

Слоновете зад тях не им позволиха да се мотаят: изсумтяха недоволно, че им пречат да се приберат у дома.

Джейн с неохота продължи напред и се спусна от другата страна.

Зад стената отвесните скали описваха широк кръг около малка долина. От другата ѝ страна пукнатината продължаваше, но гледката отпред грабна изцяло вниманието на Джейн.

В долината имаше гора и зелена поляна и всичко изглеждаше прекалено подредено, сякаш беше поддържано от градинари. Други слонове посрещнаха завърналите се, като тръбяха тихо, сплитаха хоботи, потъркваха тела. Тези тук изглеждаха много по-стари, с увиснала кожа и кокалести гърди, също като старци, прекалено немощни за дълго пътуване.

Пристигналото стадо се пръсна към различните малки леговища в долината, разположени предимно при скалите, където растителността от джунглата горе предлагаше повече сянка. Джейн знаеше, че слоновете по принцип са номади и нямат истински домове, но тази група беше уникална в изолацията си, принудена от биологията и генетиката си да се крие от слънцето и да развие нов начин на живот.

И все пак не това беше привлякло вниманието ѝ.

Беше вперила поглед далеч надясно. Малко пещерно езеро заемаше единия край на долината, наполовина на открито, наполовина под отвесната скала. Вероятно се пълнеше от извор, подхранван от уникалната хидрология на тези рифтови планини. Извитият като раковина гранитен таван на пещерата искреше, примигваше и трептеше, но някои светлинки се отделяха, понасяха се ниско над водата и продължаваха през долината като подети от вятъра искри.

— Светулки — каза Ноа.

Светлината им беше достатъчно силна да разкрие тъмночервената повърхност на езерото.

Всички знаеха какво вещае това.

— Боже мой... — промълви Дерек.

Един млад мъжкар отиде до каменистия бряг на езерцето, топна хобота си и пи дълго от отровната вода. Джейн трепна, но слонът само размахва уши, за да пропъди няколко досадни светулки, след което се отдалечи.

Групата заобиколи отдалеч онази част на долината.

Грей ги събра в края на горичка широколистни дървета. Слоновете почти не им обръщаха внимание и се занимаваха с обичайните си дела. Все пак неколцина мъжкари стояха наблизо, очевидно на пост, и размахваха опашки.

— Какво мислите за това място? — попита Грей.

Джейн погледна езерото, после варовиковата стена.

— Знам точно къде сме.

Грей се обърна към нея.

— Намираме се в *устата* на реката. Както беше написано на онова парче татуирана кожа, оставено от баща ми. Сега всичко е ясно.

Ковалски се намръщи.

— За теб може би.

Дерек я разбра.

— Преди хиляди години трябва да е имало рязка промяна във времето, дъждовен сезон като никой друг. Дъждовете са станали причина река Кагера и всичките ѝ притоци да излязат от бреговете си.

Джейн си представи как бурята бушува в тези планини.

— Водата на залятата река, през която минахме, трябва да е била дълбока до шия, ако не и повече. Тези височини са станали блатисти, водата е проникнала през пукнатините на скалата и е стигнала дотук.

— И се е смесила с водите от отровното езеро — каза Дерек. — Така микробът е успял да се измъкне от долината и планините, да се разпространи до река Кагера и да попадне в езерото Виктория.

Грей се загледа на север.

— Откъдето е продължил надолу по долината на Нил.

Джейн кимна.

— Като сеел смърт след себе си и довел до поредицата други бедствия, за които разговаряхме. Изригването на Тера, изхвърлило големи количества пепел в този район, може да е било атмосферната промяна, предизвикала наводнението.

Грей се загледа в стената. По лицето му личеше, че е разбрал.

— Тогава или малко след това някой от Египет е дошъл да търси източника. Следвал е кървавата диря.

— До това място — рече Джейн. И за да не позволят трагедията да се повтори, са построили висока стена, дига, която да не позволи тази долина да се наводнява в бъдеще.

— Но не са открили само това — каза Грей и кимна към слоновете. — Подобно на нас, те също би трябвало да са се запитали как оцеляват тези слонове. Знаем, че са живеели тук по онова време, тъй като се споменават върху същото парче кожа.

Джейн сложи длан на челото си.

— Но как оцеляват те тук? Някакъв естествен имунитет ли имат? Нещо уникално в генетиката им?

— Не мисля — отвърна Грей.

— Защо?

— Онези, които са дошли тук в миналото, са открили тайната им. Не вярвам египетският пътешественик, открил това място, да е дошъл с оборудване за генетични изследвания. Не, тук става нещо друго. — Той се загледа към езерото. — Но какво би накарало тези слонове да рискуват и да пият от онази вода?

Ноа предложи възможно обяснение.

— Защото това би им дало някакво еволюционно предимство.

Грей се обърна към него. По време на пътуването с лодката Джейн го бе чула да разказва на водача им най-общо какво търсят.

— Как това може да е предимство?

— Животът в този район е тясно свързан с водата. Всяко животно развива уникални стратегии за преживяване на сухите сезони, които неведнъж в миналото са се превръщали в суши, продължаващи цяло десетилетие. Нали ви разказах за слона, който запуши кладенеца, за да го запази. — Ноа обгърна с жест долината. — Това е биологичната версия на същото. Ако сте единствените, които можете да пиете спокойно от тази вода, никой няма да си съперничи с вас за нея.

Дерек кимна в знак на съгласие.

— Но как са се научили да пият водата?

Ноа се усмихна.

— Слоновете са умни и търпеливи. Обичат да решават главоблъсканици. Така че стратегията за адаптация може да им е

отнела десетилетия чрез проби и грешки. Ето защо по-добрият въпрос е защо да преоткриваме колелото? Защо просто не се опитаме да научим онова, което те вече знаят?

Джейн се запита дали онези, които са дошли тук преди хиляди години, не са направили точно това.

Ноа им даде пример от съвременността, за да подкрепи тезата си.

— В Кения слоновете дъвчат листата на едно дърво, за да предизвикат раждане. Местните жители се научили да следват примера им за същите цели. Така че ние *можем* да научим много неща от големите ни приятели.

— Но дори да си прав, откъде изобщо да започнем? — попита Джейн.

Грей излезе от сенките на дърветата и се загледа в тъмната долина. Погледът му се задържа върху трепкащите светлинки на пещерата. Накрая се обърна към групата.

— Парчето татуирана кожа, скрито от баща ти. В него не се споменава просто за *слонове*. А нещо за *слонски кости*.

Джейн се оживи.

— Точно така.

Грей се обърна към Ноа.

— Каза, че слоновете са единствените бозайници, които имат ритуал, свързан с мъртвите им. Какво точно правят?

— Отдават им почит. Скърбят над тялото, след което ритуално хвърлят пръст и клечки върху останките, а понякога ги покриват с клони. След това почитат костите, дори да не са на техен роднина. Понякога стадата дори вземат костите и ги местят с тях.

— Тогава къде са *костите* на това племе? — попита Грей. — Като знаем колко са потайни, обзалагам се, че не биха искали мъртвите им да бъдат намерени в откритата долина.

— И в същото време биха искали да са някъде наблизко. — Дерек кимна към пукнатината в другия край на долината. — Може би някъде натам?

Грей кимна.

— Трябва да проверим.

Преди да тръгнат, Сейчан посочи към стената.

— Доколкото знаем, това е единственият път до това място. Така че докато вие търсите кости, аз ще се кача там.

Грей кимна.

— Ще поддържахме връзка по радиото. Викай, ако има нещо.

— Или ще ме чуете. — Сейчан потупа пистолета на бедрото си.

Грей я прегърна бързо и тя се отдалечи в тръс.

Грей поведе останалите.

Ноа държеше Рохо близо до себе си, особено докато минаваха покрай отровното езеро. Заобиколиха отдалеч бреговете му, като вървяха през високата до коленете трева. Слоновете се раздвижиха, докато минаваха покрай тях, душеха ги и тихо тръбяха. Един млад мъжкар се втурна към тях с широко разперени уши. Всички замръзнаха, но когато стигна на десетина метра от тях, той спря, плесна с уши и се отдалечи с вирната опашка.

— Младежко позиране — обясни Ноа.

— Типичен тийнейджър. — Ковалски се загледа намръщено след слона.

Прекошиха останалото разстояние без инциденти.

Когато приближиха пукнатината в отвесната скала, Ноа се обърна към тях.

— Идеята за слонски гробища е просто легенда. — Каза го, сякаш искаше да ги предупреди да не се разочароват. — Старите слонове не отиват на конкретно място, за да умрат. Най-вероятно това стадо не се различава от останалите и просто оставят костите да лежат там, където са паднали.

Джейн не беше толкова сигурна. Подозираше, че в тези слонове няма нищо обикновено. Когато приближиха отвора, един мъжкар — най-едрият, който виждаха досега — внезапно се появи от тъмната пукнатина и им препречи пътя. Разпери уши и вдигна високо хобот.

— Нещо ми подсказва, че това не е *младежко* позиране — измърмори Ковалски.

— И сега какво? — прошепна Дерек.

Отговорът дойде иззад мъжкаря — хрипливо, почти раздразнено тръбене. Слонът ги изгледа за момент с явна неприязън, след което излезе с неохота от пукнатината и им направи път.

— Май някой иска да ни види — каза Дерек.

Групата влезе в пукнатината. Мъжкарят тръгна след тях, като блокира пътя с туловището си. Следваше ги от разстояние, като се

движеше напълно безшумно, сякаш отдаваше почит на земята, върху която стъпва.

Или може би на онзи, който ги чакаше.

Джейн впери поглед напред. Тази пукнатина беше по-тъмна, покрита със зелен балдахин, но лампата на каската на Грей осветяваше достатъчно, за да виждат. Пътеката беше неравна и с много завои, но накрая свърши в долина без изход.

„Край на пътя“.

При това не само в буквалния смисъл.

Дъното на следващия каньон беше покрито с купчини клони — някои непокътнати, други разпръснати. От някои стърчаха извити жълти бивни и бели кости. В дъното на долината имаше малка горичка от високи дървета, но иначе почти нямаше признаци на живот. Голата земя бе покрита с бял пясък и обли камъни, примесени с нещо като натрошени черупки, останали от отдавна изчезнало праисторическо море.

Джейн пристъпи напред с останалите и осъзна, че греши.

Това под краката ѝ не бяха пясък и черупки — а натрошени кости.

Тя впери поглед в краката си, обхваната от ужас, като се чудеше колко ли дълбока е тази мрачна настилка. Представи си как хилядолетия наред слоновете са идвали тук да умрат, как костите им са били натрошавани от другите, докато времето и слоновете не ги стрият на пясък.

— Дотук с твърденията, че слонските гробища са мит — обади се Ковалски, който също не изглеждаше особено доволен.

Не бяха сами.

Няколко слона се раздвижиха в каньона — движеха се бавно, бдяха над купчина пръчки или нежно докосваха с хобот някоя стърчаща кост. Не издаваха нито звук, чуваха се само стъпките на дошлите да посетят мъртвите.

Ужасът на Джейн донякъде намаля, когато разпозна отдаваното уважение, неподправената мъка. Един млад мъжкар беше навел глава над една могила, а от околото по бузата му се стичаше блестяща следа от сълзи.

Нищо чудно, че едрият мъжкар се беше опитал да им попречи да влязат.

„Нямаме място тук“.

Но, както бе споменал Дерек, те бяха извикани.

Древна слоница тръгна немощно към тях. Кожата ѝ бе сивкавобяла, почти като натрошените около нея кости. Тя като че ли ги прикани да приближат с хобот.

Те тръгнаха към нея, усетили, че тя заслужава подобна почит.

— Мисля, че е почти сляпа — прошепна Ноа.

Като че ли беше прав. Лъчът на Грей освети лицето ѝ, но тя не примигна и не се дръпна от ярката светлина.

Когато приближиха, тя пристъпи към тях, протегнала хобот напред. Водена от сетива, по-остри от зрението, слоницата се насочи първо към Джейн. Подуши я, после хоботът намери китката ѝ и се уви меко около нея. Джейн беше придърпана напред и се отдели от останалите.

Джейн погледна назад, но Ноа ѝ кимна окуражително и тя се остави да я поведат, като се довери на дългогодишния му опит с тези огромни животни.

След няколко крачки слоницата пусна китката ѝ.

После величествено се върна при групата, разклати хобот и направи втори избор.

Ноа окуражи и този колебаещ се избраник на матриарха.

— *Комеза, Рохо* — прошепна той на приятеля си. — Върви.

Лъвчето последва върха на хобота, който се плъзна през мъничката му грива, като сумтеше и търкаше врата му. Китката беше подканена да отиде при Джейн.

Двамата стояха пред царственото животно. Джейн забеляза извитите бели мигли на старите ѝ очи, когато слоницата наведе глава, за да докосне с теме гърдите ѝ. В същото време хоботът ѝ погали Рохо, което предизвика доволно мъркане от негова страна.

Когато царицата отново вдигна глава, в уморените ѝ очи блестяха сълзи.

21:32

Грей наблюдаваше как старата слоница общува с двамата. Розовият връх на белия ѝ хобот опипваше нежно, почти тъжно.

— Какво прави тя? — прошепна Дерек.

Ноа поклати глава.

— Скърби. Но не зная защо.

Грей знаеше.

— Спомня си.

Дерек се обърна към него.

Грей кимна, изненадан, че отговорът не е очевиден за Дерек.

— Жена и лъв.

Дерек се облеци и отново се обърна към живата картина.

— Да не искаш да кажеш...

— Тя ги избра. Не може да е съвпадение. — Грей си представи символите, изсечени в гробницата и изваяни върху съда за масло на Ливингстън. — Може би пътешественикът, дошъл да търси изворите на Нил, е бил жена, която е довела със себе си уникален партньор ловец за такова дълго пътуване. Нали египтяните са почитали котки и понякога са отглеждали лъвове като домашни любимци или за лов?

Дерек бавно кимна.

— Според сведенията някои фараони и други високопоставени египтяни са го правели. Знам, че слоновете никога не забравят, но не мисля, че имат спомени отпреди хиляди години.

— По принцип не. Но *тази* стара слоница май със сигурност си спомня древната двойка. Още не мога да обясня как, но може би еволюционното преимущество, за което стана дума, не е едностранно. — Грей се обърна към Ноа. — Ти каза, че слоновете имат големи мозъци.

— Точно така. По-големи, отколкото на всяко друго сухоземно животно. Около пет килограма. Мозъчната им кора съдържа толкова неврони, колкото има в нашите мозъци.

Грей кимна.

— Тоест за микроб, който има предпочитание към електрически заредени нервни системи, подобен гостоприемник би бил идеален, същински пир. Възможно е с времето да са започнали да работят заедно и да извличат други ползи. Може би микробът е способен да стимулира мозъка на слона, да засилва и без това силната му памет... и може би по някакъв начин служи като средство за предаване на знания от поколение на поколение.

Ковалски прекъсна мислите му.

— Вижте. Тя ги отвежда някъде.

Старата слоница се беше обърнала и вървеше бавно през каньона, като подканваше с тихо сумтене Джейн и Рохо да я последват.

— Хайде. — Грей тръгна след тях, като се държеше на разстояние, за да не стреснат животното.

Слоницата отведе двойката до единствената горичка, където майка и малко стояха до купчина сухи клонки. Там ги спря с хобота си, за да не се натрапват.

Грей също спря.

Дерек се загледа към широките корони на дърветата и посочи отрупаните с плодове клони.

— Сливи — каза той. — Сливи мобола.

Гай не разбра какво важно има в това. Дерек обаче се сети и обясни:

— След смъртта на Ливингстън сърцето му било погребано под една слива мобола. А когато тялото му било върнато в Англия, било положено в ковчег, изработен от кората на дървото.

— Защо?

— Кората има смола, която има дъбилни свойства. Била част от метода на местните за мумифициране на останките на Ливингстън за дългия път до дома.

Грей се намръщи и погледна купчината клони над могилите. Можеше да се обзаложи, че са от дърветата. Дали слоновете не ги използват със същата цел? Усещаше, че в този факт има нещо важно, но още му убягваше какво точно.

— Какво правят те? — попита Ковалски.

Отвращението в гласа му насочи вниманието на Грей към майката и малкото. Слоницата извади от могилата парче кост. Ако се съдеше по заоблената ѝ форма, изглежда, беше част от череп. Тя я постави нежно на земята и я натроши на по-малки парчета с крак. Взе едно парченце, сложи го в устата си и започна да го дъвче. После подкани малкото да направи същото.

Слоницата преживяше, буквално смилеше костта с кътниците си. Продължи така около половин минута, след което от устата ѝ падна малко заоблено камъче — полираното парче кост, което бе сдъвкала.

Грей погледна в краката си. Навсякъде земята беше покрита с подобни камъчета.

„Какво става, по дяволите?“

Отново го зачовърка усещането, че това е важно, но не можеше да се сети как точно.

„Разполагам с парчетата, но не мога да видя картината“.

Докато се взираше през каньона, по белите кости в гробището затанцуваха цветни вълни. Нужни му бяха няколко мига, за да осъзнае източника им. Костите отразяваха небето.

Той погледна нагоре. Вълни от енергия се носеха през звездите.

Нямаше логика.

Това приличаше на северно сияние.

Сякаш в отговор на странното явление слоновете в съседния каньон затръбиха. Дори старата слоница вдигна хобота си и изсвири скръбна нота, пълна с меланхолия и тъга.

Грей впери поглед в останалите.

„Какво става?“

21:55

Валя гледаше от отворената врата на самолета танца на енергиите в небето, огромните вълни изумрудено и синьо. Знаеше на какво е свидетел — беше виждала северно сияние безброй пъти в Арктика.

Но сега гледката предизвикваше суеверно безпокойство. Представи си, че сиянието е някакво предупреждение от Антон, послание за нея.

Поклати глава и пропъди тази мисъл.

До нея Крюгер и хората му бяха екипирани с каски и парашути. Лицата им също бяха обърнати нагоре, но тя трябваше да ги накара да се съсредоточат върху земята.

— Готови ли сте? — извика на Крюгер.

В отговор той вдигна палци.

Бяха следили целите си цялата вечер: наблюдаваха с лекота движението им към планините благодарение на инфрачервените очи на дрона. Врагът се беше натикал в някакви каньони, които служеха за дом на стадо слонове. Странността на това и фактът, че се задържаха там, бяха достатъчен повод да скочат и да разберат какво са научили или придобили, преди ги премахнат.

Пилотът щеше да се спусне малко на север от каньоните, за да остави Крюгер и тримата му мъже. Всеки от тях беше въоръжен с автомат АК74М с монтиран гранатомет под цевта. Щяха да скочат с очила за нощно виждане. Валя щеше да ги последва и да поеме входа към системата от каньони, за да не позволи на противника да се измъкне в джунглата. Нейното оръжие беше автомат „Хеклер и Кох“ MP7A1 с оптичен мерник за нощно виждане и заглушител. Имаше четири пълнителя, всеки с по четирийсет патрона.

Но най-доброто ѝ оръжие беше закрепено на китката ѝ.

Острието му щеше да опита кръв тази нощ. Тя щеше да изреже знака си дълбоко, до кост, за предпочитане докато жертвата ѝ е още жива.

Самолетът се спусна, за да разтовари пътниците си. Двете ракети под крилете му чакаха сигнал да бъдат пуснати, за да заличат всичко след Валя и екипа ѝ.

Горе в небето екваториалното сияние блесна по-ярко. Валя вече не го приемаше като предупреждение, а като пламтящо знаме.

Самолетът се носеше ниско над земята. Крюгер я погледна.

Валя кимна.

„Да започваме“.

Един по един петимата полетяха надолу от огненото небе.

26.

3 юни, 17:01

Остров Елсмиър, Канада

По кожата на Пейнтър бяха мравки от заряда във въздуха. Когато се хвана за една подпора, за да се наведе навън от задния отвор, искра статично електричество прескочи през мускулите на ръката му и ги сви, карайки го да се вкопчи още по-силно. Той игнорира болката и продължи да се държи.

Небето зад отвора гореше.

Носеше се остра миризма на озон — като хлор, примесен с миризмата на блъскащи се колички в лунапарк. Косъмчетата на ръката му бяха настръхнали.

Сиянието бушуваше в небето на бели електрически гребени и огнени пенести вълни, хвърляше спрайтове и сини струи плазма. Гръмотевици трещяха като непрекъснатата артилерийска подготовка. Раздвоени мълнии скачаха от тъмните облаци.

Самолетът подскачаше от ударите, крилете му се тресяха, сякаш се мъчеха да се отърват от заряда, а единият двигател оставяше след себе си диря от черен пушек.

— Какво можем да направим? — извика отговорникът по товара, който се беше хванал от другата страна.

Пейнтър се огледа. Временната бариера зад преобърнатите контейнери беше свалена. Учените работеха на станцията, хванали се кой за каквото намери, и се опитваха да намерят отговор на въпроса. Двамата охранители се мъчеха да закрепят контейнерите с оранжева мрежа, като закачаха краищата ѝ за скобите по стените на корпуса — газеха през алените локви на пода, без да обръщат внимание на отровата.

Нима вече имаше значение?

Когато фойерверките навън се засилиха, всички бяха осъзнали истината.

„Вече сме заедно в това“.

— Ще стане още по-зле! — извика Пейнтър.

Отговорникът — млад мъж със зачервено лице, казваше се Уилет — го погледна с ужасено изражение, което лесно можеше да се разчете. „Как е възможно да стане по-зле?“

Пейнтър посочи дясно на борд. Тъмната буря бушуваше зловещо там, образувайки чудовищен въртоп от енергия и огън. В пастта му танцуваха мълнии. Но най-лошото бе, че ослепителното сияние над нея се спускаше надолу, сякаш засмукано от бурята.

През последната минута Пейнтър беше гледал как се образува въртопът. Представи си как йоносферата се вълнува, на път да бъде разкъсана от приливните сили. Можеше дори да се досети за причината. Сърцето на огнения котел сияеше в алено.

Пейнтър познаваше този цвят.

Беше пропил дрехите му, беше полепнал по кожата му, образуваха блещукащи локви по пода. От самото начало той подозираше, че част от токсина се е изляла от самолета в облаците долу.

И доказателството беше пред очите му.

Представи си как всеки микроб действа като свръхпроводник, който освобождава потенциалната енергия в облаците и започва верижна реакция, която се разпространява във всички посоки. Скоро щеше да освободи цялата онази мощ, равняваща се на хиляда атомни бомби.

Пейнтър се обърна към отговорника по товара.

— Кажи на пилота да ни разкара оттук!

Трябваше да се отдалечат от огнения въртоп.

Веднага.

Уилет кимна и се втурна към носа на самолета.

Пейнтър затаи дъх. После самолетът бавно зави. Бяха се вслушали в предупреждението му.

Издиша.

„Ще успеем...“

От един облак отляво изригна нова огнена колона, която разкъса с гръм въздуха и се понесе към небето.

Самолетът завиваше точно натам. За да избегне сблъсък, пилотът рязко зави в другата посока, накланяйки огромната машина. Мрежата се откъсна от корпуса. Контейнерите се затъркаляха по пода и смазаха единия охранител.

Докато самолетът се мъчеше да избегне колоната, Пейнтър гледаше зяпнал тази нова заплаха. Знаеше откъде идва тя.

От станция „Аврора“.

Погледна невярващо надолу.

„Какво си мисли онова копеле?“

17:12

— Това е единствената ни надежда — прошепна Саймън Хартнъл.

Стоеше в контролната зала, все още капитан на кораба, отказващ да напусне поста си. Сирената за евакуация ехтеше в станцията. Един монитор показваше как снегомобилите и моторните шейни потеглят на пълна скорост. Хора тичаха панически с развяващи се канадки.

В контролната зала бяха останали само неколцина, които му помагаха да се опита да спре онова, което беше започнал.

Д-р Капур дотича до него задъхан, лицето му лъщеше от пот.

— Прекалено много е. — Той поклати глава. — Трябва да я изключим. Няма да издържи.

— Трябва да издържи.

Саймън усещаше как подът се тресе под краката му. Беше сложил предпазните очила и се взираше в огромната кула, заповядваше ѝ мислено да издържи. Сини искри се носеха от въртящия се свръхпроводник на върха до дъното на старата мина, което се беше превърнало в бушуващо море от плазма в основата на кулата. Горещината на пещта достигаше до тях дори през дебелото стъкло.

Саймън знаеше, че свирепата енергия долу е само капка от цялата сила, която беше насочил дълбоко в земята. След като опитът бе довел до такъв катастрофален резултат, той бе потърсил начин да върне започнатото, да потуши пожара в небето. Обхванати от паника, двамата с Капур и хората му бяха прехвърлили различни сценарии и бяха направили бързи изчисления, които ги доведоха до едно възможно решение.

Следвайки дизайна на Тесла, Саймън бе построил своя Уордънклиф не само да *предава* енергия, но и да *получава*. Мечтата на Тесла беше била да изгради мрежа от стотици кули, които да предават безжично енергия в огромното енергийно море около планетата — или

в небето горе, или в земята долу. И всяка кула да може да *черпи* от този източник, за да направи енергията достъпна за всички.

Загледан в бъдещето, Саймън беше направил същото.

С Капур бяха обърнали поляритета на кулата — нещо, което не бяха опитвали досега, но нямаха друг избор, освен да го направят. Макар че огненият стълб плазма изглеждаше по същия начин, той вече не запращаше енергия *нагоре*, а изсмукваше *надолу* от йоносферата.

Сега кулата беше гръмоотвод, който се опитваше да потуши огъня в небето.

Но все пак трябваше да пратят тази енергия *някъде*. И отново Тесла им предлагаше решение. Когато бе строил кулата си, Саймън бе трябвало да вкара основите ѝ дълбоко в скалата, за да поддържат масивната структура. Това беше просто въпрос на инженерна необходимост, но му беше станало забавно колко приличаше на стометровите колонии, проектирани от Тесла за неговата кула — яки железни прътове, които трябвало „да се вкопчат в земята“.

Тесла възнамерявал да използва това вкопчване и прътите, за да прати енергия дълбоко в земята и да достигне резонансната честота на планетата — потенциално бездънен кладенец, който може да бъде запълнен и целият свят да черпи от него.

Тесла се бе провалил, но ходът му на мисли беше основателен.

И сега Саймън се мъчеше да напълни въпросния кладенец с огньовете в небето. Надеждата му беше да балансира двете визии на ментора си, двата възможни източника на глобална енергия — йоносферата около планетата и тъмния кладенец в сърцевината ѝ.

Идеята му беше кулата да изиграе ролята на гигантска бобина на Тесла, която свързва небето и земята и е проводник, по който огньовете горе ще потекат дълбоко долу. С малко късмет щеше да се стигне до точка на равновесие и редът щеше да бъде възстановен.

За съжаление късметът не беше на тяхна страна.

Земята се разтърси под краката му и го запрати към конзолата. Чу се трясък на пръснато стъкло. Саймън се сви: помисли си, че се е счупил извитият прозорец, гледащ към кулата. Вместо това парчетата стъкло се разбиха от дясната му страна, в задната част на залата. Саймън знаеше какво беше изолирал онзи прозорец. Представи си тъмното езеро от другата страна.

— Сър! — извика Капур, насочвайки вниманието му към една по-непосредствена заплаха. — Трябва да изключим всичко. Имаме огромни пикове във волтажа. Плазмените течения бушуват и в двете посоки.

Подът продължаваше да се тресе и подскача и Саймън си представи как вълните се носят напред-назад между земята и небето.

— Но нали искаме точно това? — каза той. — Нали очаквахме, че този ефект ще се получи при приближаване на равновесието, докато двете сили се мъчат да се стабилизират?

Капур поклати глава.

— Не разбирате.

— Кажете ми тогава.

— Двете вълни... — Капур се запъна и се опита да обясни с ръце, — Едната се движи нагоре, другата надолу. Амплитудите и дължините им са еднакви. Когато се пресичат, те започват да се налагат една върху друга.

Саймън пое дъх през зъби: беше разбрал опасността.

— Могат да образуват стояща вълна.

Представи си опънатата вибрираща струна енергия, свързваща небето и земята, стабилна и постоянна.

Капур погледна с ужас кулата.

— Ще се получи огромна верига.

Саймън се втурна напред — подобна верига нямаше да издържи дълго предвид огромните сили, които участваха. Щеше да даде на късо. Ако това станеше, можеше да разкъса небето и земята.

Завъртя ключа да прекъсне захранването, да изключи всичко.

Нищо не се случи.

Опита още няколко пъти.

— Вече се захранва сама. — Капур отстъпи крачка назад. — Веригата се е образувала.

Саймън се изправи.

„Закъсняхме“.

17:18

— Дръжте се!

Кат караше снегомобила на пълна скорост към другия край на остров Джонс. Дългата ивица черна скала стърчеше от леда на езеро Хейзън като подводница в Северния Ледовит океан — само че тази беше дълга шест километра и широка осемстотин метра. Наблизо имаше по-малки острови, които предлагаха места за криене.

Тагак седеше на мястото до нея, а баща му Джон беше отзад. И двамата държаха пушки.

През последните четирийсет и пет минути Кат участваше в игра на котка и мишка сред островите на езерото, преследвана от хората на Антон. Когато Джон ги предупреди за появата им, тя възнамеряваше да потегли сама със снегомобила и да им отклони вниманието от Сафия и останалите. Вместо това двамата инуити настояха да дойдат с нея. Тя се опита да ги откаже и ги предупреди, че има опасност да се заразят, но Джон само беше погледнал снегомобилите, които се спускаха от планината, и се качи в машината със сина си.

Кат беше късметлийка, че го направиха.

Бурята се беше засилила и предлагаше известно прикритие, но тя оставаше жива най-вече благодарение на тяхното познаване на езерото и островите. Като използваше светлините на снегомобила като фар в бурята, Кат беше успяла да отклони врага на юг. Трите покрити със сняг палатки така и останаха незабелязани.

Щом стигна островите, Кат изключи светлините и се превърна в преследвач и преследвана. Последвалата партизанска война постави и двете страни в безизходица. Снегомобилът имаше две нови дупки от куршуми на предното стъкло, но Кат знаеше, че е извадила от играта три моторни шейни.

После всичко се промени.

— Давай, давай, давай! — подкани я Тагак, когато веригите стигнаха до леда на езерото.

От двете страни през снега се носеха малки светещи петънца, маркирайки по-бързите машини на противника. Но те вече не представляваха опасност.

Ниските облаци се раздираха от мълнии, които падаха върху леда с експлозивна сила, образувайки огромни пукнатини във всички посоки. Над главите им облаците над езерото закипяха, образувайки въртоп с невъобразими размери.

Още по-лошото бе, че той сияеше в тъмночервено, сякаш вътре гореше огън.

Кат подозираше, че това е самата истина.

Сега тя се надпреварваше с тази буря наред с хората на Антон, които се пръснаха във всички посоки и бягаха от ада, напълно забравили за предишните си жертви.

Кат трябваше да стигне до Сафия и Рори, да ги вземе и да се махне от тази долина.

Задният прозорец внезапно се пръсна. Джон изпъшка и ръката му полетя към ухото. Между пръстите му бликна кръв.

— Залегни! — извика Кат и се наведе още по-ниско над кормилото.

Такак се прехвърли на задната седалка при баща си, пхна цевта на пушката си през дупката с големина на юмрук и стреля напосоки в бурята зад тях.

Кат продължаваше да лети напред, сподиряна от гръмотевиците и изгарящите ретината светкавици. Внезапно снегомобилът се килна рязко, понеже попадна на парче счупен лед. Кат не намали, а използва инерцията на машината, за да се озове отново на твърда основа.

Такак продължи да стреля в бурята, но Антон караше без светлини. Кат знаеше, че именно руснакът е някъде зад нея. Кой друг би продължил преследването така упорито?

Нещо профуча от дясната ѝ страна, падна на леда и експлодира с такава сила, че разтrese снегомобила. Първата ѝ мисъл беше, че ги атакуват с миномети. После небето се разтвори и отприщи пълната си ярост.

Огромни парчета лед се стоварваха върху езерото, пръскаха се или отскачаха от повърхността. Заваля град колкото тиква. Таванът на снегомобила кънтеше от ударите и се огъна. Бомбардировката се засили, сипеше се наоколо, осветявана от мълниите.

Кат не смееше да намали скоростта.

Най-сетне успя да надпревари градушката и излезе от смъртоносния ѝ залп, но канонадата от лед и мълнии продължи да ги преследва. Кат бягаше, като се мъчеше да остане пред бурята.

Забеляза в огледалото промяна в бурята. Сякаш донякъде изтощени от бомбардировката, кипналите облаци се бяха разкъсали и се виждаха ивици небе. Гореща плазма бушуваше през синия купол,

бели вериги на мълнии разкъсваха небесата. Сякаш границите между световите бяха изчезнали и тя се взираше в самото пламтящо сърце на ада.

„И може би е точно така“.

Спомни си описанието на седмото библийско бедствие: „И простря Моисей тоягата си към небето, и даде Господ гръм и град, и огън се сипеше по земята“^[1].

Тя се взираше в мълниите, в експлозивната ледена канонада, в огньовете в небето. Трецяха гръмотевици, които разтърсваха леда и прозорците на машината.

„Нима виждам точно това?“

Въртопът бавно се затвори, скривайки онова, което беше показал за момент. Сега изглеждаше още по-силен и тъмен, като в същото време запазваше ужасното си сияние.

— Внимавай! — изкрещя Тагак от задната седалка.

Кат откъсна поглед от огледалото към езерото.

Видя позната гледка, този път още по-нереална. Някакви сенки се носеха безшумно пред нея, уплашеният тропот на копитата се заглушаваше от бурята, телата се губеха и се появяваха отново в снежната виелица. Това беше призрачното стадо карибу.

Но не бяха привидения.

Едър елен внезапно изскочи пред бронята на снегомобила. Кат рязко зави, за да не го удари. Животното отскочи невредимо, а снегообилът се завъртя в пълен кръг по леда.

С бясно биещо сърце Кат овладя машината.

И видя в далечината купчинки на леда.

Палатките.

„Слава богу...“

Потегли отново, без да откъсва поглед от целта. Но тъй като вниманието ѝ беше насочено напред, не забеляза пукнатините. Ледът под нея се наклони и снегообилът се килна. Изгубила инерция след разминаването с елена, Кат не беше набрала достатъчно скорост, за да се измъкне. С изместването на центъра на тежестта ледът се наклоняваше все по-бързо и по-бързо.

Кат посочи вратите.

— Вън!

Всички са закатериха нагоре в наклонената кабина и отвориха вратите. Когато Кат се подаде навън, снегомобилът почти се беше преобърнал. Плъзна се по леда. Кат стъпи на вратата, скочи и докато летеше над синята вода, снегомобилът бавно се плъзна под повърхността. Кат се плъзна по корем по твърдия лед. Успя да зърне как Тагак прави същото, като придържаше ранения си баща.

Обърна се и видя как плочата лед поляга отново и се поклаща. Снегомобилът беше изчезнал, погълнат от ледения трап, сякаш никога не го беше имало.

Джон и Тагак дойдоха при нея. Джон въздъхна.

— Кучешката шейна е къде-къде по-добра.

Кат не възрази.

Тръгнаха към палатките, но след петдесет метра откъм бурята се чу боботене. От мрака се появи сянка, като акула в тъмни води.

Моторна шейна, движеща се без светлини.

— Бягайте — каза Кат, посочи напред и даде знак да се приведат с надеждата, че не са ги забелязали. Бяха изгубили оръжията си при бързото напускане на снегомобила. Единствената им надежда беше да стигнат до покритите със сняг палатки и да се молят врагът да ги подмине.

Движеха се на плътна група, без да се отдалечават един от друг.

Лагерът се виждаше все по-ясно.

Кат напрягаше слух за мотора, но бурята приближаваше с гръм и трясък на лед.

Все пак успяха да стигнат до лагера.

Кат забърза към палатката, в която беше оставила Рори и Сафия.

Преди да успее да посегне към чергилото, изстреля изстрел. Ледът пред краката ѝ експлодира.

Тя спря и се обърна.

Антон се появи иззад съседната палатка, следван от друг мъж с канадка. Двамата бяха насочили автомати към нея. Явно бяха скрили машината си и им бяха устроили засада.

— На колене — нареди Антон на двамата инуити. — Ръцете на тила.

Те се поколебаха, но Кат им махна да се подчинят.

Партньорът на Антон застана зад тях, като се целеше в гърбовете им.

— Рори, излез! — извика Антон.

Чергилото на палатката се повдигна и младият мъж излезе и погледна виновно Кат. Беше с нова канадка.

— Съжалявам — каза той и сведе очи. — Изненадаха ни. Не исках да стане така.

„И аз...“

Но ако се съдеше по канадката, той щеше да се измъкне.

— Как е Сафия? — попита тя.

Рори поклати глава.

— Зле. Сякаш се влошава с бурята.

Значи поне не я бяха убили...

Чергилото се повдигна и Сафия залитна навън между Рори и Антон. Гледаше към въртопа, изпълващ света на юг. За момент Кат беше готова да се закълне, че очите ѝ светят, но вероятно просто отразяваха мълниците.

Сафия рязко вдигна ръка.

След това всичко се случи като на забавен кадър.

Мъжът зад Кат явно си беше помислил, че Сафия вдига оръжие. Стреля, но Рори, който гледаше към него, забеляза опасността и се хвърли пред Сафия.

— Не!

Антон пък реагира с умениято, придобито от обучението в Гилдията, и се озова пред Рори, с гръб към стрелеца. Куршумът го улучи в гръбнака. Той падна напред в обятията на Рори.

Докато двамата падаха, Кат се хвърли напред, грабна оръжието на Антон, извъртя се и изстреля три куршума.

Единият улучи врата на мъжа, отнесе по-голямата част от него и го просна по гръб на леда.

В този спиращ дъха момент само един от тях остана на крака.

Погледът на Сафия нито за миг не се откъсна от небето.

— Не бива да бъде... — каза тя, сякаш се обръщаше към бурята.

17:32

Докато пламъците лумват по-ярко в черепа ѝ, тя се визира през два чифта очи.

Стар и по-нов.

Вижда студена буря да се носи през изгарящата пустиня към кървавочервена река. Вижда замръзнало езеро, което се опълчва на огнената буря над него. Двете картини трептят, наложени една върху друга, сякаш се опитват да се заличат взаимно.

Битка между огън и лед, стара, като света.

Тя я игнорира — знае, че е просто за отвличане на вниманието.

Погледът ѝ се насочва по-далеч, към фара, който блести там.

„Не бива да бъде“.

17:33

— Искаш да направим какво? — попита Пейнтър.

Седеше в кабината с пилота и отговорника по товара, който очевидно играеше ролята и на втори пилот. Зад него останалите се бяха събрали на стълбата и слушаха бившия си шеф по микровълновото радио на самолета.

— Трябва да разбием самолета в антените на станцията — повтори Хартнъл. Гласът му трепереше от страх. — Право в кулата.

Пейнтър погледна напред към огнената колона плазма. Хартнъл вече им беше казал в общи линии какво се случва, как в опит да поправят нанесените от него щети само беше влошил нещата. Пейнтър си представи веригата, която беше описал Хартнъл. Даваше си сметка, че обяснението е само груба аналогия на колосалните енергии, които участваха тук, но разбираше същината.

Някой трябваше да скъса тази верига, преди да се е разпаднала сама.

На земята Хартнъл и Капур се мъчеха да я задържат стабилна, но това нямаше да продължи дълго. На Пейнтър му беше достатъчно само да погледне навън, за да разбере истината. Огненият въртоп неумолимо растеше, същински ураган от потенциална енергия.

„Еквивалент на хиляда атомни бомби“.

Щом това стигнеше до крехката верига, сияеща ярко в небето, играта щеше да приключи.

Пейнтър прецени, че разполагат най-много с още дваайсет минути.

Нямаше време за дълги дебати.

— Ще го направим — каза той.

Пилотът го погледна с ужас. Очевидно си даваше сметка, че някой трябва да управлява ръчно — при всичките тези смущения и бурята самолетът не можеше да се приземи по уреди.

И щяха да имат възможност само за един опит.

Пейнтър беше забелязал и снимката до мястото на пилота — усмихваща се съпруга и две малки деца. Пресегна се и стисна рамото му.

— Аз се заемам.

Пилотът се намръщи.

— Управлявал ли си някога С-17 „Глоубмастър“?

— Нищо толкова голямо. Предимно частни самолети. — Пейнтър го потупа по рамото. — Но няма да ми се наложи да го приземявам. А само да го разбия.

Пилотът определено се съмняваше и се бореше между желанието да спори с Пейнтър и да го остави да поеме ролята на камикадзе. Накрая лицето му стана решително.

— Ще те запозная с основните неща. Ако не се чувстваш уверен или ако не смяташ, че можеш да различиш лоста за управление от хуя си, аз поемам.

— Бива. — Пейнтър посочи дросела. — Това е лостът за управление, нали.

Пилотът го погледна с ужас.

Пейнтър се ухили.

— Това е ръчката на дросела, знам. А това е лостът. Онова е виртуалният дисплей, показателят за скорост и, разбира се, основният дисплей. — Накрая посочи чатала си. — А по последни спомени, това ми е хуят.

Пилотът измърмори нещо и се намести в седалката си.

— Да го направим.

Всички на борда бързо съставиха план за евакуация, докато пилотът завиваше за най-добър подход към антените. Планът беше да се гмурнат бързо през бурята, което Пейнтър с готовност остави на пилота. Щом се спуснеха достатъчно ниско, самолетът щеше да се изравни и всички щяха да скочат през рампата с парашути, оставяйки Пейнтър да управлява машината до антените.

Съвсем просто — стига ти да не си онзи, който ще се изпече.

— Дръжте се! — обяви пилотът по радиото. — Започваме спускане!

Пейнтър седеше на мястото зад Уилет, откъдето му се откриваше пълен изглед, докато носът на самолета се накланяше надолу към облачния слой. Пилотът беше нагласил курса да бъде прав и дълъг.

Докато се спускаха, Пейнтър се взираше в огнената колона отдясно и в тъмната кипяща буря отляво. Разстоянието между тях беше намаляло значително, при това по-бързо, отколкото беше преценил Пейнтър. Можеше да се досети защо. Плазмената буря в йоносферата се беше засилила. Сиянието бушуваше в небето, като хвърляше огромни огнени примки към земята.

Хартнъл губеше контрол и положението вече се дестабилизираше.

Пилотът явно усети същото, насочи самолета под още по-стръмен ъгъл и изрева:

— Дръжте се!

Боингът се носеше надолу към черните облаци. Пейнтър се напрегна, вкопчи се в предпазните ремъци и се облегна назад. Стихията подмяташе самолета като перце. Пилотът се беше навел над уредите за управление с една ръка на лоста и другата на дросела. Пред предното стъкло имаше единствено мрак. Дори зелените светлини на виртуалния дисплей едва се виждаха от статичния шум.

Това продължи сякаш цяла вечност.

После изведнъж се озоваха под облаците и светът отново стана черно-бял — виелица, черни скали и бели ледници.

Пилотът вдигна носа и даде газ, за да изравни машината и да забави спускането. После нагласи няколко превключвателя, почеса се по брадичката и се обърна към Пейнтър.

— Твой ред е.

Пейнтър разкопча ремъците.

„Значи това е краят“.

Седна на мястото на пилота, който се засуети около него като квачка, за да провери, че всичко е готово. Пейнтър му махна да се разкара.

— Върви. Погрижи се всички да напуснат самолета.

Пилотът кимна, обърна се, после спря.

— Благодаря.

— Още е рано да ми благодариш.

Пилотът го потупа по рамото и излезе.

Уилет се задържа още малко.

— Ще имаш само секунди.

— Знам.

Уилет въздъхна и се загледа напред. Точно пред носа бурята бушуваше със син огън. Звярът го очакваше.

— Мога да остана — предложи Уилет. Но ако се съдеше по напрегнатия му глас, трябваше да впрегне цялата си воля, за да изрече тези три думи.

Пейнтър посочи с палец назад.

— Господин Уилет, напуснете самолета ми. Това е заповед.

Уилет се усмихна и му отдаде чест.

— Слушам, капитане. — Разкопча ремъците, стана и го тупна по рамото. — И гледай да успееш.

Пейнтър знаеше, че Уилет няма предвид само разбиването на самолета в антените.

Това беше планът.

Докато Уилет слизаше долу, Пейнтър си сложи слушалките. Отдели минута, за да се запознае по-добре с уредите за управление. Над главата му и по пулта имаше стотици превключватели, но най-важното нещо беше лостът до коляното му.

„Мога да го направя“.

Накрая чу отново Уилет в слушалките.

— Скочиха. Скачам и аз. Самолетът е твой.

Макар да не беше сигурен, че отговорникът по товара е напуснал самолета, Пейнтър го усещаше. Беше сам в огромната птица.

За да се разсее, провери индикаторите за височина, погледна изписаната на основния дисплей скорост и направи малки промени в ъгъла. Две минути преди сблъсъка дръпна ръчката на дросела, за да намали скоростта.

„Започва се“.

Натисна копчето на радиостанцията.

— Хартнъл, чуваш ли ме? Вдигни.

Хартнъл отговори. Гласът му бе изненадан, почти развеселен.

— Пейнтър? Ти ли сваляш самолета?

— Все някой трябва да оправи кашата, която си забъркал. Просто да знаеш, че остават сто секунди. Така че двамата с Капур по-добре идете в бомбоубежището.

— Вече изпратих доктор Капур. Но някой трябва да остане на кормилото. Дори само колкото да ти спечели една-две секунди.

Пейнтър усети напрежението му и си спомни свирепата буря в йоносферата, която показваше, че ситуацията се дестабилизира.

— С колко време разполагам?

— Тези една-две секунди може и да ти потребват.

Пейнтър изруга наум и бутна ръчката на дросела напред, увеличавайки скоростта.

Вече беше достатъчно близо да различи антените. Между тях прескачаха сини искри, които осветяваха спиралата, превръщаха я в блещукаща галактика наред тундрата. В центъра от върха на кулата се издигаше колона от плазма. Дори от това разстояние той забелязваше спазмите по огнената ѝ дължина, дестабилизиращите пулсации на енергията.

Увеличи скоростта още повече. Не смееше да намали, както бе възнамерявал по-рано. Прозорецът му за действие се стесняваше, не му оставаше нито една свободна секунда.

— Пейнтър! — внезапно извика Хартнъл в ухото му.

Пейнтър го видя в същия миг. Огромно кълбо плазма изригна от минната яма и се понесе към йоносферата. Енергията вече не течеше *надолу*. Полярността на кулата се обръщаше, преди всичко да рухне. Докато следваше издигащата се светеща точка, Пейнтър разбра вероятната причина.

Огненият котел в небето беше пристигнал. Външните му краища почти докосваха колоната плазма, издигаща се от станцията.

Времето на Пейнтър изтичаше.

Той даде още газ и насочи носа надолу с лоста. Скоростта започна да се вдига, превръщайки самолета в снаряд.

Докато Пейнтър се канеше да направи хода си, порив на вятъра удари самолета странично. Проклинайки, Пейнтър обърна носа срещу вятъра, за да задържи правилния ъгъл на спускане. Изгуби безценни секунди, но успя да овладее курса.

Ръцете му останаха за миг над уредите.

„Май ще стане“.

Хвърли се към стълбите и в товарния отсек и се втурна назад, докато самолетът се носеше към целта си.

Тичаше с всички сили към кърмата. Нямаше начин да оцелее, ако се хвърли навън. Беше твърде ниско, за да използва парашут, и твърде високо, за да скочи.

Затова импровизира.

До отворената рампа грабна онова, което беше приготвил, метна го на гръб и грабна автомата до него.

Хвърли се към вратата точно когато външните краища на искрящата спирална галактика се появиха от двете му страни. Крилете срязаха върховете на антените, докато носът на самолета се забиваше в стоманените стволове.

„Ох, мамка му...“

Пейнтър стигна до ръба и натисна копчето.

Метеорологичният балон разкъса раницата на гърба му, понесе се във вятъра зад самолета и рязко го издърпа от машината.

Пейнтър полетя настрани и нагоре. Гледаше как грамадният „Глоубмастър“ оре светещата спирала, насочен към огнения звяр в центъра ѝ.

17:52

Саймън Хартнъл стоеше в контролната зала.

Беше чул ревящото приближаване на огромния товарен самолет, а сега и минаването му през антените. Погледна нагоре към кулата, която пламтеше от енергия. Спомни си как по-рано си беше помислил, че гледката му напомня на огньовете на свети Елм, които танцували по мачтите и такелажна на платноходите.

Представи си кулата като мачта на собствения му „Еребус“ или „Ужас“. Спомни си и коментара на Пейнтър за прародителя му, който бил член на екипажа на единия от корабите.

„Май не бива да се целим прекалено високо“.

Но дори сега не приемаше това.

Взираше се в шедьовъра си, макар той да беше обречен.

„Много по-лошо е обаче да не опитаме“.

Светът експлодира — и отне и живота му, и всичките му мечти.

17:53

Пейнтър гледаше как огромният „Глоубмастър“ приключва последния си полет.

Товарният самолет се плъзна по корем през блестящите антени и заби нос във върха на кулата. Докато падаше в широката яма на мината, смаза кулата под туловището си и изгаси пламъка на нажежената до бяло свещ.

Само за миг Пейнтър видя как колоната плазма се мята в небето като опашката на гневна котка — и изчезва.

Момент по-късно самолетът експлодира и заличи образа. Огромно огнено кълбо се вдигна към небето и бързо се превърна в стълб от пушек, тъмна сянка на ослепителната светлина преди малко.

Далеч от разрухата — но и далеч не в безопасност, — Пейнтър вдигна автомата и стреля по балона. Внимаваше много, стреляше на единична, за да изпусне въздуха бавно. Най-сетне спря да се издига и започна да се спуска. Беше се приготвил за твърдо приземяване, но накрая се оказа доста меко.

Метеорологичният балон се спусна зад него като саван върху скали и сняг. Пейнтър се освободи от раницата, но задържа оръжието. Доколкото можеше да прецени, се намираше на три километра от станцията и не искаше някоя бяла мечка да опропасти връщането му.

Все пак спря за момент, загледан в небето. След изключването на антените, които вече не подхранваха небето с огън и бяха запратили голямо количество енергия в земята, бушуващият въртоп в облаците като че ли се успокояваше. Мътното алено сияние почти беше изчезнало, вътрешният му огън не се подклаждаше от затихващата плазмена буря в йоносферата.

Но макар времето да се оправяше, Пейнтър знаеше, че голямото чистене тепърва предстои. Нямаше представа колко замърсен е островът. Не можеха да разчитат, че електричеството е заличило всички изхвърлени във въздуха микроби.

Въздъхна и тръгна към станция „Аврора“.

Помисли си, че в Арктика би трябвало да е по-хладно — дори с канадката, която беше облякъл.

Докосна челото си.

„Горя“.

18:25

— Как си? — попита Кат.

Сафия седеше на походното легло в палатката на инуитите, обгърнала с длани купата гореща супа, приготвена от Джон и Тагак.

— По-добре.

За момента бяха само двете. Рори беше в другата палатка, където Джон бе направил всичко по силите си да настане Антон удобно, но куршумът, който беше поел вместо Рори — и съответно Сафия, — бе прекъснал гръбнака му и го беше парализирал от кръста надолу. Освен това беше разкъсал и гърдите му и сега той хрочеше кръв.

Нямаше да изкара дълго.

Рори разбираше това и бе останал при него.

— Можеш ли да ми кажеш какво стана? — попита Кат. — Халюцинираше и не се разбираше нищо.

— Всичко ми е като в мъгла. Помня само отделни образи. Пясъкът изгаря петите ми. Вонята на мъртви животни. — Сафия поклати глава. — Но накрая, точно преди да рухна, видях по-ярки образи. Сякаш гледах през два чифта очи. Виждах бурята тук, но също и друга, бушуваща над кървавочервения Нил. Изглеждаше толкова истинска, също като леда и снега тук.

Кат погледна към чергилото на палатката. Бурята внезапно се беше успокоила. Светкавиците и градушката, които се канеха да пометат лагера, бяха затихнали. Точно тогава Сафия бе паднала на снега като кукла с отрязани конци.

— Рори — както и баща му, между другото — смята, че причината за халюцинациите ти може да е микробът, че организмът проиграва стари модели, които са запечатани в него. Пренася спомени, мисли, може би дори самоличности. И че може би те са още от Древен Египет.

Кат се запита дали енергията на бурята е засилила ефекта. Това можеше да обясни защо Сафия си спомняше по-ярко последните халюцинации.

— Не знам. — Сафия сви рамене. — Както казах, не помня почти нищо.

— Докато блънуваше, Рори те попита на коптски как се казваш. Ти отговори на същия език, че името ти е Сабах.

Това очевидно впечатли Сафия.

— Това е името на мумията на трона. — Тя докосна лицето си, явно си спомняше как се беше заразила.

— Сега по-добре ли си?

— Да.

След внезапното ѝ рухване я бяха прибрали в палатката. Малко по-късно тя дойде на себе си и изглеждаше много по-добре. Треската определено беше отминала, температурата ѝ спадаше. Кат се чудеше дали просто се е оправила, или внезапното ѝ подобрение е свързано с електричеството във въздуха. Искаше да изследва Сафия колкото се може по-скоро.

Което повдигаше друг въпрос.

„Мина толкова много време, защо двамата с Рори сме още добре?“

Пропускаха нещо важно.

Чергилото на палатката се вдигна и Рори влезе. Очите му бяха подпухнали.

— Антон? — попита Кат.

Той поклати глава и седна по турски. Очевидно не искаше да остава сам. Изглеждаше потресен до дъното на душата си и замаян. Кат си помисли, че още не е осъзнал напълно загубата си.

— Съжалявам — каза Сафия.

Кат още не можеше да изрази съчувствието си, но пък Рори се беше опитал да спаси Сафия, беше се хвърлил между нея и стрелеца. Затова търпеше присъствието му.

Рори пое дълбоко дъх.

— Искам да знаете... така и нямах възможност да ви кажа.

— Какво? — попита Кат.

— Оставихте ме да изучавам топографската карта на татуировките на мумията. — Той погледна Сафия. — Сканираното изображение беше отлично и използвах метода ти за превръщане на египетските йероглифи в ранен иврит. Имах известен напредък, преди... — Той махна към съседната палатка, в която беше умрял Антон.

— Продължавай — подкани го Кат. — Какво научи?

— Мумията е била лекът.

Кат се надигна.

— Какво?

— Или поне е бил в тялото, наред с патогенния микроб в черепа. Но аз още не разбирам. Нали баща ми изследва тъканите ѝ. При това неведнъж. Не откри нищо, което би могло да те *излекува*, а само да те *разболе*е. — Рори се намръщи. — Пропуснал е нещо. — Махна към Сафия. — Но затова тя е по-добре. Онова, с което е влязла в контакт, е подействало като ваксина. Изкара лека треска, но без лоши последиствия.

— И си научил всичко това от татуировките на мумията?

— Трябваше да правя много догадки. А и има още много за превеждане. Но също така съм сигурен, че това е причината да не се разболеем. Лекът е подействал и на Сафия, като е отслабил действието на патогена, с който тя се зарази в лабораторията.

Кат впери поглед в Сафия.

— В такъв случай бихме могли да използваме кръвта ѝ или гръбначна течност и да създадем лекарство...

Рори въздъхна и поклати глава.

— Поради някаква причина не се получава по този начин. Това поне е ясно. Има само *един* лек и *един* начин за получаването му. Директно от източника. — Той погледна Кат. — А ние го изгорихме.

Кат си представи предпазните мерки в лабораторията, спомни си рева на огъня.

„Лекът е изгубен“.

---

[1] Изход 9:23 — Б.пр. ↑

3 юни, 22:56

Национален парк Акагера, Руанда

Тръбенето на слоновете се носеше през каньоните, отекваше от стените, трептеше и увеличаваше силата си.

Разтревожен от странното им поведение и уплашен да не раздразни още повече стадото, Грей задържа групата скупчена и смълчана в слонското гробище. Лесно можеше да се досети какво предизвиква това драматично представление. В средата на малкия каньон старата белокожа слоница се взираше сляпо нагоре, сякаш усещаше искрящия танц на екваториалното сияние в нощното небе.

Накрая суматохата започна да се успокоява. Бели ленти и вълни блещукаща енергия продължаваха да замъгляват звездите, но и те също затихваха.

Ноа издиша, сякаш си беше задържал дъха през цялото време.

— Никога не бях виждал подобно нещо. — Той махна към небето, но и се загледа към величествената дама в каньона. — И се съмнявам, че тази група е била толкова гласовита някога. Особено за такова потайно стадо. Хорът им сигурно се е чул на сто километра оттук.

През цялото това време Рохо бе останал плътно до Ноа. Очевидно не беше харесал музикалното изпълнение.

Това не се отнасяше само за него. Ковалски разтърка уши и размърда челюст.

— Май никога вече няма да чувам добре.

До него Дерек държеше Джейн за ръка.

— Но забелязахте ли песента им? Не звучеше гневно или тревожно...

— А почти скръбно — промълви Джейн. — Сякаш всичките тези слонове внезапно са си спомнили нещо, което е разкъсало сърцата им.

Ноа кимна.

Тя е права. Чувал съм как слоновете оплакват отишлите си членове на стадото. Приличаше на същото.

— Но какво могат да си спомнят? — Дерек погледна към небето. — Съмнявам се някой от тях да е виждал подобно сияние на екватора, поне не по тяхното време.

— Може да не е било по тяхното време. — Грей погледна Джейн и Рохо. Спомни си как старата слоница ги бе избрала, сякаш ги беше познала или може би объркала с друга двойка от далечното минало. — Може да е някакъв много по-стар спомен, свързан с голяма трагедия, отекваща през хилядолетията.

Дерек като че ли се съмняваше.

— Имаш предвид от времето, когато друга жена и друг лъв са дошли при тях.

— След като голямото наводнение изкарало микроба от долината и отровило Нил. — Грей се загледа нагоре. — Ако е било предизвикано от атмосферни промени след изригването на Тера, както предположи ти, възможно е то да е било съпроводено и от локализирано сияние.

Джейн проследи погледа му към искрящото небе.

— Знаем, че Тера е избухнал с невиждана дотогава сила, но как това би могло да промени небето?

— Изхвърлената пепел е била пълна с енергия и е предизвикала мълнии. Ако цялата тази катастрофална енергия е била запратена нагоре от Тера, тя би предизвикала сияние в йоносферата над този район. И слоновете са го запомнили... заедно със смъртта, която е последвала.

— Ако си прав, това може да обясни и целта на изрисуваната гора — каза Ноа. — Многото светещи цветове, искрящото отражение във водата, дори движението на украсените им тела между дърветата. Възможно ли е да са се опитвали да събудят някакъв спомен за сиянието? Дали това не е в основата на ритуала им?

Грей си спомни как самата атмосфера в изрисуваната гора му се беше сторила свещена, изпълнена с благоговение.

— А ние пристигаме на тази церемония с жена и лъв. Може би затова ни приеха така охотно.

Ноа кимна.

— Смеси ли са пристигането ни с древния спомен, пълен с болка и скръб.

Джейн се загледа в старата царица.

— Питам се дали са знаели още тогава какво е било отприщено от долината им. Може би са позволили на египтяните да построят стената — стена, която слоновете лесно биха могли да разрушат, ако са искали, — и после са научили новодошлите на лека като начин да се извинят.

Грей си спомни как старата слоница бе хванала Джейн за ръката. Може би се беше опитвала да направи същото, като ехо от друго време.

— Но какво научихме ние? — попита Джейн. — Не разбирам.

Грей беше започнал да се досеща, но това като че ли трябваше да почака. Сякаш в отговор на някакъв нечут зов на царицата или просто развълнуван от угасващото небе, едрият мъжкар се беше върнал. Изглежда ги и тръсна глава, изсумтя и вдигна бивни в очевидно агресивна поза.

— Май прекаляваме с гостоприемството им — каза Ковалски. — И ни казват да си вървим.

Грей даде знак да тръгват. Заобиколиха пазителя на царицата и тръгнаха обратно през пукнатината. Никой не говореше, всички се бяха унесли в загадките и чудесата от последните часове. Когато стигнаха по-големия каньон и тръгнаха през него, Грей огледа затворената долина, осветена от гаснещото сияние, и се опита да си представи как египтяните са пристигнали на това място.

— Вижте — каза Дерек и посочи към пещерата и малкото езерце.

Водната повърхност светеше в алено, но това не беше отражение на колонията светулки по свода отгоре. Светлината идваше от дълбините на самото езерце.

— Явно реагира на енергията във въздуха — каза Грей.

Дерек се обърна ококорен към него и каза:

— Май одева беше прав. — Погледна към слоновете. — Може би същата тази енергия е причина за меланхоличния им хор, събудила е древните спомени, подклаждани от огъня на онова, което носят в черепите си.

„И сега този огън угасва“.

Грей гледаше как сиянието във водата гасне заедно със сиянието в небето. Испита дълбок покой — което беше грешка.

Изстрел накара всички да се обърнат.

— Погледни нагоре! — изпраща гласът на Сейчан в слушалката му. — Нападат ни!

Грей затърси в небето, но отначало не видя нищо. После забеляза тъмните сенки, падащи бързо на фона на звездите. Когато стигнаха нивото на отвесните скали, над тях се разтвориха парашути.

Отгоре затрещя стрелба.

Куршуми разкъсваха листата на дърветата и се забиваха в земята около тях.

Грей осъзна, че лампата на каската му е още включена и насочва стрелбата. Изключи я и махна към отвесните скали.

— Натам! Скрийте се! — Обърна се към Ковалски. — Пази ги!

— Как?

— Измисли!

23:09

От стената Сейчан видя как лампата на Грей угасва.

Молеше се той да е добре и в същото време се проклينаше, че не е разпознала опасността по-рано. През последните два часа беше останала на пост тук, използваше височината на дигата, за да наблюдава долината от едната страна и водещия към нея път от другата. Беше насочила вниманието си предимно към тъмната пукнатина в скалите, единствения изход на екипа.

Затова забеляза падащите от небето парашутисти твърде късно. Единственото, което ѝ даде знак, беше едва различимото бръмчене на самолет, което чу, след като оглушителният хор на слоновете замлъкна. Обхваната от параноя, тя затърси в небето и забеляза петънцата, носещи се надолу към каньона.

Стреля, за да предупреди Грей, като в същото време му се обади по радиото.

Това беше единственото, с което можеше да помогне на него и на останалите.

След като вече бе вдигнала тревога, изтича по стената до рампата. Изкушаваше се да завие надясно към долината, да се включи в битката, която щеше да започне всеки момент, но си представи бледото лице с черно слънце върху него.

„Искаш да направя точно това, нали?“

Подозираше, че целта зад тази въздушна атака е вниманието на всички да е насочено към каньона. Беше преброила петима

парашутисти, но знаеше, че има и друга опасност. В Судан бледата убийца бе пратила екип под земята, като в същото време беше устроила засада отвън, като пазеше всички изходи.

И почти беше успяла.

Сейчан си спомни ослепителното пустинно слънце, как бе попаднала в капан на склона на дюната, как гледаше как врагът се прицелва в нея, представи си жестоката усмивка, скрита под шала.

Стигна до рампата, зави наляво и навлезе в пукнатината.

„Не и този път, кучко“.

23:11

Валя си избра позиция близо до мястото, където джунглата беше наводнена.

„Това ще свърши работа“.

Беше скочила от самолета преди десетина минути, когато от каньоните вече ехтеше стрелба. Въпреки това не бързаше, а спокойно прибра парашута си.

Докато се спускаше от небето, не беше сама. Дронът кръжеше около нея. Валя използва инфрачервената му оптика да огледа околността за евентуални скрити заплахи.

Не искаше повече изненади.

Тръгна към мястото, от което ѝ се откриваше изглед към входа на каньона. Намери няколко щръкнали скали, идеална позиция за снайперист. Постла тъмното одеяло от екипировката си зад прикритието им, легна по корем и нагласи автомата на малката му тринога. Беше оборудван с уред за нощно виждане и заглушител. Щеше да е почти невъзможно врагът да забележи позицията ѝ.

Подреди трите резервни пълнителя на одеялото до себе си, но задържа един в колана си за в случай, че ѝ се наложи да се изнесе бързо.

Накрая постави преносимия предавател до лакътя си. С него можеше да продължи да следи от небето.

Удовлетворена, долепи око до мерника и зачака. До ушите ѝ отново долетя стрелба. Не знаеше какво става, тъй като бе наредила на Крюгер да не използва радиото, докато не обезопаси каньона.

Все пак едно знаеше със сигурност.

„Тя ще дойде. За мен“.

23:13

Грей — куршумите рикошираха с искри от скалите около него — се скри в тясната пукнатина, водеща към гробището, и стигна до първия рязък завой. След като се озова извън пряка видимост от каньона, намести една от каските на лакътя си и изключи лампата ѝ. Направи същото и с каската на главата си, както и с онази в другата си ръка.

Беше взел двете допълнителни каски от Джейн и Дерек.

Един куршум рикошира в стената и го накара отново да побегне.

„Трикът ми като че ли е подействал... но доколко?“

След като Ковалски и останалите тръгнаха към стената на каньона, Грей бе спринтирал в противоположната посока с надежда да прилъже противника да го подгони — поне докато другарите му намерят прикритие. За да се хванат на въдицата му, Грей беше взел каските и бе запалил лампите им. Беше сигурен, че петчленният щурмови екип има уреди за нощно виждане, така че лампите щяха да ги заслепяват в тъмния каньон. Надяваше се силната им светлина да скрие факта, че е сам. Искаше врагът да смята, че другите са още с него, и да насочи основната си сила към светлините.

Спринтира по останалия път до гробището, като почти се удряше в скалите, за да остане пред онзи, който стреляше по него. Накрая стигна по-малкия каньон и натрошените кости захрущяха под подметките му.

Включи отново трите лампи и ги разхвърля във всички посоки. Тук беше само царицата, очевидно наежена от стрелбата, но не толкова уплашена, че да не присвие очи към странните лудории на Грей.

В желанието си да я държи настрана от лошото — „Това не е твоя битка“, — той се помъчи да я пропъди, като завика и замаха с ръце.

— Марш! Махай се веднага! Хайде.

Тя прие това като оскърбление и вдигна хобот, сякаш бе отвратена от грубостта му, но все пак тронаво се обърна и бавно се отдалечи.

„И така става“.

Грей погледна към трите лампи — искаше да объркат врага, да разделят вниманието му. Забърза към купчината клони върху натрупани кости и зае позиция с пистолета в ръка.

Не му се наложи да чака дълго.

Една сянка предпазливо се раздвижи в пукнатината. Противникът подаде глава и огледа бързо, после се скри. Беше се открил само за секунда и сега вероятно кроеше планове как да продължи.

„Добър е“.

Грей се заслуша напрегнато и осъзна още нещо за противника.

Беше сам.

Фактът, че не се беше подлъгал да поведе останалите със себе си, означаваше, че най-вероятно е лидерът на екипа, може би същият, който ги бе преследвал в гробницата в Судан. Ако беше така, кучият син щеше да иска да си отмъсти.

Грей стисна зъби, разтревожен за приятелите си.

11:18

Дерек клекна в дъното на пещерата.

След като се разделиха с Грей, бяха побягнали към стената на каньона. Най-доброто скривалище беше и най-опасното. Отровното езерце отново бе потъмняло, но малката пещера, която скриваше половината от него, оставаше осветена от колонията светулки, живееща в растителността по тавана. Дерек се беше надявал, че трептящата им биолуминесценция ще премахне предимството на уредите за нощно виждане на врага. Дори тази слаба светлина би заслепила чувствителното оборудване.

Затова предпазливо заобиколиха езерцето и стигнаха до дъното на пещерата. Намериха ниска ниша, достатъчно голяма да скрие всички освен едрият Ковалски. Той нямаше нищо против: каза им да се спотайват, докато се справи с врага. Остави ги с обезпокоителна усмивка и само две последни думи.

„Имам план“.

Джейн и Ноа се криеха зад Дерек, като пазеха Рохо.

Всички затаиха дъх, когато една тъмна сянка заобиколи отсрещната страна на езерото — приведена, с вдигнато оръжие. Дерек

се свря по-навътре в нишата, за да остане скрит, като се молеше нападателят да продължи нататък. Но той спря и сякаш погледна право към тях с очилата си за нощно виждане.

Дерек трепна. Изведнъж беше изгубил всякаква увереност в избора си на скривалище.

„Продължавай...“

Мъжът обаче остана на мястото си и Дерек затърси с очи около него с надеждата, че Ковалски е някъде наблизо и изчаква. Вместо това се чу силен гръм, последван от гъргорещ писък. Гърмежът идваше от средата на каньона; Ковалски вероятно бе отстранил един от противниците — но за съжаление това означаваше също, че не е наблизо да им помогне.

Гърмежът обаче постигна същия резултат.

Мъжът с автомата се просна по корем и завъртя оръжието си в посока на гърмежа. После се надигна и тръгна приведен натам.

„Уф...“

Но някой друг също реагира на гърмежа.

Рохо.

Изскимтя нервно.

Ноа тихо го сгълча и успя да го накара да млъкне предимно с докосване — но белята вече беше станала.

Мъжът с автомата спря и се послуша. От джунглата над каньона долитаха крясъците на маймуни и от време на време резове на нощни хищници, засилени от акустиката на високите стени.

А после мъжът се обърна и тръгна към скалния корниз, служещ като бряг на езерцето, с намерението да провери какво става.

Дерек погледна през рамо. Единственото им оръжие беше мачетето на Ноа. Ковалски, разбира се, бе взел пушката си, а водачът им беше забравил своята на острова, докато спасяваха слончето. Покрай цялото вълнение и чудесата на изрисуваната гора я беше оставил опряна на дървото.

Дерек погледна Рохо, но Ноа вече им беше казал, че лъвчето е твърде младо и неопитно, че тепърва започва да се учи да ловува. Освен това Дерек подозираше, че водачът им не иска приятелят му да стане човекоубиец. И ако се съдеше по начина, по който Рохо трепереше, Ноа беше прав, че е обичлив и не си пада по битките.

Дерек се размърда и прие неизбежното.

„От мен зависи“.

Ноа стискаше мачетето, но само като резерва, като крайно средство да защити Джейн.

Междувременно мъжът с автомата беше стигнал езерцето и вървеше покрай него. Махна с ръка, за да пропъди няколко светулки — биолуминесценцията на насекомите очевидно го заслепяваше. Въпреки това той не сваляше очилата — явно се отнасяше с уважение към военната екипировка.

Докато заобикаляше, поглеждаше ту към каньона, ту към пещерата.

Дерек го изчака, докато не приближи на няколко крачки — и се хвърли, когато погледът на противника се насочи към каньона. За жалост, шумът от стъпките му накара ловеца тутакси да се обърне.

Но за Дерек вече нямаше връщане.

Той посегна с две ръце към гърлото на противника, като в същото време го блъсна. Сборичка се с него и двамата паднаха в езерцето. Това не влизаше в плановете на Дерек, макар той да знаеше, че има такъв риск.

И заради Джейн беше готов да го поеме.

Изскочи на повърхността, метна се на брега и извика:

— Давай!

Джейн вдигна контролера в мига, в който мъжът в езерцето вдигаше автомата си. Натисна копчето, изпреварвайки го с миг. Шоковият нашийник, който Дерек бе сложил на врата на мъжа, блесна ярко — мощността му беше нагласена на 10.

Ефектът се оказа по-драматичен, отколкото бяха очаквали. Вместо просто да извади целта от строя, електрическият шок буквално подпали мократа му фигура и цялото езерце, сякаш микробите отприщиха събраната енергия наведнъж.

Мъжът изпищя и се загърчи, гръбнакът му се изви на дъга.

Докато тялото му падаше в езерцето, по чиято повърхност все още танцуваха електрически искри, Дерек отстъпи предпазливо назад.

— Ъ-ъ, Джейн, мисля, че можеш да спреш да натискаш копчето.

— О, вярно. — Тя отпусна ръка и пристъпи към него.

Той се дръпна — много добре си даваше сметка, че дрехите му са подгизнали.

— Не...

Тя не му обърна внимание и го прегърна.

— Вече е късно. Заедно сме в това.

Дерек стоеше с разперени ръце — страхуваше се да отвърне на прегръдката ѝ. После осъзна, че тя е права, и я притисна към себе си. Това беше нещо, за което си заслужаваше да умре.

„Не че искам, особено сега“.

23:24

Гърмежи от каньона стреснаха всички. Слоновете затръбиха войнствено.

„Какво става?“

— Не можем да останем тук — каза Дерек.

Джейн знаеше, че е прав. Покрай цялата пиротехника и писъците на мъжа с нашийника скривалището им беше компрометирано.

Дерек ги поведе покрай стената, като се придържаше към поплътните сенки на джунглата високо над тях. Останалата част от каньона също тънеше в мрак, но луната и звездите бяха достатъчно ярки да разкрият една странна гледка.

Слонове, поне двайсет, бързаха към преградната стена.

Джейн присви очи.

— Какво...?

Изведнъж изстреляха нови гърмежи и заискриха пиезокристали. Ковалски стреляше, но не по врага. Вървеше зад стадото и гърмеше в задниците на животните, подкарваше ги пред себе си. Към това добавяше и ругатни, които в други обстоятелства щяха да накарат Джейн да се изчерви, но точно сега тя беше впечатлена от обхвата им и от въображението на човека, който ги ръсеше.

Джейн си спомни последните му думи.

„Имам план“.

И планът му даваше резултат. Слоновете се задвижиха по-бързо в опит да избягат от мъчителя си, объркани от ярките светлини и нещата, които жилеха задниците им. Блъсканицата само усили объркването им — докато то не стигна до преломната точка. Задумкаха тежки крака, тръбенето стана оглушително и стадото препусна презглава.

И целта му бе ясна.

От горната и долната част на рампата проехтяха гърмежи, разкриващи присъствието на двама противници. Избухна граната и вдигна гейзер от пръст. За щастие беше хвърлена неточно — противниците на рампата се бяха паникьосали от стената бивни, мачкащи крака и тръбящи хоботи, която се носеше право към тях.

Онзи в долния край на рампата се обърна и побягна нагоре, но песъчливата повърхност му изигра номер. Той падна и изчезна под стадото, което продължи напред и прехвърли стената. Миг по-късно от другата страна се чу приглушен писък — и вторият стрелец беше смаккан в тесния проход.

Последните слонове минаха по рампата и побягнаха през пукнатината, за да търсят спасение в наводнената гора.

Нови изстрели ги накараха да се обърнат към другата страна на каньона.

Явно битката още не беше приключила.

23:32

„Няма да се хвана на това“.

Грей стоеше скрит в гнездото си от клони и кости. Противникът му отново се подаде и стреля слепешком в гробището. Куршуми летяха към светещите каски, забиваха се в натрошените кости. Противникът на Грей се опитваше да го накара да отвърне, да разкрие позицията си.

Стратегията вероятно бе продиктувана от звуците на битката, които достигаха до тях — писъци, стрелба, гърмежи — всичко това наред ревовете и тръбенето на слоновете.

Грей долавяше присъствието на старата царица в дъното на малкия каньон. Тя се спотайваше в горичката високи дървета там. Гризеше го чувство за вина заради касапницата, която бе предизвикал с идването си при тези мирни създания, които бяха отворили дома си за тях.

„И ето как се отплащаме за щедростта им“.

Сякаш прочел мислите му, противникът му се хвърли напред и изстреля откос към дърветата. От горичката се разнесе болезнено тръбене.

„Копеле мръсно...“

Грей се обърна да види как е слоницата.

Докато го правеше, един клон от върха на купчината се освободи и се заплъзга по могилката.

Без да губи нито миг, Грей изскочи от скривалището си — знаеше, че противникът му ще реагира мигновено на шума и движението. Метна се настрани и се претърколи. Граната падна в гробището и избухна, запращайки високо във въздуха натрошени кости и пламнали клонки. Взривната вълна отхвърли Грей още по-надалече, посипа го с отломки, ужили кожата му с остри парченца.

Грей остана с протегнати напред ръце, стиснал пистолета. Стреля по сянката и бе възнаграден с рязка ругатня от противника си, който побърза да се скрие.

Грей остана да лежи по корем, без да откъсва поглед от целта, но беше открит върху белите кости. Ако опитахе да побегне или дори да помръдне, хрущенето щеше да го издаде.

Безизходицата продължи сякаш минути, но всъщност бяха само секунди.

Накрая противникът му стреля, вероятно надявайки се на чист късмет.

И той едва не му се усмихна — куршумът изсвистя покрай ухото на Грей.

Грей стреля по подаващото се оръжие, но със същия успех.

„Няма да изкарам следващия рунд“.

Зад Грей се чу шумолене и въздишка, съпроводени от тежки стъпки. Запукаха клонки. Той рискува да погледне и видя царицата да излиза от горичката. По бялата кожа на гърдите ѝ се стичаше кръв. Почти слепите ѝ очи бяха обърнати към него и изглеждаха скръбни, но решителни. Тя излезе напред, мина пред него, падна на колене, после по корем.

Хоботът се изви назад към него и изсумтя в бузата му. Слоницата обърна глава да го погледне. Меките ноздри го докоснаха.

Грей разбра.

„Опитва се да ме предпази, макар че умира“.

Чу раздвижване и се изправи, приемайки този дар от голямото животно. Прицели се над гърба на слоницата и когато противникът му се показва, очевидно раздразнен от намесата на царицата, Грей стреля и го принуди да отстъпи крачка назад.

Не улучи.

Но това не беше целта му.

„Просто се съсредоточи върху мен“.

Противникът му сякаш се подчини на мисълта му и насочи гранатомета към него.

Зад раменете му изникна огромна сянка. Все така безшумен, все така верен страж, мъжкарят се извиси над него, нереално бавно заби бивен в гърба на мъжа и го вдигна на пръсти, после във въздуха.

Бликна кръв, оръжието падна на земята.

Мъжкарят тръсна глава и тялото отлетя обратно в пукнатината, така че костите му да не оскверняват свещеното място.

Грей се отпусна на колене и постави длан върху сухата буза на царицата.

— Съжалявам.

Хоботът ѝ се вдигна и погали ръката му, сякаш в отговор на мъката му — после се уви около китката и леко го подкани да стане и да си върви. С окървавен бивен мъжкарят пристъпи да заеме мястото му и го изгледа заплашително.

Грей прие решението им и тръгна.

Когато стигна изхода, погледна назад. Мъжкарят беше навел глава, сплел хобот с хобота на умиращата царица. Грей се извърна — знаеше, че не заслужава да вижда това.

Затича се през пукнатината. Изпитваше облекчение и срам едновременно.

Но сега други имаха нужда от него.

23:39

Сейчан беше клекнала на четирийсестина метра от цепнатината в скалите. Докато вървеше предпазливо през дългия километър и половина проход, чуваше еката от престрелката. Пропъди страховете си — знаеше, че няма да ѝ помогнат. Вместо това разчиташе, че Грей ще оцелее и ще опази другите. С помощта на Ковалски, разбира се.

Тя имаше своя собствена отговорност.

Спотайваше се неподвижно недалеч от изхода, ослушваше се за звуци, които нямаха място в гората, следеше за всяко подозрително раздвижване на сенките.

Всичко изглеждаше спокойно, но тя знаеше, че това е само привидно.

„Тук някъде си“.

Всеки нерв ѝ го крещеше.

Имаше две възможности — два различни пътя, определени от двете думи, запечатани в съзнанието ѝ от онези, които я бяха обучили като убийца на Гилдията.

Сянка или огън.

Можеше да продължи скрито, придържайки се към *сенките*, да изкатери отвесните скали и да скочи незабелязано от другата страна. Или можеше да *разпали* адреналина си, да се втурне напред и да изскочи навън под дъжд от куршуми.

Вместо това избра да изчака, защото имаше трети път, който не се учеше в скованата структура на Гилдията. Нещо, което бе възприела от Грей, смес от импровизация и интуиция — макар че тази нощ може би Ковалски беше истинският ѝ ментор.

Чу ги много преди да се появят — като далечен гръм. Не помръдна, за да не издаде плановете си на дебнещата в гората. Едва когато земята започна да се тресе под нея, се покатери на скалата.

Миг по-късно първите слонове се понесоха под нея — толкова близо, че можеше да протегне ръка и да докосне гърбовете им. Изчака шанса си и го видя в образа на една голяма женска. Докато слоницата минаваше под нея, Сейчан скочи, сграбчи опашката ѝ с двете си ръце и опря пети в дебелиите ѝ задни крака.

Стресната, слоницата се затича по-бързо, мъчейки се да се отърве от нещото, което се беше вкопчило в нея. Сейчан се държеше здраво — превозът ѝ беше необходим само за няколко секунди. Въпреки това слонът отзад заблъска неканената гостенка и едва не я събори. Сейчан се сви и се вкопчи с всички сили. Светът около нея се размаза.

Изведнъж отвесните скали отляво и отдясно изчезнаха.

Сейчан изчака стадото да стигне до гората, скочи и се претърколи по гниещите листа. Моментално се изправи, втурна се приведена настрани и се скри зад едно високо дърво.

Загледа се в стадото, което тъпчеше и мачкаше всичко, докато бягаше в гората, за да види дали няма да прогони някого на открито.

Далеч вдясно едър мъжкар блъсна с бедра купчина камъни. Когато те се събориха от удара, нещо тъмно и приведено изскочи от прикритието си.

„Ето къде си била!“

Забеляза приглушения блясък на метал, докато фигурата бягаше.

Определено беше въоръжена.

„Не че съм очаквала друго“.

Сейчан се впусна след жертвата си.

Планът вече беше променен.

Огън.

23:43

Приведена, Валя отстъпваше по лъкатушещ курс през гората.

Навсякъде около нея бягаха слонове, прогонваха я далеч от скалите. Скоро под краката ѝ заплиска вода — първо на локви, после пред нея се разкри безкрайно езеро. Накрая тъмните силуети на развилнелите се животни се пръснаха и паниката им като че ли поутихна.

Тя обаче не спря — трябваше ѝ време да се ориентира.

Провери оръжието си. Оптичният мерник беше изчезнал, но иначе автоматът беше в изправност. За съжаление не беше имала време да грабне контролера на дрона.

Преди хаоса, когато бе заложила капана си, бе забелязала движение в пукнатината — телесна топлина, уловена от инфрачервените сензори на машината.

Определено беше човешка фигура, но идентифицирането ѝ бе невъзможно.

По движенията ѝ обаче Валя знаеше кой свети на малкия ѝ екран.

Така че зачака Сейчан да вземе решението си.

Сянка или огън.

И тогава оптиката на дрона показва река от телесна топлина, която потече в тесния проход, заличавайки малката светлинка. Докато се опитваше да проумее какво вижда, Валя реагира твърде бавно. Слоновете се понесоха от цепнатината право към нея. Успя да се измъкне в последния момент.

Но какво беше станало със Сейчан?

Нима беше стъпкана?

Валя знаеше отговора.

„Не“.

Куршумът, който се заби в дървото над главата ѝ, потвърди това.

Валя се метна настрани и се претърколи, така че дървото да остане между нея и противничката ѝ. Стреля в посоката на гърмежа, но знаеше, че Сейчан вече се движи.

Валя направи същото.

Обърна се и се затича приведена на зигзаг към по-гъстата гора. Ако се съдеше по гърмежа, Сейчан беше въоръжена с пистолет. Валя усети тежестта на автомата си и резервния пълнител с четирийсет патрона, все още затъкнат в колана ѝ.

Възнамеряваше да победи в тази игра на *огън*.

Трябваше ѝ само прикритие.

И го намери.

Метна се в гъсталака, където имаше предостатъчно дървета, които ѝ позволяваха да сменя позицията си, без да бъде видяна. Клекна, скрита напълно.

Изстреля пистолет, нещо я блъсна в рамото и я завъртя.

Тя изключи болката от съзнанието си и отстъпи на друга позиция, по-навътре в гората.

Нов изстрел.

И ухото ѝ пламна.

Валя се завъртя панически в кръг.

„Как?“

И тогава чу тихото бръмчене и осъзна, че играе погрешната игра. Това не беше *огън*. А *сянка* — потайност и измама. Сейчан беше претърсила скривалището ѝ и бе открила контролера на дрона.

До нея достигна глас.

— Вижда ми се справедливо и аз да си поиграя с играчките.

Валя изруга.

Добре, да бъде *сянка* — и *огън*.

Извади радиостанцията и се свърза с пилота.

— Изстреляй двете „Хелфайър“. Цели се в каньона. Веднага.

23:48

„Хелфайър...“

Сейчан знаеше, че албиноската беше искала тя да чуе заповедта й.

Но наистина ли имаше ракети?

В Судан, когато не знаеше дали ги следят, най-добрата тактика беше да приеме, че го правят.

Сега не беше по-различно.

— Преследвай ме или помогни на приятелите си — подигравателно извика жената.

Сейчан не й обърна внимание — вече беше взела решение. Обърна се и се втурна към скалите със съзнанието, че трябва да направи всичко по силите си, за да помогне на другите.

Даде мислено обещание на албиноската.

„Ще се срещнем отново“.

23:50

— Давай, давай, давай! — викаше Грей; правеше всичко по силите си да опразни каньона, да изкара всички при стената и в прикритието на тъмната пукнатина.

Сейчан се беше обадила преди две минути, паникьосана и задъхана:

— *Веднага се махайте оттам!*

Обаждането дойде тъкмо когато бе стигнал при другите в основния каньон. Със запалени лампи на каските сега всички се мъчеха да накарат останалите слонове от стадото да тръгнат в същата посока. Сейчан се опитваше да помогне, като прати дрона да пречи на самолета.

Гласът на Сейчан отново прозвуча в ухото му:

— Една „Чесна“ се насочва към вас. Въоръжена с „Хелфайър“.

— Трябва да ни спечелиш още време — каза той.

— Работя по въпроса.

Ковалски стреля във въздуха, за да подкара последните маещи се слонове в правилната посока.

— Размърдайте си сбръчканите задници!

Ноа подходи по-нежно с една възрастна двойка, като ги докосваше и ги подканваше да го последват, оставяйки Рохо да се опита да играе ролята на овчарско куче.

Отпред Дерек и Джейн стояха на стената и размахваха палмови клони, за да накарат стадото да мине по рампата.

За щастие по-ранното бягство беше намалило броя на слоновете, но един твърдоглавец оставаше.

Грей се загледа през тъмния каньон. Огромният мъжкар стоеше на стража при задната стена. Беше се появил от пукнатината преди минути, показвайки, че старата слоница си е отишла. Няколкото останали в каньона възрастни бяха отишли при него и бяха сплели хоботи, за да споделят мъката си.

Сега мъжкарят отказваше да помръдне.

— Малко! — внезапно извика Джейн от рампата. — В тревата!

Всички се обърнаха, но тъй като бяха ниско, не можеха да забележат мъника.

Ковалски се втурна напред и изрева:

— Къде?

Джейн започна да го упътва.

Сейчан отново заговори в ухото на Грей, гласът ѝ беше изпълнен с паника.

— Грей! Дронът е повреден. Чесната е почти над вас.

Грей погледна нагоре. Вече чуваше бръмченето на двигателя.

„Лошо“.

Направи фуния пред устата си.

— Ковалски, връщай се веднага! — Махна на останалите. — При стената! Дръпнете се колкото се може по-назад!

— Виждам го тоя дребосък! — Ковалски се затича още по-бързо.

Изчезна за миг в тревата и се появи отново, понесъл бебето слонче в ръцете си. Сигурно тежеше поне деветдесет килограма. Ковалски се затича. Бебето изплака жално.

„Няма да успее“.

Потвърждението се появи в небето, понесло се на фона на звездите. Малък самолет рязко зави, за да подходи към каньона.

Тогава се разнесе грохот.

Мъжкарят се втурна от задната част на каньона — може би подканен от уплашеното тръбене на малкото, или от някакъв

алтруизъм, когато бе разбрал, че Ковалски изнемогва. Слонът стигна до едрият мъж, отскубна малкото от ръцете му и продължи напред към стената.

Освободен от товара си, Ковалски наведе глава и спринтира.

Зад него чесната се спусна към по-малкия каньон. Изпод едното ѝ крило блъвна огън. Ракетата полетя с рев и след миг оглушителен взрив разтърси земята. Изригнаха пламъци, стълб пушек се издигна за момент, след което се спусна на тъмна пелена.

Мъжкарят стигна рампата и премина древната дига.

Ковалски и Грей го следваха плътно. Когато стигнаха стената, светът зад тях експлодира отново. Ударната вълна мина през пукнатината и ги запрати напред. Двамата се претърколиха на земята, като се разминаха на косъм да не бъдат стъпкани от мъжкаря.

Когато спряха, Ковалски остана да лежи по гръб.

— Напомни ми следващия път да те слушам.

Грей стана със стон. Останалите дойдоха при тях и всички закуцуха назад и се качиха на стената.

Отляво се чу силен трясък, идваше от джунглата над стената на каньона. Миг по-късно към звездите се издигна стълб черен мазен пушек.

— Грей? — прошепна гласът на Сейчан в ухото му.

— Нищо ми няма.

— Добре. Просто исках да ти кажа, че успях отново да подкарам дрона.

Грей се загледа в стълба пушек. Несъмнено беше чесната, свалена от Сейчан.

— По-добре късно, отколкото никога, както се казва.

Джейн и Дерек гледаха опечалено руините на долината. Задната ѝ половина бе в камънаци и пушек. Докато гледаха, нова част от стената на каньона вдясно се срути, погребвайки бившата пещера още повече.

— Всичко си отиде — каза Джейн. — Сега никога няма да намерим лекарството.

— Няма значение — промърмори Грей.

Дерек го изгледа свирепо.

— За мен има. Гмурнах се с главата напред в онова езерце!

— Просто исках да кажа, че лекарството никога не е било тук... поне за нас.

Двамата младежи не изглеждаха щастливи от новината. Грей се опита да ги успокои.

— Знам къде е.

— Какво? — ахна Джейн. — Къде?

Грей се обърна и заслиза по рампата.

— Там, откъдето започнахме.

28.

18 юни, 10:23

Мил Хил, Англия

Грей стоеше до прозореца, гледащ към малката операционна в института „Франсис Крик“ край Лондон, и се взираше в завитата фигура на масата.

„Всички сме ти задължени“.

След като беше преминал през многобройни изследвания, Грей трябваше утре да се върне в Щатите. Сейчан и Ковалски също бяха минали изследванията и щяха да летят с него, но не проявиха никакъв интерес да дойдат тук. Ковалски беше казал: „До гуша ми е дошло от мумии“.

Грей се усмихна. Съмняваше се, че Ковалски си дава сметка колко подходящи са думите му предвид ситуацията. Представи си ужасните мъртворешки лица, изрисувани в каменния стомах на заровената богиня.

Те бяха една от по-очевидните насоки. Грей си спомни какво си беше помислил самият той тогава: „Всичко тук е урок“.

И наистина беше, но не единственият в това пътуване.

Представи си как старата слоница хваща Джейн за ръката и ѝ предава знанието си, сякаш учи малко дете. В онези каньони наистина нямаше лек.

А само още един урок.

Онова, което беше показано на Джейн — на което беше научена, — беше *рецепта* за лекарство, не самото то.

Вратата зад него се отвори и двама души, които се бореха с пандемията, дойдоха при него да отдадат почит на човека, докато са още заедно.

Монк се усмихна и го сграбчи в мечешка прегръдка, а д-р Илеара Кано просто му стисна ръката.

Монк погледна към операционната. Лицето му беше изпито от изтощение.

— Май двамата с теб затворихме кръга. От една мумия на друга.

Определено беше така.

В друго крило на същия медицински комплекс мумифицираното тяло на професор Маккейб беше унищожено при палеж. Грей си спомни как беше стоял на улицата и как за първи път беше чул за странната болест, причинявана от микроб.

„Наистина затворихме кръга“.

Само че този път на масата не лежеше професор Маккейб.

Илеара погледна тъжно надолу и каза:

— Делото му е завършено. Утре сутринта ще го върнат в Уестминстърското абатство.

Монк се опита да проговори с британски акцент — и не успя.

— Доктор Ливингстън, предполагам.

Грей вдигна вежда.

— Искаш да кажеш *препогребвам*.

— Това беше добро. — Монк го сръчка с лакът. — Ще го използвам на следващата среща.

— Давай.

Малко след като екипът на Грей бе пристигнал от Руанда тялото на Дейвид Ливингстън беше извадено от криптата му в Уестминстърското абатство, където беше лежало в покой повече от век. От останките на горкия човек бяха взети толкова много проби, че Грей остана изненадан, че под покривалото е останало нещо.

Но наистина най-важното беше скрито в черепа му.

„Лекарството“.

Монк се намръщи на загатката пред него и изсумтя:

— Чух само отделни части, но не и цялата история.

Грей го погледна — знаеше, че приятелят му иска от него да попълни белите петна.

— Откъде да започна?

— Да кажем, от Мойсей.

Грей се усмихна и въздъхна.

— Ако наистина искаш да разбереш, ще трябва да започнем от още по-рано. От времето, когато стадо жадни слонове открило водоизточник, отровен за повечето форми на живот. — Спомни си възхищението на Ноа от огромните животни. — И някак си се научили да я пият, без да им вреди. Може би никога няма да научим как е

станало това, но подозирам, че е свързано с почитта, която отдават на костите на предшествениците си.

Илеара кимна.

— Природата е пълна с примери за такива странни биологически взаимоотношения. Понякога така и не разбираме как са се образували и слагаме обяснението в категорията „Животът намира начин“.

Грей потърка брадичката си.

— Така или иначе, слоновете в крайна сметка *открили* метод. Научили се да събират останките на роднините си под купчини клони от сливата мобола, така че танинът от кората да предизвика химическа трансформация в мъртвото тяло, превръщайки отровата в лекарство.

— Потвърдихме го в лабораторията — добави Илеара. — След като гостоприемникът умре, микробът преминава в спящо състояние и престава да се храни с електричество от мозъка. Едва *тогава* той става чувствителен на танина от кората. В общи линии, танинът изключва няколко гена и прави микроба нетоксичен. Още по-хубавото е, че ако нетоксичният микроб попадне на токсичния си братовчед в жива тъкан, той неутрализира и него.

— Лекарството — каза Грей.

Монк почеса бръснатата си глава.

— Значи рецептата е да оставиш заразено тяло да бъде мумифицирано под въздействието на танина от онази кора, да изчакаш година-две и да прибереш трансформираната добра версия.

Грей си представи как майката слоница троши черепа на пропитите с танин останки на прародител и показва на малкото си как да дъвче парчетата, за да извлече лечебната версия на микроба.

— Но този метод е специфичен за отделните видове — наблегна Грей. — Затова слонските кости са безполезни за *нас*. Ние трябва да го направим сами. Слонски кости за слонове.

Монк направи гримаса.

— И човешки за човеци.

— И черепите вършат най-добра работа — добави Илеара. — Тъй като в тях се намират повечето микроби. Разбира се, с модерните методи можем просто да култивираме лекарството, но навремето е ставало само по този начин.

Грей знаеше, че лабораториите на института правят точно това — култивират лечебния микроб от черепа на Ливингстън.

— И кога ще стигнем до Мойсей? — попита Монк.

Грей си погледна часовника. Нямаше нищо против да прескочи напред.

— Бедствията. Да. Тази част от историята започва, когато през един особено влажен сезон, вероятно дължащ се на климатични промени заради изригване на вулкан, водоизточникът на слоновете бил наводнен и организъмът се разпространил по долината на Нил, давайки начало на верижна реакция от библейски бедствия. След това група египетски пътешественици тръгнали да търсят източника и открили слоновете. Шокирани, че животните могат преспокойно да пият водата, те започнали да изучават поведението им и се научили как да правят лекарството.

Грей си спомни разказа на Ноа за кенийското племе, което се научило от слоновете как да предизвикват раждане с дъвчене на определени листа. Поклати леко глава при мисълта за изобретателността на човека и гъвкавостта на природата.

„Животът намира начин“.

Времето го притискаше и той продължи:

— Пътешествениците се върнали с лекарството на север, където знанието им било запазено от секта, която почитала женската версия на Туту, бога на съня и сънищата.

— Защо женска? — попита Монк.

— Мисля, че защото открилият лекарството вероятно е бил жена, може би еврейка, отишла там с лъв. Или поне според мен тя е завела там египтяните, ако се съди по начина, по който старата слоница посрещна Джейн и Рохо. Възможно е също да е богиня, защото микробът уврежда генетично *мъжкото* потомство на заразените. — Грей сви рамене. — Така или иначе, вероятно са избрали бог на *сънищата* заради странните халюцинации, предизвиквани от микроба.

Реши да прескочи теориите си, че микробът може би е в състояние да записва силните спомени и да ги повтаря. Вместо това продължи с историята.

— През размирните времена в Египет около 1300 година преди новата ера, повече от век след бедствията, членовете на сектата се уплашили, че знанието може да бъде изгубено, и затова построили гробницата на своята богиня, която трябвало да послужи за две цели. Първо оставили уроци по стените, в които записали рецептата, след

което оставили проба — мумифицирано и запазено тяло, съдържащо лекарството.

— И то останало заровено там за хилядолетия — рече Монк.

— Но нищо не остава погребано завинаги и няма начин да запазиш идеално тайна. Някои местни са знаели за гробницата — вероятно потомците на нубийските слуги, които помагали на сектата и предавали тайната от поколение на поколение. Докато един британски пътешественик не дошъл да търси изворите на Нил. Човек, когото местните започнали да почитат.

Грей погледна към покритото тяло. Дейвид Ливингстън бе извършил много добрини през престоя си в Африка, като помагал на племената и се борил срещу търговията с роби.

— За да почетат Ливингстън, те му разкрили всичко това и дори го дарили с артефакти. По-късно, може би за да запази знанието и тайната, той скрил загадката в кодирани съобщения до приятеля си Стенли. А след смъртта му — или с негово съгласие, или като част от племенен ритуал — тялото му било превърнато в същия съд като жената на трона. Когато пристигнало в Лондон, то било мумифицирано и положено в ковчег от кората на слива мобола.

Илеара поклати тъжно глава.

— И в края на деветнайсети век някой трябвало да *отвори* един от артефактите на Ливингстън и да отприщи чумата в Британския музей.

Грей отново си погледна часовника.

„Закъснявам“.

Обърна се към Монк.

— Така е, но Пейнтър и Кат знаят повече от мен за тази част от историята с участието на Тесла, Твен и Стенли. Така че е по-добре да попиташ жена си за тези неща. Или Пейнтър. Чух, че е излязъл от карантина. — Той потърка ръце. — Трябва да тръгвам. Имам обедна среща с една жена, която става много нетърпелива, ако не съм точен. И не ми се иска да ѝ казвам, че *ти* си причината за закъснението ми.

Монк вдигна ръце.

— Тръгвай, не искам Сейчан да ме вземе на мушка.

Грей излезе, доволен, че е почел великия пътешественик и че може да го остави да почива заслужено в мир. Мина през големия

медицински комплекс, в който кипеше активност покрай продължаващата битка с мора, и излезе под яркото слънце.

Спря такси и даде адреса, който му беше оставила Сейчан. Тя беше доста загадъчна около обяда, което бе малко обезпокоително, като се имаше предвид що за жена е.

Когато таксито спря, навън имаше голяма опашка. Грей слезе и заслони очите си от слънцето. Къде беше...

Нечия ръка хвана лакътя му и заби дълбоко пръсти.

— Закъсня.

— Знаеш, че Монк е приказлив.

Сейчан го поведе през тълпата към ъгъла. Грей зяпна към онова, което се издигаше пред тях. Беше Лондонското око, гигантското виенско колело, което се извисяваше над Темза. Всяка кабина представляваше голямо прозрачно сферично помещение, способно да побере двайсетина души.

Сейчан го помъкна към началото на опашката.

— Знаеш ли колко струва да задържа това нещо? Защо според теб ти казах *да дойдеш навреме*?

— Какво...?

— Млъквай.

Сейчан го поведе по рампата до чакащата кабина. Вътре беше подредена маса с фина покривка и кристални чаши. На съседната количка сребърни съдове с похлупаци криеха кулинарни загадки, а в кофа лед се охлаждаше бутилка шампанско.

Сейчан го бутна вътре и махна на чакащия оператор. Обърна се със зачервено лице към Грей.

— Трудно може да те изненада човек.

Той се усмихна.

— И това ме опазва жив.

Докато потегляха, Сейчан пристъпи напред и обви ръце около кръста му.

— Значи довечера ще трябва да положи повече усилия.

— Определено съм готов за предизвикателството.

— Гледай да си.

Отведе го при масата, до която имаше малка пейка, гледаща към Темза. Седнаха. Кабината бавно се издигаше, откривайки разширяващ се изглед към безкрайния Лондон.

— Защо е всичко това? Нямах да имам нищо против и един сандвич с бира. — Придърпа я към себе си. — Важна е компанията.

— Реших, че го заслужавах.

— Откъде ти хрумна идеята да...? — Той я погледна. — Откраднала си я от Дерек и Джейн, когато се возеха на виенското колело в Хартум.

Тя се усмихна.

— Наистина не позволяваш нищо да мине незабелязано покрай теб. — Този път *тя* придърпа него към себе си. — Кой казва, че само онези двамата могат да се забавляват?

Той въздъхна, понеже си даде сметка колко малко подобни моменти имат те двамата. Подозираше, че това е част от намерението. Може би не беше замислено нарочно от Сейчан, но все пак го имаше, увиснало във въздуха между тях като неизречен въпрос. Смеяха ли да разпознаят силите, които не им позволяваха да имат повече такива моменти? И смееха ли да се освободят от тях?

Нямаха отговор и и двамата останаха мълчаливи, задоволявайки се с това, което имаха.

Сейчан се размърда и каза:

— Кат ми се обади. Решила, че трябва да знам.

— Какво?

Сейчан се загледа към реката.

— Вчера в Канада някой оставил бяла роза на гроба на Антон Михайлов.

Грей разбра тревогата ѝ. След събитията в Африка бледата убийца беше изчезнала в гората — жената, чието име вече знаеха.

Валя Михайлова.

Грей докосна ръката ѝ.

— Не можеш да си сигурна, че е била...

Сейчан сплете пръсти с неговите.

— Бяла роза с едно черно листенце.

11:38

— Имаш посетители — каза Кат, докато влизаше в стаята.

Пейнтър се надигна в болничното легло.

„Най-сетне“.

Беше прекарал прекалено много време в инфекциозното отделение на „Франсис Крик“, където беше подложен на лечение, изследвания и наблюдение, и жадуваше за каквото и да било отвличане на вниманието.

Зад Кат Сафия надникна в стаята.

— Просто идвам да видя пациента. — Застана на прага с букет балони. — Реших, че няма да е зле да се разведриш малко.

Пейнтър изстена.

— Мисля, че се нагледах на достатъчно *балони*.

Тя се усмихна.

— А какво ще кажеш за стар приятел?

Вратата се отвори по-широко и на прага се появи висок широкоплещест мъж с рошава руса коса и загоряла от слънцето кожа.

Пейнтър се усмихна.

— Омаха Дън...

Мъжът се ухили и около очите му се появиха бръчици. Той придърпа Сафия до себе си и влезе с нея.

— Оставям те с жена ми, а заради теб насмалко да я убият... *отново*.

— Какво да кажа? — Пейнтър сви рамене. — Все някой трябва да осигури малко въннение в живота й.

Сафия поклати глава, въздъхна и отиде при купчината картички и подаръци, за да добави към нея и балоните.

Прекараха следващите няколко минути в наваксване на новостите в живота на другите.

— Значи си намерил жена, която да се омъжи за теб? — засмя се Омаха. — И къде е нещастницата?

Пейнтър леко се намръщи.

— Лиза държи фронта във Вашингтон. Не беше доволна да научи, че оставам с всички други във „Франсис Крик“. Това място направо е станало английски отдел на „Сигма“. Но ме разбра. Центърът е изпреварил останалия свят в изучаването на патогена, а след станалото в Арктика се нуждаем от всички.

Сафия седна на ръба на леглото му.

— Как вървят нещата на Елсмиър в „Аврора“?

— Още е пълна каша. В момента микробиолозите и специалистите по заразни болести на острова са повече от белите

мечки. Ще мине време, преди да разберем напълно въздействието върху средата от пускането на микроба от Хартнъл. Но засега сме умерени оптимисти. В Арктика е студено и тропическият микроб едва ли ще оцелее извън топъл гостоприемник.

— В такъв случай да се надяваме Арктика да си *остане* студена.

Пейнтър кимна. Думите ѝ му напомниха, че методът на Саймън Хартнъл за спасяване на планетата можеше и да е погрешен, но целта си оставаше благородна.

Омаха побутна Кат.

— А сега му покажи истинския подарък.

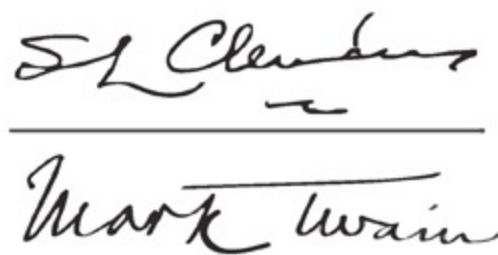
Пейнтър повдигна вежди.

— Какъв подарък?

Кат се усмихна.

— Пазехме го, докато излезеш от карантина, за да можеш да го държиш в ръцете си. — Взе куфарчето си и го отвори. Извади прозрачен предпазен плик с жълт лист с избелял текст. — Намерихме го в криптата на Дейвид Ливингстън, оставен от един джентълмен, който очевидно е бил много добър в пазенето на тайни, за разлика от някои негови приятели.

Пейнтър взе трошливо изглеждащото писмо, като го държеше внимателно, особено след като видя подписа в края му.

The image shows a handwritten signature in cursive script. The signature is written in two lines. The first line contains the name 'Mark Twain' in a stylized, flowing cursive. The second line contains the word 'Twain' in a similar cursive script. The signature is written in dark ink on a light background.

— От Марк Твен е — промълви той.

Спомни си разказа от дневника на Тесла, описващ събитията от 1895 г., включително пътуването на Твен и Стенли до Судан по следите, оставени от Ливингстън.

Обхванат от любопитство към последната добавка към историята, той се зачете. Писмото носеше дата 20 август 1895 г.

На господата и благородните дами, които четат това,

Първо, засрамете се, че сте нахълтали в гроба на Дейвид Ливингстън и в онези гробници в пясъците, където не ви е мястото, но също така моите сърдечни поздрави за късмета или съобразителността (или и двете!), накарали ви да смутите съня на бедния Ливингстън. Колко уместно е, че добрият доктор отново е на разположение да излекува болестите на онези, които са почукали на гроба му в абатството. Уверявам ви, че ви оставихме солидно количество от тази най-зловеща тинктура.

Предупреждавам ви обаче, че лечението има доста просвещаващи и тревожни ефекти. Аз самият за всеки случай участвах във въпросното лечение и по време на треската при възстановяването видях картини и чух звуци, които не бяха изпитани от мен, а спомени на други, на човека, чиито кости лежат пред вас. Видях сини езера, които очите ми никога не са виждали, тъмни джунгли, в които кракът ми не е стъпвал, и други приятни и ужасни гледки, включващи жестокостите на човека към онези с черна кожа в още по-черната Африка. Също така почувствах като своя страстта на носителя на тези спомени, дълбоката му всеотдайност към онези, към които съдбата не е била така благосклонна, чистата му вяра в Бог, който може да обича всички, безграничното му любопитство към онова, което се крие зад хоризонта.

Със сигурност съм повече човек на словото, отколкото на науката, така че не съм по-вещ от уличен метач за начина, по който е устроен светът. Въпреки това ми се иска всеки човек да погледне през очите на другия, както стана с мен, наистина да познае душата му, та било то и само в трескав сън; тогава светът би бил много по-добър.

Така че пийте до насита от лекарството пред вас и ценете времето, което ви остава, защото един ден всички ние ще свършим тук. Макар че не можем да избегнем смъртта, пожелавам всички ние да направим приживе толкова, колкото нашия добър д-р Ливингстън.

Пейнтър се усмихна на последните думи.

„Колко вярно“.

От бележката ясно личеше, че Твен и Стенли са научили, че мумифицираното тяло на Ливингстън съдържа лекарството. Спомни си разказа на Твен за времето в Судан, как двамата със Стенли открили *средството*, а не самото *лекарство* в гробницата. Вероятно двамата така и не бяха разбрали патогенезата на болестта, също като древните египтяни и слоновете, но бяха научили, че процесът на мумифициране е *начинът* и че тялото на Ливингстън е самото *лекарство*.

Пейнтър подозираше също, че на двамата са им помогнали и допълнителните указания, дадени на Стенли от Ливингстън — информация, която или бе изгубена, или никога не е била записана, поради което техните собствени усилия бяха много по-тежки.

Въпреки това Пейнтър бе привлечен от друг интригуващ момент от бележката на Твен.

— Обърнахте ли внимание, че изглежда убеден, че „трескавите сънища“ или халюцинациите, които е видял, са спомени на Дейвид Ливингстън? С Грей обсъждахме възможността микробът да записва детайли от живота на човек и да ги предава нататък. — Той се обърна към Сафия. — Доколкото разбрах, ти си имала подобно изживяване, но за разлика от Твен, който е поел микробите на Ливингстън, ти си приела онези от мумията в пустинята.

Сафия поклати глава. Личеше си, че не се чувства удобно от посоката на разговора.

— Вече не си спомням почти нищо. Все едно да се опитваш да си спомниш сън.

Пейнтър кимна.

— И аз не изпитах нищо подобно при моето лечение.

Кат предложи обяснение.

— Може би защото си приел култивираното в лаборатория лекарство, а не естествения еликсир.

— Култивирано в лаборатория? — Омаха се ухили. — В такъв случай съм изненадан, че не си сънувал сирене и мишка, въртяща колело.

Пейнтър не му обърна внимание и се загледа в писмото в ръцете си.

— И все пак се питам дали няма още нещо...

— Какво? — намръщи се неразбиращо Кат.

— Например, защо професор Маккейб е оградил в дневника си седмото бедствие? — Пейнтър погледна през прозореца на север. — Така де, вижте какво стана в Арктика. Все едно беше излязло направо от Библията.

— Мисля, че още имаш треска — заяви Кат. — От разговорите с Рори знаем, че баща му го е оградил, след като е превел йероглифите от египетска стела, открита при строежа в Судан, описваща седмото бедствие. Станало е в началото на проучванията му, преди да изчезне в пустинята.

— Но ако все пак е било пророчество за онова, което преживяхме в Арктика?

— По-скоро е просто свидетелство за силна буря от някой древноегипетски метеоролог. — Кат му размаха пръст. — Ще кажа на докторите да доведат и психиатър.

Пейнтър ѝ се намръщи.

— Просто се чудя.

Омаха плесна коленете си и стана.

— Животът наистина е чудо, но трябва да вървим.

— Прав е. — Сафия прегърна Пейнтър и прошепна в ухото му: — Благодаря.

Омаха не беше склонен да приема подобни неща.

— Пейнтър, ако всички ще се целуваме, ще се обадя на жена ти.

Сафия се усмихна и сложи длани върху бузите на Пейнтър, така че да види искреността в очите ѝ.

— Благодаря ти.

— Няма за какво, Сафия, наистина.

13:07

Сафия гледаше през прозореца на таксито, което пълзеше по задръстените улици на Лондон през обедния час пик. Омаха седеше до нея и държеше ръката ѝ. Тя стисна пръстите му — имаше нужда от физическия му допир.

Гледаше оживения град, който обичаше — от кварталните пъбове, пълни с хора, които се смееха и довършваха обяда си, до

тромавия двуетажен автобус, който ръмжеше недоволно на трафика, че съсипва графика му.

Но над всичко това трептеше друг образ.

*Безкрайни пясъци, нажежени от пустинното слънце...
златните върхове на пирамидите, отразяващи ослепителните лъчи...
бавната върволица камили, движеща се по хребета на дюната —
тъмни силуети на яркия фон...*

Стисна ръката на Омаха по-силно. Виденията ставаха все по-редки, така че предпочиташе да не говори за тях. Въпреки всичко знаеше, че това не е единствената причина за сдържаността ѝ. Преди, когато в небето на Арктика бушуваше пожар, тя беше изпитала много повече, отколкото бе споделила с Кат. Беше почувствала стотиците жени, довели до онзи момент, тържествената верига животи, свързани един с друг. Беше изпитала като свои откъси от техния живот, най-вече по-тежките моменти, уловени най-добре от микроба.

Това се превръщаше в сила, във вятър, който духаше в гърба ѝ — и я буташе *напред*.

Макар и не толкова ясни, бяха започнали да се появяват и други картини, показващи онова, което може да дойде. Беше видяла огнената буря над леда много преди тя да се разрази, знаеше, че идва. А отвъд нея се криеха още повече опасности, които се трупаха в бъдещето. Зад хоризонта имаше буреносни облаци — засега смътни, само сенки. Ако знаеше повече, щеше да го сподели, но не разполагаше с факти и подробности, а само със страхове.

Като знаеше какво предстои, тя се радваше, че има хора като Пейнтър и другите от „Сигма“, хора, готови да се изправят срещу тези буреносни облаци. Именно това се беше опитала да предаде на мъжа в болницата.

Благодаря ти.

Омаха явно усети нещо и я придърпа към себе си.

— Саф, какво има?

Сафия се сгуши в топлото му тяло. Постепенно трептящата картина на нажежените пясъци избледня, за да се смени с обичайната суетня на живота.

— Нищо — промърмори тя. — Нищо, за което да се безпокоиш.

16:24

„Нищо не е останало“.

Джейн стоеше пред руините на дома си. Пожарът беше погълнал всичко, бяха останали само няколко овъглени греди.

— Винаги можеш да я построиш отново — обади се Дерек.

Джейн се замисли. Спомените щяха да са прекалено болезнени. Време беше да продължи напред. Протегна ръка и хвана ръката на Дерек. След двуседмичната карантина във „Франсис Крик“ беше хубаво да е отново навън, на свеж въздух. Макар да не беше очаквала да намери нещо тук, имаше нужда да дойде на това поклонение, да се сбогува наистина с баща си.

— Мислел си е, че носи лекарството — каза Дерек, сякаш прочел мислите й.

— А донесе чумата.

През изминалите дни бяха имали много време да възстановят подробности около живота на баща й. Най-много я заболя — и още я болеше, — че Рори е бил част от това. Още не можеше да намери сили да се свърже с брат си, който беше в канадски военен затвор в очакване на последиците от участието си в събитията отвъд Полярния кръг.

Беше научила и за Саймън Хартнъл, за това как е манипулирал и затворил баща й, за манията му по отношение на изгубения текст на Никола Тесла, от който беше започнало всичко. Баща й накрая беше открил описания от Тесла организъм и бе търсил лекарството, но това се беше оказала херкулесова задача, като се имаше предвид странната рецепта.

Представи си малките съдове във формата на слонове, за които вече знаеха, че са изработени от дървесината и кората на сливата мобола, чийто танин беше част от процеса на мумифициране при приготвянето на лекарството.

„Но как е разбрал баща ми?“

Танинът действаше единствено върху неактивните микроби в мъртвите тела — сам по себе си той не беше лечебен, така че съдовете бяха игнорирани като безполезна украса.

Освен това от показанията на Рори Джейн знаеше, че баща й е изследвал мумията на трона — самото лекарство, — но е открил единствено микроби, които изглеждали идентични с патогена; за

установяване на разликата между двете разновидности беше необходим анализ на молекулярно ниво.

Въпреки всичко след почти две години той беше направил откритието си, бе осъзнал, че татуировките върху мумията са на древен иврит, написан с египетски йероглифи. Разказът върху тялото му бе дал достатъчно следи да свърже мумифицирането с лекарството. Тъй като не беше искал Хартнъл да научи истината, баща ѝ беше оставил насоки за Джейн и бе започнал процеса на самомумифициране, като беше приемал кората и беше следвал ритуала, описан върху татуираната жена. Правил го беше поне два или три месеца: бе подготвял тялото си, след което бе приел активния микроб в каменния череп на богинята с надеждата, че танинът на кората ще превърне отровата в лекарство.

— Бил си толкова близо — прошепна Джейн на почернелите руини.

— И все пак провалът му е колкото негов, толкова и *наш* — каза Дерек. — Той ни е носел лекарството. Знаел е, че болестта трябва да го убие, за да могат микробите да минат в спящо състояние и да станат податливи на танина. Само че ние отворихме черепа му твърде рано, преди трансформацията да е завършила, и вместо лекарство отприщихме чумата. — Придърпа я към себе си. — Но той се е обърнал и към *теб*. Мисля, че към края си е осъзнал, че Рори работи за Хартнъл, че е съучастник в...

— Рори *предаде* всички ни — горчиво рече тя. — Открадна баща ми, остави ме през цялото време да си мисля, че са мъртви.

— Знам. — Той я обърна към себе си. — Но, Джейн, баща ти е знаел, че ще успееш да последваш указанията. Това е бил резервният му план. И се оказа прав. Ти се досети.

— *Ние* се досетихме.

Дерек повдигна вежда.

— Археолог, готов да сподели заслуги. Сигурна ли си, че си дъщеря на Харолд?

Тя го плесна по рамото и го задърпа по улицата.

— Да пийнем по бира.

Тръгнаха към „Бушел енд Страйк“.

Той хвана ръката ѝ.

— И, Джейн, в крайна сметка баща ти постигна онова, което е искал от самото начало. Откри доказателство, че библейските бедствия наистина са се случили, че описаните в Изход събития са *исторически*, а не легенда или измислица. Откритието му е повратно за археологията.

Тя кимна. Този факт донякъде я утешаваше. Стисна ръката на Дерек в знак на благодарност и през следващите няколко минути вървяха мълчаливо.

— О, днес се чух с Ноа — каза Дерек.

Джейн го погледна.

— Намерил ли е слоновете?

— *Казва*, че не е, но не съм сигурен, че му вярвам. И определено не е казал на никого за тях.

— Хубаво. — Тя се притисна в него. — Най-добре за тях е...

Прекъсна я звън, който насочи вниманието ѝ към старата каменна църква. Явно бяха поправили камбанарията, което я зарадва. Това беше малко свидетелство за издръжливостта пред всички ужаси.

През отворените врати долетяха гласовете на хора.

Тя помъкна Дерек през улицата, привлечена от песента — завладяващ химн, пълен с мъка и надежда. Влязоха и я обгърна топлият аромат на тамян. Хорът беше от дясната им страна. Тя поведе Дерек натам, но спря пред малкия параклис срещу старинния орган.

— Какво...?

— Тихо.

Джейн прокара пръсти по надраскания върху близката колона надпис. Спомни си как беше идвала тук с баща си като дете и как бе сваляла с въглен и хартия копие на старите графити. Надписът беше на латински, от времето, когато чумата се разразила в селото — още едно напомняне за неговата издръжливост.

Praetereo fini temporì in cello pace.

— В края на дните си преминавам в мира небесен — прошепна тя.

Дланта ѝ остана върху камъка. В този момент се чувстваше невероятно близка с баща си. Надписът ѝ напомняше, че не всички спомени са лоши. По бузата ѝ се търкулна сълза.

— Джейн?

Тя погледна Дерек, в чиито очи се четеше загриженост. Придърпа го към себе си и го целуна, докато хорът пееше, както бе пял от векове.

Но хористите забелязаха младите влюбени, спряха да пеят и заръкопляскаха.

Изчервена и усмихната, Джейн се дръпна и погледна към църквата, която стоеше тук от столетия, непоколебима срещу всяка буря. После отново се обърна към Дерек.

— Ще възстановя дома си.

ЕПИЛОГ

30 юли, 10:30

Такома Парк, Мериленд

„Обещай ми“.

Грей седеше до леглото на баща си в дома за възрастни. Тези думи го преследваха седмици след като баща му ги бе произнесъл в тази стая, но сега той разбираше. Вгледа се в лицето на баща си, в спуканите капиляри на носа, спомни си пианските му избухвания, особено след като бе изгубил крака си.

Баща му беше горд мъж, повален от инвалидността и инвалидната пенсия. Майката на Грей трябваше да продължи да работи, докато баща му чезнеше, без обаче да спира да се грижи за двамата си синове, които с възрастта се караха все повече. „Това е от уелската ви кръв“ — хокаше майка им мъжете в къщата след поредното спречкване.

Грешеше за „уелската“, но беше права за „кръвта“.

Грей беше започнал да разбира истинския източник на търканията между баща и син. Двамата твърде много си приличаха, бяха една кръв.

Продължи да се взира в това набръчкано и изпито лице, в хлътналите очи, като се мъчеше да открие онзи огън. Искаше му се старецът да избухне отново — срещу него, срещу болестта, която осакатяваше ума му, срещу случайността, която го беше лишила от крак.

„Обещай ми“.

Баща му опипваше края на одеялото, сякаш се мъчеше да намери някакъв смисъл в него. Вече почти не говореше. Бореше се с демони насън, ръкомахаше, риташе немошно с единствения си крак — достатъчно, за да си обели коляното.

Предишния ден Грей беше говорил със сестрата. Докато го бе нямало, баща му беше получил лек инсулт, но според нея беше стабилен, приемаше лекарства за разреждане на кръвта, но имаше

вероятност положението му да не се подобри. Прогнозата беше, че може да остане в това състояние месеци наред, а може би и години.

Грей хвана костеливата ръка на баща си. Погали с палец тънката кожа, като се помъчи да си спомни кога за последно бе държал ръката на баща си.

Баща му промърмори нещо в съня си, но когато Грей премести поглед от крехките пръсти към лицето му, очите му бяха отворени и се взираха в него.

— Здравсти, татко. Не исках да те будя.

Напуканите сухи устни се раздвижиха. Баща му преглътна и опита отново.

— Грей...

Бяха минали десет дни, откакто го беше разпознал за последен път.

— Грей, майка ти... майка ти идва.

Грей потупа ръката му. Отдавна се беше отказал да се опитва да намери смисъл в накъсаните му мисли. По-добре беше просто да се преструва.

— Така ли? Кога?

Баща му сбърчи чело, сякаш са му задали труден въпрос.

— Ъ?

— Кога идва мама?

— Хариет ли?

— Да.

Баща му затърси с поглед, дори надигна глава от възглавницата. Загледа се в празния стол в ъгъла.

— Какви ги говориш. Ето я там.

Грей погледна стола, после отново баща си. Той бе отпуснал глава на възглавницата, но продължаваше да се взира в стола и устните му се движеха, сякаш говореше на седящото там привидение.

После очите му се затвориха и той отново се унесе, пръстите му потрепваха върху одеялото.

„Обещай ми...“

Грей вече знаеше какво го беше помолил баща му и добави думите, които болестта беше заличила.

„... когато дойде времето...“

Продължи да държи ръката на баща си, но с другата натисна буталото на спринцовката с морфин, забита в маркуча на системата му.

„Времето дойде, татко“.

Наведе се и го целуна по челото.

Доближи устни до ухото на баща си.

— Иди да видиш мама.

Стисна ръката му за последен път, стана и излезе.

Излезе навън, при жената, която го очакваше под лъчите на яркото утринно слънце. Хвана ръката ѝ, без да забавя крачка, и двамата тръгнаха.

— Готова ли си да намериш онази аварийна стълба?

Тя се усмихна и стисна силно ръката му.

— Мислех, че никога няма да ме попиташ.

Вечна и непознаваема

Едрият мъжкар води останалите по тесния каньон. Раменете му докосват лианите и листата от двете му страни.

Зад него се намира новият им дом — дълбока купа, топлена от димящи извори. Тук гората е много по-висока, клоните ѝ са по-гъсти, отколкото в стария им дом. Водата тече от високите ръбове, събира се на множество езерца.

Мястото е добро.

Човекът, който ги е довел тук, ги следва. Мъжкарят го позволява. Не усеща заплахата от него, само доброта и загриженост. Така че засега човекът също е член на стадото. И трябва да дойде.

Мъжкарят продължава по пукнатината до пещерата в дъното ѝ. Плоски камъни покриват пода, който е наполовина скрит в сянката на надвисналата скала. В единия край блещука малко езерце. Когато са дошли за първи път тук, мъжкарят е носел от старата вода в хобота си и я е издухал в езерцето. Сега повърхността му вече започва да се зачервява обещаващо.

Но стадото не е тук заради това.

Той ги повежда към другата страна.

На гладките камъни лежат останки. Тялото не е цяло, но останките са достатъчни. Човекът е донесъл тези парчета, изкопани от стария им дом.

Мъжкарят ги приближава пръв. Надушва изгорялата плът, протяга хобот към извивката на главата, ноздрите му докосват бялата кожа.

После нежно поставя клона върху нея и отстъпва назад.

Остава до нея, докато другите приближават и оставят своите клони. Един по един, докато не я покриват напълно. Човекът идва последен и поставя клона си, после се отдръпва настрани.

Оказва се, че има и още един.

Онзи, който ще ги пази.

Мъжкарят го знае, защото тя му е показала, преди да умре.

Бялата котка пристъпва напред по камъните. Носи в зъбите си дълъг клон и го пуска върху купчината, после го побутва с плоския си нос, за да го нагласи по-добре.

Лъвът отива при човека и той го потупва по врата.

Добре. Направено е.

Тя ще бъде запомнена.

Мъжкарят вдига високо хобот и тръби към небето — скръбно и с надежда, предизвикателно и с уважение. Останалите също се включват в хора. Песента им е вечна.

Още един се присъединява към тях.

Лъвът пристъпва напред, вдига глава — и изревава за първи път.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА: ИСТИНА И ИЗМИСЛИЦА

Аз съм колекционер на трохи, всички онези нещица от науката и историята, които събирам и омесвам, за да създам разказите си. И сега, когато хлябът е изпечен и сервиран, целта ми е да се опитам да разделя нещата от разказа, които се основават на факти, от чистата измислица.

И тъй, да започваме.

Исторически личности

Реших да ги представя по двойки, тъй като намирам за завладяващо, че толкова много велики исторически фигури не само са се познавали, но са били свързани в живота и делата си. Знаех, че искам някога да напиша история, в която тези гиганти се събират. И, разбира се, за да се случи това, беше нужно приключение с библейски мащаби.

Стенли и Ливингстън

Докато проучвах тези две личности, останах поразен колко са различни. Ако се приеме за истина, всеизвестната и многократно повтаряна история как Хенри Мортън Стенли спасява д-р Дейвид Ливингстън ни представя Ливингстън като некадърен авантюрист, който едва не намира смъртта си. Но при по-внимателно четене се вижда, че Дейвид Ливингстън е бил истинският герой от историята на Африка. Той е мисионер и изследовател, който се опитвал да подобри живота на местните племена. Дори след спасяването си, на крачка от смъртта, той останал на континента, за да продължи борбата си срещу търговията с роби. От друга страна, „героичният“ Стенли, който бил виден расист, е трябвало да бъде увещаван да замине за Африка и се е отнасял брутално и жестоко с носачите си и с местните жители, на които се е натъквал. На всичкото отгоре по-късно той бил нает от белгийския крал Леополд II да открие Конго, което включвало

принудителен труд и избиване на племена и в крайна сметка направило краля частен собственик на голяма част от страната.

Именно поради тази разлика в характеристиките и резултатите от делата им Ливингстън е погребан в Уестминстърското абатство — чест, която е била отказана на Стенли. Затова в моята история исках да наблегна повече на живота и смъртта на Ливингстън. И да, вярно е, че тялото му е било мумифицирано от местните жители и изпратено в Англия в цилиндър от кора. Но сърцето му остава в Африка, погребано под слива мобола.

Стенли и Твен

Да, Хенри Мортън Стенли и Самюъл Клемънс (Марк Твен) наистина са били приятели. За да получите по-добра представа за близките им отношения, съветвам ви да прочетете романизираната версия на това приятелство:

„Твен и Стенли влизат в рая“ от Оскар Ихуелос.

И не, не мисля, че двамата са имали приключение в Египет, но колко ли забавно е щяло да бъде, ако са имали?

Твен и Тесла

Намирам тази връзка за възхитителна. Марк Твен и Никола Тесла били големи приятели. Твен дори прекарал известно време в лабораторията на Тесла и му помагал в експериментите му и съм сигурен, че е бил голям досадник. Историята, че Твен изпробвал „машината за земетресения“ на Тесла, за да се пребори със запека си, е истина. Твен се качил на голямото вибриращо устройство на изобретателя, след което се оттеглил в тоалетната.

Така че и в този случай трябваше да напиша история, в която Твен и Тесла се замесват в някакво приключение в стил „Сигма“. Но да поговорим повече за Тесла.

Никола Тесла наистина е бил гений визионер, макар да му липсвала практичност и бизнес умения. Мога да пиша надълго и нашироко за неговия живот, труд и завещание. За щастие не ми се налага, тъй като има много книги за по-любопитните. Докато пишех романа, лично аз намерих за особено полезни следните две заглавия: „Никола Тесла — въображението и човекът, изобретил два пъти век“ от Шон Патрик и „Тесла — изобретателят на епохата на електричеството“ от У. Бърнард Карлсън.

Искам обаче да поговоря повече за специфичните аспекти от живота и изобретенията му, които изиграха роля в този роман. Тесла наистина е вярвал в безжичното предаване на енергия до такава степен, че всичко, което споменавам за кулата Уордънклиф, е факт; същото се отнася за по-късните му твърдения, че се е натъкнал на нов, невиджан дотогава енергиен източник. Изобретенията и твърденията му до такава степен разтревожили американските власти, че след смъртта му апартаментът му в „Ню Йоркър“ бил претърсен и повечето му книжа били иззети. Племенникът на Тесла трябвало да притиска правителството години наред, за да успее да си ги върне, при това не *всички*. Бележникът, който Тесла изрично заръчал на племенника си да запази след смъртта му, си остава в неизвестност. И да, Националният изследователски комитет към Министерството на отбраната, който трябвало да прегледа архива на Тесла след смъртта му, наистина се е ръководел от Джон Г. Тръмп, чичото на известен нюйоркски магнат на недвижими имоти (и сега президент на Съединените щати).

Така че да продължим с историческите аспекти на романа, но за целта ще трябва да се върнем още по-назад във времето.

Книга Изход и библейските бедствия

Романът предлага алтернативна хронология на описаните в Изход събития. За по-подробно запознаване с т.нар. „Нова хронология“ ви препоръчвам книгите на археолога Дейвид Рол „Изход — мит или история“ и „Господарите на Аварис“.

Има много опити за научно обяснение на десетте бедствия, стоварени върху Египет от Мойсей, така че реших да добавя и своя глас към хора. Разбира се, повечето написани в романа неща са просто догадки, но те се основават на реална наука. Например изригването на средиземноморския вулкан Тера преди около 3500 години се смята за най-силното, на което са били свидетели човешки същества. Атмосферните и климатичните промени, свързани с изхвърлянето на огромните количества пепел, са били значителни. Възможно ли е те да са довели до екваториални сияния? Изригването на вулкана Августин в Аляска през 2006 г. беше изучавано заради мълниите, свързани с изхвърлената от него пепел. Твърди се, че били толкова силни, че засегнали дори северното сияние.

Така че да продължим с науката в романа.

Електрически бактерии и империята Архея

Една от главните роли в историята ми се пада на доста гаден малък микроорганизъм, но почти всичко около него е съвсем истинско. Учените са открили какви ли не ядящи електрони бактерии, като са пускали ток в тинята и са гледали кой ще дойде да се храни. Различни лаборатории по света изследват практическото приложение на новооткритите странни микроби — от култивирането на живи кабели за предаване на електричество до използването им като двигатели за наномашини в индустрията, включително и за пречистване на околната среда.

Колкото до странния микроб от романа, тези аспекти на историята също са истина. Архея много се различават от бактериите и наистина могат да се преобразяват и да образуват дълги вериги (идеални за създаване на нови връзки в мозъка). И този трети клон на живота наистина се е развил заедно с вирусите, като често включва в себе си техен генетичен материал. Така че в романа измислих много уникална болест, като използвах патогенна архея, която сама по себе си е смъртоносна и в същото време държи в задния си джоб подобен на Зика вирус, способен да причинява дефекти у плода. А когато научих, че много видове архея могат да направят водите червени (от едно езеро в Иран до солените езера на Юта), реших, че това е перфектният организъм за един библейски мор (а може би дори за всичките десет бедствия).

Една друга част от историята също е истина — външните слоеве на атмосферата наистина са дом на колонии бактерии, които се хранят и размножават там.

Климатични промени и състоянието на Арктика

Както пише Твен в романа, аз съм повече човек на словото, отколкото на науката, затова няма да се качвам на трибуната да дискутирам достойнствата на метеорологията и ролята на човечеството в климатичните промени. Трудно е обаче да се отрече, че Арктика се затопля, че полярните шапки се смаяват и че това открива

целия Север за изследване. Наистина по Северозападния проход плават круизни кораби — преход, смятан в миналото за опасен дори за обмисляне и довел до смъртта на безброй пътешественици, сред които и екипажите на „Еребус“ и „Ужас“.

Между другото, ако искате да добиете по-добра представа за онова съдбовно плаване, горещо ви препоръчвам романа „Ужас“ на един от любимите ми писатели — Дан Симънс.

Повечето климатолози смятат, че приближаваме или дори сме минали точката на пречупване, преди която можем да направим нещо за гибелното състояние на света. Някои учени поглеждат към геоинженерството като възможно решение. Става дума за мащабни проекти като създаване на предпазен щит около планетата, наводняване на Долината на смъртта и дори за завиването на Гренландия с одеяло. Единственият проблем — освен възможността за финансирането и осъществяването им — е опасността от непредвидените последици и катастрофите, които никой не може да предскаже поради огромния брой фактори, свързани с подобни глобални проекти. Естествено, исках да разгледам какво може да се случи.

В книгата се говори за инсталацията ХААРП в Аляска и слуховете и конспиративните теории около нея. Тъй като станцията „Аврора“ от романа е в общи линии гигантска версия на ХААРП, реших да направя всички слухове истина и да подпаля небето (което наистина е едно от обвиненията срещу ХААРП).

Мумифициране и татуирани мумии

Книгата започва с тяло на човек, подложил се на ритуал на самомумифициране. Колкото и зловещ и болезнен да ви изглежда той, ритуалът е съвсем реален. *Сокушинбутсу*, или буди в плът, могат да се открият в Япония, като практикуващите този ритуал полагат огромни усилия да запазят тъканите си след смъртта. Това включва постене, поемане на специални кори и чай и поглъщане на камъни, след което хората бивали полагани в гробовете им живи. Подобни практики ще откриете също в Китай и Индия.

Колкото до татуировките, открити са дванайсет египетски мумии с изрисувани кожи. С помощта на модерен софтуер за обработка на

изображения и инфрачервени скенери, способни да виждат през слоевете кожа, археолозите могат да извадят на бял свят тези татуировки.

Слонове

Всичко, което слоновете правят в романа, може да изглежда изумително, но напълно се включва в поведението, наблюдавано при слоновете в зоологическите градини и в дивата природа. Това включва рисуването, имитирането на човешки гласове, свързани със смъртта церемонии, мимикрия, дори самолечение. Историята, че едно кенийско племе било „научено“ от слонове как да предизвиква раждане чрез дъвчене на листа, е истина. Човечеството има дълга история на наблюдаване на природата и методите ѝ на оцеляване.

Цялото това поведение на слоновете може да се обясни с огромните им мозъци, тежащи до пет килограма. И те наистина имат толкова неврони и синапси в мозъчните си кори, колкото и хората. И използват по предназначение силата на мозъците си. Слоновете използват инструменти, решават задачи и дори демонстрират алтруистично поведение. Освен това имат самосъзнание и концепция за изкуство.

Така че престанете да стреляте по тях, моля.

Малко допълнителни трохи

Имах шанса да посетя църквата „Сейнт Мери“ в Ашуел. Повечето описания са точни, но визитата ми беше преди десет години, така че паметта и времето може да са променили някои неща. Църквата обаче наистина е покрита отвътре със средновековни графити, някои смислени, други доста комични. Освен това зад нея има извор, който се намира в парк, и езерцето може да се прекоси по камъни. Преместих гробището с художествени цели, но почти всичко останало е така, както съм го написал.

„Ноевият ковчег“ се основава на истинска амфибия, наречена „Суомп Спрайт“ (Блатен дух). Идеята ми се видя толкова забавна, че беше задължително да я включа в книгата.

Същото се отнася и за *пиезопушката* на Ковалски. Тя се основава на концепция за пушка на Вътрешна сигурност, която може да изстрелва пиезокристали на разстояние 45 метра, при това без досадните жици на тазера. Естествено, „Сигма“ са идеалните кандидати да изпитат подобно оръжие в реални условия.

И накрая, в книгата се говори за електрическата природа на *паметта* — от съхраняването на краткосрочните отражения в хипокампуса до факта, че дълготрайната памет се записва и разпределя в мрежа в целия мозък. Демонстрирано е също, че спомените ни могат да бъдат направени по-силни и живи чрез електрическа стимулация. Така че какво би станало, ако някой от онези падащи си по електричество микроби е патоген? Как би подействал той върху спомените ни? Мисля, че предпочитам да пиша за подобно нещо, вместо да го изживявам.

Това покрива основните неща в романа. Разбира се, има още хиляди трохи, които са истина, но ще ми трябват пинсети, за да измъкна всичките, а и ще са нужни още много страници. Затова ви съветвам просто да повярвате на всичко написано.

Използвах няколко цитата от Никола Тесла, така че реших да завърша с още един, който е свидетелство за това, че всички хора са свързани.

Макар да сме свободни да мислим и действаме,
всички ние сме свързани неразривно, подобно на звездите
в небето.

Само че сега се налага да се разделя с вас, поне докато „Сигма“ не се забъркат в нови бели — което, естествено, няма да пропуснат да направят в близко бъдеще.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.